

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Tiny Precious Secrets

SAMANTHA
CHRISTY

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Tiny Precious Secrets

SAMANTHA
CHRISTY

Saint Johns, FL 32259

Telif hakkı© 2025 Samantha Christy

Bu kitabın veya herhangi bir bölümünün herhangi bir şekilde çoğaltılması dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır.

Bu eser bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve gerçek kişilere, hayatta olan veya olmayan, ticari kuruluşlara, olaylara veya yerlere benzerlik tamamen tesadüfidir.

Kapak tasarımı: Maria @ Steamy Designs

İçinde

<u>Birinci Bölüm İkinci</u>	
<u>Bölüm Üçüncü</u>	
<u>Bölüm Dördüncü</u>	
<u>Bölüm Beşinci</u>	
<u>Bölüm Altıncı</u>	
<u>Bölüm Yedinci</u>	
<u>Bölüm Sekizinci</u>	
<u>Bölüm Dokuzuncu</u>	
<u>Bölüm Onuncu</u>	
<u>Bölüm On Birinci</u>	
<u>Bölüm On İkinci</u>	
<u>Bölüm On Üçüncü</u>	
<u>Bölüm On</u>	
<u>Dördüncü Bölüm</u>	
<u>On Besinci Bölüm</u>	
<u>On Altıncı Bölüm</u>	
<u>On Yedinci Bölüm</u>	
<u>On Sekizinci Bölüm</u>	
<u>On Dokuzuncu</u>	
<u>Bölüm Yirminci</u>	
<u>Yirmi birinci bölüm</u>	
<u>Yirmi ikinci bölüm Yirmi</u>	
<u>üçüncü bölüm Yirmi</u>	
<u>dördüncü bölüm Yirmi</u>	
<u>beşinci bölüm Yirmi</u>	
<u>altıncı bölüm Yirmi</u>	
<u>yedinci bölüm Yirmi</u>	
<u>sekizinci bölüm Yirmi</u>	
<u>dokuzuncu bölüm</u>	
<u>Otuzuncu bölüm</u>	
<u></u>	

[Otuz birinci bölüm](#)
[Otuz ikinci bölüm](#)
[Otuz üçüncü bölüm](#)
[Otuz dördüncü bölüm](#)
[Otuz beşinci bölüm](#)
[Otuz altıncı bölüm](#)
[Otuz yedinci bölüm](#)
[Otuz sekizinci bölüm](#)
[Otuz dokuzuncu](#) —
[bölüm Kırk birinci](#)
[bölüm Kırk birinci](#)
[bölüm Kırk ikinci](#)
[bölüm Kırk üçüncü](#)
[bölüm Kırk dördüncü](#)
[bölüm Kırk beşinci](#)
[bölüm](#) —
[Son Söz](#)
[Tesekkürler Yazar](#)
[Hakkında](#)

Birinci Bölüm

Allie

Christopher'ın dondurma külâhı ellerinin kenarlarından damlıyor. Umursamıyor. Disney karakterleri, Main Street'te pirouette yapan parlak giysili dansçılar ve yavaşça geçen dev Dumbo floatı onu büyülemiş durumda.

Gözleri fal taşı gibi açılmış. "Anne, bu Dumbo. Kulaklarıyla uçuyor!"

Uzun sarı saçlarını okşayıp gülümsüyorum. "Tabii ki uçuyor, bebeğim."

Pluto — ya da inanılmaz detaylı kostümü giyen biri — Christopher'ı fark eder ve yanına gelir, elini, ya da pençesini uzatır ve yapış yapış çenesinin altını gıdıklar.

Oğlum kahkahalarla gülüyor. Bu kahkahalar bulaşıcı. Virüs gibi. Çok bulaşıcı. Ben de onunla birlikte gülmekten kendimi alamıyorum.

Christopher'ın gülümsemesi kaybolur, tüm vücudu da öyle — geçit töreni de — kollarını bana dolamış.

"Mmmm," derin bir erkek sesi boynuma fısıldar. "Uykunda güldüğünü hiç duymamıştım. Sen de gülümsüyordun. Umarım beni düşünüyordun."

Bir dakikaya ihtiyacım var, uzaklaşıyorum. "Ben, şey, tuvalete gitmem lazım. Hemen."

Banyoya gidip kapıyı kapatıyorum ve musluğu açıyorum, gözyaşlarımın akmaması için dua ediyorum. Christopher'ı rüyamda görmekten neredeyse nefret ettiğim kadar çok seviyorum. Kendimi sakinleştirmek için birkaç kez nefes alıp veriyorum, yapmaya geldiğim şeyi yapıyorum ve sonra Asher'ın yanına yatıyorum.

"Aslında," kendimi toparladığım için şimdi göz kırparak söylüyorum, "dün gece o ünlü eski beyzbol oyuncusuyla tanışmayı düşünüyordum. Adı neydi? Sawyer Mills mi?"

"Hey, dur bakalım." Kırılmış gibi görünüyor. "Kime yaşı diyorsun sen? Mills benden o kadar da büyük değil."

Ona sokulup çıplak kıkına elimi vuruyorum. "Bazen tüm organların bu kadar iyi çalıştığı için ne kadar yaşı olduğunu unutuyorum. Dün gece dört kez mi? Bu bir rekor olmalı."

Beni sırt üstü çevirip üzerime eğildi. "Bir tane daha ister misin? Bu yaşı adamın diğerleriyle nasıl başa çıktığını sana göstereyim."

"Uçağın erken kalkmıyor mu?"

"Öğleden sonraya ertelendi."

Kızını düşünerek kaşlarını çatıttım. İş için çok sık seyahat ediyordu. "Bug ne olacak?"

"O iyi olur. Mel'de bütün gün kalmaktan çok mutlu olacaktır." Telefonu çaldı ve kontrol etmek için benden uzaklaştı. "Lafı ağızdan aldım."

O video aramayı cevaplamak için ekranı kaydırırken, ben her zamanki gibi saklanmak için banyoya koşuyorum.

Bug, ya da Darla, onun ısrarla bana söylemesini istediği adı, onun enerjik on üç yaşındaki kızı. Ve bildiğim kadarıyla, onun ismini kullanmamı isteyen tek kişi benim.

Kapıya yaslanıp konuşmalarını dinliyorum. Onunla olan ilişkisini seviyorum. Ve kızı da ona tapıyor. Tanıdığım tüm baba ve kızlar gibi birbirlerine çok değer veriyorlar. Seyahatlerde kızından uzak kalmak onu çok üzüyor. Ama çok talep görüyor, bu yüzden ihtiyaç duyulan yere gidiyor. Neyse ki işi esnek, Orlando'ya döndüğünde evden çalışabiliyor. Ve orada olduğunda tam bir baba oluyor.

En azından öyle duyuyorum. Kendim görmedim. Hiç davet edilmedim.

Bunun için kırgın değilim. Anlıyorum. Bug kadınlar tarafından incitilmiş. Üvey anne ya da Asher'ın hayatında önemli bir kadın figürü için yalvarmıyor. Bana göre sorun yok. Manhattan'da, birçok şirketin onun işleri için sözleşme yaptığı yerde, ara sıra geçirdiğimiz geceler bizim için mükemmel. Ve son on beş aydır böyle.

Bu fırsatı değerlendirip dişlerimi fırçalayıp koşu kıyafetlerimi giyiyorum. Şehre geldiğimde mutlaka Central Park'ta koşarım. Calloway Creek'te de harika koşu parkurları var ama onlar bile sıkıcı ve monoton geliyor. Burası Central Park. 132 dönümlük ormanlık ve çayırılık alana ve 58 mil uzunluğunda yaya yolu olan bir yerde sıkıcı olacak bir şey yok.

Asher, Bug ile konuşmasını bitirdiğinde kahvaltımız gelmiş.

Kahvenin kokusu duyularımı sarar ve kokuyu içime çekerken gözlerim kapanır. Tabakların üzerindeki kapakları kaldırır, Asher'a pastırma ve yumurtasını veririm ve devasa yaban mersinli kekimi ısıtırım, meyvenin damak tadımı patlatmasıyla gözlerimi deviririm.

"Mmm mmm mmm," diye yemek yerken söylüyor. "Bu hiç eskimez. Teşekkürler."

Bana teşekkür etmesine gerek yok. Kahvaltıyı ben sipariş ettim ve ödedim. Her zaman öderim. Otel odasını o ödediği için en azından bunu yapabilirim. Ya da şirketi

ödüyor. İlk başta, odamızı yükseltmeyi teklif etmişim. Belki o zamanlar onu etkilemek istiyordum. Hiçbir şey için erkeğin parasını istemeyen genç bir kadın. Ama Asher Anderson kolay kolay etkilenmez. En azından parayla değil.

Geçen bir yıl içinde onu neyin etkilediğini öğrendim. Nezaket.

Dürüstlük. Cömertlik. Ve belki de birden fazla orgazm olabilme yeteneği.

Ben koşu ayakkabılarımı bağlarken o kahvaltısının geri kalanını hızla yiyor. Kafamı kaldırıyorum. "Uçağın ertelendiğine göre neden bu kadar acelen var?"

"Seninle koşmak istiyorum."

Gülüyorum. Çünkü bunu kaç kez yaptık ki, bir düzine mi, iki mi? Hiç benimle koşmaya gelmedi. Her zaman sabah erken saatlerde Florida'ya giden uçağa biniyor.

"Sen mi?" Tekrar gülüyorum.

Bana küçük bir dekoratif yastık fırlatıyor. "Koşuyorum, Al. Sürekli koşuyorum. Derece sıcaklıkta koşuyorum."

Köşede asılı duran iki takım elbisesine ve sandalyenin üzerine atılmış daha rahat keten pantolonuna bakarak soruyorum: "Neyle koşuyorsun? Chino pantolon ve Ralph Lauren gömlek mi?"

Omuz silkiyor. "Aşağıda bir dükkan var. Eminim bir şeyler buluruz." "Tamam, peki," diyorum, hala dolu kahve fincanını fark ederek. Yavaş içiyor.

"Kahveni bitir. Ben aşağı inip bir şeyler alırım." "Bedenimi bilmiyorsun ki."

"Asher, seni defalarca kucakladım. Sanırım şimdiye kadar ölçüsünü öğrenmişimdir."

"On dört."

Ona tuhaf bir şekilde bakıyorum. "Erkeklerin bedenlerinin onlu yaşlarda olduğunu bilmiyordum. Otuz dört bel ve büyük beden gömlek düşünmüştüm."

"Etkileyici." Başını sallar. "Tam olarak doğru tahmin ettin. Ama bana bir düzine kez sarıldığını söyledin. On dört. Burada on dört kez buluştuk, senin evinde iki kez birlikte olduğumuzu saymazsak."

"Oh. Tamam, hemen geliyorum."

Bu yeni bilgi hakkında ne düşüneceğimi bilemeden hızla oradan ayrıldım. Birlikte olduğumuz zamanları mı sayıyordu? Ya da belki sadece New York'a kaç kez gittiğini biliyordu.

Otel mağazasında pek fazla seçenek yok. Turistlere yönelik ucuz tişörtlerin sergilendiği reyonu görünce gülümsüyorum. Bir tanesini alıp bedenine bakıyorum. Sonra en kısa paçalı spor şortlardan bir çift alıyorum. Adamın bacakları gerçekten muhteşem.

Odaya geri döndüğümde, Asher banyodan yeni yıkanmış saçlarıyla çıkıyor. "Çoğu insan koşudan *sonra* duş almayı tercih eder," diyorum ve çantayı ona doğru itiyorum.

"Çoğu insanın kafası gece yarısına kadar güzel bir çıplak kadının bacaklarının arasında geçirmemiştir."

Ellerimi kalçama koyup dudaklarımı büzüştürdüm. "Koktuğumu mu söylüyorsun?" "Koşarken ve sonunda Central Park'ın ortasında sertleşmiş bir şekilde

Central Park'ın ortasında ereksiyon olacağımı söylüyorum."

Bu düşünce beni güldürdü. Özellikle de giyeceği ince koşu şortunu düşününce. Çantayı karıştırıp tişörtü çıkardı. "Ciddi misin?" Omuz silktim. "Seçenek yoktu."

Alaycı bir tiksinti ile başını salladı ama yine de tişörtü giydi. O anda bu adamın her şeyi güzel gösterebileceğini anladım. Bir tarafı ısırılmış kocaman kırmızı bir elma desenli tişört bile.

Belindeki havluyu atıp, açık gri renkli bir boxer şort giydikten sonra koşu şortunu da giydi. Aşağıya baktı. "Bedenimi bildiğini söylemiştin. Allie, bu şort benim bacaklarıma çok kısa."

"Bedenini biliyorum, Asher." Hayranlıkla etrafında dolaştım, sonra kalçalarından birini çimdikledim.

Erkeksi kahkahalar onun içinden derin bir şekilde yankılanıyor. "Tamam, Montana. Ama şunu bil ki, intikam çok acı olabilir."

"Elinden geleni yap, Sayın Başkan." Gözlerini devirdi.

Asher'ın kız kardeşi Marti, yakında benim baldızım olacak, beni onunla ilk tanıştırdığında, ona isminin başkanlık ismi gibi geldiğini söylemiştim. O günden beri bu bizim aramızda bir şaka oldu.

"Hadi." Elimi tutup beni kapıya doğru çeker. "Koşalım. Şanslıysak, uçağıma yetişmeden başka bir tür egzersiz yapmaya vaktimiz olur."

Bugünkü koşunun normalden biraz daha hızlı olacağını bilerek gülümsüyorum.

İkinci Bölüm

Asher

"Baba!"

Bug, Mel'in annesi benim garajdan çıkmasını beklemeden bana sarılır.

Onun bu yanını çok seviyorum. On üç yaşında, genç bir yetişkin olabilir, ama hala yaşlı babasına sarılmayı seviyor.

Mel'in annesi Barb'a teşekkür ederek el sallarken onu sıkıca sarıyorum. "Seni özledim, Bug. Uçağım rötar yaptığı için üzgünüm."

"Önemli değil. Seçme şansın yoktu ki."

Dört günlük kıyafeti sığdırdığına şaşırarak, şişkin sırt çantasını omzuma asıyorum. Kızım, aynı yaştaki diğer kızlara kıyasla oldukça mütevazı. Fazla makyaj yapmaz. Son moda trendlerle ilgilenmez. Yeni bir model çıktığında telefonunu yenilemem için yalvarmaz. Hatta, ona verdiğim makul harçlığın ötesinde para istemek bile nadirdir.

Tek mantıksız isteği saçları. Saçları mavi olmalı. *Her* zaman. Saçlarının yarısından fazlası kahverengi görünse bile nefret ediyor, bu yüzden her ay boyatmak için ısrar ediyor. Hormonal bir kızın babası olarak, durumun çok daha kötü olabileceğini biliyorum. Barb'a sorabilirsiniz. Ve tek çocuğumun ısrar ettiği tek şeyi ona kim reddedebilirim ki? Ayrıca, onun çok güzel göründüğünü ben de kabul etmeliyim. Muhtemelen gittiği kuaför bana bir servete mal olduğu içindir.

Ön kapıyı açtım, çantalarımızı içeri attım ve posta kutusunun altında yere dağılmış postaları aldım. İlk postayı açmadan telefonum çaldı. Patronum arıyordu.

"Selam Rich. Ne haber?"

"Haftaya Milwaukee'ye gitmek ister misin?"

Bug'ın duyamayacağı bir odaya girip telefona iç çekerek konuşmaya başladım. "Rich, bunu konuşmuştuk. Arka arkaya iki hafta uzak kalamam. Ayda birden fazla seyahat bile istemiyorum. Buradan halledebileceğim bir şey var mı? Zoom görüşmeleriyle falan?"

"Öyle olmuyor. Bu adamlarla sadece yüz yüze görüşmek gerekiyor."

Bug odadan geçer, valizimi alır ve çamaşır odasına götürür. Birkaç saniye sonra çamaşır makinesinin çalıştığını duyarım. Her zaman bana nasıl baktığını düşünerek gülümserim. Birbirimize nasıl baktığımızı.

"Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm, ama daha kapıdan girdim."

"Zor olacağını biliyordum, ama sen benim en iyi adamımsın. Ve bu şirket, güvenlik açıklarını gidermek için çaresiz durumda. Siber korsanlar girip tüm müşteri verilerini karıştırmış. Büyük bir felaket."

"Eminim öyledir. Arjun halledebilir mi?"

"Muhtemelen. Gerekirse ona destek olabilir misin?" "Güneşli Florida'dan olduğu sürece."

"Anlaşıldı. Kızın nasıl?"

"İyi." Sesimi alçaltıyorum. "Sanırım erkekleri keşfetti, bu yüzden orta yaş krizimi biraz erken yaşıyor olabilirim."

Telefonun diğer ucunda kahkahalar yankılanır. "Bunu sana söylemek istemezdim ama iki genç kızın babası olarak, muhtemelen yıllar önce keşfetmiştir. Sen muhtemelen şimdi fark ediyorsun."

"Buna hiç hazır değilim." Şakaklarımı ovuşturuyorum. "Arjun'un yedeği olmak dışında, gelecek hafta benim için başka bir işin var mı?"

"E-postanı kontrol et. Arjun herhangi bir engelle karşılaşmazsa, senin için hafif bir hafta olabilir."

"İyi olur." "Görüşürüz,

Asher."

"Hoşça kal."

Döndüğümde, Bug kapıda durmuş alaycı bir şekilde gülümsüyor. "*Ben* öğrenmedim."

"İyi bilmek," diyorum, özel bir konuşmayı dinlediği için onu azarlamadan. Sonuçta Allie de aynı şeyi yapıyor. "Sanırım küçük kızım biraz daha benimle kalacak."

"Ben küçük bir kız değilim, baba. Sadece erkeklerin hayatımda olmadığını söylüyorum."

Bir adım geri çekilip onu incelerken, bunun bundan sonraki ilişkimizi belirleyecek anlardan biri olup olmayacağını merak ediyorum. Çelişkili duygularımı belli etmemeye çalışarak "Tamam, kızlar o zaman" diyorum.

Kıkırdar. "Eşcinsel değilim, baba. Ama karşı da değilim. Mel eşcinsel." Bu sözler kaşlarımı alnıma geçirir. "Mel. En iyi arkadaşın mı?"

Omuzlarını silkiyor. "Önemli bir şey değil. Dilini boğazıma sokmaya çalışmıyor ya."

"Ben... şey..."

Sakin ol, Asher. Bu konuyu yanlış ele alma. Ama erkek ya da kadın, herhangi birinin bebeğime elini ya da dilini sürmesi düşüncesi bile beni çılgına çeviren koruyucu bir baba yapar.

"Tamam, peki, onun için iyi bir şey. Ama, bilirsin, eğer bir gün konuşmak istersen..."

"İğrenç. Hayır."

Kanepeye doğru yürüyüp otururken ne kadar kötü bir baba olduğumu düşünüyorum. Onunla hiç "o konuşmayı" yapmadım. "Tatlım, tüm bu önemli soruları sorabileceğin bir annen olmadığı için üzgünüm. Keşke tüm bu... şeyleri anlatabileceğin güvенеbileceğin biri olsaydı."

"Üzgün değilim." Buzdolabından bir kola alır ve kanepeyi gören bir bar taburesine oturur. "Sadece ikimizin olması hoşuma gidiyor. Ayrıca, Marti teyze benimle *o tür şeyleri* konuşuyor."

"Öyle mi?"

Bana gençlerin yaptığı tipik göz devirme hareketi ile cevap verdi. "On üç yaşımdayım baba.

Marti teyze sekiz yaşımdan beri bana bu tür şeyleri anlatıyor."

O "şey" kelimesini ne kadar çok söylerse, ben de onu "seks" kelimesiyle o kadar çok değiştiriyorum, bu da kafamı tamamen karıştırıyor. Bahsettiğimiz benim bebeğim. Onu hala salıncakta ittiğim bir bebek olarak görüyorum. Düşüp dizini sıyırduğında bana koşan küçük kız. Bir arkadaşının doğum günü partisinde kaya tırmanışında sonuncu olduğu için ağlayan ergenlik çağındaki kız.

O on üç yaşında. On üç yaşındakiler seks yapabilir. Hatta bebek bile yapabilirler. Zaman nereye gitti? Gözümün önünde nasıl bu kadar çabuk büyüdü?

Marti artık New York'ta yaşıyor, burada ona anne figürü olacak kimse yok.

Aklım hemen Allie'ye gitti. Neden, emin değilim. Allie, bir saniye bile olsa, bu işi istediğini hiç söylemedi, ima etmedi veya ima etmedi. Aramızdaki ilişki eğlenceli. Kolay. Rahat. Bug ve hayatımdaki kadınlara karşı olan tam ve kesin nefretinden ayrı tutabileceğim bir şey. Ancak Allie'nin kardeşi kız kardeşimle evlendiği için, bu sınırlar birbirine yaklaşıyor.

Aslında, *ilişkimizi* ayırmak gittikçe zorlaşıyor. Hayatımdaki Allie ile Bug ile birlikte. Özellikle Bug ve ben

Calloway Creek'e Marti ve Charlie'yi ziyarete gittiğimizde. Marti ve Charlie, beş yaşındaki yeğenim ve Bug'ın tek kuzeni.

Son ziyaretimizde, Allie'den ellerimi uzak tutmak için kendimi zor tuttum. Onun da aynı şekilde hissettiğini düşündüm, bu yüzden birbirimizden uzak durmaya çalıştık. Huysuz çocuğum için birbirimizden uzak durduk.

Ama komik olan şey, Bug huysuz *değil*, tabii benim ilgilendiğim kadınlar söz konusu olmadıkça. Aslında, tıpkı ablam gibi büyüyor. Sevgisini ve zamanını cömertçe paylaşıyor. Başkalarının eksikliklerini anlıyor. Kültürel, dini veya siyasi inançlarımızı paylaşmayanlara saygılı. Gurur duyabileceğim bir kızım. Yakın olduğum bir kız. Hayatımdaki en önemli kişi.

Ancak, benim ilgimi çeken herhangi bir kadın söz konusu olduğunda, o bir pitbull gibidir. Beni uzun süreli ilişkilerden alıkoymak için yaptığı çılgın şeyleri düşündüğümde, sabotaj abartı değil.

Belki de bu yüzden Allie ile aramızdaki ilişkinin günlük hayatıma sızmaması için büyük çaba sarf ediyorum. Bug'ın taktikleri, Allie ile olan ilişkiyi de diğerleri gibi mahvetmekse, bunun hayatımda büyük bir boşluk bırakacağını biliyorum.

Kanepeye yaslanıp iç çekiyorum, öğleden sonra ayrılmış olsak da Allie'yi şimdiden özlediğimi biliyorum. Uzun, bal rengi saçlarını özlüyorum. Milyon dolarlık gülümsemesini özlüyorum. Dudaklarının sikimde dans edişini özlüyorum. Uzun, ince bacaklarını ve tonlu baldırlarını özlüyorum. Neredeyse her yemekten sonra hıçkırmasını özlüyorum. Onunla ilgili her şeyi özlüyorum.

"Baba?"

Başımı kaldırıyorum. "Evet, tatlım?"

"İyi misin? Üzgün görünüyorsun. Mel'le takılmamı engellemeyeceksin, değil mi?"

"Hayır. Tabii ki hayır." "Ne oldu? İş mi?"

Ona başımı sallayarak yalan söylüyorum. Çünkü aşırı koruyucu ergen kızıma, aşık olduğumu fark ettiğimi nasıl söyleyebilirim ki?

Üstelik, bu ilişkiyi - her neyse artık - onun inandığı gibi inanılmaz, ateşli, ara sıra görüştüğü, seks arkadaşı, çıkar ilişkisi olmaktan öteye götürmek için en ufak bir ilgi göstermeyen, kendinden çok daha genç bir kadına aşık olduğumu.

Tamamen mahvoldum.

Üçüncü Bölüm

Allie

Erken geldim. Çarşamba günüm hafif geçti ve günün son şarap tadım turu iptal oldu. Kahvaltıdan beri trene atlayıp şehirde Asher'la buluşmayı dört gözle beklediğim için bu durum benim için sorun değil.

Ailemin şaraphanesinde etkinlik müdürü olarak çalışmayı seviyorum. Geç saatlere kadar çalışmak veya hafta sonları çalışmak bile umurumda değil. Bir gün, kardeşlerim Lucas, Dallas ve Blake ile birlikte şaraphaneyi devralacağım. Bana sorarsan, bu dünyadaki en iyi iş.

Ama bu, Asher'ın bu gece bana ne yapacağını düşünerek bugün iç çamaşırlarımın sırlıslıkla olmaması anlamına gelmiyor.

Dün şehre geldi. Geç bir etkinliğim vardı, bu yüzden onu bugüne kadar göremedim. Meğer yarın sabah geç saatlere kadar işim yokmuş, bu yüzden gece kalabilirim.

Gece kalıp sabah onun kollarında uyanmayı çok seviyorum. Çoğu zaman şaraphanede işim oluyor, ya da onun iş yemeği var, ya da Bug'a uçuşu gerekiyor, ya da kardeşlerimin çocuklarına bakacağıma söz vermişim.

Ama bugün değil. Onunla tam on altı saat geçireceğim.

Başımı eğip, ne zaman böyle şeyleri saymaya başladığımı merak ediyorum. Bu, geçen sefer birlikte olduğumuz günlerin sayısını tam olarak bildiğini söylediği şeyi hatırlatıyor.

Bir yanımda bunun hızla bir ilişkiye dönüşüp dönüşmediğini merak ediyor.

Hmmm. Bu benim için sorun olur mu? Yıllar boyunca birkaç *ilişkim* oldu, ama hiçbirini ilişki olarak adlandıramam. Jason'dan beri yok.

Ama Asher de bunun uzun vadeli bir ilişki olacağını hiç ima etmedi. Neden etsin ki? Muhtemelen iş arkadaşlarıyla, nasıl da iyi bir hayatı olduğunu anlatıp gülüyorlardır. İstedikleri zaman şehirde seks partnerleri var. Hiçbir bağ yok. On iki yaş küçük bir kadınla birlikte olduğunu övünüyor mu acaba? Yaş farkımızı umursamadığımdan değil. Alnındaki ve göz çevresindeki hafif kırışıklıklar ve şakaklarında belirmeye başlayan çok hafif ve seksi gri saçlar dışında kırk yaşında gibi görünmüyor.

"İyi günler, Bayan Montana," diye selamlayarak kapı görevlisi William beni içeri davet etti.

"Lütfen William, bana Allie de."

Ayda sadece bir kez geldiğim halde, buradaki tüm çalışanların beni ismimle tanınması çok komik.

Ya da tam olarak *on dört kez*. Onun sözlerini düşünerek gözlerimi devirdim. "Tabii ki, Bayan Montana."

Asansöre doğru yürürken kıkırdamaya başlıyorum. Asher az önce bana oda numarasını mesaj attı. Mesaj attı, aramadı. Bu da ilişkimizin durumunun bir başka göstergesi. Asla telefonda konuşmayız. Her zaman mesajlaşırız. Ve benim için sorun yok. Sanırım. Evet, evet, tabii ki sorun yok. Uzun süreli ilişkiler beni hazır olmadığım şeylere sürükler. Asla hazır olamayacağım şeylere. Çocuklar gibi. Eğlenceli teyze olmak bana gayet uyar.

William peşimden geliyor. "Bay Anderson barda, Bayan Montana."

"Teşekkürler, William."

"Rica ederim."

Saat daha beş buçuk ve Asher beni yediye kadar beklemiyor. Onu bir kadınla konuşurken görünce barın girişinde duruyorum. Kadın başını geriye atıp gülüyor. O da sırıtıyor. Kadının ona ne iş yaptığını sorduğunu tahmin edebiliyorum. İnsanlara "penetrasyon testçisi" olduğunu söylemekten zevk alıyor.

Komik olan, yaptığı işin gerçek teknik adı bu. O bir karanlık web hacker'ı. Teknolojik altyapıları güvenlik açıklarına karşı test etmek için işe alınıyor. Ve işinde çok iyi. Çok talep görüyor. Dünyanın en büyük çevrimiçi perakendecisinde alışveriş yapan milyarlarca insanın banka hesaplarını boşaltan virüsü tek başına durduran adamı, dünyanın dört bir yanındaki şirketler işe almak istiyor.

Bu, onunla tanışmadan önceydi. Ama ünü çok yayılmış. Ve ne kadar para teklif edilse de, yurtdışındaki işleri asla kabul etmiyor. Uzaktan yapamayacağı işler hariç. Bug'dan bir haftadan fazla ayrılmamak ve altı saatlik uçak yolculuğu mesafesinden uzaklaşmamak gibi kuralları var. Bu da onu Amerika Birleşik Devletleri, Meksika'nın bazı bölgeleri ve Karayip Adaları'nın bir kısmıyla sınırlandırıyor.

Yaptıkları için ona hayranlık duyuyorum. İş açısından değil. O ikincil. Kızını neredeyse tek başına büyüttü. Ondan önce, anne ve babaları öldükten sonra kız kardeşini büyüttü. Yirmili yaşlarında bir ara, sadece bir bebek değil, aynı zamanda ergenlik çağındaki kız kardeşini de büyütüyordu. Hem de tek başına. Hayal bile edemiyorum.

Güzel kızıl saçlı kadın, omzuna flörtöz bir şekilde elini koyarak, orada olmadığına emin olduğum bir şeyi siliyor.

Gözlerimi deviriyorum.

Kıskanç biri değilim, ama onu başka bir kadınla konuşurken görmek beni meraklandırıyor. Benimle işi bittiğinde. Bu iş bittiğinde. Bug büyüdüğünde ve kendisi gerçek bir ilişkiye girmeye karar verdiğinde. Tekrar evlenecek mi?

Asher'ın sonsuza kadar bekar kalacağını düşünemiyorum. Onda çok şey var. O gerçekten mükemmel bir erkek. Ve zamanı geldiğinde, onu elde edecek kadın çok şanslı olacak.

İçimdeki derin acıyı görmezden gelerek öksürdüm. Asher dönüp sanki beş yaşında ve ben Noel Baba'yımışım gibi gülümsedi. Hızla kadının elini sıktı, içkisini ödedi ve yavaşça, evet, yavaşça yanıma doğru yürüdü.

"Vay, gözlerimi okşayan bir manzara."

Kızıl saçlı kadına başımı sallayıp şaka yapıyorum, "Oradaki Emma Stone'a baktıktan sonra gözlerin yorgun olur mu hiç?"

"Al, o Emma Stone ise, sen de Kleopatra'sın."

Şu anda bana bakışı çok garip. Birbirimizi görmeyeli bir dakika oldu, ama daha uzun zaman geçmiş gibi değil. Yine de bana bakışı... farklı. Gözleri yavaşça üzerimde dolaşiyor, zaman durmuş gibi. Geçen hafta saçımı birkaç santim kestirdim. Sebep o olmalı.

Elimi göğsüne dayadım. "Kes şunu. Beni süzüyorsun."

Elimi tutup beni asansöre doğru yönlendiriyor. "Üç buçuk dakika sonra bundan çok daha fazlasını yapacağım."

Gülüyorum. "Ne, önce akşam yemeği yok mu?" "Oda servisi sipariş edeceğiz."

Asansöre giriyoruz. Ve yalnız kalıyoruz. Yaklaşık nefesini içime çekiyor. "Erken geldin. Sürprizleri severim."

"Öyle mi, öyle mi?"

Pantolonunun önünü avuçlarım. Zaten sertleşmeye başlamış. Onu asansörün köşesine, düğmelere doğru itiyorum. Arkasına dolanıp acil durdur düğmesine bastığımda alarm çalmaya başlıyor. Alarmı umursamadan kemerini çözüp pantolonunu biraz açıyorum.

Onu ağızma alıp daha önce hiç yapmadığım gibi emmeye başladığımda birkaç küfürlü kelime söylüyor. Bir dakikadan az bir sürede boğazıma boşalıyor. Yutkunup dudaklarımı sildikten sonra pantolonunu çekip, hoparlörden her şeyin yolunda olup olmadığını soran bayana cevap veriyorum.

"Her şey yolunda," diyorum, sakın ve soğukkanlı görünmeye çalışarak. "Bir çocuk düğmelerle oynuyordu."

Asansör tekrar hareket etmeye başladı. Asher, pantolonunun düğmelerini ilikleyip kemerini bağlarken sessiz kaldı. Onu şaşkına çevirerek susturdum. Küçük zaferimden dolayı gülümsedim.

Katımıza vardığımızda, yavaşça otel odasına doğru yürüdük. İçeri girince, sonunda konuştu.

"Asansörde bana oral seks yaptığınıza inanamıyorum." Omuz silkiyorum. "Sürprizleri sevdiğinizi söylemişsiniz."

O, sanki az önce olanları hala sindirmeye çalışır gibi başını sallayarak kahkahalarla güldü. "Tanrım, Al." Tekrar güldü. "Orada kamera olduğunu biliyorsun. Çocuğun suçlu olduğunu söylediğin yalanını yuttuklarını biliyorlar."

Utançtan ağzımı kapatıyorum. "Sence her şeyi gördüler mi?"

"Muhtemelen görmemişlerdir. Kamera arkamdaki paneldeydi sanırım. Ama porno sitesinde yer alırsak sorumluluk almam."

"Öyle olursa, birini tanıyorum." Göz kıptım.

Şimdi ikimiz de gülüyoruz. Onun gülüşünü ne kadar seviyorum. Beni güldürüşünü ne kadar seviyorum.

Asher'dan önce, dürüstçe gülmüş olduğumu hatırlamıyorum. Tamam, travmatik bir olay yaşadım. Bu, kimsenin gülmek istememesine neden olur. Ama tek başıma masamda otururken bile onun mesajları beni güldürüyor.

"Gülüşünü seviyorum," diyorum. "Seninkini de seviyorum."

Bakışları yoğunlaşıyor. Fazla yoğun. Belki de söylememeliydim. Hemen, kesinlikle konuşmamamız gereken konuyu değiştirecek bir şey söylüyorum. "Başka neyi seviyorum biliyor musun?"

Beklemeye başlar.

Elbisemin ipi çözüyorum, ayakkabılarımı çıkarıyorum ve ipek külotumu aşağı çekiyorum. "Dilini. Dilini seviyorum. Ve onu üzerimde istiyorum. *Her yerinde.*"

Gözleri bir anda kararır ve alev alır. "Bana güveniyor musun?"

Elbisemi başımın üzerinden çekerim. "Burada çıplak durup orgazm isteyen birine sorulacak aptalca bir soru."

"Al, soruma cevap ver."

"Evet, sana güveniyorum, Sayın Başkan."

Kıkırdar. Sonra komodine yürür, telefonunu bir standı yerleştirir, yatağı doğrultur ve bir video çalmaya başlar.

Çenem düşer. "Bizi mi kaydediyorsunuz?"

"Ziyaretler arasında uzun zaman geçiyor. Stres atmak için, bilirsin... seni görebilmek istiyorum."

Bu yeni bir bilgi. Başka insanlarla görüşüp görüşmediğimizi ya da o şehre geldiğı zamanlar arasında ihtiyacımızı giderip gidermediğimizi hiç konuşmazdık.

"Ayrıca, geldiğinde kendini görmelisin Allie. Hayatımda gördüğüm en muhteşem şey."

Ondan kameraya baktım. "Tamam, peki. Ama sen benim orgazm olduğumu videoya çekersen, ben de seni videoya çekeceğim." İki farklı açıdan çekebileceğimizi bilerek telefonumu komodinın üzerine koydum.

Gülümsemesi bir kilometre genişliğinde.

Sonraki birkaç saati telefonlarımızın şarjlarını bitirerek geçiriyoruz.

Bunlar, yirmi sekiz yıllık hayatımın en erotik saatleri.

Dördüncü Bölüm

Asher

Kahvaltımız çok erken geliyor. Videoları izlemek, daha iyi açılardan çekmek, onları izlemek ve, şey, bu böyle devam etti, birkaç saatten fazla uyumadık sanırım.

Hala yatakta çıplak, yumurtaları ağzıma tıktırıp kahvemi yudumluyorum. İşle ilgili bir mesaj geliyor ve telefonumdaki tüm videoları aklıma getiriyor. Onları tekrar izlemek yerine, bulutta şifreli bir paylaşımlı klasör oluşturup tüm videoları oraya taşıyorum.

Siktir. Orada olduklarını bilmek bile beni sertleştiriyor, ki bu da son on iki saatte sikimin ne kadar çalışmış olduğunu düşününce beni şaşırtıyor.

Allie omzumun üzerinden bakıyor. "Aman Tanrım, lütfen onları tekrar izleme. Sanırım geçen sefer benim kadın bahçemi mahvettin."

Kıkırdayarak güldüm. "Bahçen mi? Kadın, ben ona daha çok organ çalgısı derdim."

Kaşlarını kaldırıyor. "O zaman şikayet etmedin." "Hala etmiyorum. Bütün gece sadece..."

"İnanılmazdı."

Bakışlarımız birbirine kilitlenir. "Evet." Penisim daha da şişince, başımı sallayıp telefonuma geri bakarım. "Her neyse, meraklı genç gözlerin bu videoları asla keşfetmemesi için emin olmak istedim."

"İyi fikir." Telefonunu bana uzatır. "Benimkinde de sil. Charlie ve Maisy her zaman bu telefonda oyun oynuyorlar. Kardeşlerim bunlardan birini görürse bana ne yaparlar, düşünebiliyor musun?"

Yüzü soldu. "Belki de silmeliyiz. Kardeşlerin öğrenirse beni öldürürler."

Telefonunu geri alır. "Silmek mi? Delirdin mi? O kadar zaman ve enerji harcayıp doğru açılar bulduk, şimdi sil mi? Mesleğimizi değiştirip porno yapımcılığına girmeliyiz diye düşünüyordum. Ayrıca, teknik konusunda sen uzmansın. Senin algoritmalarını, çerezlerini ve güvenlik duvarlarını kimse aşamaz."

Telefonunu bir kez daha elinden alıyorum. "Teknik işleri bana bırak. Sen bu işlerden hiç anlamıyorsun, değil mi?"

O, omzumun üzerinden izlemeye devam ediyor. Videolarını aynı yere yükledikten sonra, ona nasıl erişeceğini gösteriyorum.

"Bulutunu benimle paylaşıyor musun? Büyük adım, Ash. Sırada ne var, yüzük mü?" Kıkırdar.

Onunla birlikte gülmüyorum. Çünkü bu sözler, dizlerimin üzerine çöküp onun muhteşem gözlerine bakarken parmağına bir yüzük taktığım görüntüyü zihnimde çok net bir şekilde canlandırıyor.

Neyim var benim? Yaklaşan düğün yüzünden olmalı. Kız kardeşimle her konuştuğumda tek konu bu. *Dallas'la evlenmek için sabırsızlanıyorum. Tören çok güzel olacak. Charlie'nin yeniden bir babası olacak.*

Bug'ın heyecanını da unutmamak lazım. O da nedime olacak. Antigua'ya gideceği için çok heyecanlı.

Allie bile bundan bahsediyor. O da nedime. Hayatımdaki herkes *düğünlerden* bahsediyor. Aklımın aşkla dolu olması hiç de şaşırtıcı değil. Hepsi bu kadar.

Uzun süre sessiz kalınca Allie'nin tavırları tamamen değişiyor. "Öyle demek istemedim..." Yataktan atlayıp bir tişört giyiyor. "Sadece aptalca bir şakaydı."

Durumu tamamen yanlış anlıyor.

"Üzgünüm. O özel klasöre birinin girmesinin bir yolu var mı diye merak ediyordum."

"Oh." Tekrar oturur. "Bug senin şifreni bilmiyor, değil mi?"

"İnternet şifrelerimi kimseyle paylaşmam." "Benden başka."

Kaşlarımı kaldırdım. "Aslında hayır. Bunun için özel bir şifre oluşturdum."

Şakağına dokunur. "Akıllıca. Çünkü muhtemelen girip *tüm* seks videolarını izlerdim."

"Bulmak çok zor olur. Bunlar ilklerdi."

"Gerçekten mi?" diye sordu, kendinden çok daha yaşlı bir adamın böyle bir şey yapmadığına inanamıyormuş gibi.

Ben başımı salladım. "Yaşımın seni aldatmasına izin verme, Al. Dün gece birçok ilki yaşadım. İlk seks kaseti, ilk asansörde oral seks, ilk... o pozisyona ne demiştin?"

"Ters kovboy kız."

Penisim seğırdi. "Bunu kesinlikle tekrar yapacağız." Burnu yukarı kalktı. "Videoda pek hoş durmamıştı."

"Dalga mı geçiyorsun? O videoyu en çok izlediğim video olabilir." Başını eğdi. "Gerçekten izleyecek misin?"

"Tabii ki."

"Erkekler kız kıza porno izlemeyi tercih etmez mi?"

Onu kendime doğru çekerim. "Videolarımızı haftanın her günü herhangi bir şeyle karşılaştırırım."

Gururla gülümsüyor, ama sözleri kafamda yankılanıyor.

"Hey, aklıma geldi. Görünüşe göre Bug'ın en iyi arkadaşı eşcinsel. Endişelenmeli miyim?"

"Bug'ın cinsel yönelimini etkileyeceğinden mi endişeleniyorsun?"

"Hayır, öyle bir şey olacağını sanmıyorum. Ama o büyüyor ve şimdi birinin... herhangi birinin... çocuğumla seks kaseti çekmeye çalışmasından endişeleniyorum."

Gözlerini deviriyor. "Onu çok fazla endişelendiriyorsun."

"O on üç yaşında. Çok endişe verici bir yaş. Sen anne değilsin, bilemezsin."

Allie yutkundu, yüzündeki neşesi bir anda kayboldu, sanki yüzüne bir perde çekilmiş gibi. Belki de sözlerim onu kırdı, çünkü o çocuklarla çok zaman geçiren, kendini kanıtlamış bir teyze. *Hem de çok*. Bu da beni, hiç kendi çocuğu olmasını düşündü mü diye meraklandırıyor.

"Hey." Elimi koluna koyuyorum. "Sadece meraktan soruyorum, gelecekte çocuk sahibi olmayı düşünüyor musun?"

Sanki hayatın anlamını sormuşum gibi uzun ve yavaş bir nefes verir. "Çocuklar benim kaderimde yok."

"Hiç mi?"

Kafasını sallar. "Ama sen çok gençsin."

"Asla," diyor, bu konunun tartışmaya açık olmadığını belirten bir tonla.

Bu sorunun onu *bizim* yüzümüzden mi korkuttuğunu yoksa daha derin bir nedeni mi olduğunu bilmiyorum. Çocuk sahibi olamıyor mu? Hamile kalmasını engelleyen bir sağlık sorunu mu var? Stella ve ben Bug'a bir kardeşi olması için çok uğraştık ama başaramadık, bu yüzden bazı insanlar için bunun ne kadar zor olabileceğini çok iyi biliyorum.

Konuyu değiştirmem gerektiğini hissederek, "Bug düğünden bahsetmekten vazgeçmiyor. Hiç yurt dışına çıkmadı" diyorum.

Allie'nin omuzları gözle görülür şekilde gevşedi, görünüşe göre durumu zorlamadığım için memnun oldu. Sanırım gelecek hakkında konuşurken çenemi kapalı tutmayı öğrenmem gerekiyor. Çünkü belki de o beni kendi geleceğinde görmüyor.

Şimdi de depresif olan benim.

"Orada nasıl olacak?" diye soruyor. "Siz ikiniz Cal Creek'e geldiğinizde olduğu gibi mi olacak?"

"Yani, çocuğumun öfkesinin hedefi olmamak için birbirimizden kaçacak mıyız?"

"O aptal değil, Asher. Bir şeylerden şüphelendiğini biliyorsun. Bu yüzden ona Bug dememe izin vermiyor."

"Bir çaresini bulmalıyız. Onu oyalamak için bir yol." Onu kendime çekiyorum. "Çünkü yıldızların altında seninle sevişmeden tropikal bir cennette mahsur kalmaya niyetim yok."

Sonunda tekrar gülümsedi. "Yıldızların altında, ha?" "Ve belki de okyanusta."

Burnu kırışır. "Su seksi abartılıyor."

Geçmişte yaptığı seksleri düşünmemeye çalışarak sertleşiyorum. Konuyu geçiştiriyorum. "Öyle mi?"

"Vücudun doğal kayganlaştırıcılarının çoğu suda çözünür, bu yüzden aşāğısı oldukça aşındırıcı olabilir."

Tamam, su seksi yok. Ama sözde aşındırıcılığı yüzünden değil.

Düşüncelerim ilişkimizin sınırlarını aşıyor. Gelecek hakkında tek bir kelime bile konuşmadığım bir kadına nasıl bu kadar sahip çıkabilirim?

"Biliyorsun" — içimdeki düşüncelerden habersiz, sinsi bir gülümsemeyle — "Bug'ı meşgul edecek bir yol buldum galiba. Bütün ailem orada olacak. Lucas ve Regan balayını orada geçirecekler. Dallas ve Marti hazırlıklarla meşgul olacaklar. Blake ve Ellie de bunu ikinci balayı gibi yaşayacaklar."

"Evet, ne olmuş?"

"Hepsi çocuklu. Bakıcıya ihtiyaçları olacak. Mesela... çocuklarla oynamak için saatte yirmi dolar kazanmaktan mutlu olacak bir genç."

Eğilip kulağının altına öpücük kondurdum. "Harika bir fikir."

“Sadece kendimi koruyorum Asher. Senin çocuğunun nefret listesine girmek istemiyorum. Hayatındaki diğer kadınlara yaptıklarını bana anlattın.” Abartılı bir titremeyle bana bakıyor. “Költenin yerine balık bağırsağı koyduğunu mu söylemiştin?”

Gölerek cevap verdim. Bug yaratıcı bir kızdı. "Balık bağırsağı suyu. Ve lanet olsun, duş aldıktan sonra bile günlerce kokusu üzerimden çıkmadı."

"Anladığım kadarıyla o randevuya hiç gitmedin."

"Oh, gittim. Ama randevuma olanları anlattıktan sonra, beni terk etti. Sanırım yaramaz bir on yaşındaki çocukla uğraşmak istemedi."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "On yaşındayken mi yaptı bunu? Vay canına, ona biraz hak vermelisin. Kararlı bir kızmış." Kıkırdarak başını hafifçe salladı. "En sevdiğim, restoranı arayıp doğum günü pastasına yanlış isim yazdırıp, sonra da randevuna her şeyi senin ayarladığını söylemelerini istemiş olması."

Ben de başımı salladım. "En azından o beni restorandan çıkana kadar bekledi. Bug'un akşam yemeğinde bana bir içki gönderip 'dün gece için teşekkürler' yazan bir not bıraktığını anlatmış mıydım?"

"Ve randevun notu okudu mu?"

"Notu getiren garson, masanın ortasına bırakmaya özen gösterdi. Sanırım beni yalancı, aldatan bir domuz sandı. Randevuma bunun kızım olduğunu açıklamaya çalıştım. İçeceği yüzüme fırlattı ve erkeklik hırsımı örtbas etmek için kızımı suçladığımı için bana bağırды."

Allie kıkırdar. "Üzgünüm. Gülmemem gerekirdi."

"Oh, daha da kötüsü var. Randevuları mesajla değiştirmek için telefonumu birden fazla kez kullandı. Kadınlar randevuya gelmediğini sandılar. Bir keresinde bir kadına çiçek gönderdi ve kartta yanlış isim ve randevu detaylarını yazdı."

Ağzını kapatarak tekrar gülmemeye çalışıyor. "Bug'ı şimdi biraz daha sevmem yanlış mı?"

"O çok tatlı bir çocuk, Al. Keşke onun o yönünü görebilseydin. Sadece benim hayatımda bir kadın istemiyor."

"Anlaşılabilir bir şey. Biyolojik annesi velayetinden vazgeçti, sonra üvey annesi yıllarca ona bağlandıktan sonra senden boşandı. Bence bu, senin hayatında bir kadın istememekten çok, *kendi* hayatında bir kadın istememekle ilgili."

Ona bakarak, bir şey mi anladı diye merak ediyorum. "Bilmiyorum. Bence çoğu, beni paylaşmak istememesinden kaynaklanıyor. İkimiz olmaya alıştı. Belki de bir parçası beni başka bir Stella'dan korumaya çalışıyor."

"Ama o aslında kendini koruyor. Kalbini. Üçüncü bir anne figürü tarafından hayal kırıklığına uğramak istemiyor."

İç çekip saçlarımı okşuyorum. "Onun hayatına birini sokmak için on sekiz yaşına kadar beklemem gerekecek mi sence?"

"On sekiz mi?" diye gülererek sorar. "Otuz beş dene. Ben yirmi sekiz yaşındayım ve hala babamın su üstünde yürüdüğünü düşünüyorum. O ve annem birlikte olmasaydı, ben... muhtemelen hala onu bekar tutmak için ergenlik şakaları yapıyordum."

Bir balon gibi sönüyorum. "Kızımı her şeyden çok seviyorum. Ama onun güvensizliğine on yıl daha boyun eğmek, onu üzerimde tepip atmasına izin vermek gibi geliyor."

"Öylesin." Yaklaşıp yanağıma öpücük kondurur. "Ama ona karşı bu kadar koruyucu olman çok seksi. Seksi bekar baba. 'Penetrasyon testçisi'. Şehirdeki gizli buluşmalar. Kendimi çok şanslı bir kız sayıyorum."

İşte bu. O böyle seviyor. Gizli buluşmalar. Bug ile olan hayatımı bundan ayrı tutmam.

Ben mi? Ben bu halinden nefret ediyorum. Allie ile burada olmak ve Bug ile evde olmak istiyorum. İkisini de istiyorum. İkisini de her zaman istiyorum. *Birlikte*.

Ama Allie'nin benim duygularımı, gelecekle ilgili arzularımı, umutlarımı ve hayallerimi paylaşmadığını bilsem de, yataktan kalkıp ondan uzaklaşmak hala zor geliyor. Ve o kapıdan çıkar çıkmaz, onu bir önceki sefer terk ettiğimden daha çok özleyeceğimi biliyorum. Çünkü bir önceki sefer terk ettiğimde, ondan önceki seferden daha çok özlemiştim.

Bu duygular çok erken ve çok yoğun. Evet, neredeyse on altı ay oldu. Ama aslında sadece on beş kez çıktık, tabii buna çıkmak denirse. Belki flört ettik. Karşılaştık. Ama lanet olsun, her birinin her ayrıntısını hatırlıyorum. Ve bu seferki, diğerlerinin hepsinden daha iyi.

Duygularımı bir kenara itip üstüne tırmanıyorum, ona karşı kıvrılıyorum. "Bir dahaki sefere seni gördüğümde, plajda bikini giyiyor olacaksın."

Kalçalarını bana doğru sallıyor, dudaklarını yalıyor ve şehvetli bir şekilde kaşlarını kaldırıyor. "Ya da giymeyeceğim."

Beşinci Bölüm

Allie

Antigua çok güzel bir ada. Ailemle birlikte buraya ilk kez gelmiyoruz. Küçüklüğümüzden beri ailemiz bizi eğlenceli, egzotik ve eğitici tatillere götürürdü.

Buraya geleli on yıldan fazla oldu ama beyaz kumlu plajlar, esintili rüzgarlar ve milyon dolarlık manzaralar, Dallas'ı Asher'ın kız kardeşini karısı yapacağı yere geri getirdi.

Şu anda o manzaralardan birine bakıyorum. Plaj bungalovum bir tepenin yamacında yer alıyor. Tam olarak yetmiş üç basamak, bizi sert okyanus dalgalarından koruyan, bir koyun içinde gizlenmiş özel bir plaja iniyor. Bu bariyer, mavi-yeşil suyun altındaki deniz canlılarının siluetlerini ve gölgelerini görmeyi kolaylaştırıyor ve şu anda yüzeyin hemen altında uçan bir vatozu takip ediyorum.

Burası gerçekten cennet.

Asher'ın burada bana yapmak istediği şeyi hatırlayınca yüzüme yavaşça bir gülümseme yayılıyor. O bu gece geç saatlerde geliyor. Bug de onunla birlikte. Onunla yalnız kalmak konusunda eskisi kadar endişeli değilim. O, kuzeni Charlie ile geçirebileceği her anı onunla geçirmek isteyecektir. Ayrıca, hangi genç kız dünyanın en iyi plajlarından birinde günlerini geçirmek istemez ki?

Beni en çok endişelendiren geceler. Gizlice kaçıp Asher'ın "yıldızların altında" isteğini gerçekleştirebilecek miyiz?

Fırsat bulursak yapacağımız şeyleri hayal ediyorum. Son görüşmemizden bu yana birkaç kez mesaj attı. Çoğunlukla videoları ne kadar beğendiğini söylemek için. İtiraf etmeliyim ki, ben de on kez falan izledim.

En yakın arkadaşım Mia Cruz, gençken beni porno film izlemeye zorlamıştı. Çoğunlukla komik bulmuştum. Bazen de biraz korkutucu. O filmlerdeki erkeklerin penisleri çok büyük ve onları kesinlikle koymamaları gereken yerlere sokuyorlar.

Sessizce gülümsüyorum. Çünkü Asher ve ben kesinlikle cinselliğin sınırlarını zorluyoruz. Ve o benden daha yaşlı ve çok daha deneyimli olmasına rağmen

deneyimli olmasına rağmen, sanki ikimiz de cinsel olarak bu kadar uyumlu birini bekliyorduk ve bu da her şeyi çok daha eğlenceli ve hiç utanç verici hale getiriyordu.

Mitchell kollarımda kıpırdanarak ses çıkardı. Bakışlarımı vatozdan on bir haftalık yeğenime çevirip iç geçirdim. Ona her baktığımda, dokunduğumda, kucağıma aldığımda, geçmişimden anılar bombardıman gibi üzerime yağıyor. Ama o anılar ne kadar acı verici olursa olsun, beni bu muhteşem, minik, mükemmel insandan uzak tutamıyor. Gerektiğinde seve seve ona bakıyorum. Ve bu hafta çok ihtiyaç vardı.

Annem Maisy ve Charlie'yi oyalamakla görevliyken, çoğunlukla plajda onları takip edip, büyüyen deniz kabağı ve köpekbalığı dişi koleksiyonlarına yenilerini eklemelerine yardım ederken, benim görevim Mitchell'dı. Ve bunu isteyerek yapıyorum. Her ne kadar bu, kalbimin ortasına beyaz ateşli bir acı saplasa da.

"Acıktın mı, ufaklık?"

Sırtını kamburlaştırıp açlıktan ağlamaya başlayınca şüphem doğrulanıyor.

Gülüyorum. "Tamam, tamam. Öğle yemeği geliyor."

Mitchell'in anne sütü şişesini aldıktan sonra, tekrar dışarı çıkıp ona beslerken manzarayı bir kez daha keyifle seyrediyorum. Bitirdiğinde, küçük gözlerinin açılıp kapanmasını izliyorum. Sütten sarhoş ve uykulu. Onu bir elimle tutarken, diğer elimle beşiği verandaya çıkarıyorum. Buradan daha iyi bir şekerleme yeri olamaz.

Onu nazikçe yatırıp yanındaki açık hava kanepesine uzanıyorum ve beşiğin beyaz örgü kenarından, küçük ağzının büzülmesini ve elleri titreyerek derin bir uykuya dalmasını izliyorum. Göz kapaklarım ağırlaşırken, onun görüntüsü beni büyülemiş gibi.

O çok tatlı. O muhteşem. Her yönüyle mükemmel.

"Bayan Montana. Bay Platt," diyor doktor, hiç de mutlu görünmüyor. Masasının karşısındaki iki sandalyeyi işaret ediyor. "Lütfen oturun. Sizinle konuşmam gereken bazı endişe verici sonuçlar var."

Jason ve ben birbirimize bakarız. Omuz silkerim. Endişe verici ne olabilir ki? Kalbim deli gibi atıyor. Belki ikizlerimiz olacak. Aman Tanrım, ne kadar eğlenceli olurdu! Ama annem beni öldürür. Zaten öldürecek. On dokuz yaşında hamile olduğumu söylediğimiz anda.

Calloway Creek'teki insanların nasıl olduğunu bilen Jason ve ben, evlenene kadar bunu sır olarak saklamaya karar verdik. Evlenmemize tam olarak üç hafta kaldı.

daha kolay olurdu. Çünkü on iki haftalık olduğum için yakında belli olmaya başlayacak ve üç hafta daha saklamak zorundayım.

Ama Jason, 28 Haziran'da evlenmemizde ısrar etti. O gün, anne ve babasının evlilik yıldönümüydü. Onlar, Jason on beş yaşındayken, sarhoş bir sürücü tarafından öldürüldü. Bu, Jason'ın anne ve babasını onurlandırma şekli.

Lise aşkım Jason ve ben on altı yaşında çıkmaya başladık. O, neredeyse hiç kuralı olmayan teyzesiyle yaşıyor, bu yüzden gizlice buluşmak onun için kolay. Ben ise ailemin evinde, Montana Manor'da, garajların birinin üzerinde, ayrı bir giriş kapısı olan bir evde yaşıyorum. Her hormonlu gencin hayalindeki ev. Ailem, iki buçuk yıl önce seks yapmaya başladığımızdan beri Jason'ın neredeyse her hafta sonu bizde kaldığından hiç şüphelenmedi.

En yakın arkadaşım Mia, şu anki durumumuzu bilen tek kişi ve bu sırrı saklamaya yemin etti. Kendisi de ikiz olduğu için, benim ikizlerim olduğunu öğrenirse çok şaşıracaktır. Bana çok yardımcı olacağını biliyorum. Hatta kendisine Mia Teyze diye hitap edilmesini bile istiyor.

Dr. Miller birkaç kağıdı karıştırıyor. Başından beri bizi yargılamaması hoşuma gidiyor. Onu Google'da aratarak bulduk. Calloway Creek dışında bir doktora ihtiyacımız vardı. Yerel birine gitmemiz mümkün değildi. Tıbbi bilgilerin gizli kalmasını sağlayan yasalar olmasına rağmen, küçük kasabamızda herkes birbirinin işine burnunu sokar. Bu yüzden trenle kısa bir mesafedeki şehre geliyoruz.

Doktor çok uzun süre tereddüt edince, "İkiz mi olacak?" diye soruyorum.

O başını sallar. "Hayır, ikiz değil."

Jason dik oturur. "Üçüz mü?" diye sorar.

"Hayır," diyor. "Size söylemem gereken şey duyması zor olacak. Geçen hafta yaptığımız kan tahlili, bebeğinizin muhtemelen iki yerine üç adet 18. kromozomuna sahip olduğu için ortaya çıkan genetik bir bozukluğu olduğunu ortaya çıkardı."

"Durun, hayır," der Jason, açıkça üzülmüş bir şekilde. "Çocuğumuzun Down sendromu olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Down sendromlu bebeklerde yirmi birinci kromozomun üç kopyası vardır," diye açıklıyor. "Bebeğinizde Trisomy 18 veya Edwards sendromu olarak adlandırılan hastalığın belirtileri görülüyor."

Tavanın üzerime çökecekmiş gibi hissederek zorlukla yutkunuyorum. "Bu tam olarak ne anlama geliyor?"

"Öncelikle, üç hafta sonra amniyosentez için randevu almak istiyorum, bu bize kesin bir cevap verecektir."

Rahat bir nefes alıyorum. "Oh, iyi. Yani emin değilsiniz." "Allie." Bana şefkatle bakıyor. "Kan testleri çok doğrudur. Kan dolaşımındaki fetal DNA'nın serbest parçalarını ölçer. NIPT kan testinin Trisomy 18'i tespit etme oranı yüzde doksan yedi civarındadır. Bu, büyük olasılıkla bebeğinizde bu hastalık olduğu anlamına gelir. Yüzde yüz emin olmak için amniyosentez yapıyoruz."

Jason uzanıp elimi sıkıyor. "Tamam, bebeğin bu hastalığa sahip olduğunu varsayalım. Bu ne anlama geliyor? Down sendromlu bir bebek gibi sorunları olacak mı?"

"O" — dosyasına bakar — "cinsiyetini bilmek ister misiniz?"

"Evet," Jason ve ben aynı anda cevap verdik. "Tamam, o zaman o—erkek."

"Aman Tanrım," diye mırıldanır Jason. "Bir oğlum olacak."

"Allie. Jason. Bu genetik bozukluğun Down sendromu ile aynı şey olmadığını anlamalısınız. Down sendromlu kişilerin yaşam beklentisi altmış yıldır."

Yine yutkunuyorum. Bu sefer daha zor, sanki boğazımda ceviz varmış gibi. "Peki bu durumda? Bebeğimizden ne bekleyebiliriz?"

Cevap vermek istemiyormuş gibi derin bir nefes alır. "Anatomik olarak, Trizomi 18'li bebekler düşük doğum ağırlığında olabilir, normalden daha küçük kafaları, sıkı yumrukları, kısa göğüs kemikleri ve boyunlarının arkasında fazladan deri kıvrımları olabilir. Fizyolojik olarak, kalp kusurları, nöbetler, yüksek tansiyon ve böbrek sorunları yaşayabilirler."

Bu bilgileri sindirirken elim ağzıma uçtu.

"Dahası var," diyor üzüntüyle ve ben, onun söylediklerinden daha kötüsü ne olabilir diye merak ederek gözlerimi kapatıyorum. "Trizomi 18'li bebeklerin sadece yüzde ellisi canlı doğar."

Nefes almakta zorlanıyorum, sözlerinin geri kalanını zar zor duyabiliyorum: "Yüzde 90 ila 95'i ilk yılı atlatamıyor. Çoğu, doğumdan sonraki ilk iki hafta içinde hayatını kaybediyor."

Neredeyse sandalyeden kayıp düşüyorum. Yere çöküp yutulmak istiyorum. Bu kabustan uyanmak istiyorum.

Jason elimi bırakıyor. Şoktan sessiz kalıyor. Benim gibi şok geçirmiş durumda. Doktor, söylediklerini sindirmemiz için bir an sessiz kalıyor.

Jason ilk konuşan olur. "Yapabileceğimiz bir şey var mı? Bizim durumumuzdaki çoğu insan ne yapıyor?"

Dr. Miller iç çekiyor. "İstatistiklere göre, bu teşhisin yaşamı sınırlayıcı sonuçlarını göz önünde bulunduran kadınların çoğu kürtajı tercih ediyor."

Gözlerim birden açılır. "Kürtaj mı demek istiyorsunuz?" Doktor başını sallar.

"Evet," diyor Jason. "Öyle yapalım."

Ona ve böyle bir çılgınlığa bu kadar çabuk razı olmasına alaycı bir bakış attım. "Bebeğimizi kürtaj yaptırmayacağım."

"Doktoru duydun. Muhtemelen doğumdan önce ölecek. Ve bir mucize eseri hayatta kalırsa, kısa süre sonra ölecek. Neden bize bunu yaşatmak istiyorsun, Allie?"

"Çünkü o bizim oğlumuz." Karnımı koruyarak elimi üzerine koydum. "Ve test yanlış olabilir. Değil mi, Dr. Miller? Yüzde doksan yedi dediniz. Bu, yanlış olma ihtimali olduğu anlamına gelir. Yüzde üç azımsanacak bir oran değil. Test yanlış olabilir."

Doktor başını sallar ama ekler: "Allie, sana boş umutlar vermek istemiyorum. Kariyerim boyunca böyle bir şey görmedim. Tabii ki amniyosentez sonuçlarını beklemelisin. Bugün yapabileceğin başka bir test daha var. Koryon villus örneklemesi deniyor. Bu testte, rahim ağzından rahim içine ince bir tüp sokularak doku örneği alınır. Her iki test de tanıyı doğrulayacaktır, ancak her ikisinde de istatistiksel olarak önemli bir düşük riski vardır."

Ayağa kalkıp odadaki diğer iki kişiden uzaklaşıyorum. "Bebeğimi öldürmeyeceğim. Testlerin ne dediği umurumda değil. Aslında, hiçbir test yaptırmayacağım. Özellikle düşük yapma riski olan testleri yaptırmayacağım. Ne olduğu umurumda değil. Eğer içimde ölürse, olsun, ama onu öldürmeyeceğim."

"Eğer kararınız buysa, sizi destekleyeceğim ve elimden gelen her şekilde yardımcı olacağım," diyor Dr. Miller. "Ama açıkça söylemek ve ciddiyetini tam olarak anlamanız için... Allie, Trizomi 18, yaşamla bağdaşmayan bir kromozom anomalisidir. Söylediklerimi anlıyor musunuz?"

Başımı sallıyorum.

"Bebeğiniz hayatta kalamayacak. Doğum yaparsa bile, bu sadece bir zaman meselesi. Bir gün. Bir hafta. Muhtemelen bir ay bile sürmez. Eğer hamileliği sürdürmeyi seçerseniz

devam etmeyi seçerseniz, bu kesin gerçekte yaşamak zorunda kalacaksınız." "Kürtaj yaptırmayacağım."

Jason ayağa kalkar, yanıma gelir, ellerini omuzlarıma koyar ve gözlerimin içine bakar. "Allie, başka seçeneğin yok. Kürtaj olmalısın. Alternatif çok korkunç. Öylece oturup onun ölmesini bekleyemem. Bu delilik. Bu insanlık dışı. Ve hiçbirimiz için adil değil."

"İçimde bir insan büyüyor." Sesimin biraz histerik çıktığından eminim, ama görünüşe göre bu bebek için savaştığım tek kişi ben olduğum için pişmanlık duymuyorum. "O bizim oğlumuz, Jason. Onu öldüremem."

"Ve ben de öylece oturup izleyemem."

"Kimse seni zorlamıyor."

Ellerini omuzlarımdan indiriyor. "Bu son kararın mı?" "Evet. Ne olursa olsun, evet."

"O zaman kendi başınasın." Arkasına bakmadan kapıya doğru yürüdü. Kapıyı kapatıp beni, nişanlısını ve doğmamış çocuğunu terk etti.

Şu anda ondan nefret ediyorum. İçimde büyüyen küçük çocuğu sevdiğim kadar ondan nefret ediyorum. Yere çöküp, olanlar için ağlıyorum. Olabilecekler için. Olacaklar için.

Kollarım sarılır. Dr. Miller'dır. "Arayabileceğim biri var mı, Allie?"

Hıçkırıklar arasında başımı sallıyorum. "Annemi istiyorum."

Bir bebeğin ağlaması beni kabusumdan uyandırıyor. Bir an için Christopher olduğunu sanıyorum. Ama güzel tropikal manzara gözlerimi doldurunca, nerede olduğumu hatırlıyorum.

Ve ağlayan bebek benim değil.

Yeğenimi kucağıma alıp ona sıkıca sarılırken, birlikte ağlıyoruz. Ben ondan daha çok ağlıyorum. Gözyaşlarım kuruyana kadar ağlıyorum.

Altıncı Bölüm

Allie

Gözlerimi silip kapıyı açtığımda, annem orada duruyor, bronzlaşmış ve yaşından çok daha genç görünüyor. İki parçalı bir mayo giymiş, alt kısmı şeffaf bir şortla örtülmüş. Saçları karışık bir topuzdan kaçıyor, bu da dışarısının ne kadar rüzgarlı olduğunu gösteriyor. Çok güzel görünüyor.

Herkes bana anneme benzediğimi söylüyor. Umarım bu, ellili yaşlarımda da on yıl daha genç görüneceğim anlamına gelir.

"O çocuklar beni yoracak," diyor, eşiği geçerken çantasını karıştırıyor, muhtemelen saç fırçasını arıyor. "Onları Blake'e birkaç saatliğine bıraktım, böylece sana bakmaya gelebildim ve..."

Sonunda bana bakıyor ve yüzümü incelerken başını eğiyor. Parmağını yanağımdan aşağı kaydırırken gözleri yumuşuyor. "Ağlamışsın." Mitchell'e bakıyor, o da zıplayan koltuğunda yatıyor. "Kötü bir gün müydü?" Elimi tutup beni kanepeye çekiyor. "Gel otur."

Neden kötü bir gün geçirdiğimi sormasına gerek yok, ben de ona söylemiyorum. O biliyor. Mitchell'in yanımda olmasının kalbime ne yaptığını bilen çok az kişiden biri. Aynı anda hem genişletip hem de parçaladığını. Beni gülmek ve çığlık atmak arasında bırakıp, herhangi bir bebeğin yanında olmak, benim asla sevgi dolu bir teyze olmaktan başka bir şey olmamaya kararlılığımı pekiştirdiğini.

"Onu alayım da sen biraz dinlen, olur mu?"

"Ben iyiyim anne. Dinlenmeye ihtiyacım yok. Az önce uyudum." Dışarıya bakıyorum. "Bu yüzden ağlıyordum."

"Ah, tatlım, onu mu gördün rüyanda?"

Başımı sallıyorum.

Elimi sıkıyor. "Aynı şey olmadığını biliyorum, hatta yakın bile değil, ama bugüne kadar hala bazen senden hamile kalmadan önce kaybettiğim bebeği rüyamda görüyorum."

Omzuna başımı yaslarım. "Bunu bana hiç söylememiştin. Yani, düşük yaptığını biliyordum, ama rüyana girdiğini bilmiyordum."

"Senin yaşadıklarından sonra bunu sana söylemenin adil olmadığını düşündüm. Bizim yaşadıklarımızı karşılaştırmak mümkün değil." "Rüyalarında ne görüyorsun?"

"Çoğunlukla senin bir ablan olduğu hakkında. Belki de en çok bunu yas tutuyorum. Erkekler birbirlerine sahipti, ama sen o özel bağı hiç yaşayamadın."

"*Sen* varsın," dedim, ona bakarak. "Ve çok iyi anlaştığım üç erkek kardeşim olduğu için şanslıyım."

Gülümsüyor. "Peki, günün geri kalanında ne yapacaksın?" Gözlerimde belirli bir ifade görmüş olmalı ki gülümsemesi daha da parlaklaşıyor. "Ah, doğru. Bugün Asher ve Bug'in geldiği gün." Kanepeden atlayıp Mitchell'ın eşyalarını toplamaya başlıyor. "Duş alıp tıraş ol, kendine çeki düzen ver, falan."

Gözlerimi deviriyorum. "Her neyse."

Annem portatif beşiği katlamayı bırakır. "Gelmesine sevindin, değil mi?"

"Tabii."

"Allie, bu konuyu pek konuşmuyoruz, çünkü her sorduğumda konuyu değiştiriyorsun, ama Asher senin için tam olarak ne ifade ediyor? O bir... geçici bir heves mi? Yoksa uzun vadeli bir ilişki mi düşünüyorsun?"

Hangi cevabın onu daha çok memnun edeceğini bilemiyorum. Asher ve benim birlikte olduğumuzu en başından beri biliyor. Sonuçta onun evinde yaşıyorum ve ilk seferinde onu utanç yürüyüşü yaparken yakalamıştı. Ayrıntıları hiç konuşmasak da, Manhattan'a ayda bir kez gittiğimi biliyor. Bazen onun çok daha yaşlı olması onu rahatsız ediyor mu diye merak ediyorum. Garip bir şekilde, kardeşlerimi rahatsız etmiyor gibi görünüyor. Ama belki de hiçbirisi bu ilişkinin bir yere varacağına inanmıyordur. Ve haklı da olabilirler.

"Onun bir çocuğu var. Florida'da yaşıyorlar. Böyle şeyleri konuşmuyoruz."

Kafasını yana eğdi. "Bir yıldan fazladır birliktesiniz ve ilişkinizden hiç konuşmadınız mı?"

"Biz ilişkimiz yok anne."

Bana azarlayan bir bakış attı. "Tatlım, o her geldiğinde her şeyi bırakıp şehre koşuyorsun. Tabii, onun hakkında fazla konuşmuyoruz, ama ne zaman onun adını söylesen, gözlerinde bir ışıltı oluyor. Ve Allie, o Bug'la Calloway Creek'e geldiğinde, odanın diğer ucundan sana baktığını görüyorum... Herkes sizin bir ilişkiniz olduğunu anlayabilir."

"Yani birbirimizden hoşlanıyoruz."

"Bence bundan daha fazlası var." Mitchell'ın bebek bezi çantasına kusmuk bezlerini tıktırırken başını sallıyor. "Siz gençler. İlişkilerinizi asla tanımlamak istemezsiniz. Babanla tanıştığımız zamanlar farklıydı. Ya erkek arkadaşın vardı ya da yoktu. Arada bir şey yoktu."

Gülüyorum. "Sen korunaklı bir hayat yaşadın anne. Sana bunu söylemek istemem ama insanlar yüzlerce yıldır arkadaşlık ve seks ilişkisi yaşıyor."

"Arkadaşlar." Bana keskin bir bakış atıyor. "Siz öyle misiniz? Hadi ama."

Omuz silkiyorum, bu konuyu tekrar açmak istemiyorum. Ne kadar yakın olsak da, erkekler ve benim hakkımda onunla başka bir konuşma yapmak istemiyorum. Belli ki benim mutlu olmamı istiyor ve bunun için evlenmem gerektiğini düşünüyor. Ama daha iyi bilmesi gerekir. Benim asla mutlu olamayacak bir yanımda olduğunu bilmeli.

Mitchell'ı kucağına alır, omzuna yaslar ve bebek çantasını alır. "Eşyalarını bungalovumuza taşımama yardım eder misin?"

Beşik ve zıplama sandalyesini alıp buzdolabındaki diğer biberonu hatırlayarak onu takip ediyorum ve kapıdan çıkıp avludan geçerek benimkinin beş katı büyüklüğündeki saray gibi kiralık evlerine varıyoruz. Asher ve Bug'ın nerede kalacaklarını merak ediyorum. Bazı düğün konuklarının otelin ana binasında kalacağını biliyorum. Arkadaşlarım Ren ve Addy de kocaları ve çocuklarıyla birlikte orada kalıyor. Calloway ailesinin çoğu buraya geliyor. Onlar bizim kuzenlerimiz ve ailelerimiz her zaman birbirine yakın olmuştur.

Devasa otel kompleksinin merkezinde bulunan restoranlara, barlara ve havuzlara inen büyük merdivenleri geçiyoruz. Asher'ın merdivenleri tırmanırken, belki de bana ulaşmak için heyecanla iki basamak birden atladığını neredeyse görebiliyorum. Videolardan sonra, ikimizin de bir sonraki adımda ne olacağını görmek için sabırsızlandığımızı biliyorum.

"Allie?"

Yürümeyi bıraktığımı ve merdivenlere bakakaldığımı fark etmemişim.

"Ne? Evet, geliyorum."

Annemi ve Mitchell'ı onun evinde bırakıp kendi evime döndükten sonra Mia'dan bir telefon aldım.

"Seks tanrısı geldi mi?"

Gülüyorum. Asher hakkında konuştuğum tek kişi o. Diğer arkadaşlarım da sık sık onu soruyorlar ama benim bu halimi anlamaları zor.

Mia biliyor. Her şeyi biliyor. Jason'ı, Christopher'ı, kalıcı olan her şeye karşı olan nefretimi. "Henüz gelmedi."

"Detayları anlatmalısın. Burada ciddi bir FOMO yaşıyorum, Allie."

"Sen de gelebilirdin, biliyorsun." "Ha!

Montana'da bir Cruz düğünü mü?"

"Dallas'ın sana bir şey yapmaz."

"Yine de tuhaf olurdu. Ama fotoğraf istiyorum. Elbiseni aldın mı? Seni gördüğünde seks tanrısı çıldırır bahse girerim."

Yüzüme bir gülümseme yayıldı. Nedime elbiselerini aldık. Mia'nın haklı olduğuna ve Asher beni gördüğünde elbiseyi üzerimden yırtıp atmak isteyeceğine inanıyorum. Derin dekolte işe yaramazsa, yan taraftaki uzun yırtmaçtan görünen bacaklarım işini görür.

Bug'ın elbisesi benimki gibi, denize uyan mavi-yeşil tonunda, ama seksi yakası ve uylukları gösteren yırtmaç yok.

Bug ve ben, Marti'nin iki refakatçisi olarak onun yanında durmak garip olacak. Marti, Cal Creek'e gelmeden önce pek arkadaşı yoktu. Taşındığından beri yakınlaştık. Bug ise onun yeğeni. Küçük, samimi bir tören olacak bu günde onun yanında durmamız çok doğal. Yine de, Asher'ın kızının yanında durmak biraz garip olacak

—benden nefret eden, babasının ilgisini çaldığımı düşünen çocuk.

Bazen ona bunun uzun süreli bir ilişki olduğunu söylersem işler daha mı iyi olur, yoksa daha mı kötü olur diye düşünüyorum. Hayatlarında kalıcı bir yerim olmayacağı için rahatlar mı? Yoksa babasını bir heves için kullandığım için bana kızar mı?

"Allie?"

"Üzgünüm. Hala buradayım. Evet, fotoğrafları göndereceğim."

"Yarın beni ararsın, değil mi? Seks tanrısıyla olanlar bittikten sonra. Videodakini nasıl geçeceğini çok merak ediyorum."

Gülüyorum. "Evet, Mia, yarın ararım. Üzgünüm, o fotoğrafları gönderemem."

O da dudaklarını bükerek "En iyi arkadaşın olarak videoları izlemem gerektiğini hala düşünüyorum. Seni çıplak görmedim sanki, kızım." der. Bir süre durur. "Ya da seks tanrısı konusunda biraz kıskanç mı davranıyorsun?"

"Ona öyle demeyi keser misin?"

"Bunu sen başlattın, çok uzun zaman önce. Hatırladığım kadarıyla, ilk kez birlikte olduktan sonraki sabah bana tam olarak bu kelimeleri yazmıştın."

"Evet, ama son birkaç dakikada bunu yüzlerce kez söyledin.

"Bu garip."

Arka planda birinin ona bağırdığı duyuluyor, bir araba çekmekle ilgili bir şey. İş yerinde olmalı. O ve kardeşleri bir oto tamirhanesi işletiyorlar. Bu özelliğini çok seviyorum. Ellerini kirletmekten korkmuyor ve bu onu çok havalı bir kız yapıyor.

"Hey, kapatmam lazım. Yarın görüşürüz!"

"Tamam, tamam. Sabah seni arayacağım, söz."

Telefonu kapatıyor ve ben körfeze bakarak daha fazla vatoz arıyorum, Asher'ın videoları "aşmak" için planlar yapıp yapmadığını merak ediyorum. Ya da belki de hiç merak etmiyorum. Belki de *umuyorum*.

Telefonumu kanepeye atıyorum ve dün çok uzun ve dikkatli bir şekilde seçtiğim kıyafeti çıkarıyorum. Asher geldiğinde giymeyi planladığım kıyafet. Otelin barında fark edilmeyi umarak kayıtsızca otururken bronzlaşmış bacaklarımı gösterecek kıyafet. Bungalovuma gizlice girip bana kim bilir ne yaparken üzerimden yırtıp almasını umduğum kıyafet.

Orada duruyorum. Çünkü çok heyecanlanıyorum. Bu seferki de diğerlerinden farklı değil. Hepsi aynı.

Pencereden dışarı bakıyorum, ama öyle olmadığını biliyorum. Bu seferki cennet gibi bir yerde oluyor. İnsanların evlenmek için geldiği bir yerde. İnsanların aşık olduğu bir yerde.

Gözlerimi kapatıp içimdeki rahatsız edici duyguyu bir kez daha uzaklaştırmaya çalışarak iç çekiyorum. Kalbime baskı yapan, sanki içeri girmek için kapıyı çalan bir duygu. Çünkü onu *asla* açmayacağımı biliyorum.

Yedinci Bölüm

Asher

Uzun bir gün oldu. Bug ve ben bu sabah saat altıda kalktık, Orlando'dan Atlanta'ya dokuzda kalkan uçağa yetişmek için. Nihai varış noktamız Antigua olduğu için bu tamamen tersine bir hareket gibi görünüyor, ama havayolları böyle çalışıyor. Sonra Atlanta'dan kalkan uçağımız iki saat rötar yaptı, zaten uzun olan aktarma süremiz daha da uzadı. Adaya ulaşmak için dört saatlik uçuştan ve ardından taksiyle resort'a yolculuktan sonra, Bug kesinlikle sinirlerimi bozuyor ve acilen bir içkiye ihtiyacım var.

Check-in yapıp odamıza doğru ilerliyoruz. Yolda, Allie'nin nerede kaldığını merak ederek etrafa bakıyorum. Tatil köyü çok büyük, her yerde olabilir. Onun ya da Montana ailesinden herhangi birinin benimki gibi bir oda tuttuğunu sanmıyorum. Eminim executive ya da penthouse süitlerde ya da ne kadar lüks odalar varsa oradadırlar.

Odamızı bulduk ve Bug anahtar kartını okuttu, omuz çantasını kanepenin yanına bıraktı ve pencereye doğru koştu. Omuzları biraz çöktü ve hayal kırıklığı yüzüne yansdı. "Denizi göremiyorum."

"Sanırım ağaçların arkasında," diyorum, yanına yaklaşarak. "Uzlaşmak zorunda kaldım. Ya okyanus manzaralı normal bir oda ya da bahçe manzaralı bir süit vardı. Kendi alanını istersin diye düşündüm." Kanepeye işaret ediyorum. "Çekyat var, benim yatağım da hemen orada." Başımı ters yöne çevirip dirseğimle ona hafifçe dürttüm. "Banyoyu paylaşmak sorun olmaz umarım."

Valizinin fermuarını açıp eşyalarını televizyonun altındaki şifonyere atıyor. "Eşyalarını yerleştireyim mi?"

"Ne yaşındayım, beş mi?" Şakacı bir şekilde göz kırptım. "Cidden, Bug, buraya eğlenmeye geldik. Her zaman bana bakmak zorunda değilsin, biliyorsun. O benim işim."

Omuzlarını silkiyor. "Önemli değil. Hoşuma gidiyor."

Önemli bir şey. Şimdi mi fark ettim, yoksa daha önce fark etmedim, emin değilim. Ama o benim için çok şey yapıyor. Mesela bu sabah, seyahat günümüzden önce iyi bir kahvaltı yapabilmemiz için erken kalktı. Dün de, gelinlik nedimesinin elbisesine uygun çoraplarımı ve kravatımı unutmamam için bir kontrol listesi hazırladı.

On üç yaşında, babasının valizini hazırlamaktan çok telefon şarj aletini unutmamayı düşünmesi gerekirdi.

Sanki on saattir oturmamışız gibi kanepeye çöküyor ve telefonunu çıkarıyor. "Oldukça havalı bir yere benziyor. Umarım Wi-Fi iyidir."

"Beğendiğine sevindim."

Tepkisine bakılırsa, bu kadar yolu gelip deniz manzarası bile olmayan bir yere geldiğimiz için biraz hayal kırıklığına uğramış olabilir, ama bunu asla açıkça söylemez. Bunu karşılayamayacak durumda değilim, zaten çoğu seyahat puanlarımla ödendi, ama ben hiç savurgan biri olmadım. Büyük bir ev, lüks bir araba ya da pahalı tatiller için para harcamam. Kazandığım her kuruşu biriktiririm. Kanepede oturan kalbimin parçası için. Onun düğünü için. Onun geleceği için.

Bu, iyi yaşamadığımız anlamına gelmez. İyi yaşıyoruz. Üç yatak odalı evimiz Montana Manor'a kıyasla çok mütevazı olsa da, yıkık bir kulübe de değil. Dört yıllık güzel bir üstü açık arabam var. Bug, Rocky Dağları'na, Grand Canyon'a, Yellowstone'a ve Florida'daki hemen hemen tüm plajlara gitti. Ancak bu, onun ilk yurt dışı seyahati.

Benim için ise ikinci kez. Aslında, Amerika kıtası dışına çıktığım ikinci gerçek tatil.

Meksika, Porto Riko ve iş için birkaç başka adaya seyahat ettim. Yurt dışına yaptığım tek eğlence seyahati, Stella ile Avustralya'da balayımızdı. Bu, onun ailesinin düğün hediyesiydi ve Bug'dan bir haftadan fazla uzak kaldığım tek zamandı. Neyse ki, kız kardeşim ve en güvendiğim bakıcı evde onunla kalabildi.

"Resort'a bir bakayım dedim. Belki bir şeyler yerim. Gelir misin, yoksa sana bir şey getireyim mi?"

Omuz silkiyor ve telefonunu cebine koyuyor. "Yemek yiyebilirim."

"Harika." Ellerimi çırpıyorum. "Burada güzel deniz kabuğu yemeyi umuyorum."

Bug kıkırdar.

"Ne?"

"Cock" dedin gibi geldi.

İç çekip gözlerimi devirdim. "On üç yaşında bir kızım var, millet." Elimi omzuna koydum. "*Lütfen* bir daha o kelimeyi kullanma, olur mu? Bunu asla anlayamayacağını biliyorum, ama bir baba olarak, kızımın ağzından duyabileceğim en kötü kelimelerden biri bu."

"Tamam. Artık 'cock' demeyeceğim." Gülerek cevap verdi. "Yani, bunu söyledikten sonra."

Kapıdan çıkarken başımı sallarım.

Her yöne giden dolambaçlı yollar var. Neyse ki, her yaya kavşağında tabelalar var. Yönümüzü bulmak için birinde duruyoruz. Plaj sağda. Havuz solda. Kongre merkezi, spa ve fitness merkezi ise dümdüz ileride. Birkaç restoranın adı ve onlara giden yön okları da var.

"Ne dersin?" diye soruyorum.

O işaret ediyor. "Havuzun yanındaki yer olabilir mi? Surfside Eats, *deniz kabuğu* yemekleri için iyi bir yere benziyor."

Kelimeyi, "*cock*" kelimesinden kesinlikle ayırt edilebilecek şekilde telaffuz etmesi çok komik.

"Kulağa hoş geliyor. Gidelim."

Surfside Eats tam da bizim tarzımız. Devasa havuz ve bar alanının muhteşem manzarasına sahip, rahat bir açık hava restoranı. Sipariş veriyoruz ve içeceklerimizi beklerken Allie'ye mesaj atmamak için kendimi zor tutuyorum. Çünkü işte hayal kırıklığı yaratan kısım: Uçağımın ne zaman varacağını biliyordu. İki saat geç kaldım, ama nerede olduğumu sormadı bile.

"İçecekleriniz," diyor garson, benim çift viski ve Bug'ın sodasını masaya koyarken.

"Teşekkürler."

Bug, garsonun gitmesini izliyor. "Güzelmış."

Gözlerimi kısıyorum. Bug kadınlar hakkında asla yorum yapmaz. Özellikle de iltifat etmek için. "Sanırım."

"Sence Charlie hala uyanık mı?"

"Muhtemelen. Uçağımız indiğinde Marti teyzeme mesaj attım. O, Charlie ve Dallas resortun dışında bir yerde akşam yemeğindeymiş, ama sonra bize geleceğini söyledi."

"Marti teyzemin iki gün sonra evleneceğine inanamıyorum. Sence başka bir çocuk daha yapacak mı?"

"Bilmiyorum, Bug. Alex'le yaşadıklarından ve Dallas'ın ailesini kaybetmesinden sonra, emin değilim."

Sodasını yudumladı. "Bence bir çocuk mükemmel. Sence de öyle değil mi?"

"Evet," diyorum tereddüt etmeden. Gülümsüyorum. "Özellikle de o tek çocuk mükemmelse."

O da bana gülümser.

Yemeğimiz gelir ve Bug, sanki günlerdir yemek yememiş gibi, deniz kabuğu kızartmasına dalar. "Aman Tanrım," diye mırıldanır. "Bunlar

çok lezzetli."

Bir tane ağzıma atıp ısıyorum. Sonra Allie'yi barda görünce çiğnemeyi bırakıyorum. Ve yalnız değil.

Neyse ki Bug telefonuyla oynuyor, çünkü gözlerimi Allie'den ayıramıyorum. O kadar seksi ki. Kısa sundresi, bronzlaşmış ve sıkı bacaklarını ortaya çıkarıyor. Uzun saçları açık ve rüzgârda ara sıra yüzüne düşüyor, o da eliyle saçlarını yüzünden çekiyor. Saçlarını çekmek için başını eğdiğinde, dilimi onun ince boynunda gezdirdiğimi hayal ediyorum.

Barda yemek yiyor. Yanındaki adam da öyle. Paylaştıkları tabaktan bir parça alıyor ve içimdeki tüm içgüdülerim oraya gidip onu itmek istiyor. İkisi de kahkahalara boğuluyor. Çok uzaktayım, duyamıyorum ama vücutlarının sevinçle titrediğini görebiliyorum. Ve sonra... sonra adam kadının omzuna dokunuyor ve kanım kaynıyor.

Hayatımda hiç hissetmediğim bir kıskançlık bu. Stella ile evliyken erkekler onunla konuşurken bile hissetmedim. Hiçbir zaman bir erkeğin suratına yumruk atma ihtiyacı duymamıştım, ama şu anda duyuyorum.

Paylaştıkları her kahkaha kalbime bir bıçak gibi saplanıyor. Her gülümseme ruhuma bir kurşun gibi.

On altı aydır bununla uğraşmak zorunda kalmadım. Her karşılaşmamız New York'taki otelde ya da Calloway Creek'teki Montana Manor'da oldu. Onu dışarıda başka erkeklerle flört ederken görme fırsatım hiç olmadı.

Geldiğimi biliyordu, ama yine de bu adamla dışarı çıkmış. Belki de randevudadır. Benden çok daha genç bir adamla. Belki seks videoları fazla geldi. Köprü çok uzaktı. Ya da belki de biz birlikte değilken yaptığı şey budur.

İzlemek ne kadar acı verse de, kendimi geri çeviremiyorum.

Bug sonunda baktığım yeri fark etti. "Oh, harika, Hannah Montana."

"Ona öyle demeyi keser misin?"

İkisi geçen Noel'den önce Calloway Creek'te tanıştığından beri, Bug Allie'ye olan nefretini hiç gizlemedi. Yaş farkımızı alay etmek için ona Hannah Montana diyor.

"Allie o zaman." Gözlerini meydan okurcasına deviriyor. "Ve vay canına, yanındaki adam yakışıklı."

Şimdi bakışlarımı ondan ayırıp kızıma dönüyorum. "Seksi mi? Henüz erkeklerden hoşlanmadığını sanıyordum."

"Sevmiyorum. Ama yakışıklı bir erkeği çirkin bir erkekten ayırt edemem." Allie'yi inceliyor. "Birbirlerine yaklaşıyorlar, sence de öyle değil mi? O kızdan daha genç bile görünüyor." Gülümsüyor ve biraz daha yüksek sesle diyor. "Aferin sana, kızım."

"Ne oldu sana? Onu sevmediğini sanıyordum."

Omuzlarını silkti. "Belki tuzlu havadan dolayıdır. Onunla mutlu görünüyor. Sence de mutlu görünmüyor mu?"

Cevap vermedim. Bunun yerine, Allie'nin yeni düşmanıyla flört etmesini izleyerek bir fritter daha yedim.

Tanıştığımız günden beri, onunla gerçeküstü bir bağ hissediyorum. Sanki birlikte olmak kaderimizde varmış gibi. Ama aylardır bekliyorum ve merak ediyorum. Yeni biriyle tanıştığı için benimle şehirde buluşmayacağı gün ne zaman gelecek? İçten içe, belki de ben onun yedek olduğumu düşünüyorum. Bay Doğru'yu bulana kadar eğlendiği yaşlı adam. Gerçek aşkı beklerken vakit geçirdiği, eğlenceli adam.

Siktir. Bütün akşam yemeğimi, burada geçireceğim üç günün beklediğim cennet yerine cehennem olacağını düşünerek yiyorum.

Sonra Allie beni görüyor. Gülümsüyor ve alt dudağını ısıyor. Ama sonra Bug'a bakıyor ve tavırları değişiyor. Bunu sadece ben fark ediyorum çünkü yüzündeki her nüansı biliyorum. Vücudunu. Gülümsemesini. Ve o gülümseme çok hafifçe kayboluyor.

Telefonunu tezgahdan alır. Birkaç saniye sonra bir mesaj gelir.

Allie: Antigua'ya hoş geldin!

Nasıl bu kadar kayıtsız olabilir? Yemek yiyor, gülüyor ve başka bir adamla flört ediyor.

Tamamen çocukça bir şey yapıp mesajına cevap vermiyorum. Sadece çenemi kaldırıp bir içki daha sipariş ediyorum. Ama sonra başka bir mesaj geliyor.

Allie: Bungalov 4. Tesisin batı ucunda. Bilirsin, kaçabilirsen.

Bebek suratlı salakla randevuya çıktıktan sonra benimle seks yapmayı beklediğine sevinmeli miyim, kızmalı mıyım, bilmiyorum. Ama ben paspas olmak

Ve onu kimseyle paylaşmak istemiyorum. Bu da geri çekilmekten başka seçeneğim olmadığı anlamına geliyor.

Kafamı salladım, bu gecenin birkaç içki ve yaralarımı yalayan bir köpek yavrusu gibi geçeceğini biliyordum.

Adam eğilip kızın yanağına öpücük kondurduğunda bardağı taşıran son damla olur. Adam kalkar, tuvalete falan gider herhalde, Allie arkasına bakar. Tiksintimi gizleyemem. Gözlerini kısar. Sonra gözlerini genişletir ve benden uzaklaşan adama bakar. Başını neredeyse şiddetle sağa sola sallar. Telefonunu tekrar eline alır.

Birkaç saniye sonra telefonum titrer.

Allie: Asher, o benim kuzenim, Storm Calloway.

Kırk yıldır bu dünyadayım, ama şu anda hiç bu kadar rahatlamamıştım. Kendime ve durumu ne kadar yanlış yorumladığımı düşünerek gülünce vücudumdaki tüm gerginlik kaybolur. Allie kuzeniyle yemek yiyip gülüyordu. Tropikal bir tatil beldesinde rastgele bir adamla değil.

Başımı kaldırıp gözlerimizin buluştuğu anda, Allie gülümsüyor ve benim 180 derece dönüşüme gülüyor. Ergenlik tepkimden dolayı burnumun köprüsünü sıkıyorum.

Ben: Tanrıya şükür. Çünkü az kalsın cinayet işliyordum.

O bunu okurken kıkırdıyor. Arkamdan küçük kolların beni sardığında dikkatim dağılıyor. "Asher amca!"

Charlie gelmiş. Kız kardeşim ve nişanlısı da onunla birlikte. "Selam millet."

"Uçağınız rötar yapmış diye duydum," diyor Dallas. "Yorgun olmalısınız."

Gözlerim bir anlığına Allie'ye kayıyor. "Evet, o kadar da değil."

Marti bu kısa diyalogu kaçırmaz. "Selam, Bug," der ve bana göz kırpar. "Bize yatıya kalmaya gelmeye ne dersin? Charlie seni çok özledi."

"Lütfen, lütfen?" diye yalvarır Charlie. "Görene kadar bekle. Plaja inen bir sürü merdiven var ve mutfak bile var. Gelir misin, Bug?"

Bug bana bakar. "Devam et," derim.

Tabii ki izin verdim. Çünkü bu, hiç *gizlice* gitmeme gerek kalmayacağı anlamına geliyordu. Bungalov 4'e doğru yürüyüp, görünüşe göre hayallerimin kadını olan kızla fantezimi yaşayabilirdim.

Ben: Bana yarım saat ver.

Sekizinci Bölüm

Allie

Yarım saat sonra, neredeyse tam zamanında, kapı çalınır ve ben kapıyı açarım. Asher elinde bir şişe şampanya, iki kadeh ve küçük bir hediye çantasıyla duruyor. Ve kocaman, sırtkan bir gülümsemeyle.

Gülerek onu içeri davet ettim. "Gerçekten geldiğin gece benim biriyle dışarıda olacağımı mı sandın?"

Kapıdan içeri girer, bungalovun her yerini baştan sona süzer, sonra şişeyi ve bardakları yere koyar, etrafımıza bakarak ıslık çalar. "Güzel ev. Ben de seni ektiğimi düşündün diye düşünmüştüm."

"Geç kalacağını biliyordum. Birkaç hafta önce uçuş bilgilerini mesaj attın. Takip ediyordum."

"Ahhh. Doğru." Beni baştan aşağı süzerken memnun görünüyor. "Bu muhteşem elbise benim için miydi?"

Yanaklarımın kızardığını hissettim. Tabii ki onun içindi. Ama bunun başına vurmasını istemiyordum. "Sadece evde duran bir şey."

Göğsü, benim yalan söylediğimi biliyormuş gibi kahkahalarla titriyor. Bakışlarım sol eline düşüyor. "Çantada ne var?"

Şeytani gülümsemesi sevinçle doludur. "Sadece *senin*

"

Onu elinden alıp içine baktığımda birkaç küçük pembe kumaş parçası görüyorum. Daha yakından incelediğimde, bunun bir mayo olduğunu anlıyorum. Tabii buna mayo denebilirse. Daha çok mikro bikini gibi. Parmak ucuyla tutup havaya kaldırıyorum. "Bu ne?"

"Buna intikam diyelim. Hani, koşu şortu için?"

Gülümsedim ve başımı salladım, bunu pek iyi düşünmediğinden emindim. "Yani bunu tatil köyünün havuzunda giymemi istiyorsun?"

Ağzının köşeleri aşağı doğru kıvrıldı. "Ben, şey... Bir daha düşündüm de..." Bikiniyi elimden kapıp çöpe attı. "Tatil köyünün mağazasında giyebileceğin daha mütevazı tek parça mayolar vardır."

Sessizce kıkırdarım, sonra şampanya şişesini alıp incelerim, her zamanki gibi şaraphanemize rakip olabilecek her şeye meraklıyım. "Gelebildiğine sevindim

. Gelebileceğinden emin değildim."

"Marti, Bug'ı bu gece yanına aldı." Şişeyi elimden alır, yerine koyar ve yaklaşarak beni kendine sıkıca çeker. "Ama şunu netleştirelim. Kızım on üç yaşında. Onu birkaç saat yalnız bırakıp bunun tadını çıkarmak için hiçbir sorunum yok."

"Bu mu?" Ona karşı kıvrılıyorum.

Başını eğdi ve dudaklarını boynuma değdirdi. Gözlerim kendiliğinden kapandı, ağzı köprücük kemiğimi, kulağımın altındaki hassas çukuru, açıkta kalan göğüs dekoltemi yaladı. Tam heyecanlanmaya başlamışken, çekildi. "Battaniyen var mı?"

Ona yan gözle bakıyorum. "*Soğudun mu?*"

Sırıltısı inanılmaz seksi. "Bu şampanyayı sahile götürüp yıldızların altında sevişmeyi umuyordum."

İçim titriyor. Yakışıklı, yaşlı bir adamın "sevişmek" kelimesini söylemesi neden bu kadar, bu kadar lezzetli?

"Tam da uygun bir yer biliyorum." Kanepeye gidip arkadan bir battaniye alıyorum. Döndüğümde, her hareketimi izlediğini fark ediyorum. Bu ateşi daha da körüklemek için, sundressimin eteğinin altından elimi uzatıp, başparmaklarımı külotuma takıp, yere düşene kadar indiriyorum. Sonra çıplak ayakla içinden çıkıyorum. "Daha kolay erişebilmek için."

"Tanrım." Pozisyonunu değiştirir ve çoktan sertleştiğini anlarım. "Geçtiğimiz herkes benim ne kadar azgın olduğumu görmeden plaja nasıl gideceğiz bilmiyorum."

Arka kapıya doğru yürüdüm. "Kimseyi geçmemize gerek yok. Aşağıda kendi özel merdivenim var."

Şampanyayı ve kadehleri alır ve beni takip eder, aşağıda ay ışığının aydınlattığı koyu görünce durur. Buraya gelir gelmez manzarayı kontrol etmemesine şaşırırım, herkes genelde öyle yapar.

"Harika, değil mi?" diye soruyorum. "Kesinlikle öyle."

Ama ona baktığımda, artık okyanusa bakmıyor. Doğrudan bana bakıyor. Gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir ateş var. Bu deneyimi hayatından silmek için çok heyecanlı olmalı.

Ayakkabılarını merdivenlerin üstüne bırakıp peşimden aşağı iner. "Bug bu manzarayı görünce çok sevinirdi. Bana pek söylememişti ama odamızda manzara olmadığı için üzüldüğünü biliyorum."

"İyi bir çocuğa benziyor. Tanıdığım çoğu genç kadar talepkar değil" — omzunun üzerinden şakacı bir bakış atıyorum— "belki *sana* karşı olanları hariç. Umarım bu hafta sonu eğlenir."

"Belki bunu sana söylememem gerekir, ama az önce seni barda başka bir adamla gördüğünde oldukça mutluydu. Onun yakışıklı olduğunu ve sana 'yaşına uygun' olduğunu açıkça söyledi."

Aşağı inmeyi durduruyorum. "Sence ne kadar biliyor? Cal Creek'e geldiğinde bunu iyi sakladık."

"O akıllı bir çocuk." Beni geçip merdivenlerden aşağı inmeye devam etti. "Ve belki hala telefonumu karıştırıyordur."

"O zaman şifreyi değiştir."

Derin bir nefes aldı. "Bana güvenmesini istiyorum." "Şifresini biliyor musun?"

"Hayır. Hiç sormadım."

Yumuşak kuma adım atarız ve ben bir yer aramaya başlarım. "Tersine dönmüş bir durum, Asher. Sen onun telefonuna erişemiyorsun ama o seninkine erişebiliyor."

"Mahremiyetine ihtiyacı var."

"Senin de var." Battaniyeyi serdim. "Ama en azından, başka birinden hoşlandığımı düşünürse, bizi ayırmak için takıntı yapmaz."

"Sanırım," diye düşündü, ay ışığının körfezi ikiye böldüğünü hayranlıkla izleyerek. "Ama ona yalan söylememeliyiz."

"O zaman söyle."

Şişeyi ve bardakları battaniyenin üzerine koydu ve beni kendine çekti. "Ne s ö y l e yeyim?"

Alnımı göğsüne dayadım. "Kahretsin. Tam da tuzağa düştüm, değil mi?"

O gülümser. On altı ay. On beş randevu. En az üç düzine orgazm. Ve hala aramızdaki ilişkinin ne olduğunu tanımlamadık. Şimdi ise, evrenin en romantik yerlerinden birinde, yıldızların altında sevişmek üzereyiz. Herkesin standartlarına göre, ilişkimizi tanımlamak için mükemmel bir zaman. Birbirimize duygularımızı söylemek için ideal bir ortam.

Bu yüzden vücudumu kanser gibi kemiren bir endişe duyuyorum.

Gecenin keyfini kaçırmamak için, aramızdaki boşluğa uzanıp elimi onun kasıklarına koyuyorum. Benim açgözlü dokunuşumla hızla sertleşirken, gözleri etrafımızı tarıyor.

"Allie, kamuya açık yerde ahlaksızlık yaptığımız için tutuklanacak mıyız?"

"Bu hafta her gece buraya geldim. Ve inan bana, geçen gece yakalanmasaydım, sorun olmazdı."

Bütün vücudu kaskatı kesildi. Gözleri artık bana heyecanla bakmıyordu. Daha çok üzüntüyle bakıyordu. Bir adım geri çekildi ve elini saçlarından geçirdi, fısıldayarak küfürler söylediğini sandım.

Az önce söylediğim kelimeleri zihnimde tekrarlar ve tüm tavırlarının neden değiştiğini anlarım. Başka bir erkekle burada olduğumu düşünüyor. Bu gece ikinci kez kıskançlık belirtileri gösteriyor. Ve bunun benim için sorun olup olmadığını karar vermeye çalışıyorum. Bu an, tüm bu... durumun belirleyici faktörü olabilir.

Onun kıskançlığını sorun etmezsem, bu ilişkinin bir yere varmasını da sorun etmez miyim?

Bu konuyu derinlemesine düşünmek yerine, "Sakin ol koca adam, yalnızdım. Videolarımızı izliyordum" diyorum.

Gözleri parladı. "Ciddi misin?"

Dudaklarımı ısırıp başımı sallıyorum. "Ve biraz... sesli olabilirim."

Şimdi gülen o. Beni kollarına alıyor, yerden kaldırıp battaniyenin üzerine yatırıyor ve üzerime eğiliyor. "Lanet olsun, Al. Şimdi sahilde seninle ilgili fanteziler kuracağım. Yalnız başına. Kendine dokunurken." Bana sürtünüyor. Sonra aniden kalkıyor. Benden uzaklaşıyor ve şampanyayı açıyor.

Onu dikkatle izliyorum. "Hiç kimse sana ADHD olduğunu söyledi mi? Şu anda biraz dağınık gibisin. Bir saniye önce dilin boğazımdaydı. Sonra başka bir erkekle birlikte olduğumu sandığın için dudaklarını büküyorsun. Sonra beni yutmak istemesine yere atıyorsun. Sonra içki içmek istiyorsun."

Derin, boğuk kahkahası yankılanıyor ve arkamızdaki ağaçlara ve tepeye çarpıp geri geliyor. Bana bir bardak uzatıyor. "Tam tersi. Genelde çok odaklanırım. Böyle şeyler sadece senin yanımdayken olur. Sanırım beni deli ediyorsun." Bir yudum alıyor. "Ve ben surat asmam."

"Oh, ama yapıyorsun. Bu gece birkaç kez gördüm."

"Başka bir erkeğin ellerinin senin üzerinde olduğunu düşünmek benim en önemli on şeyim arasında değilse, beni dava et."

Uzun bir yudum alıyorum. "Mmm. Bu oldukça iyi."

Bardağını bitirip kendine bir tane daha doldurur, benimkini de doldurur. "Konuşmaktan kaçınıyorsun."

"Şampanyanın tadını çıkarıyorum."

"Başka erkeklerin elleri üzerinde oldu mu?" diye sordu, bana yoğun bir bakışla. "Başka erkeklerin elleri üzerinde?"

"Bir bakalım." Kaşlarımı çatıyorum. "Dün babam bana sarıldı. Blake geçen gün sörf yapmama yardım etmeye çalıştı ama ikimiz de beceremedik. Ah, bir de Storm az önce yanağıma öpücük kondurdu galiba."

"Sen bir veletsin. Bunu biliyorsun, değil mi?" İçkimi elimden alır ve ikimizin bardaklarını omzunun yanındaki düz bir kayanın üzerine koyar. Sonra beni sırt üstü yatırır. "Allie, lanet olası soruma cevap ver."

Bu oyunu biraz fazla sevmiş olabilirim. Asher'ın heyecanlanmasını görmek beni tahrik ediyor. "Evet dersem, burada olanlar değişecek mi?"

Bakışları gözlerimden boynuma kayıyor. Boynumu öpmeyi çok seviyor. Sanırım benim vücudumda en sevdiği yerlerden biri. Birkaç tane daha var. Eli tehlikeli bir şekilde o yerlerden birine yaklaşıyor.

"Yıldızların altında sevişecektik. Ve sevişeceğiz." Elini uyluğumdan yukarı kaydırıyor ve parmağını kolayca içime sokuyor. "Başka herkesi unutman için seni ne kadar sert tatmin etmem gerektiğini bilmem gerek."

Başparmağı klitorisime değdiğinde inledim ve o, farklı basınçlarla yavaş daireler çizerek hareket etti.

Kulağıma yaklaşarak fısıldadı. "Seni ne kadar sert sikmem gerek, Al?" "Sert."

Sırtımı ona doğru eğdim. Sonra uzanıp boynunun arkasını tuttum ve dudaklarını dudaklarıma zorla yapıştırdım. "Ama son zamanlarda başka biriyle birlikte olduğum için değil

. Çünkü beni boşaltma şeklinizi seviyorum."

Beni o kadar şiddetle öper ki dudaklarımın şişeceğini hissederim. Eli elbisenin altından çıkar ve diğer eliyle birlikte başımı sabit tutarak daha önce hiç yapmadığı bir şekilde ağzımı yutar. Sanki beni sahipleniyormuş gibi. Sanki beni kendine ait olarak damgalıyormuş gibi. Sanki... aşkını itiraf ediyormuş gibi.

Dudaklarımı doyasıya öptükten sonra göğsüme doğru ilerliyor, sundressimin yakasını aşağı çekerek sertleşmiş meme uçlarımdan birini ağzına alırken, diğerini parmaklarıyla okşuyor.

Elimi uzatıp kemer tokasına dokunmaya çalışıyorum ama o elimi itiyor. Bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Bu, ilk vuruşun sadece bana ait olduğu anlamına geliyor. Beyefendi olduğu için, ben tatmin olana kadar bekleyeceği anlamına geliyor. Beni her zaman öncelikli tuttuğu anlamına geliyor.

Sonunda dikkatini oraya geri çevirdiğinde, bacaklarımın arası sırlıslıkla olmuştı. "Tanrım." Beni ne kadar tahrik ettiğini fark edince, bu kelime bir iç çekişle ağzımdan çıktı. Parmakları yine sulu bölgeleri yoklarken, bana bakıyor. "Çok güzelsin."

Orgazm olmak üzereyken gülümsemek zor, ama gülümsüyorum. Sonra, sadece parmaklarıyla, sadece onun bildiği bir şekilde beni orgazma ulaştırırken, yıldızlara bakıp geceye doğru bağıyorum, bunun sadece başlangıç olduğunu bilerek. Birçok orgazmın ilki. Onun yetenekli parmaklarının altında yaşayacağım sonsuz bir dizi akıl almaz patlamadan ilki. Güçlü dili. İnanılmaz penisi.

"Tanrım, Al. İçine girmeliyim."

Şortunu indirip prezervatif takıyor.

"Bekle," diyorum, onu sırt üstü yatırmaya çalışarak. "Tam bir 'yıldızların altında' deneyimi yaşamalısın." Elbisemi kaldırıyorum, üzerine oturuyorum, sonra tekrar bırakıyorum, eteğimin kenarı her zıplamada karın kaslarını ve uyluklarını gıdıklıyor.

O benim kalçalarımı kavrar ve istediği hızda beni yukarı aşağı hareket ettirir. Onu orgazma ulaştırmak uzun sürmez. Yüzü buruşur ve zevkle patlarken bana doğru itilir.

Ve burada, güzel palmiye ağaçlarıyla çevrili bu muhteşem kumsalda, tuzlu gece havasında ve şimdiye kadar gördüğüm en güzel gece gökyüzünde olduğumuzun farkındayım. Yine de Asher, orgazmının dalgalarını sürerken gözlerini bir an bile benden ayırmıyor. Bana bakarken ay gözlerinde yansıyor. Dışarısı karanlık olsa da, onun bakışlarında daha önce hiç görmediğim kadar çok şey okuyabildiğime yemin edebilirim.

Okuduğum şey beni heyecanlandırıyor. Okuduğum şey beni korkutuyor. Ama en çok da, okuduğum şey beni karlı bir günde sıcak bir battaniye gibi sarıyor.

Dokuzuncu Bölüm

Asher

Bu geceye kadar hislerimden emin değildim, ama artık eminim. Allie Montana'ya yüzde yüz aşığım. Tamamen ona aitim. Kafamdan aşağıya kadar aşığım. Ve eğer o da aynı şekilde hissetmiyorsa, ben ölü bir adamım demektir.

Bu yüzden sormuyorum. Ve bu yüzden ona söylemeyeceğim.

Karşılıksız bir aşkın acısıyla yaşamaktansa, saf mutluluk içinde yaşamak daha iyidir.

Başka erkeklerle birlikte olmadı. Ama ne kadar zamandır? Aylar mı? Bir yıl mı?

"Son zamanlarda" ne demek? On altı ay önce ilk kez birlikte olduğumuzdan beri mi?

Şampanya çoktan bitmiş. Ay ufukta çok alçalmış. Nazik dalgalar sahile vuruyor. Saatlerdir buradayız ve etrafta başka kimse yok.

Dirseklerimin üzerine kalkıp Allie'nin gökyüzünü izlemesini seyrediyorum.

Burası gerçekten cennet. "Orada!" Kolumu tutuyor. "Asher! Görüyor musun?"

Yukarı bakıyorum ve gökyüzünde soluk beyaz bir çizgi görüyorum. Bir kayan yıldız. Bu bir işaret değilse, neyin işareti bilmiyorum.

Beni bırakıyor. "Kayan yıldızların aslında yıldız olmadığını biliyor muydun?"

Gülümsüyorum. "Anı mahvettiğin için teşekkürler, Al."

"Oh. Bir an yaşadığımızın farkında değildim," diyor şakacı bir şekilde. "Ama bu gece *başka* birçok an yaşadık."

Çenemi çimdikledim. "Bir bakalım, doğru hatırlıyorsam, senin dört anın vardı, benimse üç." Yüzünden bir tutam saçını çektim. "Tamam, Bayan Ukala, bana kayan yıldızları anlat."

"Aslında onlar, Dünya'nın atmosferine girerken yanan meteorlardır."

"Bunu bilmeden nasıl kırk yılım geçti?"

Kafasını salladı. "Bazen kaç yaşında olduğunu unutuyorum. Ve senin bilmediğin bir şeyi bilmek beni akıllı hissettiriyor."

"Kaç yaşındasın" yorumunu duymazdan geldim. Kural olarak, yaş farkımızı düşünmemeye çalışırım. Duygularımı kendime saklamamın ana nedeninin bu olduğundan eminim. Bir karım vardı. Bir ailem vardı. Ergenlik çağında bir

kızım var. Emeklilik için ne kadar para biriktirdiğim ve Bug'un düğünü gibi şeyler için endişeleniyorum. Allie'nin muhtemelen hiç düşünmediği şeyler. Ben hayatımın sonuna doğru ilerliyorum, o ise hayatının başındadır. Önünde çok uzun bir hayat var.

"Sen akıllısın," diyorum. "Benim bilmediğim birçok şey biliyorsun. Özellikle şarap hakkında. Senin yanında şarap sipariş ederken hep endişelendiğimi biliyor musun?" Boş şişeyi işaret ediyorum. "Bu gece hangi şişeyi alacağımı ne kadar düşündüğümü sana söylemeye çekiniyorum. Ama dürüst olmak gerekirse, otel mağazasında sadece üç çeşit şampanya vardı, o yüzden çok da zor olmadı. Nasıl buldun?"

"Neyse ki ben Lucas gibi şarap snobu değilim," diyor. "O en kötüsü. Blake ve Dallas o kadar da kötü değil. Benim için hiç fark etmez. Yani, evet, insanların bizden almasını isterim ve iyi bir şarabı severim, ama senin seçtiğin şarap hakkında asla şikayet etmem. Ve bilgin olsun, çok iyiydi. Brut her zaman en sevdiğim şaraptır."

"Not aldım." "Neyi not ettin?"

Ayağa kalkıp elimi uzatarak onu ayağa kaldırmaya çalışıyorum. "Küçük uzay kayalarının altında gelecekteki karşılaşmalar."

"Tüm yıldızların uzay kayası olduğunu söylemedim, sadece kayan yıldızlar."

"Yine uzay bilgin mi gösteriyorsun?" derim, o elimi tutarken ben de onun momentumunu kullanarak onu omzuma kaldırırım.

"Asher!" Merdivenleri tırmanmaya başladığımda çığlık atıyor.

"Şşş." Eteğini kaldırıp çıplak poposuna şaplak atıyorum. "Komşuları uyandıracaksın."

"Ama battaniye ve diğer şeyler." "Sonra geri gelirim."

On basamak çıktıktan sonra, "Beni yukarıya kadar taşıyamazsın." diyor. Yetmiş üç basamak var, kalp krizi geçireceksin.

Durup onu yere indirdim. "Beni kalp krizi geçirecek kadar yaşlı mı görüyorsun?"

"Şey... hayır." Çok suçlu görünüyor. "Sadece laf olsun diye söyledim." Kafamı eğiyorum. "Yaş farkımız seni rahatsız ediyor mu?"

"Rahatsız mı? Asher, bence yaş farkımız çok seksi. Arkadaşlarım da öyle düşünüyor."

Onu omzuma tekrar kaldırırken on yıl gençleşmiş gibi hissediyorum. Arkadaşlarına benden bahsediyor. Bunu bir zafer olarak kabul ediyorum. "Yatağa çıkar çıkmaz kalp krizi geçirteceğim sana."

yatağına çıkar çıkmaz kalp krizi geçirteceğim."

Onu altmış bir basamak yukarı zıplatırken kıkırdıyor.

~ ~ ~

Battaniyeden kumları silkelerken, dün gecenin en güzel anlarını yeniden yaşarken, çok tanıdık bir ses duydum.

"Baba?"

Dönüp baktığımda Bug, Charlie ve Maisy'nin, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle duran kız kardeşimin yanında durduğunu görüyorum. Marti, arkamdaki merdivenlerin yukarısındaki bungalovun kime ait olduğunu biliyor olmalı. Ve aşırı romantik kız kardeşim, bu konuyu kendine saklasa da, Allie ile benim birlikte olmamızı her zaman desteklemiştir. Bunun sebebi, o konuyu her açtığında, ben konuyu başka yöne çekme eğiliminde olmamdır.

"Uh, hey, Bug. Burada ne yapıyorsun?"

"*Sen* burada ne yapıyorsun?" diye soruyor meydan okurcasına, battaniyeye ve boş şampanya şişesine bakarak. "Odalarımız mülkün diğer ucunda."

"Ben, şey..."

"Ash? Ah, buradasın. Gittiğini sandım."

Dönüp merdivenlere bakıyorum. Allie, resortun logosu işlemeli kısa beyaz bir bornoz giymiş, merdivenlerin on beş basamağına kadar çıkmış. Bornozun bağı iyi bağlanmamış, bronzlaşmış bacakları ve göğüs dekoltesi görünüyor. Diğerlerini görür görmez bağı sıkıca bağlayıp bana özür diler gibi bakıyor.

Gözlerimi kapatıyorum. Bu, hayatımın en kötü *baba* anı olabilir. Kızım beni suçüstü yakaladı. Bug, hayatımda hiçbir kadının olmasını istemiyor, ama özellikle Allie ile ilişkim olmaması konusunda kararlı görünüyor.

Şimdi anlıyorum ki, bu onun benim ona olan hislerimi hissettiği için olmalı. Ya öyle, ya da mesajlarımı okumuş.

"Bu saatler köpekbalığı dişi bulmak için en iyi zaman," diyor Marti, gerginliği bozmaya çalışarak.

Maisy eğilip kumdan bir şey alır ve gülümser. "Bir tane buldum," diye heyecanla işaret eder.

"Aferin," diyor Marti ve Allie'nin sağır yeğenine işaret diliyle söylüyor.

Bug, elinde yarım düzine kadar siyah köpekbalığı dişi olduğunu fark eder. Onları suya atar ve uzaklaşır.

"Çok üzgünüm," diyor Allie, hala merdivenlerde duruyor.

"Senin suçun değil, ama..." Bug'ın gittiği yöne bakıyorum.

"Peşinden gitmelisin."

"Evet. Ben..."

"Sonra konuşuruz."

Başımı sallayıp sahile doğru koşarım.

Bug'ı birkaç yüz metre ötede kumda otururken buluyorum. Deniz kabukları topluyor ve suya atıyor.

Yanına çöküp bir deniz kabuğu alıp fırlatıyorum. "Ne düşündüğünü biliyorum."

"Hayır, baba. Bilmiyorsun. Çünkü bilseydin, Marti'nin beni yatıya davet etmesinin ne kadar uygun olduğunu düşündüğümü bilirdin. Böylece sen de birkaç saat önce başka bir adamla yatmış olan o sürtüğe gidip seks yapabiliirdin."

Dikkatli davranmam gerektiğini bilerek derin bir nefes alıyorum. "Darla, Allie'ye bir daha sürtük deme. Bu çok saygısızca ve kesinlikle doğru değil. Beni duyuyor musun?"

Ciddi olduğumu biliyor — nadiren onun ismini kullanırım — ve başını sallar. "Pijama partisini sen mi ayarladın?"

"Hayır, tatlım, ben ayarlamadım."

"Peki ya onunla birlikte olan diğer adam?" "Storm

Calloway. Kuzeni."

Gözle görülür şekilde sönüyor. "Harika. Gerçekten harika." Büyük bir deniz kabuğu fırlatıyor ve suya büyük bir sıçrama yapıyor.

"Bug." Elini tutup benimkine koyuyorum. "Allie'yi gerçekten seviyorum."

Kafasını defalarca sallıyor. "İğrenç. Neredeyse benim yaşımda." "Senin yaşının iki katından fazla. O yetişkin bir kadın. Ve ben bekar bir erkeğim. Yaptığımız şeyin yanlış bir yanı yok."

"İş için New York'a gittiğinde onu görüyorsun." Bu bir soru değil.

"Evet. Görüyorum."

"Marti ve Charlie'yi ziyaret ettiğimizde, gizlice kaçıp onunla vakit geçiriyorsun."

"Bunları fark etmene şaşırmamalıyım."

"O seni kullanıyor mu?" Elini çekip bir kabuk daha fırlatır. "Sen onu kullanıyor musun?"

"Kimse kimseyi kullanmıyor. Sadece... karmaşık bir durum."

"Nasıl karmaşık?"

Bu soruyu kendime bile cevaplayamıyorken, Bug'a nasıl açıklayabilirim ki?

"Hey, siz ikiniz." Allie'nin annesi Sarah arkamızdan geliyor. "Antigua'ya hoş geldiniz."

Ayağa kalkıp Sarah'nın yanağına öpücük konduruyorum.

"Teşekkürler. Burası gerçekten çok güzel." Bug alaycı bir şekilde gülümsüyor ve anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyor.

"Bug, elbisen bungalovumuzda. Ne zaman denemek istersin? Uygun olmazsa, tadilat için birisi var."

Bug, konuşmamızın aniden kesilmesinden benim kadar rahatlamış gibi bana bakıyor. Allie'nin hayatımda kalıcı bir yer edinmesinden mi endişeleniyor? Ben *kalmayacağından mı* endişeleniyorum?

Yemin ederim, bu iki soru aramızda asılı kalıyor, sonra o Bayan Montana'ya dönüyor. "Uygunse şimdi denemek isterim."

"Şimdi çok uygun." Sarah elini kaldırır. "Bu akşam prova yemeğinde görüşürüz, Asher?"

"Çok eğlenceli olacak gibi." Bug'a dönüyor.

"Heyecanlı mısın?"

"Oh, evet. Ama asıl heyecanlandığım şey sonrası. Babam bana sinemaya gideceğimize söz verdi ve bir çadır alıp sahilde uyuyacağımızı, sonra da şafakta köpekbalığı dişi avına çıkacağımızı söyledi. O harika bir baba."

Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Kulağa mükemmel bir baba-kız randevusu gibi geliyor," dedi Sarah. "Hadi gidelim, Bug. Gelinlik elbisenle çok güzel olacaksın."

Çıkarken Bug dönüp benim tepkimi görmek için bana bakar. Kendi kızım tarafından oyuna getirildiğimi bilerek sadece başımı sallayabiliyorum.

İyi oynadın, Darla.

Dönüp sahile doğru yürürken, bu çadırı nereden bulacağım diye düşünürüm.

Onuncu Bölüm

Asher

Bug ve ben öğleden sonrasını Marti ve Charlie ile geçirirken, Dallas ve diğer Montana'lar bir ada şaraphanesine gidiyor. Kız kardeşim ve yeğenimle geçirdiğim her dakikayı çok değerli buluyorum. Calloway Creek'e taşındıklarından beri onları çok özledim.

Bu kadar uzakta yaşamak zor oldu. Marti ve ben büyürken nadiren ayrılırdık. Bunun en büyük nedeni, Marti küçükken annemizi, sonra da Marti henüz Bug'ın yaşında bile değilken babamızı kaybetmemizdi. Kız kardeşim, kızım ve benim için her zaman yanımda oldu. Stella'ya hamile kalamadığım ve düşük yaptığım dönemde benim dayanağım oldu. Ardından gelen boşanma sürecinde Bug ve benim için bir güç kaynağı oldu.

Bazen daha yakına taşınmayı düşünüyorum. Ama Bug evimizi seviyor. Mahallemizi. En iyi arkadaşını.

Akşamki kutlamalara hazırlanmak için odamıza dönerken, Allie'nin kardeşi Blake, karısı ve kızıyla karşılaştık.

"Seni görmek güzel," diye işaret diliyle Ellie'ye söylüyorum. Ellie, Blake'in kızı Maisy gibi sağır.

"Seni görmek güzel," diye işaret diliyle cevap verdi. Sonra Bug'a baktı. Blake "Saçın çok güzel. Mavi sana yakışmış. Çok hoş."

"Teşekkürler," diyor Bug, her zamanki gibi sıra dışı rengi için iltifat almaya hevesli.

Altı yaşındaki Maisy'e el sallıyorum. "Merhaba Maisy. Bulabildin mi?" Blake'e dönüp "köpekbalığı dişi"nin işaret dilinde nasıl yapıldığını soruyorum. O bana gösteriyor ve ben cümleyi tamamlıyorum.

Maisy gülümser ve Blake tercüme ederken işaret diliyle cevap verir.

Sohbetimiz kısa sürer. Çoğunlukla benim ASL'im berbat olduğu ve Maisy henüz Ellie gibi dudak okumayı öğrenmediği için. Hepsi el ele tutuşarak uzaklaşırlar, Maisy anne babasının arasında sıkışmış halde.

Onları izlerken, onları bir araya getiren benzersiz koşulları düşünüyorum. Blake, birkaç yıl önce kapısının önüne bırakılana kadar bir çocuğu olduğunu bile bilmiyordu. Bu, benim sorunlarımı önemsiz kılıyor

. Onların yaşadıklarına kıyasla benim hayatım çocuk oyuncağı. Dallas ve Marti'nin bu noktaya gelmek için aşmak zorunda kaldıkları zorlukları saymıyorum bile.

En büyük sorunum, hormonları tavan yapmış kızımın beni tamamen kendine istemesiyken, ben gerçekten kendime acıyor muydum?

Tamam, belki bu benim *en büyük* sorunum değil. Bu ödülün sahibi, sevdiğim kadının benim hakkımda ne hissettiğini hiç bilmiyor olmam olabilir.

"Baba?"

"Mmm?" Gözlerimi uzaklaşan mutlu aileden ayırıyorum. "Ne zamandır ASL biliyorsun?"

"Çok bilmiyorum, ama öğrendiğimi yapıyorum."

Allie'nin bana ara sıra biraz öğrettiği kısmı atlıyorum. Ve bana öğrettiklerinin bir kısmının küfürlerle ilgili olduğunu kesinlikle atlıyorum. Aklım anında, ona "seks" işaretini göstermesini istediğim bir anı hatırlıyor. Bir işaret diğerine yol açtı ve farkına varmadan, kendi küçük ASL ön sevişmemizi yaşamıştık.

"Neden?" Bug şüpheyle sorar.

"Şey, bir bakalım." En iyi cevabı düşünerek yürümeye başlıyorum. "Belki de yarın Marti teyze Maisy'nin teyzesi ve Ellie'nin yengesi olacak da ondan."

"Onun öğrenmesi gerektiğini anlıyorum. Ama *sen* neden öğreniyorsun?"

Blake'in ailesinin olduğu yöne işaret ederim. "Böyle durumlar için. Calloway Creek'e gittiğimizde onlara merhaba diyebilmek güzel olur. Maisy'nin hayatında *onun* dilini konuşan insanlara ihtiyacı var. Bu sabah onunla vakit geçirdin. Birbirinize hiçbir şey söylemediniz mi?"

Omuz silkiyor. "Pek sayılmaz. Konuşmayı çoğunlukla Marti teyze yaptı. Ama ASL oldukça havalı görünüyor. Gelecek yıl lisede seçmeli dil olarak almayı düşünüyorum."

Durup aşağıya bakıyorum, kızımın sonbaharda liseye başlayacağını düşünmek istemiyorum. Kocaman bir lise. Orlando'da. Binlerce öğrenciyle birlikte.

Babalık korkularımı bir kenara iterek, şu ana odaklanmaya çalışıyorum. "Gerçekten mi? Bu harika. Madem bu kadar çok seviyorsun, neden bu kadar sorguluyorsun?"

"Gitmeliyiz. Saçımı yıkayıp kıvrırmak sonsuza kadar sürer."

Cevap vermemesi her şeyi açıklıyor. Maisy'nin Allie'nin yeğeni olduğu için öğrendiğimi düşünüyor.

"Bug." Omzuna elimi koydum.

Omzumu silkeledi. "İyi. Neyse. Sen işaret dili öğreniyorsun. Kimin umurunda?"

Mavi saçları rüzgarda uçuşarak binamıza doğru yürüdü. Allie, Bug ve benim bir şekilde bir aile olabileceğimiz bir evren var mı diye bir kez daha düşündüm.

~ ~ ~

Prova yemeği Montana ve Calloway aileleriyle dolup taşıyor. Allie ve ben birbirimizden uzak durduğumuz için, şarap işinde olmayan Montana kuzenlerini daha yakından tanıma fırsatı buldum. Calloway Creek Golf ve Country Club'ın sahipleri onlar.

Allie ve ben doğrudan konuşmuyoruz ama bu birbirimize bakmamızı engellemiyor. Acaba dün geceki plajı mı düşünüyor? Çünkü ben aklımdan çıkaramadım. Ay ve yıldızların ışığında üzerimde otururken ne kadar güzel görüldüğünü. Yumuşak, bronz teninin dokunuşumla nasıl karıncalandığını. Üçüncü orgazmının benim ikincimle mükemmel bir şekilde uyum içinde olduğunu, duvarlarının muhteşem bir senkronizasyonla penisimi sıktığını.

Sikim daha da sertleşmeden başka yere bakmam lazım. Ama hala birkaç Calloway ile konuşuyor. Sesi, teni kadar yumuşak ve şehvetli.

"Peki, hangisi daha iyi?" diye soruyor Serenity Calloway, "Avustralya mı, Antigua mı?" "Söylemesi zor," diye cevaplıyor Allie. "İkisinin de çok güzel özelliği var."

Gözlerimi kapatıp, ikisi arasında karşılaştırma yaparken sesini dinliyorum. Allie'nin Avustralya'ya gittiğini bile bilmiyordum. Hiç bahsetmemişti. İsviçre, Tayland ve Fiji gibi muhteşem yerlere yaptığı diğer aile gezilerinden bahsetmişti, ama Avustralya'dan hiç bahsetmemişti.

Allie hakkında bilmediğim birkaç şeyi öğreniyorum, örneğin on dokuz yaşındayken Avustralya'da bir şaraphanede staj yapmak için aylarca kaldığını. Ama sonra garip bir şey oluyor. Onun Avustralya hakkında konuşmasını dinledikçe, daha fazla yanlışlık fark ediyorum. Bilmem gerekir. Oraya gitmiştim.

Gözlerimi açıp Allie'yi konuşurken inceliyorum. Garip. Serenity daha fazla bilgi almak için onu zorladığında bile heyecanlanmıyor. Sanki

Avustralya'da geçirdiği zaman hakkında konuşmak istemiyor gibi. Belki orada kötü bir şey olmuştur.

Ama Cooper Calloway ona Vegemite'yi sevip sevmediğini sorduğunda Allie'nin ne olduğunu bilmediğini görünce, bir terslik olduğunu anlıyorum. Avustralya'ya, özellikle de onun söylediği kadar uzun süre gitmişsen, Vegemite'yi denememiş olman imkansız. Orası için neredeyse temel bir gıda maddesi.

Beni izlediğini fark eder ve sonunda kaşlarını çatmış hali bir gülümsemeye dönüşür. Bug ortalıkta yok, ben de yanlarına giderim. "Allie'yi bir dakika alabilir miyim?"

"Hiç de değil," der Serenity ve kocasına "Siz ikinizin ne yaptığını biliyorum" der gibi gizli bir bakış atar.

"Bir içki ister misin?" diye soruyorum Allie'ye.

Etrafa bakınıyor. Ne aradığını biliyorum. Daha doğrusu, *kimi aradığını*.

"Sanırım annen ve Charlie ile bir yere gitti." "Bir içki iyi olur."

Şampanya dolu bir tepsi taşıyan garsonu çağırıp iki kadeh alıyorum. Bir yudum alıp başımı sallıyorum. "Brut. En sevdiğin."

"Demek dikkatliymişsin."

"Her zaman dikkat ederim, Al," diye fısıldamak için eğilince kolu benimkine değiyor.

Kahretsin, onu kendime çekebilmeyi ne kadar isterdim. Kolumu onun omzuna atıp bütün gece oturup konuşmak. Bir yanım *siktir et*, Bug benim kiminle vakit geçirmek istediğimi kabullenmeyi öğrenmeli diyor. Ama diğer yanım, bu yılların ne kadar kırılgan olabileceğini bilen yanım, her zaman savaşı kazanan yanım.

Barın önünde duruyoruz, sanki inatçı kızım bizi görürse hemen zıt yönlerde kaçmaya hazırmış gibi.

"Avustralya'ya gittiğini hiç söylememiştin."

Gülümsemesi kaybolur. Duruşu çöküverir. Bardağını bile masaya bırakır. Sanki etrafındaki tüm hava emilmiş gibidir. "İş için gitmiştim."

"Orada iki hafta kaldım."

"Mmm," diye mırıldanıyor, bana bakmadan başka yerlere bakıyor.

Normalde, iki kişi aynı sıra dışı yere gitmiş olduğunu öğrenirse, bunun hakkında konuşur. Deneyimlerini karşılaştırır. "Şunu yaptın mı?" gibi sorular sorar.

"Bu mu?" veya "Bunu gördün mü?" ama Allie, orada geçirdiği zaman hakkında konuşmaktansa dişini çektirmeyi tercih edecekmiş gibi görünüyor.

"Bir söylenti duydum," diyor.

"Söylentilerden nefret ederim."

"Ama bu *seninle* ilgili."

Sorgulayan bir şekilde kaşlarımı kaldırıyorum.

"Sen ve Bug bu gece sahilde kamp yapacaksınız, değil mi?"

İç çekip saçlarımı elime alıyorum. Sonra özür diliyorum. "Üzgünüm. Buluşmaya çalışacağımızı biliyorum. Bug bu sabah yaptığını gördükten sonra, sahilde kamp yapma konusunda annenin önünde beni köşeye sıkıştırdı. Sonra Marti'ye anlattı ve görünüşe göre... *herkese*. Şimdi bunu yapmak zorundayım, yoksa insanlar benim berbat bir baba olduğumu düşünecek."

Eli gülmesini engelliyor. "Aman Tanrım. Seni zorladı, benimle bir gece daha geçiremesin diye mi? Kabul etmelisin, kızın çok cesur."

"Cesaret mi? Öyle mi diyorsun?"

"O zaman kararlılık. Ama hey, bu sabah yarı çıplak sahile gitmek benim hatam."

Elimi kalçasına koydum. "Her zaman yarı çıplak olmalısın." Gülümsedim ve göz kırptım. "Tabii *tamamen* çıplak değilsen." Geriye yaslanarak devam ettim, "Orada benim çocuğumun olma ihtimalini hiç düşünmemişsindir herhalde."

"Şimdi benden gerçekten nefret ediyordur, değil mi?"

Bug'ın ona sürük dediğini söylemeye niyetim yoktu. "Onun en sevdiği kişiler listesinde değilsindir herhalde."

Gülüyor. "Hayır, sanırım değilim."

Bunun gülünecek bir konu olmadığını bilerek sinirleniyorum ve uzun bir yudum alıyorum. "Neden on üç yaşındaki çocuğumuzun ne yapıp ne yapamayacağımızı kontrol etmesine izin veriyoruz, Al? Biz yetişkin insanlarız ve o da bazı şeyleri anlayacak yaşta."

"Biz mi?" diye soruyor. "Bunda *biz* yok. O *senin* çocuğun, Asher."

"Biliyorum. Sorun bende. Onun beni ezmesine izin veren benim."

"Anlıyorum. Sen bekar bir babasın. Onu korumak istiyorsun. Ve onun mutluluğunu kendininkinden önce tutuyorsun. Aranız çok iyi. Bir baba ile kızı arasında olabilecek en iyi ilişki. Gemiye sallamak istemiyorsun."

"Ama hayat, çocuğumu mutlu etmekten ibaret değil. Yani, o elbiseyle muhteşem görünüyorsun ve tek istediğim seni öpmek. Seni

burada öpmek istiyorum, kim görürse görsün."

Bara yaslanarak, seksi ve davetkar bir şekilde bana bakıyor. "O zaman yap."

Gözlerimiz birbirine kilitlenir ve bakışları beni bir traktör ışını gibi kendine çeker. Bug'ı aramak için etrafa bakmak isterim, ama sanki Allie bana bir meydan okuma atıyor. Öp onu, dünya gitsin. Ama sanki bana bir davetiye de sunuyor gibi. Aramızdaki bu şeyi, her ne ise, resmen —resmi hale getirmeye davet ediyor.

Bakışlarımızı ayırmadan, daveti kabul ediyorum - ya da meydan okumayı, her neyse - ve onu öpüyorum. Ellerimi beline koyup onu kendime çekiyorum, aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. Eğilip, pembe çilek aromalı dudaklarını buluyorum. Ve onu öpüyorum. Sanki birlikteymişiz gibi, herkesin içinde onu öpüyorum. Bir çift gibi. Erkek arkadaş ve kız arkadaş. Aşıklar. Ve bir an için, **k e n d** imi rüyada kaybolmuş gibi hissediyorum.

Yüksek bir çığlık duyduğumda o an bozulur. "Biri havuza düştü!" diye bağırır bir garson.

Dönüp baktığımda, su yüzeyinde soluk mavi bir elbise görünüyor, ardından ıslak mavi saçlar sudan çıkıyor. "Baba, yardım et! Elbisem. Yüzemiyorum."

Bug yüzebilir. Sörf yapabilir. Hatta birlikte dalış bile yaptık. Ama burada durup, kızımı "kurtaramadığım" için herkesin beni ezik sanmasına izin veremem.

Koşarak oraya varıyorum, telefonumu ve cüzdanımı yere atıp havuza atıyorum ve en iyi takım elbiselerimden birini mahvederek dev havuzun en derin kısmına yüzüyorum. Bug hayatı pahasına bana tutunuyor. Suyu tükürürken çok inandırıcı. "Boğulacağımı sandım. Ayaklarım elbiseye takıldı."

Cevap vermiyorum. Onu kenara çekiyorum, bir düzine insan onu sudan çıkarmaya yardım ediyor ve üzerimize havlu örtüyor. Hepsi ona iyi olup olmadığını ve yardıma ihtiyacımız olup olmadığını soruyor.

"Ben iyiyim," diyor. "Kovalamaca oynuyorduk ve kayıp düştüm." "Kovalamaca kim oynuyordu?" diye soruyorum.

"Ben ve diğer çocuklar."

Etrafa bakıyorum, başka çocuk görmüyorum. Eşyalarımı topluyorum, onu dirseğinden tutup sertçe "Gel benimle" diyorum.

Allie, yanından geçerken bana bakıyor. Yüzünde suçluluk dolu bir ifade var. Muhtemelen burada az önce oyuna getirildiğimizi bilen tek iki kişi biziz. "Düğünde görüşürüz," diyorum Allie'ye.

Üzgünüm, diye dudaklarıyla söylüyor.

Gözlerimi kapatıp somurtuyorum, Bug'ın olay çıkardığı ve gecemizin geri kalanını mahvettiği için utanıyorum.

Ve bundan sonra ne olacağından korkuyorum. Çünkü artık cesaretimi toplayıp manipülatif kızıma karşı çıkmamın zamanının geldiğini biliyorum.

On Birinci Bölüm

Allie

Fazla uyuyamadım. Suçluluk duygusu beni mahvetti. Asher'ın gecesinin erken bitmesi benim hatamdı. Herkesin önünde onu öpmemi istemek çok çocukça bir davranıştı. En kötüsü de, beni berbat bir insan yapan şey, Darla'nın orada olduğunu bilmemdi. Ona öpüşmeyi teklif etmeden hemen önce mavi saçlarını gördüm.

Yüzümü çevirip yatak odamın penceresinden güneşin doğuşunu izliyorum, her şeyi mahvettiğimi bilerek.

Tek bir hamlede, sadece onun Bug ile olan ilişkisini değil, *bizim* ilişkimizi de mahvetmiş olabilirdim — her ne ise.

Uykumu kaçıran diğer şey, ve son on iki saat içinde aklıma birden fazla kez gelen şey, ya ben bunun olmasını istiyorsam? Bizim, sahip olduğumuz şeyi mahvedebilecek tehlikeli bir duruma düşmemiz. Son zamanlarda söylediği şeyler. Davranışları ve bana bakışları. Her şey çok yoğun. Bilinçaltımda bunu mahvediyor muyum? Sabote mi ediyorum?

Tüm bunlar kafamdan geçerken, aynı zamanda hayal kırıklığı da hissediyordum. Önceki gecenin tekrarını istiyordum. Plajda olduğumuzu. Bana aşkını yaptığını. İkimizin birbirine o kadar sıkı sarılmış olduğunu ki aramızda hiçbir şeyin olmadığını. Ne benim geçmişim. Ne onun kızı. Ne de onu hayatıma sokamama yetersizliğim.

Gitmem gereken bir yer olduğunu bilerek yataktan sürünerek kalkıyorum. Kardeşimin düğünü. Bu sabah saat on birde. Alışılmadık bir saat, ama Charlie ve tüm çocukların resepsiyondan keyif almasını istediler. Resepsiyon, törenin hemen ardından sahilde şampanya eşliğinde bir brunch olacak.

Bu düğünün her şeyi, Dallas'ın ilk eşi Phoebe ile evlendiği düğünün tam tersi. O düğün gün batımında bir şaraphanede yapılmıştı ve çok resmi bir tören olmuştu. Kimse, Dallas'ın lise aşkı ile evlendiği düğüne benzerlikler istemiyordu. O kadın, birkaç yıl sonra trajik bir şekilde hayatını kaybetmişti, küçük oğullarıyla birlikte.

Onların bebek oğulları.

Gözlerimi kapatıyorum ve Dallas'ın oğlunu her düşündüğümde gözlerime dolan gözyaşlarını tutuyorum. Çünkü DJ'i düşündüğümde aklımda mutlaka Christopher beliriyor. Kafamda belirmeye başlayan anıları uzaklaştırıyorum. Bugün yas tutmanın günü değil. Bugün kutlama günü.

Uzun, sıcak ve ruhumu arındıran bir duşun ardından makyaj çantamı alıp, annemle babamın bungalovuna gidiyorum. Yatak odalarından birini gelin odası olarak hazırlamışlar.

Annem kapıda beni karşılıyor. "Günaydın. Nasıl uyudun?" "Sorma."

Kolunu omzuma dolayarak beni içeriye götürüyor. Mutfakta kahve ve mimoza ile birlikte çok sayıda hamur işi var. Bir fincan alıyor. "Kahve?"

Bar taburesine oturuyorum ve ilk gelenin ben olduğumu fark ediyorum. "Lütfen."

"Dün gece sen ve Asher herkesin konuşma konusuydu." Bana kupayı uzattı. "Eğer aceleyle çıkmasaydın bunu bilirdin. Ama bu kimseyi gerçekten şaşırtmadı."

Başımı tezgaha düşürdüm ve alnımı acımasız granite vurdum. "Bu konuyu konuşmasak olmaz mı? Bugün daha önemli şeyler var."

Eli sırtımı okşadı. "Kardeşin evleniyor diye senin sorunlarını çözemeyiz."

"Sorunlar mı?" Başımı kaldırıp bir yudum içtim.

"Bug'in havuza atladığını gördüm tatlım. Ergenler zor olabilir. Belki de onunla konuşman gerekir. Kadın kadına."

Gülüyorum. "O benden nefret ediyor anne. Söylediğim tek kelimeyi bile dinlemez."

"Sadece babasını senden almayacağın konusunda güvenceye ihtiyacı var."

Sanki yaraya tuz basmak istercesine, kapı açılır ve Marti ile Bug gülerek içeri girerler. Ancak Bug beni görünce gülüşleri hemen kesilir. Beni tamamen görmezden gelir ve tatlıların olduğu yere gidip yapış yapış bir tarçınlı çörek seçer.

"Onu yiyebildiğin için şanslısın," diye şaka yapıyorum. "Yaşlandığında her birini yediğinde fazladan beş kilometre koşmak zorunda kalmadan tadını çıkar."

Bana öfkeyle bakar. "Bana şişman mı diyorsun?"

"Hayır, tabii ki değil. Öyle demek istemedim." Ağzımdan yanlış bir laf çıkmasın diye ne diyeceğimi bilemiyorum. "Bugün iyi misin

? Havuzda düştükten sonra endişelendim." "Neden endişelendin?"

"Birincisi, seni seviyorum ve sana kötü bir şey olmasını istemiyorum."

Beni ucubeymişim gibi inceliyor. "Benden *hoşlanıyor* musun?" "Tabii. Hoşlanmayacak ne var ki?"

Gözlerini devirdi. "Her neyse."

Bunu düzeltmek için bir şeyler yapmalıyım. Prova yemeğinden ayrıldıktan sonra Asher ile aralarında ne olduğunu hiç bilmiyorum. Ancak ayrılırken Asher'ın yüzündeki ifadeye bakılırsa, kızım ömür boyu cezaya kalmış olabilir. Eminim ki bunun için beni suçluyor. Haklı da. Onların arasına giren çatlağı ben yarattım.

"Hey, saçını ben yapayım mı? Kıvrıp ön kısmını toplayabilirim." Mavi bir tutam saç alıp başının arkasına tutuyorum. "Böyle."

Sanki dokunduğumda yanmış gibi omuzlarını silkti. "Hayır. Marti teyze yapacak."

"Marti gelin. Onun başka dertleri var. Bana yapmama izin ver. Eğlenceli olur. Saç yapmada çok iyiyimdir. İsteddiğine sorabilirsin." Ayağı kalkıp onu davet etmek için kolumu uzattım. "Hadi, Bug. Tarçınlı çörekler yiyip saçlarımızı bukle yapalım."

O kıpırdamıyor. "Saçımı yapmayacaksın." "Neden? Bana iyi bir neden söyle."

"Çünkü nasıl yapılacağını bilmiyorsun. Sen benim annem değilsin. Sen "*Senin* annen değil, *benim* annem, bu yüzden anlayamazsın."

Sözleri göğsüme çarptı, kalbimi deldi ve tüm mücadele gücümü elimden aldı.

"Ve benim adım *Darla*." Oda boyunca öfkeyle yürüyerek gelin odasına doğru gitti.

Annem ve Marti, tüm konuşmayı duymuş olarak yakınımnda duruyorlar. Annem, *kimsenin annesi olmadığını* hatırlattığımda bana her zaman attığı aynı empatik bakışı atıyor.

Marti, yeğeninin patlamasına dehşetle bakıyor. "Allie, çok üzgünüm. Onunla konuşurum. Bu kadar saygısız olmamalı."

Başımı sallarım. "Önemli değil. Ben kendim kaşındım. Dün gece olanlardan sonra onunla arkadaş olmaya çalışmakla ne yapmaya çalıştığımı bilmiyorum. Ona çok sert davranma, tamam mı?"

"Ona biraz zaman ver. Akli başına gelir."

"Gelir mi?"

Marti mimosa'sından bir yudum aldı. "Asher'ın gelecek hafta sekizinci sınıf dansına gidemeyeceğini söylediği için kızgın."

Suçluluk duygusu omurgamdan aşağıya doğru yayıldı. "Oh, hayır.

Çok üzölmüş olmalı." "Aşacaktır."

Katılmasam da başımı salladım. Üstesinden geleceğinden emin değildim. Sekizinci sınıf dansı çok önemli bir olaydı. Ve her şey için beni suçlayacaktı. Dansı. Büyük olasılıkla mahvolmuş olan özel baba-kız gecesini.

Belki de her şey çok karmaşık hale geliyor.

"Hey," diyorum, kendi mimosa'mı alırken, "bu gün tamamen senin için.

Hadi hazırlanalım. Yeni yengem olmanı sabırsızlıkla bekliyorum."

O geniş bir gülümsemeyle cevap verdi. "Kardeşinle evlenmeye çok hazırım. Doğrusunu söylemek gerekirse, arabam yoldan çıkıp onunla baş başa kaldığımız günden beri hazırım."

"Biliyorum. Tanıştığımız andan itibaren bunu anlayabilmişim."

Başını yana eğerek gülümsemesi bozulmuyor.

"Ne var?" diye soruyorum.

"Aynı şeyi senin için de söyleyebilirim, biliyor musun? Sen ve Asher birbirinizi gördüğünüz an, sanki zaman durdu. Neredeyse hissedebiliyordum. Çok yoğundu, Allie."

O anı hatırlıyorum. Şaraphanenin merdivenlerinde dururken Asher, Marti ile birlikte arabayla gelmişti. O haklı. Zaman gerçekten durmuştu. Düşünmek bile nefesimi kesiyor.

Ah, ne kadar da basitti o zamanlar.

"Hadi." Onu süite doğru çekerim. "Gidip seni dünyanın en güzel gelini yapalım."

~ ~ ~

Üç saat ve Bug ile hiç konuşmadan sonra, yüzük taşıyıcısı Charlie ve çiçek kız Maisy koridordan yürürken gülümsüyorum. Onların ardından Bug ve ben, küçük bir arkadaş ve aile grubunun önünden buketlerimizi taşıyoruz.

Sonra dönüp Marti'yi gördüğümde nefesim kesildi. Onu on dakika önce bıraktığımdan daha da büyüleyici görünüyordu. Asher onu koridordan kardeşimin yanına doğru yürürken ısıll ısıll parlıyordu.

Aslında bu bir koridordan çok, kumların üzerine dizilmiş deniz kabukları ve çiçeklerle süslenmiş bir yol ve arka planda parıldayan körfez. Ama mükemmel. Güneş gökyüzünde yüksekte. Gökyüzünde tek bir bulut bile yok ve herkesin gözleri muhteşem gelinde.

Ancak güzel olan tek kişi o değil. Aman Tanrım. Asher'ı bej renkli keten pantolon, bembeyaz gömlek ve benim mavi-yeşil elbisemin rengiyle aynı renkte kravatla bu kadar yakışıklı görmemiştim. Ama bence onu bu anda bu kadar inanılmaz derecede yakışıklı yapan şey yüzündeki gurur. Kız kardeşine olan sevgisi o kadar belirgin ki, neredeyse kıskanıyorum. Her bakımdan, Marti on iki yaşından beri onun babası gibi. Ve onu yetiştirirken harika bir iş çıkardı.

Soluma bakıyorum, Bug Marti'nin nedimesi olarak duruyor. O da onu harika bir şekilde yetiştiriyor. Ve ben tüm bunları mahvediyorum.

Asher, Marti'nin yanağına öpücük kondurup onu yüzünde gülümseme ve gözlerinde yaşlarla duran Dallas'a teslim ediyor.

Kardeşimi bir daha mutlu göreceğimi hiç düşünmemiştim. Ama Marti ve Charlie, ona bu mutluluğu getirdiler.

Bazen bunu elde edebilecek miyim diye merak ediyorum.

Mutluluk.

Artık benim için çok yabancı bir kavram. Yetişkin hayatım boyunca hep öyleydi. Elbette, güldüğüm, gülümsediğim ve mutlu olduğum anlar da var. Ama gerçekten mutlu olmak, her zaman mutlu olmak, tırmanılması imkansız bir dağ, ulaşılamaz bir başarı.

Asher ön sırada yerine otururken ona bakıyorum. Ben sadece nedimeyim ve burada gerçek bir görevim yok, bu yüzden onu izlemekten başka yapacak bir şeyim yok. Kız kardeşi hayatının geri kalanını kardeşime adarken ona bakıyorum. Sonra Dallas, kaybettikten sonra aşktan bahsederek yeminini ederken, bu sözler kalbime bir ok gibi saplanıyor. Marti ve benim hikayelerimiz çok benzer. Tek fark, o kaybını saklamıyor. Kaybını bir onur nişanesi gibi göğsünde taşıırken, ben benimkini kalbimin küçük bir köşesinde saklıyorum.

Ve şu anda bana bakan bu muhteşem adama ne kadar çekici bulsam da, o bölme o kadar çok yer kaplıyor ki, başka bir şey için yer kalmış mı bilmiyorum. Beni, sanki o, aşk ve kader yeminlerini okuyan kişi olmak istermiş gibi bakan adam için bile. Sanki sonsuza kadar gözlerimin içine bakıp sonsuzluğu konuşmak istermiş gibi.

Gözümün ucunda mavi saçların bir parıltısı, beni saran büyüğü bozdu.
Kaybolduğum rüya.

Asher'ın gözleri bana ne istediğini söylüyor. Ama ben Marti ve Dallas'ın sahip olduğu şeye sahip değilim. Mutlu olamıyorum. Ve kesinlikle sonsuza kadar devam edemem.

Böyle şeyler benim için mümkün değil. Kesinlikle mümkün değil. Ben paramparça bir kadını. Ve parçalarım sonsuza dek yok olduğunda, muhteşem bir erkeğin sevgisi bile beni bir araya getiremez. Çünkü yanılmıyorsam, o beni seviyor. Hiç söylemedi, ama gözleri yalan söylemez.

Bu yüzden gözlerimi başka yere çevirmeli ve dikkatimi olması gereken yere, Marti ve Dallas'a, birlikte bir geleceği olan iki insana vermeliyim. Aralarında sır yok. Aşılmamış bir acı yok. Arada engel olacak öfkeli ergenlik dramaları yok. Engeller ve zorluklar yok.

Bug'ı uygun bir bahane olarak kullanarak, imkansız olduğunu bildiğim bir geleceğe dair tüm umut ve hayallerimi bir kenara itiyorum.

Ama Bug'ı suçlamaya çalışsam da, Asher'la ilişki bitirmem için onun bir neden olmadığını çok iyi biliyorum. Kendime ne kadar söylemeye çalışırsam çalışayım, bunun onunla hiçbir ilgisi yok.

Ve başka kimseyi suçlayamıyorsam, suçlayabileceğim tek bir kişi var.

On İkinci Bölüm

Asher

Allie resepsiyonda bana iki kelime bile etmedi. Bana kızgın mı? Öpüşmemiz kesildikten sonra prova yemeğinden ayrıldığım için mi? Sonra onu aramadığım için mi?

Öğleden sonra gönderdiğim iki mesaj da okunmamış gibi görünüyor. Bu gece burada son gecem. Ona ne olduysa, ne olduğunu öğrenmeye kararlıyım.

Charlie ve Maisy'ye bakacak olan Sarah'ya somurtkan Bug'ı bırakıp dükkâna uğradım, bir şişe şarap aldım ve Allie'nin bungalovuna gittim. Resmi bir plan yapmamıştık ama mümkün olduğunca birlikte vakit geçireceğimiz anlaşılmıştı.

Ama bu, bugün beni neredeyse tamamen dışlamasından önceydi.

Kapısına yaklaşıncı bir bebek ağlaması duyuyorum. Yalnız değil. Kapıyı çaldığımda cevap gelmeyince, kapı kolunu kontrol ediyorum. Kilitli değil, içeri giriyorum. Şu anda ciğerlerini çalıştıranın Regan ve Lucas'ın bebeği Mitchell olduğundan emin olduğum için onları görmeyi bekliyorum. Ama ikisi de burada değil. Sadece Allie ve bebek var. Ve gördüğüm şey, düğünde hissettiklerimden bile daha fazla duygularımı kabartıyor.

Allie Mitchell'i teselli etmeye çalışıyor. Mitchell kollarında sallanıyor ve Allie ona o kadar yumuşak bir şekilde şarkı söylüyor ki, çocuğun ağlamaları yüzünden ben bile duyamıyorum.

Sonunda, bir dakika kadar sonra, Mitchell sakinleşiyor. Ve o anda oluyor. Allie'nin sesi kalbimi delip geçiyor, sanki daha önce orada yerini almamış gibi kalbimde yerini sağlamlaştırıyor. Sessizce, etkileyici manzaraya bakarken onu ninniyle sakinleştiriyor.

Sırtı bana dönük ve ben burada olduğumu anlamasın diye sessiz kalıyorum. Bu anı mahvetmek istemiyorum. Onunla hayal ettiğim, daha önce hiç hayal etmediğim bir geleceği hayal ettiğim anı. Onu kucağında sallarken vücudunu izlerken, onu başka bir odada başka bir bebeği kucağında tutarken hayal edebiliyorum.

Stella'dan sonra, bir daha çocuk sahibi olmayı denemek isteyeceğimi hiç düşünmemiştim. Bug'un yeterli olduğuna karar verdim ve tüm çabamı onu yetiştirmeye adanmıştım.

. Ama Allie'yi Mitchell'la izlerken, içimde derin bir özlem su yüzüne çıkıyor. Bunu istiyorum. Onunla istiyorum.

Ama sonra çocukların onun geleceğinde yer almadığını söylediğini hatırlıyorum. *Asla*. Ama tanrım, o bu işi doğuştan yapıyor. Kendi çocuğunu teselli etmenin mutluluğunu ya da sadece ebeveyn ve çocuk arasında olabilecek bir bağ kurmanın inanılmaz mutluluğunu asla yaşayamayacağını düşünmek kalbimi acıtıyor.

Eğilip onu öper. "Tatlı çocuk," der yumuşak bir sesle. "Benim tatlı, tatlı çocuğum. Tanrım, bana onu ne kadar da hatırlatıyorsun. Küçük Montana burnun. Ağzının kıvrımı. Sen... mükemmelsin."

Son kelime ağlıyormuş gibi cırtlak bir sesle çıkar.

Ve kafam karışıyor. *Ona onu hatırlatıyor mu?* Kardeşini mi? Garip bir laf.

"Hey, Al."

Beni görünce şaşırarak döner.

Elimi kaldırıyorum. "Üzgünüm. Seni korkutmak istemedim. Kapıyı çaldım." Elimde tuttuğum şarap şişesine bakıyor ve... üzgün mü görünüyor?

"Bebek bakmakla uğraşmak zorunda kaldım." Bir beşik yanına gidip Mitchell'ı yatırır. "Annem bu gece tüm çocuklara bakacaktı, ama Charlie hasta olduğu için bu ufaklığı ben bakayım da kimseye bulaştırmasın dedim."

Yanına gidip ona bakıyorum. "Çok tatlı bir çocuk."

"O en iyisi," diyor ve eğilip sırtını nazikçe okşuyor. Gözlerini kapatınca yüzündeki gülümseme kayboluyor. Derin bir nefes alıyor, omuzları çöküyor ve parmakları bebeğin uyku tulumunun yumuşak pamuklu kumaşını okşuyor.

Sonra aklıma geldi. Çocuk sahibi olamayacağını söylediği şey. Belki de bu bir seçim değildi. Belki de daha çok bir lanetti.

Bu beni üzüyor. Onun için. Onun annesi olamayacak potansiyel bebekler için. Çünkü açıkça görülüyor ki o harika bir anne olurdu.

"Sesin harika."

Yanakları kızardı. "Ne kadar zamandır orada duruyordun?"

"Yeterince uzun."

Yine üzgün görünce, ortamı neşelendirmek için bir şey söylemeye çalışıyorum. "Bir ara mutlaka karaokeye gitmeliyiz."

Ama gülmek yerine kanepeye oturup bir yastığı kucağına çekiyor. Bir terslik var.

Şişeyi mutfak masasına koydum. "Hey, ne oldu?"

"Dün gece her şeyi mahvettim."

"Bütün mesele bu mu?" Yanına gidip oturdum.

Şimdi neden bugün benden kaçtığı anlaşılmaya başladı. Bug'un iyiliği içinmiş. Yangına körükle gitmek istememiş. Ama yine de bana mesaj atmaması açıklanmıyor. Tabii resepsiyondan beri Mitchell'la birlikte kalmak zorunda kaldıysa başka.

Yine de... bunda daha fazlası var gibi. Gözlerinden okuyabiliyorum. "Bug'u merak etme. A ş acaktır. Ayrıca, sen yanlış bir şey yapmadın Yanlış bir şey yapmadın. Olanlar onun suçu. Çocuğumun olay çıkardığı için özür dilemesi gereken benim."

"Onun suçu değildi."

"Tabii ki öyleydi. Yaptığı şey çocukça ve bencilceydi."

"Ama o bir çocuk. Ve belki de sana karşı bencil davranmaya hakkı vardır. Senin için tek varlığı sensin, Asher." Kanepeye geri çöktü. "Burada yetişkin olan *benim*, ama yaptığım şey daha da çocukçaydı."

"Ne demek istiyorsun?"

Gözlerini kapatır. "Bütün geceyi mahvettim. Seninle babanın kamp gezisini. Ve onun dansını. Onun dansa gitmesine izin vermelisin. Olanlar onun suçu değildi. Benim suçumdu."

"Olanların senin suçun olması nasıl mümkün olabilir? Beni öpmemi istediğin için mi? Al, ben de bütün gece seni öpmek istedim. Eğer suçlu arıyorsak, en azından bunu paylaşabiliriz."

"Evet, ama sen bilmiyordun." Bana bakıyor, gözlerinden suçluluk akıyor. "Orada olduğunu biliyordum, Asher. Bu yüzden seni öpmeni istedim. Bizi görmesini istedim. Nedenini bile bilmiyorum. Aptalca ve saçmaydı, çok üzgünüm."

Gülmeme engel olmakta zorlanıyorum. "Bütün bunlar bunun için miydi?"

"Sadece düşünüyorum" — pencereden dışarı bakıyor — "belki de her şey çok karmaşık hale geliyor."

Anında sevincim kaybolur. "Bekle, ne?"

"Gizlice dolaşmaktan yorulmadın mı? Kızına yalan söylemekten? Onun davranışlarından ve şimdi benim ona *kıskandığım* için saçma sapan şeyler yapmamdan?"

"Tamam, dinle." Elini tutuyorum. İlk başta sert, sonra gevşiyor ve elimi tutuyor. "İlk olarak, gecemizi mahvetmedin. Hala çadır kurduk ve yıldızların altında uyuduk. Benimle fazla konuşmamış olabilir, ama buna gerek yoktu, çoğunlukla ben konuştum. Allie, ona bizden bahsettim. Seyahatlerimde seni gördüğümü

—ki o zaten şüpheleniyordu. Senin... seni sevdiğimi biliyor. Ve hayatımdaki tek kadının sen olduğunu da biliyor."

İşte bu. Bu, hiç yapmadığımız bir konuşma. Hiç, bir kez bile, başka biriyle görüşüp görüşmediğimi sormadı. Onun tepkisinden korktuğum için bu konuyu hiç açmadım. Ama şu anda, benden uzaklaşmak istiyor gibi görüldüğü için, ona söylemeliyim.

"Al, Bug'un bunu kabul edeceğini söz veremem. Ama en azından artık biliyor. Ve ona benim seçimlerime daha saygılı olmasını istedim. Ama gerçekten, bu gecedan sonra bunun pek önemi kalmayacak çünkü artık sadece Marti ve Charlie'yi ziyaret ettiğimizde karşılaşacaksınız. Ve neden böyle yaptığını anlıyorum. Bazen bunun senin için ne kadar zor olduğunu unutuyorum. Ben, bir genç kıızı olan yaşlı bir adamım. Sen benim bu yönümü nadiren görüyorsun. Şehre geldiğimde ve birlikte olduğumuzda, beni tamamen görebiliyorsun. Orlando'daki evimdeyken ise, o beni tamamen görüyor." Elimi sallıyorum. "İki dünyamın kesiştiği bu zamanlarda işler karışıyor. Bu karmaşaya karıştığın için üzgünüm."

"Merakımdan soruyorum..." Göz teması kurmadan yastıktan tüyleri alıyor. "Ne zamandan beri hayatındaki tek kadın benim?"

Onu kucağıma çekerim. "Marti ve ben Calloway Creek'e gittiğimiz ve seni şaraphanenin merdivenlerinde gördüğüm günden beri."

Gözlerimin içine bakıyor ve yemin ederim, mavi gözlerinin arkasında bir savaşın döndüğünü görebiliyorum. Benim için değer olup olmadığını mı anlamaya çalışıyor? Ben ve tüm yükümle birlikte? Ayda bir kez bana tamamen sahip olmak için hayatımın ara sıra karışıklığıyla başa çıkmaya hazır olup olmadığını mı soruyor kendine? Yoksa hala her şeyin çok karmaşık olduğunu mu düşünüyor?

"Allie." Yanaklarını avuçlarım. "Bunu fazla düşünmene gerek yok. Seni istiyorum. Seni o elbiseyle gördüğümünden beri aklımdan çıkmıyorsun. Seni nasıl elde edersem edeyim istiyorum. Ve şu anda, seni bu kanepede istiyorum."

O eğilip dudaklarını dudaklarıma yapıştırdıca savaş sona erer. Rahatlama beni sarar. Onunla olan bu ilişkinin ne kadar kırılgan olduğunu biliyorum. Her an sona erebileceğini hissettim. Bir mesajla. Şehirdeki otelimizde beni bekletmesiyle. Bunların hiçbirisi olmadan, sadece... hiçbir şey olmadan, bir anda yok olup gitmesiyle. Çünkü bunu hiç tanımlamadık. Bana hiçbir borcu yok. Ama o zaman neden ona *her şeyimi* vermek istiyorum?

Dudaklarında hafif bir tuz tadı var, bu da Mitchell'ı kucaklarken ağladığını doğruluyor. Onu tutup

asla bırakmamak istiyorum. Ona, ne düşünürse düşünsün, ne hissederse hissetsin, benim burada olduğumu söylemek istiyorum. Onunla olacağım. Onu koruyacağım. Onu seveceğim.

Ama yapabileceğim tek şey bu duyguları dudaklarımla ifade etmek. Dokunuşlarımla. Omzundaki spagetti askıyı aşağı çekiyorum ve boynunu dudaklarımla yutuyorum. Köprücük kemiği. Göğsünün üst kısmı. Dilimle her santimini keşfederken başını geriye yaslıyor. Tatlı tenini tadarken, her lezzetin tadılması gerektiği gibi tadını çıkarıyorum.

Acı verici bir şekilde sertleşiyorum, bunun farkında olduğuna eminim çünkü bunu benim kucağımdaki hareketleri neden oldu.

Sundressini kaldırıp başının üzerinden geçiriyorum ve, Tanrım, sütyen giymemiş.

Allie'yi çıplak halini kaç kez görmüş olursam olayım, her seferinde ilk kez görmüş gibi oluyorum. Krem rengi beyaz göğüslerini ellerimle kavriyorum. "Sen çok güzelsin."

O gülümsüyor. "Eminim bunu sana binen tüm yarı çıplak kadınlara söylüyorsundur."

Kahkaham onu kucağımda zıplatıyor. Mizah duygusunu geri kazandığına sevindim. Cevap vermeye gerek duymuyorum. Artık tek kişi olduğunu biliyor.

"*Tamamen* çıplak olmanı tercih ederim."

Onu üstümden kaldırıp tam karşımda durmasını sağlıyorum. Eğilip külotunu yere indiriyorum, sonra karnını öpüyorum ve dilimle küçük kıvrımlı üçgenin en üst noktasına kadar bir iz bırakıyorum. "Bunu seviyorum," diyorum, manikürlü bölgesinin etrafındaki pürüzsüz yüzeyi yalarken, her zaman mı ağda yapıyor yoksa sadece birlikte olacağımızı bildiğinde mi yapıyor diye merak ediyorum.

Sağ bacağını yanımdaki kanepeye kaldırmasını isterim. Sonra ellerini omuzlarıma koyarım. Parmaklarım kaygan kıvrımlarını bulurken, dilime yol açmak için kendinden emin bir gülümsemeyle yukarı bakarım.

Bana bakışı çok seksi. Onun bakışlarını göremesem bile hissedebiliyorum. Klitorisini emdiğimde adımı inliyor. Parmaklarım onu çılgına çeviren noktayı bulduğunda neredeyse sendeliyor.

Parmakları omuzlarıma gömülüyor ve beni daha sert çalışmaya teşvik ediyor. Elimi uzatıp meme ucunu çimdikliyorum. Bu hareket onu doruğa çıkarıyor ve elleri omuzlarımdan başıma kayıyor, saçlarımı tutup beni yerinde tutarken tüm vücudu orgazmla titriyor.

Onu yere düşmemesi için elimi göğsünden kalçasına kaydırıyorum. Sert bir şekilde boşalıyor ve adımı haykırmamak için kendini zor tuttuğunu anlayabiliyorum. Ya da belki de Tanrı'nın adını.

Bebeği uyandırmak istemiyor. Bunun için minnettarım, çünkü yaklaşık yirmi saniye sonra giysilerim çıkmış olacak ve kendimi onun içine gömeceğim. Ve tahminen otuz saniye sonra, zevk çılgınlıklarını bastırmak zorunda kalacak olan ben olacağım.

~ ~ ~

"Bir dakika," diyor, külotunu ve elbisesini toplayıp banyoya giriyor.

Prezervatifi çöpe atıp şortumu giymeye başlıyorum ki Mitchell ağlamaya başlıyor. Daha önceki gibi bir ağlama değil, daha çok orada olduğunu hatırlatmak için. Tamamen giyinmeden yanına gidip onu kucağıma alıyorum.

Bir bebeği kucağıma almayalı uzun zaman olmuştu. Yıllar. Ama hatırladığım kadar harikaydı.

"Merhaba, ufaklık."

Bana bakıyor, neyse ki henüz yabancılardan korkacak yaşta değil. Güzel bir çocuğun masum gözlerine bakarken kalbim duruyor, muhtemelen bir daha asla yaşayamayacağım bir şeyi özlüyorum.

Banyo kapısı açılıyor. Allie, yeğenini kucağımda tuttuğumu görünce ağzı açık kalıyor. Donakalmış, büyülenmiş gibi bakıyor. Şok olmuş. Korkmuş.

"Ben, şey... ağlıyordu. Şimdi iyi görünüyor." Hareket etmediğini görünce ekliyorum, "Bebek tutma tecrübem var, biliyorsun, değil mi?"

Sanki başka bir yerdeymiş gibi başı n 1 salladı. "Evet. Tabii ki."

Ona doğru gidip bebeği veriyorum. "Ama çok uzun zaman oldu. Alex'i kucağıma aldığımdan beri." Bunu düşününce iç çekiyorum. "Öldüğü günün arifesiydi. Sadece bir haftalıktı."

Allie'nin tüm vücudu titrer. Kız kardeşimin kızını nasıl kaybettiğini biliyor. "Ben... çok yorgunum Asher. Uzun bir gün oldu. Ve bu bebeğin biberonu var."

Mutfağa giderken onu izledim. Bu gece çok telaşlıydı. Bir an soğuk, bir an sıcak, bir an soğuk. Arkasına yaklaşıp çıplak omzuna öptüm. "Uçağımız dokuzda kalkıyor. Muhtemelen vedalaşıyoruz."

"Tamam." Buzdolabından bir biberon çıkarır.

Tamam mı?

“O zaman birkaç hafta sonra görüşürüz? 8 Mayıs için iş seyahati planladım bile.”

"İyi."

Önüne geçiyorum, böylece bana bakmak zorunda kalıyor. "Allie, az önce seviştik. En azından veda öpücüğü verebilirsin."

"Üzgünüm. O çok acıkmış da."

Çok mutlu bir bebeğe bakıyorum. Sonra, onun başının üstünden, onu kendime çekiyorum. "Ben de acıktım."

Onu öptüğümde, eskisi gibi değil. Sanırım bunu yaparken Mitchell'ı tutmaktan çekiniyor. Öpücük çok çabuk bitiyor.

Ve kapıdan çıkmadan önce bile onu özlüyorum.

Odamın yolunu bulmaya çalışırken, çiftlerin yanından geçerek, en büyük korkularımdan biri olan Allie'nin hayatımda olmaması ile yüzleşiyorum. Ve burada, şu anda yemin ediyorum, bir dahaki sefere şehre gittiğimde ona söyleyeceğim. Ona hislerimi söyleyeceğim. Dahası, onu dinlemeye zorlayacağım.

On Üçüncü Bölüm

Allie

Pencereden küçülen adaya bakıyorum, artık pek çok yeni anımın olduğu yerden uzaklaştığım için mutluyum.

Onun cazibesine kapıldığımı inanamıyorum. Her şeyi bitirmeye hazırdım. Bitirmeliydim. O, şehirde seks için aradığı kadınlara değil, kızıyla olan ilişkisine odaklanmalı.

Ama gözlerimi her kapattığımda onu görüyorum. Sadece onu değil. Mitchell'ı kucağında tutan onu. Bazen zihnim bana oyunlar oynuyor ve Christopher'ı kucağında tutan o oluyor.

Bulutlara bakıyorum. Asher asla Jason gibi çekip gitmezdi. O öyle bir adam değil. Her korkumda, her teşhis testinde, her son kasılmada yanımda olurdu. Christopher son nefesini verirken de yanımda olan o olurdu.

Mitchell'ı tutuşu çok nazik ve şefkatliydi. Bug'a da aynı şekilde davranıyor, o çok daha büyük olmasına rağmen. Ona nadiren sesini yükseltir. Prova yemeğinin ortasında havuza atlamak gibi aptalca şeyler yapsa bile.

Bu adam baba olmak için doğmuş. Onun geçmişi hakkında çok az şey bildiğim için onun için biraz üzülüyorum. İkimiz bu konuyu pek konuşmuyoruz ama Marti benim iyi bir arkadaşım oldu ve bana onun eski karısıyla yaşadıkları zorlukları anlattı. Stella onu terk ettiğinde ne kadar yıkıldığını anlattı. Görünüşe göre Asher Anderson sadece baba olmak için doğmamış, aynı zamanda koca olmak için de doğmuş.

Uçak hafif bir türbülansa girdiğinde midem bulanıyor.

Asher ve ben yaptığımız şeyi ne kadar uzun süre devam ettirirsek, onun hak ettiği kocayı bulması o kadar uzun sürecektir ve bunu benimle yaşayamayacağını bilmek midemi bulandırıyor.

Tanıştığımız günden beri gördüğümüz tek kişi benim. Benim için de durum aynı ama ona hiç söylemedim. Ona hiç söylemedim çünkü yaptığımız şeyin nedenleri çok farklı. Onun nedenlerini her birlikte olduğumuzda gözlerinde görebiliyorum. Ve bu nedenler giderek güçleniyor,

özellikle Marti ve Dallas'ın evlenmesini gördükten sonra. O bir gelecek görüyor. Evlilik. Belki çocuk bile. Bu, ona veremeyeceğim bir gelecek. Ama hak ettiği bir gelecek.

Midem düğüm düğüm, hızla emniyet kemerimi çözüp tuvalete koşuyorum, kahvaltımı soğuk, sert, çelik tuvalete kusmak için zar zor yetişıyorum.

Yüzüme su serpip ağzımı çalkaladım. Sonra koltuğuma dönerken minibarda durdum.

Annem Maisy ve Charlie'ye kağıt ve boya kalemleri bırakıp yanıma oturur. "Her şey yolunda mı?" Saçlarımı gözlerimden çeker. "Biraz solgun görünüyorsun."

"Sanırım Charlie'nin birkaç gün önce geçirdiği hastalığa yakalandım."

Artık resmi olarak torunu olan Charlie'ye bir göz atar. Marti ve Dallas balayında Antigua'da kalırken, bir hafta boyunca ona bakmakla görevlendirilmiştir. Gözleri kısılır. "Charlie'nin birkaç gün önce aldığı şey, çok fazla düğün pastası yemesinden kaynaklanıyordu."

Pencereden dışarıya bir göz attım. "O zaman türbülans olmalı."

"Mmm," diye mırıldanır. "Ya da belki de onu itiraf etmek istemediğin kadar çok özölüyorsundur?"

Sorusuna cevap vermediğimde ekler: "Seni sahilde dolaşırken gördüm, Allie. Son birkaç gündür üzgün görünüyorsun. Sanki o gittiğinde bir parçan da onunla gitmiş gibi." Koluma hafifçe vurur. "Eminim yakında görüşürsünüz."

Onun söylediklerinin tam isabet olduğunu söylemiyorum. Onu özölüyorum. Ve o gerçekten bir parçamı aldı. Ayrıca, onu yakında göremeyeceğim nedeninin bu olduğunu da söylemiyorum. Bu durumu çok uzattım. O bana çok bağlandı. Ben de ona bağlandım. Ama aynı yerde değiliz. Asla aynı yerde olmayacağız. Onu oyalamaya devam etmek adil değil. Eninde sonunda daha fazlasını isteyecek. Beni tamamen isteyecek. Bug'un bizi ayırmasına izin vermememiz gerektiğini söylediğinde kendisi söylemişti. Bu, bir sonraki adıma hazır olduğu anlamına geliyor: birlikte olmak.

Mükemmel bir dünyada, birlikte olurduk. Mükemmel bir dünyada, Calloway Creek'e taşınır ve bana kız arkadaşı olmamı isterdi. Mükemmel bir dünyada, düzenli olarak buluşur ve el ele tutuşarak şehirde dolaşırdık.

Mükemmel bir dünyada, kızı bana ısınır, arkadaş olurduk ve bir gün aile olurduk.

Ama benim dünyam mükemmel olmaktan çok uzak. Mükemmellik, kollarımda son nefesini veren minik bir çocuğu tuttuğumda öldü benim için.

"Affedersiniz." Koltuğumdan fırlayıp tekrar tuvalete koşuyorum ve içimde hissettiğim boşluktan başka bir şey kalmayana kadar kusuyorum.

On Dördüncü Bölüm

Allie

Bugün pazartesi olduğu ve işte hiçbir etkinlik olmadığı için minnettarım. Çünkü rahat yatağımın sıcak ve rahat hissini bırakmak istemiyorum. Pazartesi günleri şaraphanede benim için sakın günlerdir. Genellikle evrak işlerini halleder ve haftanın tadımları için hazırlık yaparım. Önümüzdeki hafta sonu için planlanmış bir parti veya düğün varsa, telefon görüşmeleri yapar ve her şeyin yolunda olduğundan emin olurum. Bugün tüm bunları evden yapmayı planlıyorum. Hatta belki yataktan.

Ayrıca, asistanım Natasha'ya güvenebilirim, o benim yerime işleri halleder. Son zamanlarda bunu çok yapmak zorunda kaldı.

Haftalardır böyle hissettiğimin farkındayım. Antigua'dan döndüğümünden beri, daha doğrusu. Çalışma, egzersiz yapma, yemek yeme, hatta duş alma isteğim... hepsi yok oldu.

Kendimi bildim bileli koşarım. Dışarıda kar yağıyor, yağmur yağıyor, hatta hava 40 derece olsa bile, Calloway Creek'teki parkurlarda koşmak günlük rutinimin bir parçası haline gelmişti. Ama son zamanlarda hayatımda rutin olan hiçbir şey yok. Koşmamam da belime yansımış durumda.

Hayatımda bir bölünme var sanki. Christopher öldüğünde hissettiğim gibi. O zamanlar her şeyi "Christopher'dan önce" ve "Christopher'dan sonra" olarak tanımlıyordum. Ama bugün ve son bir aydır, hayatımın "Asher'dan sonra" aşamasında olduğumu hissediyorum.

Ama komik olan, *onun* "sonrası" olduğumuzu bilmiyor olması. Bu bilgiyi bilen tek kişi benim. O, geçen hafta şehre geldiğinde benim işim olduğunu sanıyor.

Yana dönüp yastığı sıkıca kendime çekiyorum, gözlerimi kapatıyorum, böyle daha iyi olduğunu biliyorum. Temiz bir ayrılık. Onun için. Benim için. Ve kesinlikle Bug için.

Tamam, belki de olgun davranıp ona bittiğini söylemeliyim. Ama telefonumu her elime aldığımda, midem ağzıma geliyor ve kusacak gibi oluyorum.

Sanki telefonum bana devam etmemi söylüyor gibi titriyor. *Lütfen Asher olmasın.*

Mia: Yine beni ekmek yok, değil mi? On beş dakikadır bekliyorum.

Yastığa yaslanıyorum. Tamam. Bugün Pazartesi. Son beş yıldır her Pazartesi sabahı, Mia ve ben Calloway Creek oyun parkının arkasındaki patikada buluşup beş mil koşuyoruz. Programlarımız çok farklı olduğu için, bu tek uyuşturabileceğimiz zaman. Mia ve kardeşleri sırayla çekiciyi kullanıyor, bu yüzden çalışma saatleri çok değişken, ama Pazartesi sabahlarını hep bizim için ayırıyor. Bu yüzden vazgeçtiğim için kendimi suçlu hissediyorum. Yine.

Ama yataktan kalkıp koşu kıyafetlerimi giyecek kadar suçlu da değilim. Belki daha sonra biraz yoga yaparım. O zaman kendimi daha iyi hissederim.

Ben: Üzgünüm. Canım istemiyor.

Mia: Haftalardır benimle koşmadın. Onun için somurtmak kendini daha iyi hissettirmeyecek. Onsuz olmak bu kadar zorsa, yapma.

Gözlerimi kapatıp başımı yastığa yaslıyorum. Onunla bittiğimi bilen tek kişi Mia. Bazen ona söylediğime pişman oluyorum. Çünkü sürekli bu konuyu açıyor. Ve ne zaman açsa, midem sanki yaptığım şeyin yanlış olduğunu ve benim berbat bir insan olduğumu söylüyormuş gibi bulanıyor. Ama içten içe yaptığım şeyin doğru olduğunu biliyorum. O daha iyisini hak ediyor. Daha fazlasını hak ediyor. Ve onunla bu konuyu konuşmaktan gerçekten yoruldum.

Ben: Bu senin desteğin mi?

Mia: Sadece, artık farklı bir insan olduğunu söylüyorum. Hiç dışarı çıkmak istemiyorsun. Antigua'dan harika bir bronzlukla döndün, ama sanki hep solgun gibisin. Garip. Ve sevdiğin şeyleri yapmaktan hoşlanmıyorsun. Allie, bence depresyondasın.

Ben: Depresyonda değilim.

Ayrıca başımdan ayak parmaklarımdan ucuna kadar saçmalıklarla doluyum. Çünkü tamamen depresyondayım. O kadar depresyondayım ki, hayatımda sadece bir kez daha böyle hissetmişim, o da Christopher'a hamileyken kan tahlili sonuçlarının korkunç haberini aldığı zamandı.

Telefonumu düşürüp yatakta dik oturuyorum. Oh, kahretsin. *Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır.*

Gerçeklik, gökdelenden düşen tuğlalar gibi üzerime çöküyor. Yorgundum. Huysuzdum. Bazen mide bulantım vardı. Ve kesinlikle kilo almıştım. Tüm bunları egzersiz rutininin aniden durmasına bağlamıştım.

Son adetimi hatırlamaya çalışarak zorlukla yutkunuyorum. Progestin içeren haplar kullandığım için adetlerim hiç düzenli gelmiyor. Ancak diğer doğum kontrol haplarının çoğu migrenime neden olduğu için, bunlar benim için tek etkili olanlar. Ve bu tür hapların düzensiz kanama, adetler arasında lekelenme veya hiç adet görmeme gibi yan etkileri oluyor.

Sadece progestin içeren haplar da normal haplar kadar güvenilir değildir. Bu yüzden her zaman prezervatif kullanmakta ısrar ettim. İkisi birlikte hamileliğe karşı adeta bir kale oluşturmalıdır.

Asher ve ben o kadar sert ve oyunbaz davrandığımızı hatırladığımda midem bulanıyor. Kondomu kaybettik. Yani onu içimden çıkarmak zorunda kaldım. Utanç verici ve çok garip bir durumdu, ama sadece güldük. Oydı... Geriye dönüp baktığımda, ne kadar uzun zaman önce olduğunu fark edince birden kendimi daha iyi hissediyorum. Aylar oldu. Belki üç bile. Artık tehlikeden kurtuldum.

Ama... ama...

İçimde bir şey, hissettiklerimi açıklayamayacağımı biliyor.

Bunu, gizlice aşık olduğum ya da olmadığım, ama pişmanlıklarla dolu bir hayat yaşamamasını istediğim bir erkek yüzünden hissettiğim üzüntü olarak görmezden gelemiyorum.

Gözlerimi sıkıca kapatıp ellerimi göğüslerime götürüyorum ve hassas olmamaları için dua ediyorum.

Acıyor.

Tabii ki acıyor.

Yana dönüp top gibi kıvrılıyorum, Mia'nın göndermeye devam ettiği mesajları görmezden geliyorum. Çünkü hayatım berbat. Ve bu durum berbat. Ve her şey berbat. Ve ben sadece... yapamıyorum.

~ ~ ~

Ayak sesleri arka koridorda, ailemin garajının üzerindeki daireme çıkan dış merdivende yankılanıyor. Sonra kapı çalınıyor.

"Allie!"

Cevap vermediğimde, en yakın arkadaşım kilitli olmayan kapıyı açar. Saniyeler içinde, onun ağırlığıyla yatağın hareket ettiğini hissedirim. Ayakkabılarının yere çarpma sesi, beni bir sonraki an için hazırlar: arkamdan bana sarılır.

Bu, gözyaşlarına boğulmam ve hıçkırarak ağlamaya başlamam için yeterli. Vücudum onun vücuduna çarpıyor. O kadar çok ağlıyorum ki, ona nedenini bile söyleyemiyorum. Bir kız kardeş, en iyi arkadaş, koruyucu gibi, sadece beni sarıyor ve içimi dökmeme izin veriyor. Asher yüzünden üzgün olduğumu düşünüyor. Sonunda çöküntü noktasına geldiğimi düşünüyor.

Beni ne kadar süre kucakladığını bile bilmiyorum, ama ihtiyacım olursa sonsuza kadar kucaklayacağını biliyorum. Mia Cruz benim tek gerçek dostum. Beni herkesten daha iyi tanıyor. Kalbimi, ruhumu, sırlarımı biliyor.

Bu yüzden bunu ona anlatabileceğim tek kişi olması çok normal.

"Ben..." Avuçlarımı göz kapaklarımın üzerine bastırıyorum. "Sanırım... hamileyim." "Aman Tanrım." Başını omzuma gömüyor ve beni daha da sıkı sarıyor.

daha sıkı sarar.

Tepkisi tam yerinde. Başkaları "bunu ikinci bir şans olarak gör" veya "her şey yoluna girecek" diyebilirdi. *Ama* Mia değil. Mia bunun beni mahvedeceğini biliyor. *Tanrım*, haklısın.

"Ne yapabilirim?" diye sorar birkaç dakika sonra.

Gözlerimi kapatıp iç çekiyorum. Çünkü kim ne yapabilir ki? Bu bir ceza. Bir tür ceza. Kendisinin terk edildiğinden bile haberi olmayan en harika adamdan ayrıldığım için başıma gelen bir tür çarpık kader.

"Test yaptırdın mı?"

Başımı sallıyorum.

"O zaman belki de değilsindir. Belki de sadece Asher yüzündendir. Ya da Antigua'da nadir görülen egzotik bir hastalığa yakalanmışsındır."

Bu kadar yıkılmamış olsaydım, Mia'nın egzotik bir yabancı hastalığın hamile olmaktan daha iyi olduğuna inanmasını komik bulabilirdim. Ama öyle. Aslında, bu dünyada daha kötü olabilecek bir şey düşünemiyorum. Ölümcül bir hastalık bile. Çünkü daha önce yaşadıklarım beni öldürür.

Şu anda kafamda tek bir şey var, doktorun uzun zaman önce bana söylediği şey. "Tekrar deneyebilirsiniz. Trisomy 18 vakalarının çoğu

kalıtsal genetik mutasyon değildir."

Çoğu.

Hepsi

değil.

Hayat ve ölüm arasındaki farkı belirleyen küçük bir kelimenin bu kadar güçlü olabilmesi garip. Akıl sağlığı ve delilik. Huzur ve tam bir kargaşa.

Dönüp sonunda ona bakıyorum. "Öyleyim. Öyle olduğumu biliyorum. Ruhumun derinliklerinde hissediyorum."

Beni tekrar kucaklıyor. Sonra bırakıyor. "Eldiven kutumda hamilelik testleri var."

Başka bir zaman olsa gülerdim. Çünkü onun bahsettiği testleri biliyorum. On yıldır orada duruyorlar. Orada duruyorlar çünkü on dokuz yaşındayken adet görmemiştim ve kendim almaya cesaret edememiştim, o benim için almıştı. Hatta beş tane almıştı. O zaman sadece bir taneye ihtiyacım vardı.

"Hala geçerli olamazlar."

"Hamilelik testlerinin son kullanma tarihi var mı?"

İkimiz de cevabı bilmediğimiz için birbirimize bakıyoruz.

Yataktan atlıyor. "Elimizdeki en iyisi bu."

Doksan saniye içinde yanıma geri gelir ve plastik poşetten o kadar eski ki neredeyse parçalanacak olan bir tanesini çıkarır. Testi inceler ve omuz silker. "Yedi yıl önce son kullanma tarihi geçmiş." Bana uzatır.

Ben de ona geri verdim. O yokken Google'da araştırmıştım. "Eski testler yanlış negatif veya yanlış pozitif sonuç verebilir."

Diğer testleri de poşetten çıkarır. "O zaman hepsini al. Çoğunluk kuralı geçerli."

Ona sert bir bakış attım. "Bu oyun değil Mia."

Ellerini beline koyar. "Bilmek istiyor musun, istemiyor musun?" "Aslında, istemiyorum."

"Sorunu görmezden gelmek onu ortadan kaldırmaz. Ve eğer hamile değilsen, en azından bu yük omuzlarından kalkar ve yalnız, kalbi kırık bayan olmaya devam edebilirsin."

Biraz daha sert bakıyorum.

"Hadi ama. Seni tanıyan herkes, o adama sırlıslıkla aşık olduğunu bilir."

"Lütfen tek bir soruna odaklanabilir miyiz?"

Dört sınav kağıdını alır. "Al şunu. Beraberlik olursa, gidip bir tane daha alırım. Bilmek, bilmemekten iyidir."

Ne demek istediğini anlıyorum. Ama yanılıyor. Bilmemek daha iyi.

İçimde sevmeye başlayacağım bir hayat olup olmadığını bilmemek. O hayatın, kalıcı bir yara izi bırakacak kadar acı bir şekilde elimden alınacağını bilmemek. *Başka bir* kalıcı yara izi. İlk seferinde neredeyse yıkıldığım bir şeyi ikinci kez yaşadktan sonra hayatıma devam edebilecek miyim, bilememek. Bu sefer köprünün kenarından uzaklaşabilecek miyim, yoksa kendimi 15 metre aşağıdaki kayalık vadiye atacak mıyım, bilememek.

Mia'ya bunların hiçbirini söylemek yerine, testleri ondan alıp banyoya giriyorum ve üç kez kusmadan önce testlerin üzerine işiyorum.

On Beşinci Bölüm

Allie

Mia bana bir parça kuru tost getiriyor. "Bunu dene." "Yemek istemiyorum."

"Allie, son bir saatte on kez kustun. Bir şeyler yemelisin." Bana tostuz uzattı ve onu yatıştırmak için küçük bir ısırık aldım. "Mutfakta annenle karşılaştım. Ona kızlar günü yapacağımızı söyledim. Son zamanlarda çok üzgün olduğunu, bunun iyi bir fikir olduğunu söyledi."

"Olumsuz." Dört pozitif test sonucuna bakıyorum. "Böyle de denebilir." Kızarmış ve şişmiş gözlerimi ovuşturuyorum. "Ne yapacağım Mia?"

Telefonumu uzatıyor. "Belki de aşık olduğun adamı ararsın? Hani, *babası*?"
Telefonu alıyorum ama yatağa fırlatıyorum. "Hayır." "Ona söylemeyecek misin?"

"Aklım almıyor bile. Asher'a bu yükü yükleyemem."

"Eğer bunun ona yük olacağını düşünüyorsan, onu çok iyi tanıyorsun. Allie, o adam hamile olduğunu bilse bugün seninle evlenirdi."

Dizlerimi göğsüme çekiyorum. "Onu bu duruma sokmayacağım." "Ne yani? Kürtaj mı yaptırmak istiyorsun?"

"Ne istediğimi bilmiyorum."

"Kaç haftalık olduğunu düşünüyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Adetlerimin ne kadar düzensiz olduğunu biliyorsun. Hiçbir fikrim yok." Gözlerimi kapatıp iç çekiyorum. "Dört hafta da olabilir, dört ay da."

"Dört aylık değilsin. Göze çarpmış olurdu. Maddie Calloway'in ikinci hamileliğinde daha erken göze çarptığını söylemişti, çünkü daha önce bir kez rahim genişlemişti."

Elimi karnımın üzerinde gezdiriyorum. "Ama şöyle bir şey var. Sanırım zaten hamileyim. Giysilerim dar geliyor. Kilo aldığımı biliyorum. Koşmadığım için olduğunu sanıyordum."

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var." Telefonunu çıkardı. "Kuzenim gizli kalabilir. Seni özel olarak görür."

İnanamayan bir şekilde alaycı bir kahkaha attım. "Hudson McQuaid mi? Sen deli misin?"

Omuz silkti. "Yüksek riskli gebeliklerle çalışıyor. Ağzını kapalı tutabileceğini kanıtladı. Jaxon Calloway'in aynı anda iki kadını hamile bıraktığını hatırlıyor musun?"

"Cal Creek'ten bir yere gitmiyorum, Mia."

"Peki, geçen sefer doktorun kimdi?" Tarayıcıyı açarak arama yapmaya hazır hale gelir.

"Miller. Brooklyn'de."

"Hmmm." Yazıyor, okuyor, yazıyor, okuyor, sonra iç çekiyor. "Lauren Miller adında bir doktor var. Brooklyn'de kadın doğum uzmanı. Beş yıl önce emekli olmuş." Ekrana dokunuyor ve hoparlörden bir zil sesi duyuyorum. "Eski ofisini deneyebiliriz."

Mia randevu almaya çalışırken dinliyorum, ama telefondaki bayan en erken üç hafta sonraya randevu verebileceğini söylüyor.

"Üç hafta mı?" Telefonu kapattığında ağlayarak soruyorum. "O kadar bekleyemem."

Birkaç ofis daha deniyor ve alabildiği en erken randevu on iki gün sonra.

"On iki gün beklemek zorunda kalırsam delireceğim."

Kuzeninın numarasını ekrana getirip telefonu bana uzattı. "Eminim bugün için bir yer ayarlayabilir."

Telefonu itiyorum. "Olmaz."

"Tamam. On iki gün olsun. Bugün işe gidiyorsun herhalde?"

Şu anda pasif-agresif tavırlarından nefret ediyorum. Ama aynı zamanda pes edip yakın bir yere gitmeyeceğim de biliyorum. "Şehrin acil servisine gidelim mi?"

Bana deliymişim gibi bakıyor. "Ultrason yaptırmak için mi?"

"Şehir dışından geldiğimi, kanamam olduğunu ve her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istediğimi söyleyebilirim."

Biraz düşündü ve omuz silkti. "Giyin. Kardeşlerime öğleden sonraya kadar işten gelmeyeceğimi söylerim."

Bir saat sonra, kalabalık bir acil serviste oturuyoruz. Benden farklı olarak, burada *gerçek* acil durumları olan insanlar var. Kırık kemikler. Grip. Omzunda çivi olan bir adam geliyor. Bebekler ağlıyor. Çocuklar şikayet ediyor. Bir adam, dört saattir burada olduğunu söyleyerek kayıt görevlisine bağılıyor.

Mia'ya eğildim. "Ne kadar ilerlediğini veya doğum tarihini sorduklarında ne diyeyim?"

"En iyi tahminini söyle. Ultrason yapıp yalan söylediğini anladıklarında, cevabını almış olursun."

Burnu kanayan bir çocuk gelir. Annesi onu resepsiyona taşır, arkalarında kan damlaları kalır. "Gerçekten ihtiyacı olan birinin odasını aldığım için kendimi suçlu hissediyorum."

Bir kadın ayağa kalkıp öfkeyle çıkar. "Ücretsiz kliniğe gidiyorum. Orada bekleme süresi daha kısa olur."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Biz de öyle yapsak? Şehrin her yerinde ücretsiz klinikler vardır."

"Evet, oraya gitmek için hayatını tehlikeye atmak istiyorsan. Eminim tehlikeli bölgelerdedirler."

"Belki de değildir." Telefonumda arama yapıp Mia'nın kolunu tutuyorum. "Şuna bak. Bir mil ötede bir kadın kliniği var. Hamileliği doğrulamak, gebelik yaşını tahmin etmek ve kalp atışlarını tespit etmek için ücretsiz ultrason yaptıklarını yazıyor." Ayağa kalkıyorum. "Hadi."

Telefonumu alır ve sabitlenmiş adrese bakar. "Oraya gitmek istediğinden emin misin?"

"Eminim."

Beni baştan aşağı süzer. "Üzerinde değerli bir şey var mı?"

"O kadar kötü olmaz."

Oraya vardığımızda, Mia'nın haklı olmadığını göstermeye çalıştım. Ama, aman Tanrım, haklıydı. Buraya hiç yakışmıyoruz. Muayene için bekleyen kadınların çoğu temiz kıyafetler bile giymemiş. Birçoğunun iki ya da üç çocuğu var, çoğu kirli, yırtık pırtık giysiler içinde.

Saçımı karıştırmak için elimi saçlarımın arasından geçiriyorum ve daha dağınık görünmek için gömleğimi dışarı çıkarıyorum. Acil serviste olduğumdan daha suçlu hissederek iç çekiyorum.

"Kayboldunuz mu?" diye sordu gişedeki kadın, sakızını patlatarak.

Mia beni ileri itiyor. Yavaşça yaklaşıyorum. "Ben, şey... ultrason istiyorum."

O homurdanır. "Babacığının sigortasına yazılmasını istemiyor musun?" Gözlerini devirir ve bana bir klipsli dosya uzatır. "Bunu doldur, prenses."

Mia önüme geçer ve ellerini masaya koyar. "Görünüşe göre görgü kurallarını öğrenmemişsin. Onun neler yaşadığını, kim olduğunu, ne kaybettiğini hiç bilmiyorsun. O yüzden yargılayıcı düşüncelerini kendine sakla."

Bu benim en iyi arkadaşım. Sert biridir ama her zaman arkamda durur.

İki saat boyunca, resepsiyonist gibi beni yargılayan kadınlarla göz teması kurmamaya çalışıyorum. Artık daha fazla alaycı yorum ya da burun kıvrırma tahammül edemeyeceğim diye düşünürken, adım okunuyor. Gerçek adım değil. Mia benim için doldurduğu formda yazdığı isim.

"Bayan Anderson?"

Asher'ın soyadını duyunca gözlerimi devirip ayağa kalkıyorum ve Mia'yı da yanıma alıyorum.

Beş ya da altı perdeyle ayrılmış geniş bir odaya götürülürüz. Bayan üçüncü perdeyi gösterir. "Sizin odanız. Alt kısmınızı soyunun. Bir teknisyen birazdan gelecek. Hafta sonu kapalı olduğumuz için pazartesi günleri en yoğun günlerimizdir. Özellikle teknisyenlerimizden biri hastalık izni aldığı için bekleme süresi normalden biraz uzun olabilir. Üzgünüm."

"Sorun değil."

Perde çekildiğinde, yatak ve küçük bir sandalye için zar zor yer var. Pantolonumu çıkarırken neredeyse düşüyordum, sonra masaya oturdum ve alt tarafımı verilen kağıtla örttüm.

Odanın diğer ucundan hıçkırıklar duyuyorum. Bir kadın ağlıyor ve "Hamile olamam. Olmamam lazım. O beni öldürür." diyor.

Mia AirPod'larını kulaklarıma takıyor ve müzik çalıyor. Başka birini dinlemek zorunda olmadığım için minnettarım. Sıra bana geldiğinde ağlayacak olanın ben olacağına eminim.

Yüzüstü yatmış, kulaklıklarımdan müzik dinlerken Mia kolumu okşuyordu. Neredeyse uykuya dalmak üzereydim ki müzik durunca irkildim. Kafamı kaldırıp baktığımda genç bir kadın gördüm. Kız daha doğru bir tanım olurdu. Mia'nın AirPod'larını ona geri verdim.

"Ben Clara. Ultrasonunuzu ben yapacağım." Bebek yüzlü teknisyen, eski görünümlü bir makineyi yanıma getirerek sağımdaki kapalı perdeyi rahatsız ediyor.

Mia ve ben birbirimize bakıyoruz. İkimiz de aynı şeyi düşünüyoruz. Bu çocuk liseyi bitirmiş mi acaba?

Clara'nın yanakları kızardı. "Gençim, biliyorum. Ama bir aydan fazla süredir burada çalışıyorum ve yüzlerce kez yaptım." Gülerek şaka yapmaya çalıştı. "Ameliyat yapmıyorum ya."

Gözlerimi elimle kapatıyorum. "Hadi şunu bitirelim."

Makine çalışırken bip sesi çıkarır ve Clara'nın beni delmek üzere olduğu çubuğa kayganlaştırıcı sıkıldığını duyarım. Clara

rahatlamamı söylediğinde, yüzüne birkaç santim uzaklıktaki ayağımla onu tekmelemek istiyorum, çünkü rahatlamak yapacağım son şey.

Zihnimde daha iyi bir yere gitmeye çalışırken, de ğ nek içimde hareket ediyor. Bir plaj. Bir battaniye. Bir şişe şampanya. Ve Asher. Orası benim yerim. Hayalini kurduğum yer. Onu düşündüğümde zihnim oraya gidiyor. Onu düşünmediğimde. Onsuz bir hayat düşünmeye çalıştığımda.

"İşte orada."

Ekрана bakmıyorum. Çünkü "o"nun ne anlama geldiğini biliyorum. "Kalp atışını duymak ister misin?"

Gözlerimi sıkıca kapatıp başımı sallıyorum. Belki kalp atışını duymazsam, Christopher'ın kalp atışını duyduğumda hissettiğim o anlık bağı hissetmem. Belki bu bebekle bağ kurmazsam, bir sorun olduğunu öğrendiğimde o kadar yıkılmam.

Mia elimi tutuyor, güven verici bir şekilde sıkıyor. Gözlerinin ekrana yapıştığından eminim. Benim hikayemi neredeyse benim kadar iyi biliyor, ama bu onun hikayesi de ğ il. Hamile olmaktan korkmuyor. Başka bir insana aşık olup, o aşkın paramparça olması ve dünyasının yıkılmasından korkmuyor.

"On bir haftalık gibi görünüyor," diyor Clara. "Ama birkaç ölçüm daha yapayım."

Aklım karışmış durumda. On bir hafta. Neredeyse üç ay. Bunu nasıl fark etmedim?

Biliyordun.

"Yatak lazım!" diye bağılıyor biri. "Doğum yapan bir kadın var.

Başı görünüyor."

Dirseklerimin üzerine kalkıyorum. "Benim işim bitti. Bu yatağı kullan." Kız bana bakarken, o çubuk şey düşecek şekilde yukarı kayıyorum. "İstediğimi aldım. Odaya ihtiyacın var."

Standdan mendilleri alıp silindikten sonra hızla kot pantolonumu ve ayakkabılarımı giyiyorum. Sonra Mia'yı ön tarafa çekip, "Bağışlarınız için teşekkür ederiz" yazılı neredeyse boş plastik kavanoza üç adet elli dolarlık banknot bırakıyorum.

Mia, tren istasyonuna yürürken kolunu omuzlarıma doladı. Aklımda tek bir kelime vardı: on bir.

On bir haftalık hamileyim.

On bir hafta önce, Asher'ın spermi bilmeden yumurtamı döyledi ve şimdi onun bebeğine hamileyim.

On bir haftadır içimde bir şey büyüyor. Başlangıçta sadece birkaç hücreydi. Ama şimdi muhtemelen kolları ve bacakları var ve hatta bir insana benziyor olabilir.

On bir hafta.

On bir hafta, kürtaj için çok geç.

Alnımı tren penceresine dayayarak, *dört* hafta deseler bile bunu yapmayacağımı biliyorum. O benim bir parçam. Onun bir parçası.

Boğazıma yükselen kusmuğu yutuyorum ve bir yudum su içiyorum, kalbimin bir blenderde ezilip toz haline geleceğinden eminim, zihnimde Christopher'ın görüntüleri beliriyor.

Ve trenimiz Calloway Creek'e giderken köprüden geçerken, her şey bittiğinde atlayacağım yer burası mı diye düşünüyorum.

On Altıncı Bölüm

Asher

Kırk yaşındayım. Oyun oynamam gerekmez. Öyleyse neden onun benimle oynamasına izin veriyorum? Eğer bunu bitirecekse, bunu açıkça söyleyecek kadar olgun olmalı.

Antigua'dan beri onu görmedim. Belki bu işin çok karmaşık hale geldiğini söylediği ama yine de benimle yattığı geceden beri. O veda mıydı?

Bir dahaki görüşmemizde ona gerçek hislerimi söyleyeceğime yemin ettim. Ama belki de çok bekledim. Ya da belki de onu başından beri yanlış anladım ve o bana hiç ilgi duymadı.

Şimdiye kadar iki kez New York'a gittim ve iki kez de benimle buluşamayacağına dair bahaneler uydurdu. Tabii, her ziyaretim sadece üç gün iki gecelikti. Her şeyi bir anda bırakıp, tüm programını değiştirip beni görmek için gelmesini gerçekten beklemeli miyim?

Ama mesele şu ki, önceki on altı ay boyunca onun da bunu yaptığına eminim.

Belki kızım ona fazla geldi. Ergenlik çağındaki davranışlarının planlarımızı bozduğunu anlıyorum. Evet, ilerlemek istiyorsak bununla başa çıkmamız gerekecek. Ama benim yüzümden beni terk etmek mi?

Tam olarak ortadan kaybolmadı. Mesaj attığımda cevap veriyor. Sadece her zamanki gibi şakacı cevaplar değil. Bekleyen göz kırpan yüzler. Seksi imalar.

Ona söylemek istediğim o kadar çok şey var ki. Sadece yüz yüze söyleyebileceğim şeyler. İlk tanıştığımızda, sanki daha önce tanışmışız gibi inanılmaz bir déjà vu hissettiğimi hiç söylemedim. Sanki kaderimizmiş ve birbirimiz için yaratılmışız gibi.

Ona hiç söylemedim çünkü onu korkutacağını biliyordum. Dışarıdan bakıldığında inanılmaz, güçlü, bağımsız bir kadın ama içten içe şeytanlarla savaşıyor gibi. Kimsenin görmesine izin vermediği şeytanlar. Ve bu şeytanlar onun gerçek benliğini göstermesine engel oluyor. Benim ihtiyacım olan kadarını bana vermesine izin vermiyorlar. Onu rehin tutuyorlar.

Belki de ben onun için doğru adam değilim. Doğru adam o şeytanları yok edebilir. Doğru adam onu onlardan koruyabilir. *Kahretsin*. O adam olmak istiyorum.

Evet, ona karşı oyun oynamasına izin vereceğim, ta ki ben de kendimi ifade edene kadar. Ta ki onunla yüz yüze gelip, bir yıldan fazladır içimde sakladığım her şeyi söyleyene kadar. Çünkü yemin ederim, onu o kadar zamandır seviyorum. Sevmediğimi düşündüğüm zamanlarda bile seviyordum. Bu çok klişe. Hatta bununla ilgili şarkılar bile yazıldı. Ama onu tanışmadan önce bile sevdiğime inanıyorum.

Elimi yüzüme sürüyorum. *Tanrım, Ash, kendine gel*. Banyoya girip yüzüme su serpiyorum, tam o sırada Bug ön kapıdan içeri giriyor, sırt çantasını odanın diğer ucuna fırlatıyor ve yatak odasına koşuyor.

"Merhaba," diye bağıyorum.

"Her neyse. Hayatım bitti."

Kapısında durup, bir erkek çocuğun kalbini nasıl kırdığını dinlemeye hazırdım. O on üç yaşında. Er ya da geç olacaktı. "Konuşmak ister misin?"

"Hayır." Başını yastığa gömüp çılgık atıyor.

Hiçbir şey söylemiyorum. Sadece burada durmuş Marti'nin ne yapacağını merak ediyorum.

Yüzüstü yatarken ayakkabılarını çıkarmak kolay görünmüyor. Sonunda diyor ki, "Okulumu değiştirmek istiyorum."

O anda büyük bir şey olduğunu anlıyorum. Bir erkek çocuğun önünde mi küçük düşürüldü? Sınıfın önünde mü? Masasının sandalyesini çekip karşısına oturuyorum. "Tamam. Düşünebiliriz. Ama sadece bir ay kaldı, neden bitirene kadar devam etmiyorsun?"

"Liseyi değiştirmek istiyorum baba."

"Lise mi? Sonbaharda gideceğin liseye daha hiç gitmedin, neden liseyi değiştirmek istiyorsun?"

"Çünkü ucube olacağım. Hiç arkadaşım olmayacak. Tanıdığım herkes arkadaşlarıyla birlikte oraya gidecek. Ve benim kimsem olmadığı için hepsi bana gülecek."

Yatağının kenarına oturuyorum. "Tatlım, Mel ile kavga mı ettiniz? Sorun bu mu? Her ne ise, eminim geçip gidecektir."

"Kavga etmedik."

Yüzünde bir ipucu bulmak için saçlarını kenara çekiyorum. Çünkü kafam karışık. "Bug, gençlerin dilini bilmediğimi biliyorum, ama bana açıklamalısın. Kavga etmediysen, lisede arkadaşların olacak, o zaman neden..."

"Taşınıyor." Oturur ve yastığını öfkeyle odanın diğer tarafına fırlatır. "Doğduğumdan beri en yakın arkadaşım taşınıyor." Utangaç bir şekilde başını kaldırır. "Üzgünüm, bunu söylememem gerektiğini biliyorum. Ama baba, bu *çok* kötü. En çok ihtiyacım olduğu anda beni terk ediyor." Yine yüzüstü yatıp başını yere gömer. "Benim için çok önemli bir dönem. O olmadan ne yapacağım? Arkadaşsız bir ezik olacağım ve o ülkenin öbür ucunda olacak. Yalnız kalacağım. Yalnız ve lisede. Muhtemelen uyuşturucu ve alkole başlayacağım."

Küfür etmesine aldırmamaya karar verdim. Sonuçta, durumun daha kötüsü olamazdı. Önce Marti ve Charlie taşındı, şimdi de Mel. Onun kelime seçimini suçlayamazdım.

"Ah, Bug. Çok üzıldüm. Ne kadar uzağa taşınıyorlar?"

"Babası büyük bir terfi aldı. Oregon gibi aptal bir eyalete."

Onu teselli etmek istiyorum, ama Oregon dediği anda, akli yıllar öncesinin o unutulmaz gününe gidiyor. Ve son on yılda milyonlarca kez olduğu gibi, o kıza ne olduğunu merak ediyorum. Köprüdeki üzgün kız. Benim korkutup kaçırdığım kız.

"Yeni arkadaşlar edineceksin." Onu teselli etmek için sırtını okşuyorum. "Lisen, sadece senin ortaokulundan değil, başka okullardan da öğrenciler alacak. Mutlaka senin gibi başka çocuklar da olacaktır. Belki buraya yeni taşınan biri bile olabilir."

"Evet, ama en azından onların bir mazereti var. Bu yüzden liseyi değiştirmem gerekiyor. Şu anki okulumla hiçbir ilgisi olmayan bir okula gidersem, arkadaşım olmayacağı kesin. Taşınabilir miyiz? Mel, Winter Springs'e taşınmamızı istemelisin dedi. Orada okullar iyi ve kimse beni tanımıyor." Gözleri, hayatının en iyi fikrini bulmuş gibi parladı. "Aman Tanrım, Oregon'a taşınmalıyız. İşin için burada kalmana gerek yok. İstedğin yerde yaşayabilirsin. Hele şimdi Marti teyze ve Charlie yokken. Baba, taşınabilir miyiz?"

"Hey, hey. Çok ileri gidiyorsun, Bug. Benim bir evim var. Öylece taşınamayız. Dinle, okulun bir ayı kaldı, sonra bütün yaz boyunca bu konuyu halledebiliriz. Bölgemiz dışındaki bir liseye başvurabilirsin. Mesela ROTC'ye katılmak istiyorsan ve senin okulun bunu sunmuyorsa?"

Gözlerini devirdi. "ROTC. Ciddi misin? Beni silah taşırken ve sabahın köründe talim için kalkarken hayal edebiliyor musun?"

Saçlarını karıştırdım. "Örnek verdim. Bana bir şans ver, evlat. Daha iyi bir örnek bulamadım. Tamam, tiyatro. İşletme." Kaşlarımı kaldırdım. "BT güvenliği mi?"

“O benim dünyadaki en iyi arkadaşımdır. Lütfen, lütfen, lütfen bir düşün? Oregon harika olabilir. Artık bizi burada tutan hiçbir şey yok.”

Haklı. Bizi burada tutan hiçbir şey yok.

Ama taşınmayı düşündüğümde, Oregon aklıma gelen yerden yaklaşık üç bin mil uzakta.

Dostum, bir an için Bug'ın sorunu benim sorunumu unutturdu.

Benim sorunum, Allie Montana'ya aşık olmam. Ona aşığım ve ona söyleyemiyorum. Ona aşığım ve o neredeyse kesinlikle beni sevmiyor. Ona aşığım ve şu anda tek düşünebildiğim, ön bahçeme "Satılık" tabelası asıp Calloway Creek'e taşınmak ve ona birlikte olmamız için tüm nedenleri anlatmak.

Ayağa kalkıp gitmek

için. "Baba?"

"Evet?"

"Cevap vermedin."

İç çekiyorum. "Asla taşınmayacağız demiyorum. Okulunu değiştirmen konusunda da tamamen karşı değilim. Ama Bug, sana yalan söylemeyeceğim. Oregon'un bir seçenek olacağını sanmıyorum. İşimin çoğu Doğu Kıyısı'nda."

Diğer yastığını da yere atıyor. "Bunu söyleyeceğini biliyordum."

Ona doğrudan bakarak söylüyorum. "Hayatımda yaptığım neredeyse her şeyi senin için yapıyorum. Seni hiç tahmin edemeyeceğin kadar çok seviyorum. Ama Oregon mu? Tatlım, bu mümkün değil. Akşam yemeğinde ne yapalım?"

Beni inceler, on saniye daha somurtur, sonra kalkar ve mutfığa giderken yanımdan geçer. "Spagetti yapacağım. Depresyonda olan herkes karbonhidrat alır."

Onu takip ediyorum, nasıl hissettiğini çok iyi biliyorum. "O zaman iki porsiyon yapalım. Ben eti alayım. Ve kesinlikle ekstra sarımsaklı ekmek de alalım."

On Yedinci Bölüm

Allie

Zamanım azalıyor. Şansım da azalıyor. Ama "şansımın" on yıl önce tükendiği artık açıkça belli oluyor. Bir haftadır grip numarası yapıyorum. Yakında ayağa kalkmazsam annem beni hastaneye sürükleyecek.

Natasha ve ben rollerimizi neredeyse değiştirdik. O tadımları ve etkinlikleri yönetirken, ben evden onun idari işlerini yapıyorum. Soyadım tabelada yazmasaydı, çoktan kovulmuş olurum.

Ayrıca kilo da alıyorum. Kliniğe gittiğimde on bir haftalık hamileydim, şimdi on üç haftaya yaklaştım. Maddie haklıymış. Bu sefer daha erken belli oluyor. Başkaları fark ediyor mu bilmiyorum ama ben fark ediyorum. Eskiden karnım içe çöküktü. Şimdi biraz şişkin. Henüz hamile gibi görünmüyorum ama beni iyi tanıyanlar, dar giysiler giydiğimde fark edebilirler.

Her gece yatmadan önce yoga yapıyorum. Meditasyon yapıyorum. Belki dua bile ettim. Bu noktada, alabileceğim tüm yardıma ihtiyacım var.

Ama zamanı geldi. Artık erteleyemem. Mia'yı arıyorum. "Bu saatte kuzenini nerede bulabilirim, bir fikrin var mı?"

Telefonun diğer ucundan rahat bir nefes sesi geliyor. "Onu göreceğine sevindim. İstersen onu arayabilirim, eminim yarın sana zaman ayırır. Kuzenin için."

"Delirdin mi? Onun ofisine gitmeyeceğim. Bu bebekte bir sorun varsa, kasaba halkının dedikodu yapıp bana acıyarak bakmasını istemiyorum. Geçen sefer yaptığımı yapacağım."

"Washington'a mı?"

"Washington değildi," diye hatırlattım.

"Doğru. Özür dilerim."

"Cesaretimi kaybetmeden önce Hudson'la yüz yüze konuşmak istiyordum."

"Muhtemelen kardeşleriyle Donovan'da. Bekle, bu insanlara söylemeye hazır olduğun anlamına mı geliyor? Annene söyledin mi? Asher'a söyledin mi?"

"Henüz kimseye söylemeye hazır değilim. Özellikle Asher'a. Geçen sefer yaşadıklarımı ona yaşatmazsam, bilmediği şey ona zarar vermez."

"Onun senin yanında olmak istemeyeceğine gerçekten inanıyor musun?"

Muhtemelen isterdi, biliyorum.

"Senden sakladığın için senden nefret edebilir."

"Öyle mi? Benim yaşadıklarımı yaşamaktansa, onun benden nefret etmesini tercih ederim."

"Allie, şansın..."

"Olasılıkların ne olduğunu biliyorum Mia," diyorum biraz sertçe. "Geçen seferkiyle aynı. Ne fazla ne eksik. Ama bir olasılık olduğu sürece ona söylemeyeceğim."

"Peki, bebek sağlıklı çıkarsa ne olacak?" "O zaman ona söylerim ve ne yapacağımıza karar veririz." "Ondan ne yapmasını istiyorsun?"

"Dürüst olmak gerekirse Mia, o kadar ileriye düşünmedim. Jason ve benim ne kadar plan yaptığımızı biliyor musun, ve hepsi boşa gitti. Bir daha aynı şeyi yapmayacağım. Şu anda tek yapabileceğim günbegün yaşamak. Lütfen sadece arkadaşım olarak beni destekler misin?"

"Tamam. Yirmi dakika sonra Donovan's'ta buluşalım. Onu kenara çekip senin istediğini söylerim."

"Teşekkürler."

Dışarısı rahat giyinmek için çok sıcak olmasına rağmen, büyük bir sweatshirt giyiyorum. Kimsenin fark edeceğini düşünmek aptalca, ama kendimi bilinçli hissetmeye başladım, çünkü biri şüphelenirse, aylarca dedikodu konusu olacağımı biliyorum.

On sekiz dakika sonra, pub'ın arkasındaki otoparkta Mia'yı bekliyorum. Beni görür, park eder ve yanıma gelir.

"Onu terasta gördüm. Arabama gelmesini mesaj atayım, sonra sen de binip onunla konuşabilirsin."

Başımı sallıyorum, hafif akşam havasına rağmen sırtımdan ter damlaları akıyor.

Mia arabasına oturuyor. Hudson otoparka bakıyor, ona el sallıyor, sonra parmağını kaldırıyor. Kardeşleriyle konuşuyor, sonra arabasına doğru yürüyor. Hawk ve Hunter'ın bakmadığından emin olmak için bir dakika bekliyorum, sonra arabamdan inip hızla onun arabasına gidip arka koltuğa oturuyorum.

Hudson dönüp Mia ile bana bakar. "Neler oluyor? Bekle, kimin tıbbi yardıma ihtiyacı var?"

Onun bakışlarını karşıladım. "Yasalar gereği, söylediklerimi kimseye anlatamazsın, değil mi?"

"Doğru."

"Bir sorunum var ve yardımına ihtiyacım var."

Yavaşça gülümsedi. "Bunun için antibiyotik var."

Montana ve McQuaid ailelerinin pek de dostane olmadıklarını hatırlatan ne hoş bir örnek. Yüz yıl önce bu kasabayı ikiye bölen düşmanlık hâlâ devam ediyor. Ya Calloway tarafındasın ya da McQuaid tarafındasın. Montana ailesi ise Calloway tarafında. Mia'nın bir Cruz olması ve Cruz ailesinin McQuaid tarafında olmasına rağmen, biz hâlâ en iyi arkadaşız ve her zaman öyle kalacağız.

Mia onun koluna vurur. "Aptal olma."

Hudson, onun iğneleyici sözlerine hiç tepki vermememin yanı sıra, kızarmış gözlerim ve berbat tavırlarımdan da emin olmuş olmalı. Gülümsemesi kaybolur. "Ne oldu, Allie?"

Sözleri söylerken kısa bir süre aşağıya baktım.

"Hamileyim." Kaşlarını kaldırdı. "Tebrikler?"

Söyleyişinden, bunun pek de mutlu bir olay olmadığını anladığını anlıyorum.

"Ama cidden, neden gizli bir buluşma? Otuz mil içinde gidebileceğin yüzlerce kadın doğum uzmanı var. Neden ben?"

"Çünkü sen gizli tutabilirsin. Ve çünkü sen yüksek riskli vakalarla uğraşıyorsun." "Neden kendini yüksek riskli olarak görüyorsun?"

Gözlerimi kapatıp yutkunuyorum, kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum. "Bir kez bebek sahibi oldum."

"Sen..." Tepkisini görmeme gerek yok. Sesindeki şaşkınlığı duyabiliyorum.

"Tamam, belli ki bunu pek kimse bilmiyor. Evlatlık verdin mi?"

Kafamı salladım, gözlerimi açtım ve ona baktım. O bir doktor. Satır aralarını okuyabilir.

İçini çekiyor. "Kahretsin. Neydi?" "Kromozom bozukluğu."

Tavırları tamamen değişir. Artık tam bir doktor modundadır, Dr. Miller benim doktorumken gösterdiği tüm empatiyi sergiliyor. "Hangisi?"

Söylemek zor. "Trizomi 18."

Yine iç çeker. Derin, neredeyse acı verici bir iç çekiş. "Üzgünüm, Allie. Hiç bilmiyordum." Gözleri karnıma kayar. "Ama olasılıkları biliyorsun..."

"Olasılıkları biliyorum, Hudson. Yine de öğrenmem gerek. Kimseye söylemeden önce. Kan testi yaptırmam lazım. Her şeyi kontrol eden testten."

"NIPT mi? Tabii, yapabiliriz. Ama önce en az on haftalık olmalısın. Eğer yeni öğrendiyse..."

"Daha çok on üç haftalık. Yani, neredeyse. Şehirdeki bir kliniğe gittim. Ultrason yaptılar ve kalp atışını duydu."

Adam başını salladı. "Yarın sana randevu ayarlayabilirim. Seni arka kapıdan sokabilirim."

"Hayır. Olmaz. Sen benim jinekologum değilsin. Beni orada gören olursa, insanlar konuşur." Nabzımın hızlandığını hissediyorum ve hiperventilasyona girmek üzereyim. "Bu bebekte bir sorun varsa, kimse bilmemeli. Sorulan sorulara dayanamam. "Ne zaman doğacak?" ve "Babası kim?" Sorularına dayanamam. Yapamam. Yapamam."

Hudson arabadan iner ve arka koltuğa yanıma gelir. Sanki ailesi benimkini sevmiyormuş gibi koluma elini koyar. "Allie, sorun yok. Bir çaresine bakarız. Mesai sonrası, yarın herkes gittikten sonra orada buluşabiliriz."

"Hâlâ çok riskli ve ayrıca beklemek istemiyorum. Buraya gelip seninle bunu konuşmak benim için ne kadar zordu, biliyor musun? Şimdi yapabilir miyiz? Ama orada değil. Benim evimde. Ya da arabada bile olur. Hudson, neler yaşadığımı bilmiyorsun. Kimse bilemez."

"Tamam, tamam." Pub'a geri dönüp baktı. "Kardeşlerimin yanına döneyim. On dakika sonra çağırıldığımı söylerim. Nöbetçiyim, bu yüzden şüphelenmezler. Ofise gidip ihtiyacım olan şeyleri alıp seninle..." Mia'ya baktı. "Oto tamirhanesinde buluşalım mı? Kan almak için iyi ışık alan bir yere ihtiyacımız var."

"Bana uyar," diyor Mia.

Ben de başımı salladım. "Teşekkürler..." Kardeşlerine baktım.

"Allie, kimse bunu bilmeyecek. Söz veriyorum. Kan alımı hızlı ve acısız olacak. Sabah gönderirim. Sonuçlar önümüzdeki hafta başında çıkar. Ama endişelenmemeye çalış."

"Tek yaptığım endişelenmek, Hudson."

"Eminim öyledir. Ama büyük olasılıkla, gelecek hafta endişelenecek bir şey kalmayacak." Kapıya doğru yürür, sonra geri döner. "Merakımdan soruyorum, babası *kim*?"

Ona alaycı bir şekilde bakıyorum. "Bunu tüm normal hastalarına soruyor musun?"

Etrafımızı işaret ederek elini salladı. "Sen normal bir hasta değilsin, Allie."

"Onu tanı mıyorsun."

"Tabii ki tanımıyorum." Kapıyı açar. "Sanırım yakında öğrenirim. Bu kasabada hiçbir şey sır olarak kalmaz. Otomobil tamirhanesinde yarım saat sonra görüşürüz."

Bu kasabada hiçbir şey sır olarak kalmaz.

Sonraki otuz dakikayı, sonra da otuz altı saati sürekli panik içinde geçiriyorum.

On Sekizinci Bölüm

Allie

Telefonum her çaldığında irkiliyorum. Hudson sonuçların üç gün süreceğini söylemişti. Bugün üçüncü gün.

Dün gece ailem beni oturttu ve benim için endişelendiklerini söyledi. Yalan söyledim ve Asher'la ayrıldığımızı söyledim. Son zamanlardaki davranışlarımı açıklamak için aklıma gelen tek şey buydu. Ve bu pek de yalan sayılmazdı. Teknik olarak ayrılmadık. Ama resmi olarak hiç birlikte olmadan ayrılabilir misin ki?

Asher, Antigua'dan bu yana şehre geleceğini her mesaj attığında, ben basitçe "*Programıma bakacağım*" veya "*Üzgünüm, bu sefer gelemem*" diye cevap verdim.

Ancak mesajımı almaya başladı, çünkü on iki gündür ondan hiç haber almadım. Ondan haber almadığım günlerin sayısını tam olarak bilmek, düşünmemeye çalıştığım bir şey. Çünkü şu anda, yaklaşan test sonuçları dışında başka bir şey düşünmeye yer yok içimde.

Karnımdaki şişkinliğe elimi koyup Christopher'ı düşünüyorum. Onu içimde ilk kez hissettiğim an gerçek dışı gibiydi. Dr. Miller, testin yanlış olduğunu, yüzde birden az gibi çok küçük bir oranda yanlış pozitif sonuç verebileceğini söylediğinde bile emin değildim. Hamileliğim o kadar normaldi ki, bir hata olduğunu biliyordum, bu yüzden başka test yaptırmayı reddettim. O içimde büyüdükçe ve ona her geçen gün daha çok sevdikçe, ona olan sevgimin onun için gerekli mucize olacağını düşündüm. Ve onun *benim* mucizem olacağını. Ve Christopher'la sonsuza kadar mutlu yaşayacağımızı. Anne ve çocuk.

Telefonum çalınca irkildim. Ekranda Hudson'ın numarasını görünce vücudum tamamen uyuştu. Elim yataktan kaldırıp telefonu açamadım. Çünkü bu oydu. Önümüzdeki altı ayın cehennem gibi geçip geçmeyeceğini öğrenmek üzereydim.

Bir an için, sonuçların farklı bir anormallik göstermesi için dua ediyorum. Belki Trisomy 21: Down Sendromu. En azından o zaman bebeğimi büyütebilirim. Bebeğimle etkileşim kurabilirim. Bebeğimi *sevebilirim*. Burada oturmuş, Tanrı'yla pazarlık yapıyorum

Tanrı'yla, ya da belki şeytanla pazarlık yapıyorum. Başka bir şeyi kabul edebilirim. Ama bunu değil. Trisomy 18'i değil.

Aklım, yanlış olabilecek diğer tüm şeyleri gözden geçiriyor. O zamanlar araştırdığım diğer tüm kromozom sorunları veya doğum kusurları. Benim için, normal bir hamilelik geçirmek, normal görünen bir bebek sahibi olmak ve sonra o mükemmel, minik insanın gözlerinin önünde ölmesini izlemekten daha kötü çok az şey vardı.

Cevap vermeye cesaret edemedim ekranım kararı.

Hemen Hudson'ı geri aramak için numarayı tuşluyorum. Ama sesli mesaja düşüyor. Telefonu kapatıp tekrar arıyorum. Aynı şey. Gözlerimi sıkıca kapatıp cevap vermediğim için kendime lanet ediyorum. Onu tekrar tekrar ararken işkence giderek artıyor. Alnımda ter damlaları belirliyor. Sırtımdan korku titremeleri geçiyor. Ellerim titriyor.

Panik atak mı geçiriyorum?

Sonunda, dokuzuncu veya onuncu denemede cevap veriyor.

"Allie. Özür dilerim, acil bir sezaryen için çağırıldım. Sadece bir dakikam var."

Onun telaşlı seslerini duyuyorum. Belki kıyafetini değiştiriyor ya da arabasına koşuyor.

"Sonuçlar geldi mi?"

"Yarın ofisime gelmeni istiyorum." "Sana söyledim, bunu yapmak istemiyorum."

"On birinci haftada ultrason yaptırdın demiştin?" "Evet."

"Video veya çıktı aldın mı?" "Hayır."

Ücretsiz bir klinikti. Neden?"

"Allie, ameliyata girmem gerekiyor ama bu sonuçları seninle yüz yüze görüşmek istiyorum."

Yatağımdan kayarak yere çökünce telefonu düşürmek üzereydim. Dizlerimi göğsüme çekip hıçkırarak ağlamaya başladım. "Bebekte var. Telefonla söylemek istemediğin şey bu."

"Ah, lanet olsun. Hayır, öyle değil. Trisomy 18 yok. Söz veriyorum." Sonraki birkaç kelimesi boğuk çıkıyor, ama sanırım başka biriyle konuşuyor. Sonra tekrar bana dönüyor. "Dinle, kapatmam gerek. Ne zaman gelebilirsen gel, seni muayene ederim."

Telefon kapandı. Ağlayarak telefona baktım. Bebeğin Trisomy 18 olmadığını söylemişti. *Söz vermişti*. Bir doktor bu kadar

ama bana kesinlikle bir şey söylemiyor. Bunu iliklerime kadar hissediyorum. Her şey normal çıkmış olsaydı beni rahatlatırdı. Endişelenmememi ve uygun olduğumda randevu almamı söylediler. Yarın gelmemi istiyor. Test sonuçlarını gözden geçirmek için. Bu, gözden geçirecek bir şey olduğu anlamına geliyor.

Yatağıma geri sürünerek, cenin pozisyonuna kıvrılıp, yarın o köprüyü bulmaya gidecek miyim diye düşünerek ağlayarak uykuya daldım.

"İt," diye tekrar teşvik ediyor hemşire. "Yapabilirsin Allie. Başarabilirsin." Annem elimi sıkıyor ve cesaret verici bir şekilde başını sallıyor.

Nefesimi tutuyorum ve tüm gücümle ıkınıyorum.

"Tamam, dur." Doktorun başı ortaya çıkar. "İtmeyi bırakın. Başı çıktı. Evet, tamam, şimdi son bir kez itin."

Annemin gözlerine bakıyorum, onun gözleri benimki kadar umutlu değil. Son birkaç aydır çok dua ettim, dualarım mutlaka kabul olacaktır. O iyi olacak. On parmağı olacak ve beni yirmi yıl yaşayacak. Hatta ona bir isim bile seçtim. Adını babamın adını vereceğim.

Vücudu içimden çıkarken rahatladığımı hissediyorum. Dirseklerimin üzerine kalkıyorum, her yeni annenin duymak istediği sesi duymak için bekliyorum. Sesi duyduğumda gülümsüyorum. O iyi. O iyi olacak. Dr. Miller yanılmış.

Ağlaması duymak istediğim tek ses, ama çok yüksek değil. Etrafıma bakındığımda, herkes hızla hareket ediyor ve onun etrafında toplanıyor. Biri yüzüne küçük bir oksijen maskesi takıyor.

"Ne oluyor?"

Sanki tüm cevapları onda gibi anneme bakıyorum. Anneler acı çektiğini anladıklarında yaptıkları gibi, sakinleştirici bir şekilde kolumu okşuyor.

Annem açıkça söylemedi, ama testin yanlış olabileceğine benim kadar inanmadığını biliyorum. Bana destek oldu. Bir hafta önce buraya geldi, böylece o doğduğunda burada olacaktı. Son dört aydır yaşadığım Lucy teyzemin evinde benimle kalıyor.

Doktor plasentayı almak ve aşağıda yapılması gereken diğer işlerle meşgul. Christopher'a yardım eden bir hemşire bana hüznü bir gülümsemeyle bakıyor. Hemşireler yeni annelere hüznü gülümsemelerle bakmazlar. Hemşireler yeni annelere mutlu gülümsemelerle bakar, bazen de mutluluk gözyaşlarıyla.

"Hayır," diyorum, başımı tekrar tekrar sallayarak. "Hayır, hayır, hayır."

Doktor muayenemi bitirir bitirmez annem yanımdaki yatağa tırmanır. Beni kollarına alır ve benim oğlumu kucakladığı gibi kucaklar.

"Şşş." Beni sakinleştirmeye çalışırken nefesleri saçlarımın üzerinden geçiyor. Bir adam, sanırım yenidoğan uzmanı, öne çıkıyor. "Bayan Montana." Onu durdurmak için elimi uzatıyorum. "Biliyorum. Söylemenize gerek yok."

Boğazını temizledi. "Bayan Montana, oğlunuz şu anda kendi başına nefes alıyor, ama çok zayıf. Onu değerlendirme için yenidoğan yoğun bakım ünitesine götürüyoruz. Yakında size haber vereceğim."

Kafamda dönüp duran üç kelime "şu anda" idi. Aslında demek istediği, her an nefes almayı bırakabileceğiydi. Dönüp yüzümü annemin omzuna gömdüm ve çığlık attım.

Ter içinde, titreyerek ve mide bulantısıyla uyanıyorum. Hareket edemiyorum. Nefes almakta zorlanıyorum.

Mia'ya ihtiyacım var. Beni sakinleştirmekte her zaman çok iyidir. Saatin sabahın dördü olduğunu umursamadan onu arıyorum. Telefonu sesli mesaja geçiyor. Mesaj attığımda, bildirimlerini sessize aldığını görüyorum. Kararlılığımın onu uyandırıp telefonuna bakmasını umarak tekrar tekrar deniyorum.

Kalbim hızla atıyor. Sonra duruyor. Sonra tekrar hızla atıyor. Bayılacakmışım gibi hissediyorum. Tam bir panik atak geçiriyorum ve bunu nasıl durduracağımı bilmiyorum.

Ne yaptığımı fark etmeden Asher'ın adına dokunuyorum. Telefon çalışıyor. Üçüncü çalışışta cevap veriyor. "Allie?"

"Ben... ben..." Hıçkırarak ağlamaya başlıyorum. "Nefes alamıyorum." "Allie. Ne oldu? Ambulans çağırmamı ister misin?"

"H-hayır. Ben... sadece... nefes... alamıyorum. Rüya. Ben... Ash..."

"Tamam, tamam. Kötü bir rüya mı gördün?"

Cevap veremiyorum. Çünkü gerçeklik şimdi yüzüme çarpıyor: Asher'la telefonda konuşuyorum. Asher'ı asla aramam. *Asla*. Saat sabahın dördü ve onu çılgınca arıyorum.

"Sesimi dinle, Al. Her ne olduysa, sadece bir kabustu. Sen iyisin. Beni duyuyor musun? Nefes al. Nefes al ve ver. Benimle birlikte yap. Hadi, sesini duymak istiyorum. Nefes al."

Sesi yatıştırıcı. Konuşmaya devam ediyor ve sonunda sakin, sessiz sözlerinin ritmi, hızla atan kalbimi yavaşlatıyor. Kısa süre sonra titremem tamamen duruyor. Hatta tekrar uykum geliyor. Bug kabusundan uyandığında ona böyle konuşuyor olmalı. Ya da kötü bir gün geçirdiğinde. Ya da bisiklet sürerken yaralandığında ya da bir çocuk tarafından terk edildiğinde. O iyi bir baba. İyi bir adam. Ona söylemeliyim. Şimdi her şeyi anlatmak için bir fırsatım var.

Ama yapmıyorum. Yapamıyorum. Yarın doktorun muayenehanesine gidip çocuğumuzun neyi olduğunu öğreneceğimi ona nasıl söyleyebilirim? Onun

"Allie, orada mısın?"

"Buradayım," diyorum

sessizce.

"Korkunç bir kabus görmüş olmalısın." "Evet."

"Şimdi iyi misin?"

"Bilmiyorum. Sanırım. Yani, iyi olacağım." Aniden yine ağlamaya başlıyorum. Burnum akıyor, hıçkırarak ağlıyorum çünkü iyi olmayacağımı biliyorum. Hiçbir şey bir daha asla iyi olmayacak.

"Allie. Cidden, ne oldu? Ağladığını duyuyorum."

"Hiçbir şey. Ben kapatıyorum. Uyandırdığım için özür dilerim."

"Al..."

O bana ne olduğunu söylemem için ikna etmeden telefonu kapatıyorum. Çünkü bir parçam bunu istiyor. Çünkü o benim eski sevgilim değil ve Jason'ın yaptığı gibi beni asla terk etmez. Çünkü bunu bilmeye hakkı var. Ve çünkü ona söylemediğim için ben berbat bir insanım.

Ama bilmeliyim. Onun hayatını mahvetmeden önce bilmeliyim.

Onun hayatını mahvedemem. Mahvetmeyeceğim. Onu çok seviyorum, bunu yapamam. *Tanrım. Onu seviyorum.*

Başımı ıslak yastığıma gömüp bu gerçeğin farkına varınca ağlamaya başlıyorum.

Sonra on dakika boyunca telefonuma bakıyorum. *Sessiz* telefonuma. Onu aradığımdan beri ondan tek bir mesaj ya da arama almayan telefona. Ve daha da ağlıyorum, çünkü artık bunu başardığımı biliyorum. Onu kendimden o kadar uzaklaştırdım ki artık umursamıyor. Zaman ve mesafe onun bana olan duygularını yok etti, ama bana yaptığı tek şey tam tersi oldu.

Onu seviyorum.

Ve o gitti.

Şafak sökmeye başlıyor. Pijamalarım terden sıırıslıklam. Onları çıkarıp bulabildiğim ilk şeyi giyiyorum: yatağın kenarına bıraktığım yoga pantolonumu ve spor sütyenimi. Yastığın kuru olduğu yatağın diğer tarafına kayıyorum. Yastığı kendime çekip, Asher'ın yatıştırıcı sözleri zihnimde yankılanırken tekrar uykuya dalıyorum, onları bir daha sadece rüyalarımda duyebileceğimden korkarak.

On Dokuzuncu Bölüm

Asher

Hızla giyinip güneş doğmadan otelden çıkıyorum. Bir saatten az bir süre içinde, dış merdivenleri tırmanıp Allie'nin garaj dairesinin kapısını çalıyorum. Cevap yok. Ana evin kapı zilini çalmak için tereddüt ediyorum. Eğer bir sorun varsa, beni aradıktan sonra ailesinin yanına gitmiş olabilir.

Ama sonra kapı kolunu kontrol ediyorum. Dönüyor.

"Allie?" Onu korkutmamak için sessizce sesleniyorum. Elinde sopa ya da silah var mı bilmiyorum. Ben beklenmedik bir davetsiz misafirim. Şehre geldiğimi bilmiyor. Geldiğimi söylemedim. Son iki sefer geldiğimde gelmemem için yalvardıktan sonra söylemedim. Bu seferki planım işimi hallettikten sonra Calloway Creek'e gelip onu hazırlıksız yakalamak ve söylemek istediklerimi söyleyene kadar gitmesine izin vermemekti.

Tanrım, telefonda sesi çok üzgündü. Konuşacak durumda bile değildi. Telefona girip onu kollarıma almak istedim. Omuzlarımda ağlamasına izin vermek istedim. Onu bütün gün kucaklayıp, ne olursa olsun her şeyin yoluna gireceğini söylemek istedim. Hiçbir şeyin, hiç kimsenin ona zarar vermesine izin vermeyeceğimi. Onu, başka bir kadını sevebileceğimi hiç düşünmediğim kadar çok sevdiğimi söylemek istedim.

Köşeyi dönerken, sessizce tekrar adını sesleniyorum. Oturma odası karanlık. Ev sessiz, tek ışık gökyüzünden içeri sızan güneş ışığı. Bir sonraki adımımı düşünürken kanepenin arkasına yaslanıyorum, birden yatak odasından bir ses duyuyorum.

Hızla odaya geçip yatak odasının kapısında durduğumda, onu yatakta uyurken görüyorum. Telefonu yerde. Ses oradan geliyordu. Telefonu yatağın yanındaki halının üzerine düşmüş. Tekrar dönüyor, gözleri kapalı, sanki vücudu hala kabustan uyanamamış gibi uykusu bölünmüş bir şekilde uyumaya devam ediyor.

Ona gitmek istiyorum. Yatağa girip onu sarılmak istiyorum. Uykusunda onu rahatlatmak istiyorum.

Ama yapmıyorum. Çünkü artık beni yatağında istemediğinden eminim. Belki de hayatında istemediğinden.

Ama o aradı.

Tek yapabileceğim burada durup ona bakmak. Oturma odasında olduğu gibi, yatak odasında da bir tavan penceresi var. Güneş yükseldikçe oda daha da aydınlanıyor. Yan yatmış, bana dönük ama hala uyuyor. Yüz hatları daha net görünüyor ve kalbim sıkışıyor. Ruhum acıyor. Yüzü şişmiş. Gözleri kabarmış. Aramadan önce ne kadar süre ağlamış? Arayıp sonra ne kadar süre ağlamış? Ne tür bir kabus böyle içten bir tepki verebilir?

Hâlâ uykuyla boğuşurken, dönüp sırt üstü yatıyor, çarşaf yana düşüyor. Pijaması bile yok. Spor kıyafeti giymiş gibi görünüyor. Spor sütyeni ve kadınların giydiği dar pantolonlar... *Bir dakika, bu ne lan?*

Karnında küçük bir çıkıntı var. Son on yedi ayda, vücudunun her santimini tanımıştım. Bu benim tanıdığım vücut değil. Daha yakından bakmak için bir adım öne çıkıyorum, gözlerim beni yanıltıyor sanıyorum. Ta ki beynim gördüklerimi kavrayana kadar.

O... o... *hamile*.

"Ne oluyor lan?" diye onu uyandıracak kadar yüksek sesle söylüyorum.

Uyanır ve sanki hala rüyadaymış gibi odanın içinde bakınır. Gözleri bana takılır. "Asher?" Gözlerini avuçlarıyla ovuşturur. Sonra tekrar bana bakar. Benim aslında bir hayalet olmadığımı anlayınca, üzerine battaniyeyi çeker. "Burada ne arıyorsun?"

"Allie," diyorum sert bir sesle, gözlerimi karnına dikmiş olarak. "O benim mi?" Sözler kafamda yankılanıyor ve cevap beklerken korku beni sarıyor.

Tabii ki benim değil. Bu yüzden benden kaçıyordu. Bir anda her şey anlam kazanmaya başladı. Antigua'da bana yaptığı 180 derecelik dönüş. Bug'ın yaptıkları yüzünden olduğunu sanmıştım. Ama düğün günü mesajlarımı görmezden gelmesi. Bungalovuna vardığımda ne kadar üzgün görüldüğü. O geceki seks vedaydı. Çünkü o gün başka bir adamdan hamile olduğunu öğrenmişti.

Eğilip ellerimi dizlerimin üzerine koyuyorum, tüm hayatımın içimden akıp gittiğini hissediyorum. Ona bağırarak istiyorum. Duvara vurmak. Tanrı'ya lanet etmek. Ama tek yapabildiğim onu hala ne kadar sevdiğimi düşünmek. Ve onu hala istediğimi. Benden olmayan bir bebek sahibi olsa bile.

Bu yüzden mi paniğe kapılıp aradı? Başka biriyle birlikte olmasına rağmen hala bana karşı hisleri var mı?

Onun cevabını beklerken kafamdan türlü türlü düşünceler geçiyor. Beni mahvedecek cevabı.

Cevap vermiyor. Ama başını sallıyor.

"Ne?" Kafam dönüyor. "*Benim* mi?"

Yine başını sallıyor. Üzgün bir şekilde.

Gülümsemek ve onu kollarıma almak istiyorum, ama sonra durumun gerçekliği yüzüme çarpar. O hamile. O kadar hamile ki, karnı belirmeye başlamış. Ve bunu benden saklamış. Ve o... üzgün. Gerçekten, gerçekten üzgün.

Anlık coşkum öfkeye dönüşüyor. "Ne oluyor Allie? Bu yüzden mi benden kaçıyordun? Neden bana söylemedin? Ne tür bir oyun oynuyorsun?" Dönüp volta atmaya başlıyorum, öfkem artarken ellerimle saçlarımı karıştırıyorum. "Beni terk edeceğini mi sandın? Çocukları ne kadar sevdiğimi biliyorsun."

Ah, lanet olsun, belki de tam tersidir. Dönüp ona bakıyorum. "Benden ayrılmaya karar verdin ve sonra bu oldu ve benimle hiçbir şekilde bağlanmak istemedin, öyle mi? Öyle mi? O kadar bencil misin ki, kendi çocuğumu benden uzak tutuyorsun?"

Öfkeden, onun tekrar ağladığını neredeyse fark etmiyorum. Hayır, sadece ağlamıyor. Yine panik atak geçiriyor. *Kahretsin*.

Yatağa koşuyorum. "Sakin ol. Bu bebek için iyi olamaz." Oturup koluna elimi koyuyorum. "Bağırdığım için özür dilerim."

Şu anda içimde o kadar çok duygu var ki, nasıl işleyebileceğimi bile bilmiyorum. Başka bir çocuğum olacağını hiç düşünmemiştim, bu yüzden heyecanlıyım. Benim duygularımı hiç dikkate almadığı için kızgınım. Bu, bizim için hayal ettiğim masalsı son gibi görünmediği için üzgünüm. En çok da onun tepkisi beni endişelendiriyor.

Eğer beni sevseydi, hatta sadece çok sevseydi bile, bana söylerdi.

O benim yanımda yıkılırken kendi duygularıyla uğraşacak zamanım yok.
Tek yapabileceğim onu teselli etmeye çalışmak. "Nefes al, Allie."

Dokunuşum onu sakinleştiriyor gibi görünüyor, buna minnettarım, hala çok kızgın olsam bile minnettarım.

"Bir dakika yalnız kalmam lazım," diyor, yataktan kalkıp banyoya geçiyor.

Musluğun açıldığını duyuyorum. Sonra tuvalet sifonu çekiliyor. Sonra musluk tekrar açılıyor.

Sonunda ortaya çıkıyor.

Orada geçirdiği birkaç dakika içinde öfkem yeniden artıyor.

Yatak odasının karşısındaki sandalyeye oturuyor, bacaklarını kendine çekmiş, kollarını dizlerine dolamış, görünüşe göre benden olabildiğince uzak olmak istiyor.

Ayağa kalkıyorum, biraz olsun kendimi kontrol etmeye çalışıyorum, ama başaramıyorum. "Bunu benden saklamak için bana söyleyebileceğin tek bir lanet olası neden yok."

Gözlerinden yaşlar akmaya başlar. "Bir bebeğimi kaybettim."

Kalbim mideme düşer ve kusmak isterim. Sanki her şey bir anda olmuş gibi, istediğim her şeye kavuşmuşum, ama aynı hızla her şey elimden alınmış gibi. "Sen... bebeği mi kaybettin?" Sözler boğazımda takılır ve ağzımdan zar zor çıkar. "Düşük mü yapıyorsun?"

Kafasını sallar. "Bu bebek değil. Başka bir bebeğimi kaybettim."

Yine, duygularım odanın her yerine yayılıyor, duvarlara tükürük ve sıçramalarla yapışıyor. Hem sevinçli hem de üzgünüm. Ne yapacağımı bilmiyorum. Ne düşüneceğimi, nasıl hissedeceğimi bilmiyorum. Kendi tenimi bile hissedemiyorum.

"Al, kafamı karıştırıyorsun. Lütfen baştan başlayabilir misin? Bu *benim* bebeğim mi?"

"Evet."

"Ve sorun yok mu?"

Acı dolu bir hıçkırık çıkıyor ağzımdan. "Bilmiyorum."

Kafam patlamak üzere. Sakin olmaya çalışıyorum çünkü paniklemek bu duruma yardımcı olmayacak. Yanına gidip dizlerimin üzerine çöküyorum. "Allie, neler oluyor?"

"Bir bebeğim vardı. Adı Christopher'dı." Burnunu çekip gözyaşlarını sildi. "On dokuz yaşındaydım."

Öyleydi. Adı Christopher'dı. Geçmiş zaman. Ve o on dokuz yaşındaydı. *Siktir.*

Dilimde bir sürü soru var ama hepsini içimde tutuyorum. Çünkü onun bu yüzden aradığını hissediyorum. Bu onun kabusuydu. Ve onun içini dökmesine izin vermeliyim. Sonra... o zaman ona bilmem gereken her şeyi soracağım.

Gözyaşları durmadan akıyor, yüzünden hiç durmadan akıyor. Vücudu titremeye başlayınca onu kollarımın arasına alıp yatağa taşıyorum. Onu yatırıp yanına uzanıyorum ve kollarımı onun etrafına doluyorum. "Şşş. Her şey yolunda."

Göğsü hızla inip kalkıyor, ama kısa süre sonra nefes alışını düzeliyor. "Onu kucağıma verdiklerinde, mükemmeldi. Ortalama bir bebekten daha küçüktü, ama gördüğüm diğer tüm yeni doğan bebeklere benziyordu. On parmağı vardı, ama parmakları farklıydı, garip bir şekilde üst üste binmişti. Bazen ağlıyordu, ama çok zayıf bir sesle, fare ciyaklaması gibi. Ve ara sıra nefes almakta zorlanıyordu." Yanağından bir damla gözyaşı süzülüyor. "Bu her olduğunda, ben de nefes almakta zorlanıyordum.

"Annem oradaydı. O tek oradaydı. Ama o bile bunu izlemeye dayanamıyordu. Sanırım benim acımı dayanamıyordu. Bu yüzden birkaç saatte bir odadan çıkmak zorunda kalıyordu, muhtemelen benim onun ne kadar üzgün olduğunu görmemem için.

"Yenidoğan uzmanı, doğum uzmanının bana söylediklerini tekrarladı. Önemli olan rahatlatıcı önlemler olduğunu. Entübasyon ve ilaç tedavisi gibi müdahalelerin bir fark yaratmayacağını ve sadece kaçınılmaz sonu geciktireceğini. Onun ve kendim için yapabileceğim en iyi şeyin onu kucağıma almak, ona sarılmak, beslemek" —sesi kısılıyor— "ve hayatta kaldığı sürece onu sevmek olduğunu."

Genç Allie'yi, kendisi de henüz bir çocukken, ölen bir çocuğu kucağında tutarken hayal ederken, sıcak gözyaşları yüzümden süzülür.

"Otuz bir saat on sekiz dakika yaşadı." Ağlayarak haykırıyor. "Sonra bana baktı. Bir saniye boyunca, beni tanıyormuş gibi baktı. Benim annesi olduğumu ve onu sevdiğimi biliyormuş gibi. Sonra uykuya daldı ve öldü. Öylece... öldü."

Onu sıkıca sararım ve sanki boğulmaktan kurtarıyormuşum gibi bana yapışır. Başının yanına öpücük kondururum, acısının dinmesini beklerken, onun on dokuz yaşında olduğunu hatırlarım — Avustralya'da olduğunu söylediği yaşta.

"Avustralya'ya hiç gitmedin, değil mi?"

Başını omzuma yaslayarak hayır anlamında salladı. "Bu kadar uzun süre uzak kaldığımı açıklamak için tek yol buydu."

"Ah, canım. Çok üzgünüm."

Birkaç kez iç çekip burnunu çeker. Birkaç dakika önce olduğu kadar titremez.

"Annem yemek almaya çıkmıştı. Evde sadece ben ve Christopher vardı. Ve beni hazırlamış olsalar da... Kan tahlili yaptırdığım ve onun kaderini öğrendiğim günden beri beni hazırlamış olsalar da. Ne olacağını

ve nasıl olacağını bilmeme rağmen, yine de yıkıldım." Elinin küçük karnını okşadığını hissediyorum. "Yapamam... Bunu bir daha yaşayamam."

O anda anlıyorum. *Tanrım*. Aynı şey bu bebeğe de mi olacak? *Bizim* bebeğimize mi?

"Allie," diyorum, sesim titriyor. "Christopher'ın nesi vardı?" "Trizomi 18 adı verilen bir kromozom bozukluğu."

Telefonumu çıkarıp araştırma yapma dürtüsü çok güçlü. Onu teselli etme ihtiyacım daha güçlü.

"Allie?" Gözlerimi kapatıp zorla sözleri ağzımdan çıkardım. "Bu bebekte de aynı şey var mı?"

"Bilmiyorum." Vücudu benimkine karşı titriyor. "Yani, doktor hayır dedi, ama beni görmek ve sonuçları incelemek istiyor. Bu bir şeylerin yolunda gitmediği anlamına geliyor. *O* değil, başka bir şey. Korkuyorum. Asher, çok, çok korkuyorum. Bir daha yapamam. Yeterince güçlü değilim. Bilmeni istemedim. Emin olana kadar. Sana bunu yaşatamazdım. Jason gitti. Dayanamadı. Kimse bunu yaşamamalı. Bilmeden sana söyleyemedim."

Onu bana dönene kadar çeviriyorum. "Sakin ol. Bir tür test mi yaptırdın?"

O başını sallar.

"Trizomi diye bir şey için mi?"

Yine başını salladı.

"Ve bebekte yok mu?"

"Hayır. *O* değil. Ama Asher, doktor beni görmek istiyor. Yüz yüze. Bugün. Sonuçları telefonda söylemedi. Bunun kötü haber olduğu herkes bilir."

Bir anda öfkem ve kafamdaki karışıklık azalmaya başladı. Hala bunu tek başına yaşadığı için üzgündüm. Bana güvenip anlatmadığı ve bu süreçte ona destek olmama izin vermediği için üzgündüm. Ama onu anlıyordum. Bir baba olarak, kendi çocuğunun gözlerinin önünde ölmesini izlemenin ne kadar yıkıcı bir şey olduğunu anlıyordum. Ve bir baba olarak, sevdiklerimi bu tür bir umutsuzluktan korumak istediğimi de anlıyordum.

Aniden, bebeğimizle hiç ilgisi olmayan bir sorunun cevabını bilmek istiyorum.

Yüzünü ellerimle tutuyorum. "Allie, seni seviyorum. Sanırım seni ilk gördüğüm günden beri seviyorum. Hatta ondan önce bile. Ve bilmem gerekiyor. Sen... beni seviyor musun?"

Cevap vermekte zorlanıyor. Ama başını sallıyor. Ve bu, ihtiyacım olan tek onay. Dudaklarım anında dudaklarını buluyor. Tuzlu dudaklarını, hayatımdaki hiçbir öpücüğün sahip olmadığı bir anlamla, iffetli bir öpücükle öpüyorum.

"Seni seviyorum. Ne olursa olsun, bunun üstesinden geleceğiz. Bunu atlatacağız. Doktorların uyması gereken kurallar var. Belki sana şahsen söylemesi gerekir. Seni muayeneye çağırıp sigortandan ödeme alması için." Kız başını sallıyor. "Bu doktor değil. O Mia'nın kuzeni. Kanımı onun oto tamirhanesinde aldı. Sonuçlar normal olsaydı bana söylerdi, biliyorum.

Normal olsaydı söylerdi. En azından Trisomy 18'den bahsetmişti." Alnını öptüm. "Randevun ne zaman?"

"Bugün istediğim zaman gelmemi, bana zaman ayırmış."

Derin bir nefes veriyorum. Ona kendi gerginliğini hissetmesini istemiyorum, ama sanırım bir şeyin peşinde. Aile dostumuz olmasına rağmen, telefonla tam sonuçları vermek istememesi. İstedğinde gelebileceğini söylemesi. Her şey yolunda olsaydı, bir doktorun söyleyeceği bir şey değil bu. Kötü haber vermek istediğinde söylenen bir şey gibi.

"Muayenehane saat kaçta açılıyor?"

Omuz silkiyor, ben de oturup saate bakıyorum. Saat yedi. Onu ayağa kaldırıyorum. "Duş al. Ben kahvaltıyı hazırlarım ve bugünkü işlerimi iptal ederim. Onun ilk randevusu biz olacağız."

Kafasını yana eğiyor. "Benimle gelmek mi istiyorsun?"

"Hayatım, her adımında yanında olacağım."

Dudakları bir an için yarı gülümsemeye büründü, ama sonra tekrar kaşlarını çattı.

Genellikle iki kişi birbirlerine aşklarını ilan ettiklerinde öpücükler, çiçekler, seks, şampanya ve kutlama olur. Şu anda içinde bulunduğumuz durum dışında, gülmek yerine ağlamamıza neden olacak başka bir senaryo aklıma gelmiyor.

Ama o beni seviyor. Ve şu anda, başka hiçbir şey yapamayacağım bu anda, dünyada önemli olan tek şey bu.

O. Beni. Seviyor.

Yirminci Bölüm

Asher

Kahvaltıda bana Jason'dan bahseder. Kimsenin bebekten haberi olmasını istemediğini söyler. Utandığı için değil, hamile karnını görenlerin yanlış niyetli iyi dileklerini istemediği için. Ya da sonunda olanları duyduklarında duyacakları sempatiyi. Batıya, teyzesinin evine gittiğini anlatır. Yalnız, korkmuş ve sevdiği adam tarafından terk edilmiş.

Bu sefer böyle olmayacağına dair onu ikna etmek için elimden geleni yapıyorum. Test sonuçları ne olursa olsun, onun yanında olacağım.

Bu yüzden doktorun muayenehanesine girdiğimizde elini tutup bırakmıyorum.

Beni odanın diğer tarafına oturtacaktı. Erkeklerin kadınları jinekoloğa eşlik etmelerinin tek nedeninin hamilelik olduğunu söyledi. Dedikoduların çıkmasını istemiyordu.

Boş ver. Söylentiler umurumda değil. Tek umursadığım şey, onun yanında olmak ve öğreneceğimiz her şeyi birlikte atlatmak.

Ancak, ona cesur davranmaya çalışsam da, çok korkuyorum. O duшта iken Trisomy 18 hakkında araştırma yaptım. Onun yaşadıklarını düşünmek kalbimi parçalıyor. Aylarca, rahimde ya da doğumdan kısa bir süre sonra öleceği kesin olan bir bebek taşıdığını bilmek. Bu, bir insanın ruhunu kalıcı olarak etkiler. Bana söylemediği için hala üzgünüm ama onu anlıyorum. Bir yandan da, yaşadığı yıkımı benden korumak istediği için ona hayranlık duyuyorum.

Bekleme salonunda üç kadın daha var. Yaşlı bayan bize hiç dikkat etmiyor. Diğer ikisi Allie'ye bakıyor. Allie, sanki bu onu görünmez yapıyormuş gibi gözlerini kapatmış oturuyor, hiçbir şeyin farkında değil.

Bakıcı kadınlardan biri eğilip diğerine fısıldıyor. Şimdi ikisi de bana bakıyor ve gülümsüyor.

"Allie?" diye sesleniyor biri.

Parmaklarından gerginliği hissedebiliyorum. Kıpırdamıyor. Koltuğa yapışmış gibi. Ayağa kalkıyorum, onu kaldırıp kendime doğru çekiyorum. "Ne olursa olsun,

ben buradayım. Bunu tek başına atlatmayacaksın."

Yavaşça, cam gibi gözleri açılıyor ve bana hafifçe başını sallıyor.

Onun hayati fonksiyonları ölçülürken ben muayene odasına götürülürüm. Hasta masasının yanındaki sandalyeye otururken duvardaki posterlere bakarım. Mutlu görünen hamile kadınlar. Hamilelikte kaçınılması gerekenler listesi. Aylık fetal büyüme tablosu.

Fazla heyecanlanmamaya çalışıyorum, ama heyecanlıyım. O hamile. Sonunda bir çocuğum daha olacak. On yıldır istediğim ama asla gerçekleşmeyeceğini düşündüğüm bir şey. Stella ve ben yıllarca denedik. Beş kez düşük yaptık. Bir dizi kısırlık tedavisi gördük. Sürekli inişli çıkışlı bir roller coaster gibiydi.

Test sonuçlarını beklememiz gerektiğini biliyorum, ama Allie gerçekten on üç haftalıkse, düşük yapma olasılığının çok azaldığı ikinci üç aylık döneme girmiş demektir. Stella dokuz haftayı hiç geçememişti. Ne olursa olsun, bu bebeği Bug'ı sevdiğim kadar seveceğim.

Bug. Ablası olacağına ne tepki verecek acaba? Bu, Allie'yi sonunda kabul etmesini sağlayacak şey mi olacak?

Çok ileri gidiyorum. Önce önümüzdeki on beş dakikayı atlatmamız lazım. Sonra geleceği planlamaya başlayabiliriz, ne olursa olsun. Ama kesin olan bir şey var, o da geleceğin birlikte olacağımız bir gelecek olacağı. Ben. Allie. Bug. Ve umarım mutlu, sağlıklı bir bebek. Belki bir oğlum olur, bana benzeyen? Ya da Allie'nin güzel saçlarına sahip ve yemek yedikten sonra hıçkırık tutan bir kızım?

Kapı açılır ve Allie içeri girer, ardından bir hemşire gelir ve "Dr. McQuaid birazdan gelecek" der.

Allie sessiz kalınca, "Teşekkür ederim" diye cevap veriyorum.

Gözlerinde korku görüyorum. Kendini toparlamaya çalışıyor. Ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Ona defalarca yanında olacağımı söyledim. Şu anda tek yapabileceğim elini tutmak.

Neyse ki, uzun süre beklemek zorunda kalmıyoruz. Bunun beni sevindirdiğini mi, yoksa rahatsız ettiğini mi bilmiyorum. Onu araya sıkıştıracağını söylemişti, ama görünüşe göre herkesten önce onu alıyor. Bu, onu önce görmesi için bir nedeni olduğu anlamına gelebilir. Ya da sadece bir arkadaşının arkadaşı olduğu için ayrıcalıklı muamele gördüğü anlamına gelebilir.

Beni görünce durup beni içeri alıyor. Marti ve Charlie buraya taşındığından beri Calloway Creek'e birkaç kez gitmiş olsam da

Montana ailesi, Calloway ailesinden bazıları ve birkaç rastgele insan dışında pek kimseyi tanımıyorum.

Ayağa kalkıp elimi uzattım. "Asher Anderson."

Elimi sıkarken gözleri Allie ile benim aramda eğlenceli bir şekilde gidip geliyor. "Hudson McQuaid. Adını bir iki kez duymuştum. Tanıştığımıza memnun oldum."

Garip ama, benim varlığımdan eğlenmiş gibi görünmesi beni rahatlatıyor. Eğer kötü bir haber verecek olsaydı, Allie'nin beni buraya getirmesinden bu kadar eğlenmezdi.

Yuvarlak bir tabureyi çekip iPad'ine dokunmaya başlar.

Allie gözle görülür şekilde gerginleşir. Oturup elini tutarım. İçgüdüsel olarak çekilmeye çalışır ama izin vermem. Sıkıca tutunurum.

"Söyle hadi," diye bağıır Allie. "Kötü haber olduğunu biliyorum, yoksa dün söyledin."

"Panikleyecek bir şey yok. Kan tahlilinde, bana anlattıklarına göre mantıklı olmayan bir şey gördüm. On birinci haftada ultrason yaptırdın demiştin, değil mi?"

"Evet," diyor, onun tereddütünden açıkça korkmuş ve sinirlenmiş. "Tanrım, Hudson, söyle artık."

"Söylüyorum, Allie." iPad'ini yere koyar ve Allie'nin gözlerine bakar. Söyleyecek bir şeyi vardır. *Şimdi* ben de endişelenmeye başlıyorum. "Testte kromozom anomalisi görülmedi, ancak iki set DNA tespit edildi."

Allie'nin gözleri kısıldı. "Tamam, anladım. Benimki ve bebeğinki."

Kalbim aniden saniyede bir milyon kez atmaya başlar. Çünkü Allie onun söylediklerini tam olarak anlamamış olsa da, ben anladım. *Tanrım.*

"Seninkine *ek* olarak iki set DNA," diye açıklıyor Hudson.

"Ben..." Allie ikimizin arasında bakıyor. "Kafam karıştı."

"Allie," diyorum, kocaman bir gülümsemeyle. "İkizler. İkizlerimiz olacak." O tepki veremeden, Hudson elini kaldırıyor. "Bir saniye bekle."

Benim endişem, birkaç hafta önce ultrasona girdiğinde ikizlerin tespit edilmediği gerçeği."

Heyecanım, şaşkınlığım ve coşkum bir anda yerini endişeye bırakır. "Bir sorun mu var?"

Dudakları ince bir çizgiye dönüşür. "Şöyle bir durum var. NIPT, fetal DNA'nın canlı mı yoksa ölü mü olduğunu ayırt edemiyor."

Yutkunuyorum. "Aman Tanrım. Birinin öldüğünü mü düşünüyorsun?"

Allie'nin eli benimkinden ayrılır ve karnını koruyarak tutar. "Bunu öğrenmek için buradayız," der Hudson.

Gözlerinden yaşlar akıyor. "İçimde ölü bir bebek olabilir mi? Ama aynı zamanda canlı bir bebek de olabilir mi?"

Hudson ayağa kalkar ama cevap vermez. Ultrason makinesini alır ve yanımıza getirir. "Uzan, gömleğini kaldır ve belini indir. İçeride neler olduğunu görelim."

Bu sefer Allie *benim* elimi tutar.

Aklım allak bullak. Bir bebeğimiz olabilir. Ama ölen başka bir bebek de olabilir mi? Ne olacak? Diğerini de kaybedecek miyiz?

Hudson, dönüştürücüyü karnının alt kısmında gezdirerek ekrana bakıyor. Çok geçmeden, "Başlıyoruz" diyor. Makinedeki bir düğmeye basıyor ve odayı hızlı bir *thump thump thump* sesi dolduruyor.

Ciğerlerimdeki tüm nefes rahat bir iç çekişle dışarı çıkar, ama Hudson'ın gözleri ekrana odaklanınca nefesimi tekrar tutarım.

"Tamam, evet." Gülümser. "Ve işte İkiz B." Bir başka *thump thump thump* sesi duyulur.

Gülümsüyor.

Allie şaşkınlıkla ağzını kapatır, gözleri yaşlarla dolar. "İki tane mi var? Ve ikisi de... hayatta mı?"

Ekrana işaret ediyor. "Siz, bizim di-di ikizler dediğimiz ikizlere hamilesiniz. Diğer adıyla dikoryonik-diamniyotik ikizler. Bu, her ikizin kendi plasenta ve amniyotik kesesi olduğu anlamına gelir. Diğer ikiz türlerine kıyasla, di-di ikizlerde komplikasyon riski en düşüktür." Allie'nin koluna elini koyuyor. "Nefes al, Allie. Bu iyi haber. Kan tahlili her şeyin normal olduğunu ve ölçümlerin mükemmel olduğunu gösteriyor." Kafasını sanki sinirlenmiş gibi salladı. "Ultrasona gittiğin kişi kovulmalı. Bu aşamada ikizleri gözden kaçırmak oldukça zordur."

Allie omuz silker. "Ücretsiz klinik. Kimsenin kovulacağını sanmıyorum." Ayağa kalkıp ona öpücük vermek için eğilirim. "Bu *en iyi* haber."

Hudson'ın kolunu itti. "Tanrı aşkına, Hudson. Neden dün gece ikizlerim olacağını söylemedin? Panik atak geçirdim. Seni öldürebilirim."

O gülüyor. "Oh, ikizlerin olacağını ama birinin ölmüş olabileceğini bilmek seni sakinleştirdi sanıyorsun?"

Tartışmak için ağzını açar, ama yerine gözlerini devirir. Sonra bana bakar. "Asher, aman Tanrım." Hudson'a döner. "Ve onların iyi olduklarından emin misin? Yüzde yüz emin misin?"

"Allie, iyiler. Hayatta hiçbir şey garanti değil ama bu hamileliğin tadını çıkarmanı söyleyebilirim. Yaşadıklarından sonra buna hakkın var."

Gülümsemem kulaklarıma kadar uzanıyor. Onunla bir çocuğum olacağını sadece rüyalarımnda hayal etmişim. Ve şimdi iki tane olacak. Sevdiğim kadınla.

Ve o da beni seviyor.

Ve... Aman Tanrım. İkizler. Geriye yaslanıyorum, neredeyse başımı bacaklarımin arasına sokmak istiyorum.

Hudson gülüyor. Sanırım bunu sık sık görüyor.

Ultrason klavyesinde bir şeyler yazıp siyah-beyaz fotoğraflar çıkarır ve Allie'ye verir. Ben omzunun üzerinden bakarken, o inanamadan fotoğraflara bakar. Fotoğraflardan birinde ikizler, İkiz A ve İkiz B olarak yazılmış, diğerlerinde ise tek tek görünüyorlar.

"Yani aynı değıller mi?" diye soruyorum.

"Aslında, ikizler aynı olabilir, ama sizinkiler değil. Onlar kardeş ikizler."

Fotoğrafa gözlerimi kısarak bakıyorum. "Cinsiyetini anlayabiliyor musun?"

"Ultrasondan değil, ama kan tahliliyle belli oldu." Allie'ye dönüyor. "Bilmek ister misin?"

Şu anda binlerce duygu yaşadığını anlayabiliyorum. Bu bebeğin, bu *bebeklerin* Christopher gibi olmadığını, iki tane olduğunu ve ikinci üç aylık döneme girdiğine göre birkaç engeli aştığını ve büyük olasılıkla altı ay sonra iki sağlıklı çocuğumuz olacağını sindirmeye çalışıyor.

Eğer benim gibi hissediyorsa, gülmeli mi, ağlamalı mı, yoksa kahvaltısını mı kusmalı, bilemiyor.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor

bana. "Ne istersen, tatlım."

Yüzünü kaplayan gülümseme, sevgi sözcüklerimi beğendiğini gösteriyor. Ve lanet olsun, onu eve götürmek için sabırsızlanıyorum. Onu öpmek için sabırsızlanıyorum. Büyüyen güzel vücuduna dokunmak için. Ellerimi karnına koymak için.

"Bilmek istiyorum," diyor, gözleri gözlerime kilitlenmiş.

Hudson iPad'e dokunuyor. "Bir oğlun ve bir kızın olacak."

Oğlumuz ve kızımız olacağı haberini sindirirken gözlerinin mutluluk gözyaşlarıyla dolduğunu görmek inanılmaz bir manzara. Yemin ederim, tüm korkusu vücudundan akıp gitmiş, onu mutlulukla doldurmuş.

Eğilip alnımı alnına değdiriyorum. "Hiç bu kadar güzel görünmemiştin."

Hudson, sanki burada olduğunu unuttuğumuzu düşünerek boğazını temizledi. "Peki... büyük gün ne zaman?" diye sordum.

"Teknik olarak doğum tarihi 5 Aralık. Ama ikizlerde tam süre 37 hafta olarak kabul ediliyor. Bu da 14 Kasım'a denk geliyor."

14 Kasım. O zaman kırk bir yaşında olacağım. Kırk bir yaşında ve üç çocuklu. Hayatımı seviyorum.

Yirmi birinci bölüm

Allie

Saat dokuz buçuk olduğunda Asher arabamı evin garajına park etti. Motoru durdurdu ve ikimiz de kıpırdamadık.

Onun da benimle aynı şeyi düşündüğünü biliyorum, ama ilk konuşan o oluyor. "Ne yapacağız..."

"Bilmiyorum, Asher. Ne yapacağımızı, insanlara nasıl söyleyeceğimizi, ne söyleyeceğimizi ya da ne zaman söyleyeceğimizi bilmiyorum. Hâlâ şoktayım."

Omzumu ovuşturuyor. "İyi şok mu, kötü şok mu?" "İyi."

Gülümsüyorum. "Kesinlikle iyi."

Haftalarca süren endişenin ve, kabul edelim, yıllarca süren belirsizliğin ardından, sonunda tekrar nefes alabildiğimi hissediyorum. Ve bu derin nefes, umutla birlikte geliyor. Benim için. Bizim için. Kendime hayal etmeme izin vermediğim bir gelecek için.

"Peki ya daha önce söylediğin şey?" Beni dürter. "Hala geçerli mi?" Ne demek istediğini anlamadığım için gözlerimi kısarım.

"Bana aşık olduğunla ilgili."

Vücudumda bir sıcaklık yayılır ve sonunda o konuşmayı hatırlamaya izin verdiğimde tekrar gülümserim. Onu seviyorum. O da beni seviyor. Biz aşığız. Başımı sallarım. "Hala geçerli."

"Tamam o zaman." Arabadan iner ve koşarak benim kapımı açar. "Diğer her şey yoluna girecek. Şu anda seni yukarı çıkarmam lazım." Saate bakar. "Ailen işe gitti mi sence?"

"Muhtemelen bir saat önce."

"Yani, sana benim adımı bağırtırsam, etrafta kimse duymaz mı?"

Bir aydan fazla bir süredir ilk kez, içimde bir ürperti hissediyorum. Bir saat önce hayatımın mahvolduğuna emin olduğumu düşünürsek, bu gerçekten şaşırtıcı. Ama şimdi...

Elini tutup arabadan çıkıyorum, parmak uçlarına basarak kulağına fısıldıyorum. "Tek bir kişi bile."

Gülümsüyor. Daha önce gördüğüm hiçbir gülümsemeye benzemiyor. Tutku, hayranlık, merak, oyunculuk ve... *aşk*... hepsi tek bir mükemmel gülümsemede birleşmiş. Ve bu gülümseme, kelimelerin ifade edebileceğinden çok daha fazlasını söylüyor.

Beni kollarına alıyor ve ikimiz de gülerek beni üst kattaki daireme taşıyor.
Gülüyorum. Deli gibi gülüyorum.

Aniden, dünya farklı bir yer haline geldi. Ben bu sabahki kız değilim. Dün. Geçen yıl. Gelecek olasılıklarla dolu. Hayatım, ne kadar çılgın olursa olsun, artık sadece günbegün yaşamak değil, sabırsızlıkla beklediğim bir şey. Ve içimdeki bu küçük, değerli varlıklar, Asher'ın ve benim parçalarımız, yetişkin hayatım boyunca üzerinde çalıştığım bir yapbozun eksik parçaları gibi. Tamamlanabileceğini bile bilmediğim bir yapbozun.

Asher beni yatağa yatırıp başını yana eğerek bana bakıyor.

"Ne oldu?" diye soruyorum.

"Seni daha önce hiç böyle görmemiştim."

Kıkırdarım. "İşildiyor muyum?"

"Lanet olası güneş gibi."

Dudakları benim dudaklarımla o kadar tutkulu bir öpücükle buluşuyor ki, diğer tüm öpücükler için kendimi kötü hissediyorum. Çünkü hiçbir iki ağız bizimki gibi bir araya gelmemiştir. Hiçbir dudak çifti bizimki kadar titizlikle birbirine uymak için yaratılmamıştır.

Biraz geri çekildi. Dudaklarımız ayrılacak kadar değil, sadece "Söyle" diyebilecek kadar.

Emri netleştirmesi için onu zorlamıyorum. Ne istediğini çok iyi biliyorum. "Seni seviyorum."

"Tekrar."

Parmaklarımı beline geçiriyorum. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyor.

Ve bir şekilde, dünya otuz saniye öncesine göre daha da güzel. Daha muhteşem. Daha heyecan verici. Daha... her şey.

Üstümü çıkarırken parmakları kaburgalarımı okşadı. Göğüslerimi avuçladığında dokunuşu hem nazik hem de elektrik gibiydi. Onlara ekstra ilgi gösterdi.

"Farklılar. Daha dolgun. Nasıl fark etmedim?"

"Sen mi? Benim neyim? Bu benim vücudum ve tüm işaretleri kaçırdım." Hafifçe meme ucumu çimdikledi. "Ne işaretleri?"

"Mide bulantısı. Kilo alımı. Göğüsler. Muhtemelen inkâr ediyordum."

Karnıma başını dayadı, belimi indirdi ve sonra dokunarak, hissederek, öperek karnımın etrafını dolaştı. "Bu, şimdiye kadar gördüğüm en seksi

şey."

Kıkırdamak. "Ben otobüs kadar büyüdüğümde böyle söylemeyeceksin."

"Yanılıyorsun." Başını kaldırıyor. "Seni her zaman gördüğüm en güzel kadın olarak gördüm. Çocuklarımla birlikte büyümek bunu daha da artıracak." Göbek deliğimin hemen altına öpüyor. "Ve bunu her gün sana söyleyeceğime söz veriyorum."

Elini külotumun altına sokar ve parmakları konuşmaya devam eder. Ve, tanrım, söyledikleri inanılmazdır. İçimi kaplayan hisler tarif edilemez. Güneşin ufuktan doğuşu gibidir, güneşin ucu görünür ve giderek parlaklaşır, büyür ve sonra, ateşten bir top gibi ufuktan yükseldiğinde, doğanın patlaması gibidir.

Ve patlamak tam da şu anda yaptığım şey. Parmakları üzerimde, içimde sadece birkaç saniye kaldıktan sonra. Sersemlemiş durumdayım. Yukarı aşağı, içeri dışarı, ileri geri, içten dışa, her yönde dönüp duruyorum. Yükselip alçalıyorum. Yuvarlanıp şişiyorum. Ölüp yaşıyorum. Bu, şimdiye kadar yaşadığım en yoğun duygu.

"Sözümü geri alıyorum," diye düşük sesle boynumun derisine fısıldadı. "*Bu*, hayatımda gördüğüm en seksi şeydi."

Gülmekten, konuşmaktan, herhangi bir şekilde cevap vermekten acizim. Sadece *hissedebiliyorum*.

"Vay canına," kelimeleri tekrar kullanabilmeye başladığımda diyorum. "Bunu tekrar yapabilir misin?"

"Zevkle."

Onun kıyafetleri, benimkilerle birlikte, ben yorganı çekemedi yere yığılıyor.

Ereksiyonu kalçama sertçe basıyor ve ben aramızdaki boşluğa uzanıp onu okşamaya başlıyorum.

okşa

mak İnliyor. "Prezervatif kullanmasak sorun olmaz, değil mi?"

için Gülümsüyorum. "Beni *daha fazla* hamile bırakabileceğini

uzan sanmıyorum, Asher."

ıyor Beni bir saniye inceler, sonra anladığını fark ederek başını sallar. "

um.

O gece prezervatifi kaybetmiştik, değil mi?"

Başımı salladım. "Öyle sayılır."

"Peki doğum kontrol hapları?"

"Hiçbirini atlamadım, ama aldığım tür normal olanlar kadar etkili değildi."

"Ah, doğru. Çünkü sana migren yapıyordu."

"Dinliyormuşsun."

Omuz kemiğimi öptü. "Seni her zaman dinliyorum, tatlım."

İç çekiyorum. Kimse bana hiç böyle hitap etmemişti. Hiç böyle hitap edilmeyi istemedim.

Onun söyleme şekli tatlı ve seksi, ve tamamen dürüst.

Elim onu daha sertçe okşarken inliyor. Ama sonra elimi kenara itiyor. "Bunu yapmayalı uzun zaman oldu, o yüzden fazla dayanamayacağım. Yemin ederim bugün seni on kez boşaltacağım. Ama Al, şu anda sadece seninle sevişmek istiyorum."

Asher, bana *sevişmek* istediğini söyleyen tek erkek. Diğerleri benimle yatmak istediklerini söylediler. Seks yapmak. Sikişmek. Ama asla *sevişmek* değil. Belki de yaşı daha büyük olduğu içindir. Daha olgun. Bir baba.

Onun gözlerine bakıyorum ve bunların hiçbirinin neden olmadığını biliyorum. Bunu söylüyor çünkü bana yaptığı şey seksten çok daha fazlası. Bana bakışı. Dokunuşu. Konuşması. Beni gözleriyle seviyor. Elleriyle. Sözleriyle. Her parçası bu anlara adanmış. Ve içime girerken, yumuşakça, yavaşça, nazıkçe, sanki ruhlarımız birbirine bağlanıyor.

Her zaman aşkı bildiğimi sanırdım.

Bilmiyormuşum.

Bu. Burada. O. O, hayattan daha büyük. Yaşadığı gibi seviyor, içindeki her şeyle.

İçime girerken yüzünü izliyorum ve beni yabancı bir duygu sarıyor. Bir daha asla hissetmeyeceğimi sandığım bir duygu. Umarım sık sık ziyaretime gelir.

Mutluluk.

~ ~ ~

Parmaklarını parmaklarımın arasına geçiriyor, saatler süren seksten sonra ikimiz de bitkin ve doyunuz. "Bir sorum var," diyor tembelce.

"Sor."

"Eğer iki hafta önce hamile olduğunu öğrendiysen, neden Antigua'dan sonra benden uzaklaştın?"

Dönüp ona bakıyorum, bir elimi yastığımın altına sokuyorum. "Demek ciddi konuşmalara geçiyoruz?"

"Sanki bütün gün yaptıklarımız ciddi değil mi, Allie?" Beni kendine doğru çeker. "Hadi ama, aramızda sır kalmasın, tamam mı?"

Başımı sallıyorum. "Tamam." Düşüncelerimi toparlayıp kelimelere dökmeye çalışıyorum. "Sanırım hislerim çok büyüdü."

Parmağıyla çenemi okşadı. "Yani aşık olduğunu fark ettin ve bunu istemiyorsun. Ama neden?"

"Sen harika bir babasın."

Gözlerini kısar. "Harika bir baba olduğum için beni sevmek istemedin mi?"

Omuzlarımı silkiyorum. "Harika babalar genellikle daha fazla çocuk ister. Sen ve Stella'nın ne kadar uzun süredir bebek istediğinizi biliyorum. Ve ben sadece yirmi sekiz yaşındayım, benimle bir çocuk istemen çok normal."

Hayal kırıklığıyla içini çekti. "Keşke benimle konuşsaydın. Christopher'dan ve korkularından bahsetseydin. Beni sevdiğini ama başka çocuk istemediğini söyleseydin, bunu kabul ederdim. Gerçek şu ki, daha fazla çocuk sahibi olma fikrini uzun zaman önce vazgeçtim. Son on sekiz ayda bu düşünce aklımdan geçti mi? Elbette. Ama senin istemediğini biliyordum. Ya da yapamayacağını. Hangisi olduğunu hiç bilmedim. Bu yüzden bu bir sorun olmazdı."

Başımı göğsüne yasladım. "Demek ben bir aptalım."

Saçıma bir öpücük kondurdu. "Güzel bir aptal."

"Sanırım şanslıydık. Kaderin müdahalesi biraz garip. Kazara hamile kalmasaydım, birlikte olmazdık."

"Birlikte olurduk."

Başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Nereden biliyorsun?"

"Tanıştığımız andan beri biliyordum. Açıklayamıyorum bile. Sanki birlikte olmamız gerektiğini biliyordum. Bu konuda başka bir seçenek yoktu."

"En azından birimizin kafası çalışıyor."

Gülüyor. "Bunu söyleyemem." Başımı sallıyor. "Keşke bilseydin. Bug biraz krizde. En yakın arkadaşı taşınıyor ve yeni bir okula gitmek istiyor çünkü hiç arkadaşı kalmayacak."

Kaşları havaya kalkar, beni üzerine çeker ve öper. "Tatlım, daha iyi bir zaman olamazdı." Daireme bakınıyor. "Ama beş kişi olacağımıza göre, daha büyük bir yere ihtiyacımız olacak."

"*Biz mi?*" Gergin bir beklentiyle dudağımı

ısırdım. "Allie, tabii ki buraya taşınıyorum."

Yüzüme yavaşça bir gülümseme yayıldı. "Buraya taşınıyor musun? Ve birlikte yaşamak mı istiyorsun?"

"Seninle yaşamaktan daha fazlasını istiyorum. Seninle *evlenmek* istiyorum. Ama parmağına takacak bir yüzük bulana kadar teklif etmeyeceğim. Merak ediyorum, teklif ettiğimde evet der misin?"

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, eminim o da duyabiliyordur. Benimle yaşamak istiyor. Evlenmek istiyor. Benden çocuk sahibi olmak istiyor. Benimle birlikte yaşanmak istiyor.

Dün, tüm bunların imkansız olduğunu söyledim. Ama bugün, dünyam hiç hayal etmediğim olasılıklarla dolu.

Evet demek istiyorum, yutkunuyorum. Ama bu kelimenin önüne bir engel çıkıyor. "Bug kabul ederse."

"Kızım izin vermezse benimle evlenmeyecek misin? Benim çocuklarım olacak, Al."

"Bence bu ona karşı adil." "Ya kabul etmezse?"

Omuzlarımı silkiyorum. "O zaman ölene kadar günah içinde yaşayıp cehenneme gideceğiz."

O gülüyor. "Yani çocuğum senden nefret ederse benimle yaşayacaksın, ama benimle evlenmeyecek misin?"

"Sence bu haberi nasıl karşılayacak?"

"Bir erkek ve bir kız kardeşi olacağı için heyecanlanacağını düşünüyorum." "Sence bana karşı hisleri değişir mi?"

"Nasıl değişmesin ki? Sana bak. Benim bebeklerimi taşıyorsun. Onun kardeşleri. Bir aile olacağız." Elimi dudaklarına götürür ve öper.

İkimiz de gülüyoruz ki alarm sistemi bir kapının açıldığını bildiriyor. Saate bakıyorum ve yedi saat boyunca yatakta olduğumuzu fark ediyorum. Oturuyorum. "Aileme söylemeliyiz."

Bir an endişeli görünüyor. Sanki ailem bununla bir sorunu olacakmış gibi.

Sorun olmaz.

"Merak etme," diyorum, kalkıp onu banyoya çekerek. "Seni seviyorlar. Hadi duş alalım."

Doksan dakika sonra ancak aşağıya inebiliyoruz.

~ ~ ~

Mutfağa girdiğimizde annem ve babam akşam yemeği yiyorlar. Annem arkamdan gelenleri görünce yüzü gülümser.

"Asher," diyor sevinçle. "Ne güzel sürpriz." Bana göz kırptıyor. göz kırptıyor.

Sanki o anda, onun olmadan hayatımın anlamsız olduğunu anlıyor gibiydi. Ve bizi birlikte gördüğünde, son altı hafta ona mantıklı gelmeye başladı. Ona yaşattıklarım için kendimi kötü hissediyorum. Yemin ederim, beni acil servise ya da psikiyatrisine gönderecekti.

Evet, annem çok mutlu olacak.

Masayı işaret ediyor. "Eğer bize katılmak isterseniz, bolca yemek var."

bize

katıl Cevap vermeden, iki kişilik daha yer hazırlıyor.

mak Asher için tabağıma biraz güveç koyuyorum. "Size haberlerimiz var." Annem elini ağzına götürüyor. "Evleniyorsunuz!"

ister Asher bana bir bakış attı ve "*gördün mü?*" der gibi gülümsedi.

seni z." "Şey, hayır. Biz..."

"Evet," diye Asher sözümü kesiyor. "Bir gün."

"Tamam, evet, bir gün. Bug kabul ederse. Ama haberimiz o değil."

"Çıkar ağzından," der babam sabırsızca, sanki o haber verilmeden yemeğinin tadını çıkaramayacakmış gibi.

O, benim aşağıya inip söylemek istediğim her şeyi duyuyor.

"Asher ve Bug, Calloway Creek'e taşınıyorlar."

Annemin gözleri kısılr. Daha fazlası olduğunu hisseder. "Ve?" "Ve ben de evden taşınıyorum."

Annem mutlu bir şekilde ellerini çırpıyor. Bir keresinde ona, Montana Malikanesi'nden taşınmam için çok özel bir adamın olması gerektiğini söylemişim. O da biliyor. Asher'ın o adam olduğunu biliyor. Hatta benden önce biliyordu. "Oh, bu harika. Senin için çok mutluyuz."

Asher ve ben birbirimize bakarız.

Babam bunu fark etmez. Gözleri ikimiz arasında gidip gelir. "Ve?"

Derin bir nefes alıp veriyorum. "Ve hamileyim. İkizlere."

Ailemin tepkisi biraz beklenen bir şeydi. Şaşkınlık, heyecan ve derin, derin endişenin karışımıydı.

"Sorun yok," diyorum. "Kan tahlili yaptırdım. Her şey yolunda. Anormallik yok." Asher'a gülümsüyorum. "Bunun için mutluyuz."

Annem derin bir nefes alır, sandalyesinden fırlar ve beni sandalyemden neredeyse devirir. "Senin için çok, çok, çok mutluyum." Elini uzatıp Asher'ın koluna dokunur. "İkiniz için de."

Annem sakinleşince, oturup yemeğimizi yerken, son birkaç haftadır yaşadıklarımı onlara anlatırım. Mia ve Jason'ın yanı sıra, artık Asher de dahil olmak üzere, Christopher'ı tanıyan tek insanlar annem ve babamdır.

bu yüzden yaşadıklarımı tam olarak anlıyorlar. Bu, daha önce onlara gelmediğim için sert bakışlar ve sert sözler duymadığım anlamına gelmiyor.

"Ailece akşam yemeği yemeliyiz." Babam bir duyuru yapar gibi bir kez elini çırpar. "Bunu bir kutlama yapalım."

"Bu çok güzel olur," diyorum. "Sanırım herkese anlatmaya hazırım."

"Umarım öyle olur." Annem ultrason fotoğrafına bakıyor. "İkizler varken bunu daha fazla saklayamazsın."

"Öyle demek istemedim. Evet, onlara hamile olduğumu söyleyeceğiz." Dönüp Asher'ın elini tutuyorum. "Ama Christopher'ı herkese anlatmaya hazırım."

Yirmi ikinci bölüm

Asher

İki gündür gülümsemekten kendimi alamıyorum. İşimi bitirmek için New York'ta bir gün daha kalmak zorunda kaldım, ama ziyaretimin çoğunu Allie ile geçirdim. Durumumuzu düşündük. Geleceğimizi planladık.

Geleceğimizi. Birlikte olacağımız bir geleceği. Bu yüzden gülümsüyorum.

Bu sabah ondan ayrılmak zor oldu. Ama yapacak çok işim var. Evdeki birkaç tadilat işini bitirmem, üstü açık arabayı satmam ve evi satışa çıkarmam gerekiyor. Ama en önemlisi, Bug'a söylemem gerekiyor.

Uçak yere inerken, haberi nasıl karşılayacağını merak ediyorum. Küçük bir erkek ve kız kardeşi olacağı için mutlu olacağını düşünüyorum. Ama o bir ergen. Ergenlerin zihninin nasıl çalıştığını bildiğimi iddia etmiyorum. Ben de ergenken bile bilmiyordum.

Mel'in evinin önüne park edip arabadan indim. Mel'in annesi çiçek tarhlarını ayıklıyordu.

"Onu bir gün daha ağırladığın için teşekkürler."

"Önemli değil. Birlikte geçirdikleri her dakikayı çok değer verdiklerini biliyorum." Çimlere oturur, dizlerini ovuşturur ve güneşten gözlerini koruyarak bana bakar. "Oregon'a taşınmayı gerçekten düşünmüyorsun, değil mi?"

Biraz gülüyorum. "Bug öyle mi dedi?"

Neden şaşırdığımı bilmiyorum. Mel'in taşınacağını öğrendiği günden itibaren bir hafta boyunca, pek de ince olmayan ipuçları vermişti. Crater Lake Ulusal Parkı ve Mount Hood'un çıktıları. Okullar hakkında bilgiler. Hatta ev ilanları bile.

Omuz silkiyor. "Gençler her türlü çılgın şeyi söyler."

"Bu onun tarafında biraz hayalperestlikti. Ofise bağlı olmadığım için her yerde yaşayabileceğimi biliyor."

"Burayı seviyor musun?" diye sorar Barb.

Başımı sallıyorum. "Burayı seviyorum. Ve özleyeceğim."

Bana şaşkın şaşkın bakıyor. "Taşınıyor musun?"

Kapıyı işaret ediyorum. "Bug'ı alayım. Konuşacak çok şeyimiz var."

"New York'taydın." Ayağa kalkar ve kot pantolonunu silkeler. "New York'u çok iyi biliriz. Bug her gittiğinde bize kulaklarımız patlar. Bunun Hannah Montana ve orada geçirdiğin fazladan günle bir ilgisi var mı?"

Gözlerimi devirdim. "Hannah Montana, ha?"

"O, o kadına - ya da '*kendinden biraz büyük olan kıza*' - her bahsedildiğinde böyle diyor."

"Adı Allie. Ve yirmi sekiz yaşında."

Beni incelerken başını bir yandan diğer yana salladı. "Ahhh. Oregon değilmiş. New York."

"Neden öyle diyorsun?"

"Asher, adını söylediğin anda yüzünden okundu."

"Lütfen Mel'e henüz bir şey söyleme. Bug'a söylemeliyim." İç çekiyorum. "Bunu nasıl karşılayacağını bilmiyorum."

"Rüşvet işe yarar." Verandanın merdivenlerine tırmanıyor. "Mel'e ülke çapında taşınacağımızı söylediğimizde, harçlığını artırarak, ona yeni bir oyun konsolu alarak ve köpek alacağımıza söz vererek onu yatıştırdık."

"Rüşvet. Tabii."

"Baba!" Bug ön kapıdan koşarak çıkar.

Onu kucaklarım ve o da bana sıkıca sarılır. Bu özelliğini çok seviyorum. Onun yaşındaki birçok çocuk, ebeveynlerinden sarılmak için çok büyük davranırken, o hiç utangaçlık göstermez.

"Seni özledim, Bug. Bir gün daha kalmak zorunda kaldığım için üzgünüm." "Önemli değil. Mel ve ben eğlendik."

İçeri koşar, çantasını ve sırt çantasını alır ve Mel'e sarılır. Birbirlerine gizli bir bakış atarlar. Komplo kuruyorlar. Uzun bir gece geçireceğimden korkuyorum.

"Akşam yemeğine nereye gidelim?" diye soruyorum, arabayı garajdan çıkarırken. "Rainbow Room'a mı?"

Telefonunu bırakıp bana bakar. "Neden beni en sevdiğim restorana götürmek istiyorsun? Sadece doğum günümde ya da özel günlerde gittiğimiz yere mi?"

"Seni bu kadar yalnız bıraktığım için kendimi kötü hissediyorum. Marti teyze varken çok daha kolaydı, sence de öyle değil mi?"

Gözleri tekrar telefonuna dönüyor ve omuz silkiyor. "Harrell'lar benim onlarda kalmamı sorun etmiyorlar."

“Sevindim. Ama bu beni suçlu hissetmekten alıkoymuyor. Marti teyze ve Charlie ile kaldığın zamanları özlemiyor musun?”

Yine omuz silkiyor. "Tabii, ama onlar uzun zamandır yoklar. Ayrıca, birkaç ayda bir beni oraya götürüyorsun."

"Mel Oregon'a nasıl alıştı? Sıcak ve nemden kurtulacağı için heyecanlıdır herhalde. Yazın burası gerçekten çok bunaltıcı oluyor. Dışarı çıktığın anda terlemeyeceğin bir yerde yaşamak cazip geliyor, değil mi?"

"Hiç rahatsız etmedi" diyor ve telefonuna bir şeyler yazıyor. Muhtemelen Mel'e mesaj atıyor ya da snapchat falan yapıyor, her neyse, biz daha yeni çıktık ama.

"Mel taşınmak konusunda üzgün mü?"

"Hâlâ kızgın. Ama köpek almayı düşünmeye başladı. En büyük köpeği alacakmış. Ne diyorlar onlara, Great Dane mi? O köpekler kocaman. Kaka yapmaları insan kakasından daha büyük biliyor muydun? Kaka yapmaları 14 numara ayakkabı kadar büyük olabiliyormuş."

Bir trafik ışığında durduğumuzda, dönüp ona baktım. "Great Dane'lerin kakalarını mı araştırdınız?" "Birçok şeyi araştırdık."

Bu ikisi birlikte tehlikeli. Bug, Mel'in yardımını, çıktığım kadından kurtulmak için birden fazla kez almıştı.

"Bug, taşındıkları için ailesinden intikam almaya mı çalışıyor?"

"Tabii ki. Neden yapmasın ki? Onun hayatını mahvediyorlar. *Ve benimkini de.*"

"Bu pek adil değil, tatlım. Babası tayin edildi. Bu onun işi." "Yeni bir iş bulabilirdi."

"O kadar kolay değil."

"Çocukların olduğunda, onların iyiliği için ne gerekiyorsa yapmalısın. Ebeveyn olmayı seçtiğinde, onların ihtiyaçlarını öncelikli tutmalısın. Bana hep böyle söylüyorsun."

Gözlerim kısaca kapanıyor. Doğru. Ben öyle diyorum.

Neden bunun kötü biteceğini hissediyorum? Ona çok ağır şeyler söyleyeceğim. Dünyası değişecek. Bunu ona halka açık bir yerde söylememeliyim.

"Belki de eve gitmeliyiz."

"Eve mi? Hayır, olmaz. Bana Rainbow Room'a gideceğimize söz vermiştin."

"Uçuş sonrası bu kadar yorgun olacağımı tahmin etmemiştim. Uzun bir hafta oldu."

"Baba," dedi o sızlanarak ama sevimli bir şekilde.

"Tamam. Gidelim."

Eve varana kadar ona söylemeyeceğim.

~ ~ ~

"Baba, söyleyeceklerini söyle de bitirelim."

Tabağımdaki patates püresini karıştırıyorum. "Neyi söyleyeyim?"

"Buraya söylemeye geldiğin şeyi. Birincisi, beni rastgele bir Perşembe günü buraya hiç getirmezsin. İkincisi, yemek sırasında hiç bu kadar sessiz olmamıştın. *Hiç*. Üçüncüsü, beni korkutmaya başladın. Hasta mısın yoksa?"

"Hasta değilim. Sadece durumu yanlış değerlendirmiş olabilirim. Seninle konuşmam gereken bir şey var, ama bunu evde konuşsak daha iyi olur."

Gözleri kısıldı. "Evde mi? Burada söylemek istemiyorsun çünkü sinirleneceğimi mi düşünüyorsun?"

"Öyle bir şey."

"Baba, ben on üç yaşıdayım. Bebek değilim. Söyle bana."

Kalabalık restoranın etrafına bakınıyorum. Burası o kadar gürültülü ki, onun vereceği tepki kimsenin akşam yemeğini mahvetmez. Sadece nereden başlayacağımı bilmiyorum. Taşınmak mı, bebekler mi?

"Tatlım, Oregon'a taşınamayız. Çalıştığım müşterilerin çoğu çok uzakta. Doğu Kıyısı'nda kalmamız gerekiyor."

"Beni buraya bunu söylemek için mi getirdin?" Omuzlarını kayıtsızca silkiyor. "Sorun değil. Mel ve ben bir plan yaptık. Liseyi evde okuyacağım. Böylece onu her ay bir hafta gibi sık sık ziyaret edebilirim. Ailesi için sorun olmayacağına söz verdi. Aldıkları evde fazladan bir yatak odası bile var. Uçak bileti parasını da karşılayabilirsin, değil mi? Sürekli seyahat ettiğin için bir sürü mil puanı falan biriktirmişsindir. Mükemmel bir çözüm, sence de öyle değil mi?"

"Evde eğitim yapmayacaksın."

"Benim için en iyisi buysa? Düşünsene, lisede arkadaşsız kalma derdi olmaz. Taşınmamız da gerekmez. Ben mutluyum. Sen mutlusun. Mel mutlu. Herkes mutlu."

"Bug, bu bir seçenek değil dedim."

"En azından düşünmelisin. Hiçbir şeyi düşünmeden hayır diyemezsin."

"Tamam, peki. Düşüneceğim."

O gülümser. "Güzel. İyi konuşma oldu. Bunu gerçekleştirmek için ihtiyacımız olan tüm web sitelerini ve diğer şeyleri biliyorum ve..."

"Düşüneceğim tatlım, ama taşıyoruz."

Bana bakar. Beni *dikkatle* inceler. Sonra yüksek sesle nefes alır, çatalını bırakır ve pencereden dışarı bakar. Dudaklarını büzüştürür. Koltuğuna yaslanır ve kollarını kavuşturur.

"Onun yüzünden, değil mi?" Tiksinmiş gibi görünüyor. "Aman Tanrım, bizi o küçük kasabaya taşıyorsun. Her şeyin sebebi bu. '*Florida çok sıcak*' ve '*Marti teyzeyi özlemiyor musun?*' Bütün hafta orada bunu mu yapıyordun? İş için gittiğine yalan mı söyledin?"

Masadan uzanıp elini tutmaya çalışıyorum ama çekiyor. "Bug, beni dinle. Dahası var."

Aniden yüzü tiksintiden üzüntüye dönüştü. Gözleri cam gibi oldu. "Lütfen, lütfen evleneceğini söyleme."

"Evlenmiyorum. En azından şimdilik. Daha fazlası ise..." Kızımın gözyaşlı gözlerine bakarak, söyleyeceğim şeyin onu heyecanlandırmasını ve yıkmamasını diliyorum. "Sen abla olacaksın."

Çenesi düşer. Kirpiklerinde biriken gözyaşları akar. Kabinden çıkıp tualete koşar.

Kahretsin. Kesinlikle beklemeliydim.

Bir süre oturup onun dönmesini beklerim. Her şeyi sindirmesi için biraz zamana ihtiyacı var. Ama on dakika on beş dakika olur ve endişelenmeye başlarım. Hesabı öder ve barın önünden tuvaletlerin olduğu yere doğru yürürüm. Kadınlar tuvaletinden bir kadın ve bir çocuk çıkar, içeriye bakarım ama kimseyi görmem. Kabinde olmalı. Kapıyı yüksek sesle çalarım. "Bug?"

Cevap yok.

"Bug, hadi eve gidip konuşalım."

Az önce çıkan kadın arkasını döndü. "Mavi saçlı kızı mı arıyorsunuz?"

"Evet. O benim kızım."

"Birkaç dakika önce çıktı. Telefonunda Uber uygulamasını kullandığını gördüm."

"Oh, Tanrım."

Ön kapıdan koşarak dışarı çıkıyorum, onun telefonuna uygulamayı yüklediğim için kendime lanet ediyorum. Ben bekar bir babayım. Bunu acil durumlar için yapmıştım. Ben ona ulaşamadığımda kendini kapana kısılmış hissedeceği bir durumda kalmasını hiç istemedim. Ama şimdi onu kapana kıran ben oldum. Onun tüm dünyasını alt üst ettim. Ben berbat bir babayım.

Her yere bakıyorum ama onu bulamıyorum. Onu arıyorum. Mesaj atıyorum. Cevap vermiyor. Telefonunu takip ettiğimde hareket halinde olduğunu görüyorum. Zaten arabada. Tanımadığım birinin arabasında.

Arabama atlayıp sürmeye başlıyorum. Konumu evimizin yönüne gitmediğinde, muhtemelen Mel'in evine geri döndüğünü anlıyorum.

Çok hızlı sürüyorum ve neredeyse yetişiyorum, Mel'in evine vardığımda o Uber'den iniyor.

Arabamdan fırlayarak, "Arabaya bin, Bug" diye bağırlıyorum. Elleri kalçalarına gidiyor. "Hayır."

Bir adım öne çıkıyorum. "Darla, arabaya bin. Hemen."

Ellerini yumruk yapıp ayaklarını yere vurarak isteksizce itaat eder.

Ama önce "Benimle konuşma" der.

Eve dönüş yolu dayanılmazdır. Söyleyecek çok şey var. Onu bu kadar üzgün görmek kalbimi kırıyor. Ama Allie'den o kadar çok nefret ediyor ki, abla olacağı için hiç heyecanlanmıyor olması beni üzüyor.

Araba daha park etmeden kapıdan çıkıp eve koşar ve muhtemelen odasına kapanır.

Bagajdan eşyalarımızı çıkarırken on kadar sayıyorum. Eve girince bara gidip dolabın kilidini açıyorum ve sinirlerimi yatıştırmak için bir yudum viski içiyorum. Ona sakinleşip odasından çıkması için tam otuz dakika veriyorum. Ama tek duyduğum yüksek sesle çalan müzik.

Telefonum bir mesajla titrer.

Allie: Nasıl gidiyor?

Bu, "ona söyledin mi?" anlamına gelen bir şifre.

Yalan söyleyip her şeyin yolunda olduğunu söylemek istiyorum, çünkü sonunda öyle olacağını umuyorum. Allie, Bug'ı çok iyi tanımıyor ama ona benden daha fazla uyum sağlıyor gibi görünüyor. Bug'ın ona karşı hislerini göz önüne alarak, Allie bu haberi pek iyi karşılamayacağını düşünmüştü. Ama ikimiz de onun yanıldığını umuyorduk.

Ben: Şey, kendini odasına kapattı, bu sana bir şey ifade eder mi?

Allie: Üzgünüm.

Ben: Sindirmesi zor bir durum. Bence zamanla alıştır.

Allie: Eğer bu onun için çok ağır gelirse, belki bir ara vermeliyiz.

Ben: Durmayacağız. Sen benim çocuklarımı doğuracaksın, Al. O daha on üç yaşında. En sevdiği kahvaltılık gevrek bitmiş olsa bile sinir krizi geçirirdi.

Allie: Sanırım. Ergenlik kolay değil. Özellikle kızlar için. Ona biraz müsamaha göster. Bu konuda olumsuz duygular beslediği için ona kızma. Kaç yıldır onun tüm dünyasıydın? Şimdi ise bir kız arkadaş ve iki bebek ekliyorsun.

Odama geri dönüp çekmecemi açtım ve bir kutu çıkardım. İçinde annemin nişan yüzüğü vardı. Annem ben on altı, Marti bir yaşındayken öldü. On bir yıl sonra babam öldüğünde, onların evlilik yüzükleriyle gömülmek istediğini biliyordum, ama yıllar önce annemin nişan yüzüğünü bana vermişti, gelecekteki karıma vermem için. Neden Stella'ya vermedim, hiç anlamıyorum. Çünkü bu lanet yüzüğü seviyorum. Aileyi, sevgiyi ve bağlılığı temsil ediyor. Büyük, gösterişli ve çok pahalı olmasa da, Allie için mükemmel bir yüzük olduğunu biliyorum.

Ben: Bu unvanı yükseltmeliyiz. Uzun süre kız arkadaşım olmayacaksın.

Allie: Her şeyin bir sırası var.

Ben: Ne olursa olsun seninle evleneceğim.

Allie: Sorun da bu. Benimle evlenmek kimse için cehennem olmamalı, Asher.

Bu kadın. Benim bebeklerimi taşıyor. Beni seviyor. Ama benim huysuz, yargılayıcı, sinirli çocuğumun onayı olmadan benimle evlenmiyor.

Ben: Olmayacak. Sadece zaman tanımalıyız. Anahtarımın odasına girmeli miyim sence?

Allie: Kesinlikle olmaz. Orası onun güvenli alanı. Beklemekten başka çaren yok.

Ben: Bekleyebileceğimi sanmıyorum. Burada oturmuş, onun ne kadar üzgün olduğunu ve bunun beni ne kadar üzdüğünü düşünüyorum. Bu zamanı nasıl geçireceğim?

Bir sonraki mesajında bana birkaç link gönderdi. Saatlerdir ilk kez gülümsedim. Calloway Creek'te satılık evlerin linkleriydi.

Ben: Ev mi bakıyordun? Vay canına, seni seviyorum.

Allie: Beni sonra arar mısın? Onunla konuştuktan sonra?

Onu ara. Evet. Bu mesajlaşmayı bırakacağım. Neredeyse bir buçuk yıldır mesajlaşıyoruz. Ama artık birlikteyiz, sesini duymak istiyorum. Sözlerinde duygularını hissetmek istiyorum. Onu sevdiğimi mesaj yazarak değil, sözlerimle söylemek istiyorum.

Ben: Tamam.

Allie: İyi şanslar.

Ben: Teşekkürler. Sanırım ihtiyacım olacak.

Bana verdiği listeleri incelerken, mütevazı dört yatak odalı evlere başımı sallıyorum. Hiç konuşmadığımız konulardan biri de benim mali durumum. Bir keresinde evimi sormuştu, bu yüzden onun ailesinin sahip olduğu 12 bin metrekarelik malikanenin yakınında bir evim olmadığını biliyor.

Onun ailesi kadar zengin olamayacağım ama daha iyi bir eve taşınacak kadar param var. Dizüstü bilgisayarımı çıkarıp kendim de arama yapıyorum. Çocuklar için geniş bahçeli beş ve altı yatak odalı evler. Beğendiklerimi ona gönderiyorum, yanlış anlamamasını ve farkı onun parasıyla kapatacağımı düşünmemesini umuyorum.

Bug'ın sesi kulaklarımda çınlayarak beni irkiltir. "Şimdiden ev mi bakıyorsun? Yani bu, hoşuma gitse de gitmese de kesin mi?"

Kapağı kapatıp arkama yaslandım. "Evlat, Allie hamile, hoşuna gitse de gitmese de. Ve tıpkı sana yaptığım gibi, ben de sorumluluk alıp onları büyüteceğim. Az önce ebeveyn olmanın çocukların iyiliği için en doğru olanı yapmak demek olduğunu konuşmuyor muyduk? Bu da benim tüm çocuklarım için orada olmak demek."

Bir argüman bulmaya çalışıyor, ama bu sefer kendini köşeye sıkıştırdı.

"Bu tamamen farklı bir şey."

"Aynen aynı, Bug. Stella ve benim bebek yapmaya çalıştığımızı öğrendiğinde ne kadar heyecanlandığını hatırlıyor musun? Küçük bir kardeşin olsun diye yalvarmıştın."

"Sen çok yaşlısın. Daha uygun, daha genç birini bulamaz mı?"

"O kadar da yaşlı değilim, evlat. Ya ben senin hakkında böyle bir karar verseydi?"

Seni terk etseydim? Seni başkasına verseydi?"

"Bilmiyorum, o zaman belki New York'a taşınmaz ve bildiğim her şeyden uzaklaşmazdım."

Bensiz daha iyi olacağına dair imasını görmezden geliyorum.

O üzgün.

"Taşınmak istediğini söyleyen sendin."

"Oregon'a ya da Florida'nın başka bir yerine. Bu delik deşik kasabaya değil."

"Onu seviyorum, Bug. Ona aşığım. Ve o da bana aşık." "Tabii ki *şimdi* öyle söyleyeceksin."

"Bu yeni bir şey değil. Onu uzun zamandır seviyorum. Sadece onun da aynı şekilde hissedip hissetmediğinden emin değildim. Bir de sen varsın. Senin için her şeyi yapacağımı biliyorsun. Planlamış olsak da olmasak da, artık sadece ikimiz yokuz. Belki şu anda sana adil gelmiyor, ama sevicek daha fazla insan olduğu için seni daha az sevmeyeceğime söz veriyorum."

Sonunda volta atmayı bırakıp köşedeki büyük koltuğa çöküyor. Bu, o küçükken sarılıp oturduğumuz koltuk. Orada ona binlerce kitap okundu. Yıllardır onu bu koltukta otururken görmemiştim. Babalık-kızlık ilişkimizin sona erdiğini mi düşünüyor?

Ayağa kalkıp yanına gidip yanına oturuyorum. Koltuğa yan yana oturmak için çok büyüdük ve sıkışıyoruz ama beni duyması

duyması gerekiyor.

"Darla, seni çok seviyorum, her sabah seni gördüğümde kalbim patlıyor . Bunu bilmiyorsun, ama bazen hala seni küçükkenki gibi uyurken izliyorum. Sana bakıp, senin baban olduğum için ne kadar şanslı olduğumu düşünüyorum." Elini tutuyorum ve bu sefer çekmiyor. "Hiçbir şey bunu değiştiremez. Bebekler de, Allie de, hiçbir şey."

Başını yana çevirip gözlerini kocaman açıyor. "Bebekler mi? Yani daha fazla çocuk yapmayı mı planlıyorsun?"

O anda ona tüm ayrıntıları anlatmadığımı fark ediyorum.

"Bebekler, yani bir erkek ve bir kız kardeşin olacak. Bug, Allie ikizlere hamile."

Bir an için yüzünde bir gülümseme belirdiğine yemin edebilirim. Sanki ikiz kardeşi olacağı düşüncesi onu heyecanlandırmış gibi. Ama yanılmış olabilirim, çünkü elini çekip sandalyeden kalkıyor.

"Harika. Sanki başka bir şey için zamanın kalacak da."

Ayağa kalkıp onu mutfığa kadar takip ediyorum. "İşler değişecek mi? Evet, değişecek. Yoğun ve kaotik olacak ve dürüst olmak gerekirse nasıl başaracağımızı hiç bilmiyorum. Ama sana söz veriyorum, biz yine biz olacağız. Ve umarım evimizi ve arabamızı seçerken bana yardım edersin. Bir düşün, Bug. İstedğin gibi yepyeni bir okula gideceksin. Calloway Creek'teki herkes iyi insanlara benziyor."

"Orası küçük bir kasaba, baba. Oradaki insanlar orada doğup büyümüşler. Zaten arkadaşları var. Yabancılar istemiyorlar."

"Allie'nin büyük bir ailesi var. Bir sürü arkadaşı var. Yaz boyunca sana yaşıttın diğer çocukları tanıştırebiliriz."

Hoşnutsuzlukla içini çekti.

"Sana bir anlaşma yapalım."

"Mel'in ailesi gibi bana rüşvet mi vereceksin?"

"Hayır. Rüşvet vermeyeceğim. Bir anlaşma yapalım dedim. Yazı orada geçirip hala evde eğitim almak istediğine karar verirsen, izin veririm."

"Tabii, Allie bana evde eğitim verecek, değil mi?" "Ben kendim vereceğim."

"Senin bir işin var."

"Allie'nin de var. Ebeveynler çalışıp çocuklarına evde eğitim verebilir, biliyorsun. Özellikle lise öğrencileri. Hadi ama. Ne dersin?"

"Onunla evlenecek misin?" "Eninde sonunda. Evet."

"Neden şimdi olmasın?"

Allie'nin onun onayını istediğini ona söylemeyeceğim. Onay vermeyebilir.

"Yapacak çok işimiz var. Ülkenin diğer ucuna taşınmak büyük bir olay." "Bizimle yaşayacak, değil mi?"

"Evet. Planımız öyle."

"Ve bunun beni yoldan çıkaracağını düşünmüyor musun?"

Gülüyorum. "Bug, bebeklerin nasıl yapıldığını bilecek yaştasın. Durumu anlıyorsun. Ve dediğim gibi, Allie ve ben birbirimizi seviyoruz. Aşık insanlar birlikte olmak ister."

"Ne zaman taşınacağız?"

"Okul yılı bittikten sonra. Mel ne zaman taşınıyor?" "30

Haziran."

"O zaman öyle yapalım. Bu bize evi satmak için bir ay verir."

"Kendi odam olsun istiyorum. Daha büyük bir oda. Tercihen banyolu. Ve bir sinema odası. Mel'in ailesi sinema odası olan bir ev aldı. Ve..." Düşünüyor. "Havuz."

"Bana şantaj mı yapıyorsun?"

"Evi seçmeme yardım edebileceğimi söylemiştin."

Kıkırdarak güldüm. "Öyle demiştim." Oturma odasına gidip dizüstü bilgisayarımı aldım. "Hadi, sana bulduğum yerleri göstereyim." Ona döndüm. "Ama Darla, bir daha bugün yaptığın gibi Uber'e binersen, altı ay evden çıkamazsın. Anladın mı?"

O da başını sallar. Ama aynı zamanda biraz da sırtar. Sadece bir saniye. Sanki onu mutlu etmek için hemen pes edip teslim olmayacağım için eğlenmiş gibi. Ben hala onun babasıyım. Onu hala koruyacağım. Cezalandıracağım. Ama en çok da onu seveceğim.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Allie

Odadaki herkesin gözleri yaşlı. Bütün arkadaşlarım burada. Mia hariç, hepsi itirafım karşısında şok olmuş durumda.

Onlara Christopher'dan bahsetmek zor oldu. Ama bu tür haberleri verme konusunda biraz tecrübem var. Birkaç gün önce Asher buradayken kardeşlerime ve eşlerine söyledim.

Marti kendinden geçmişti. İkimizin bu kadar benzer deneyimler yaşadığını bilmiyordu. Marti, kızını kaybedeceğini bilmiyordu, ama yine de benim kaybım onu benim kadar derinden etkiledi. Bu, kardeşlik bağımızı daha da güçlendirdi. Birbirimizin kardeşleriyle evlendiğimiz için bize *ikiz kardeşler* diyor.

En azından öyle olmasını umuyorum. Bug'ın tüm bu durumu kabul etmesi çok önemli, ama şu ana kadar umduğumuz gibi gitmedi. Ancak bu, benim beklediğim bir şeydi.

"Demek bu yüzden Avustralya'da geçirdiğin zamanlardan hiç bahsetmek istemedin," diyor Ren.

Ben başımı sallıyorum. "O kıtaya bir daha adımımı atmayacağım."

Maddie ve Ava birbirlerinin ellerini sıkıca tutarak sessiz kalırlar.

Sophie sessizce oturuyor, hala gözyaşları içinde, inanamıyormuş gibi başını sallıyor. Bu olay, Quinn ve Amber'ın çocuklarının dadısı olmak için buraya taşınmadan önce olmuş, ama hala onu çok etkiliyor. Tüm arkadaşlarımı etkiliyor.

Regan ve Ellie, önceki gece Marti ile birlikte haberimi duydukları için zaten biliyorlardı, ama bu onların gözlerinin daha az yaşlı olduğu anlamına gelmiyor.

Addison McQuaid beni uzun bir kucaklamaya çekiyor. "Arkadaşlarını hafife alıyorsun Allie. Zor günlerinde de yanında olacağımızı biliyorsun, değil mi?"

"Bunu duyduğuma gerçekten sevindim," diyorum, yüzümde hafif bir gülümsemeyle. "Biraz desteğe ihtiyacım olabilir."

Mia'nın gülümsemesi genişliyor, birbirimize bakıyoruz. Yengelerim de gülümsemeye başlıyor.

Addy benden diğerlerine bakar. "Ne oldu?" diye sorar, davranışlarımızdaki ani değişiklikten şaşırmış.

"Christopher'dan şimdi bahsetmemin bir nedeni var." Yan dönüp gömleğimi karnıma bastırarak, ellerimle üstünden ve altından tutarak küçük karnımı gösterince, gülümsememi gizleyemiyorum.

Ağzlar açık kalır. Nefesler kesilir.

"Hamile misin?" Maddie sandalyesinden fırlayarak çığlık atar.

Gözlerim Ava'ya, sonra Serenity'ye kayar. İkisi de hamile kalmaya çalışıyor ve tanıdıkları ve sevdikleri birinin çocuk sahibi olması, başarısız girişimlerini bir kez daha hatırlatıyor. Ava'dan daha çok Ren'e yakınım. Ren ve ben neredeyse tüm hayatımız boyunca arkadaşız. O yıllar önce Cody'yi evlat edinerek anne oldu, ama Cooper'la en az bir yıldır kendi çocukları olması için uğraşıyorlar. Yine de benim için çok mutlu görünüyor ve Maddie kadar hızlı bir şekilde odanın diğer ucuna koşuyor.

Ava haberime heyecanlanmaya çalışıyor, ama gözlerindeki yaşların hem mutluluk hem de üzüntüden olduğunu biliyorum. O ve Trevor uzun zamandır çocuk sahibi olmak için uğraşıyorlar. Trevor askeri doktor ve son yedi yıldır yurtdışında görev yapıyor. Her izin geldiğinde, günlerce ortadan kayboluyorlar. Ava'nın adet döngüsü Trevor'ın izniyle uyuşmazsa, yerel bir laboratuvarında Trevor'ın spermelerini donduruyorlar ve Ava yumurtlama döneminde kendi kendine dölleniyor. Her hamile olabileceğini düşündüğünde ve sonra hamile olmadığını öğrendiğinde yaşadığı duygusal iniş çıkışları izlemek çok acı verici. Regan ve Lucas bu yılın başlarında Mitchell'ı dünyaya getirdikten sonra, Ava ve Trevor, Trevor gelecek yıl kalıcı olarak eve döndüğünde daha agresif önlemlere geçmeye karar verdiler.

Ava bana en iyi gülümsemesini göstermeye çalışıyor, ama bunun zorlama olduğunu anlayabiliyorum. Ona kızmıyorum. Geçtiğimiz yıl en yakın iki arkadaşı Maddie ve Regan'ın bebek sahibi olmasını izlemek zorunda kaldı. Onun anne olacağı günü gerçekten sabırsızlıkla bekliyorum. Kimse bunu ondan daha fazla hak etmiyor.

"Daha bitmedi," diyorum, hepsinin sarılmalarını kabul ettikten sonra. "Evleniyorsun!" diye bağırıyor Ren.

Kafamı salladım. "Hayır. Yani, belki gelecekte." Karnıma tekrar dokundum. "İkizler."

Bugün üçüncü kez arkadaşlarımı şok ettim. Hatta kendimi bile şok ettim. İkizler kelimesini her söylediğimde, hatta düşündüğümde bile kalbim çarpıyor.

Serenity beni sıkıca sararken, onun arkasında cesur bir yüz takınan ama benim haberimden dolayı açıkça çelişkili olan Ava'ya bakıyorum. O hamile kalamıyor ve ben kazara iki tane hamile kalmışım. Bu beni suçlu hissettiriyor.

Ama aynı zamanda çok mutlu hissetmekten de kendimi alamıyorum, çünkü bu sefer bunun tadını çıkarabileceğim. Hem de iki kat!

Ultrason resimlerim odada dolaşıyor.

Marti yanıma gelip elini belime doladı. "Kardeşimi ne kadar mutlu ettiğini biliyor musun?"

Hala bu hafta yaşadığım fırtınayı sindirmeye çalışıyorum. Asher ve ben birbirimizi seviyoruz. Birlikte yaşamaya başlıyoruz. Bebeklerimiz olacak. Bu kadar kısa sürede sindirmek için çok fazla şey var. Ama bazen, içimden bir ses, her şey yatıştığında ikimizden birinin fikrini değiştireceğini söylüyor.

Bu rahatsız edici düşünceyi kafamdan uzaklaştırıp Marti'nin kucaklamasına karşılık veriyorum ve kendime, bu yeni bulduğum mutluluğun tadını mümkün olduğunca uzun süre çıkarmam gerektiğini hatırlatıyorum. Çünkü onun kadar iyi biliyorum ki hayatta hiçbir şeyin garantisi yok.

Yirmi dördüncü bölüm

Asher

Son iki hafta, en hafif tabirle tatsız geçti. Sadece Allie'yi görmediğim için değil, Bug ile hayatımın tam olarak güllük gülistanlık olmadığı için. Eve geldiğinde, ki Mel'in evinde yaşadığı için pek gelmiyor, suratsız suratsız dolanıyor. Bu fikre alıştıktan sonra fikrini değiştirir diye düşünmüştüm. Ama direniyor, yaklaşan büyük değişikliklere boyun eğmek istemiyor.

Belki de en yakın arkadaşını kaybetmeye yaklaştığı içindir. Ya da tek bildiği evden ayrılacağı için. Ama en büyük korkum, hayatımda bir kadın olduğunu kabul edememesi. Ve bunun bebeklerden çok Allie ile ilgili olduğuna inanıyorum. Mel ile telefonda abla olacağı hakkında konuşurken kulak misafiri oldum. Hatta heyecanlı bile gibiydi. Ama ikizleri kabul etmesi yetmiyor, Allie'yi de kabul etmesi gerekiyor.

Yapmam gereken iş belli. Hayatımdaki en önemli kişiyi, diğer en önemli kişiyi kabul ettirmek, hayatımın en önemli görevi olabilir.

Taksi Allie'nin ailesinin evine yaklaşırken heyecan beni sardı. Bug bile Charlie ve Marti'nin bizi kapıda beklediğini görünce gülümsemeyi başardı. Taksi durur durmaz kapıdan fırladı ve onlara sarılmak için koştu.

Charlie'nin köpeği Bex, Bug'ın yüzünü yalamaktan çok mutlu. Hepsini bir arada görmek kalbimi ısıtıyor ve Bug'ın tekrar ailesinin yanında olmasının ona iyi geleceğini biliyorum.

Sola doğru bir hareket dikkatimi çeker. Onu gördüğümde hava çatırdar. Birkaç hafta öncesinden daha güzel olabileceğini düşünmemiştim. Ama lanet olsun, öyle. Ve şimdi bunu açıkça gösteriyor. Yüzünün tam bir gülümsemeyle aydınlanmasını severek ona doğru koşarım.

Allie değişmiş. Şehirde bir araya geldiğimizde her zaman eğlenceli biriydi, ama hep bir şey eksikti. Onun tamamen rahatlayıp gerçek kendini göstermesini engelleyen, yüzeyin altında bir şey. Şimdi o şeyin Christopher olduğunu biliyorum. Ve onun acısı

asla tamamen kaybolmayacak olsa da, bu Allie bambaşka bir seviyede. Umut ve merakla dolu ve hatta mutlulukla bile diyebilirim.

Ellerimle yüzünü kavrayıp mavi gözlerine bakıyorum ve dudaklarımı onun dudaklarına yaklaşıtıyorum. "Tanrım, seni özledim."

İkimiz de bu kadar gülümserken öpüşmek zor, ama başarırız. Etrafta insanlar olması umurumda bile değil. Artık saklanmamıza gerek yok. Bug'ın bunu görmesi gerekiyor. Allie'ye olan hislerimi anlaması gerekiyor. Ona her baktığımda tüm geleceğimi gördüğümü anlaması gerekiyor. Onu elli yıl ya da daha fazla seveceğimi görüyorum. Çocuklarımız, torunlarımız ve belki birkaç evcil hayvanımızla birlikte yaşlanacağımızı görüyorum. Her zaman istediğim ama mümkün olduğunu bilmediğim her şeyi görüyorum.

Dudaklarımız ayrıldığında aramıza elimi koydum. "Bu kadar büyüdüğüne inanamıyorum."

"Ugh. Hatırlatma. Neredeyse on altı haftalıkken bu kadar büyüdüm, otuz yedi yaşında nasıl olacağım düşünsene."

Parmağımla çenesinin hatlarını izliyorum. "Şu an olduğundan daha da güzel olacaksın."

"Şimdi öyle diyorsun, ama..."

Onu susturmak için iki parmağımı dudaklarına koydum. "Her gün söyleyeceğim, tatlım. Çünkü senin çocuklarımızla birlikte büyümenden daha güzel bir şey yok."

Parmaklarımı öptü, sonra elimi ağzından indirip Bug'a işaret etti. "Uyku düzeni hakkında onunla konuştun mu?"

"Senin ailenin misafir odalarından birinde kalacak." Kalçasına sıkıca sarılıyorum. "Senin dairenizde kalacağım için pek sevinmedi ama er ya da geç alışması gerekecek."

Yüzüne hüznü bir ifade düşüyor. "Hâlâ üzgün." "Üzgün demek doğru kelime değil galiba. Düşünceli diyelim." "Gidip merhaba demeliyim."

Yürürken parmaklarımızı birbirine kenetledim. Bug'ın gözleri birbirine kenetlenmiş ellerimize, sonra Allie'nin karnına kaydı.

"Merhaba Darla," diyor Allie, neşeli görünmeye çalışarak. "Uçuşun nasıldı?"

"Sıkıcı." Charlie'ye döner. "Bex'i yürüyüşe çıkarmamı ister misin?"

Kızıma doğru bir adım atıp fısıldarım, "Bunu konuşmuştuk."

Ona kaba davranma.

Gözlerini devirip Allie'ye döndü. "Uçuşumuz sıkıcıydı çünkü Wi-Fi çalışmıyordu, yemek berbat ve iniş biraz sarsıntılıydı." Bana tekrar baktı. "Artık köpeği gezdirebilir miyim?"

Elimi salladım. "Git."

"Ona zaman ver," der kardeşim, anlayışlı bir şekilde. "Hayatında çok değişiklik var. Üstelik o bir ergen, bu da onu zor bir çocuk yapıyor."

Katılmak istiyorum ama yapamıyorum. Çünkü Bug hiç zor bir çocuk olmadı. Arkadaşlarımdan ve iş arkadaşlarımdan duyduğum korkunç hikayelere kıyasla, kızım bir rüya gibiydi. Şimdiye kadar.

Chris ve Sarah bizi karşılamak için dışarı çıkar ve Sarah, Bug'la birlikte Bex'i kaldırımda gezdirir. Bug, Allie'nin ailesini seviyor gibi görünüyor. Allie'nin kardeşlerini seviyor. Allie'nin evini seviyor. Sadece Allie'yi sevmiyor.

Chris, Bug'ın valizini alıyor. "Hadi, yerleşelim."

Fazla bir şey getirmedi, sadece birer el çantası. Sadece üç gün kalacağız. Bana kalsa, çoktan buraya taşınmıştık. Dün buraya taşınmış olurduk. Ama Bug'ın Mel ile sadece birkaç haftası kaldı ve şu anda olan biten her şey varken bunu ondan almak istemiyorum. Ancak ev arama sürecine katılmasında ısrar ettim. İleride yapacağımız her şeyin bir parçası olduğunu hissetmesini istiyorum. Allie ile bir ilişkisi olabileceğine dair herhangi bir umut varsa, her adımda kendini dahil hissetmesi gerekiyor.

İçeri girince çantamı mutfaktan Allie'nin dairesine çıkan merdivenlerin yanına koydum. Aslında onu kollarımın arasına alıp yukarı taşımak istiyorum. Doktora gittiğimiz gün, saatlerce birbirimizin vücutlarını hayranlıkla seyrettiğimiz günü tekrar yaşamak istiyorum.

Merdivenlere baktığımı fark edince, onun da aynı şeyi düşündüğü belli oluyor. Kollarını bana doluyor. "Uçuşun gerçekten o kadar kötü müydü?"

Başımı salladım. "Dramatik olmayı seviyor."

"Pazartesi buradan ayrıldığında, Florida'dan son kez ayrılacağını biliyor musun? İki hafta sonra geri döndüğünde, gerçek bir New Yorklu olacaksın."

Alnından bir tutam saçını çekiyorum. "Kulağa hoş geliyor."

Beni mutfak tezgahına doğru çeker. "Yemek kötüydü, aç olmalısın. Sana sandviç yapayım mı?"

“Sandviç harika olur. Teşekkürler. Eşyalarımı yukarı çıkarıp yıkanayım mı?”
Onun yanağına bir öpücük konduruyorum. “Hemen dönerim.”

Valizimi dairenin oturma odasına bırakıp zaman kaybetmemek için hemen banyoya giriyorum. Merdivenlerden aşağı inerken mutfaktan iki ses duyuyorum: Bug ve Allie. Onlara biraz zaman vermek için duruyorum. Belki de burada durup kulak misafiri olmamalıyım, ama Bug’ı bu durumdan kurtarmak için ikisinin birlikte zamana ihtiyacı var.

"Babam hardal sevmez," diyor Bug. "Oh. Tamam.

Bir parça ekmek daha alayım."

Çöp kutusuna bir şey atıldığını duyuyorum, muhtemelen hardallı ekmek.

"Domatesi de sevmez."

Allie içini çekiyor. "Bunu hiç bilmiyordum." Çöpe başka bir şey atılıyor.

"Hindi değil, jambon," der Bug sinirli bir şekilde. "Ver, ben yapayım."

Gözlerimi kapatıp duvara yaslanıyorum, konuşmalarının başka bir yöne dönmesini diliyorum.

"Darla, baban ve benim birbirimiz hakkında bilmediğimiz çok şey var. Ne tür sandviçleri sevdiğimiz, smoothie'lerimize hangi meyveleri koyduğumuz, tostlarımızı ne kadar kızartmayı sevdiğimiz gibi. Ama dürüst olmak gerekirse, şu anda bunların hiçbir önemi yok. Önemli olan birbirimiz için ne kadar değerli olduğumuz. Diğer her şey zamanla olur. Ve Darla, umarım sen de benim için ne kadar değerli olduğunu biliyorsundur. Seni incitmek ya da babanı senden almak istemiyorum."

"Her neyse. Al." Gözlerini devirdiğini *hissedebiliyorum*.

"Bu mükemmel bir sandviç gibi görünüyor. Nasıl sevdiğini öğrettiğin için teşekkürler. Ev bakmaya bizimle geliyorsun, değil mi?"

“Babam gelmem
gerektiğini söyledi.”

“Gitmek istemiyor
musun?”

Mutfağa giriyorum ama ikisi de beni görmüyor. Bug
omuz silkiyor.

"Ev almak büyük bir olay ve senin de bizim kadar beğenmeni istiyoruz," diyor Allie.

"Sadece bir ev."

Bug'ın bu şekilde davranması beni üzüyor. Son birkaç hafta boyunca bir evde istediği şeyleri bana anlatıp durduktan sonra, şimdi Allie ile konuşurken sanki çok da önemli bir şey değilmiş gibi davranıyor.

"Senin fikrin bizim için önemli."

"Biz," diyor Bug, sanki küfürmüş gibi kelimeyi tekrarlıyor. "Sanki benim annemmişsin gibi konuşuyorsun. Ben ve babam, biz 'biz'iz. Sen benim annem değilsin. Asla annem olamazsın. Sen sadece onun yattığı ve kazara hamile kaldığı birisin ve şimdi o '*doğru olanı yapmak*' zorunda." Son cümleyi parmaklarıyla tırnak işareti yaparak vurguluyor.

Dayanacak gücüm kalmadı, bu yüzden ileri adım atıyorum. "Yeter, Darla. Allie'den özür dilemelisin."

"Ne için?"

"Saygısız davranıyorsun."

"Gerçeği söylüyorum."

Allie'nin yanına yaklaşıp kolumu omzuna doladım. Onun üzgün görünmesi kalbimi parçaladı. Ve kendi kızımın onun üzüntüsünün sebebi olması beni çok üzdü.

"*Doğru şeyi yaptığımız* için birlikte değiliz."

"İki hafta önce öyle dememiştin." Patates cipsi ağzına atar.

Allie sertleşir ve Bug'ın bunu fark ettiğini anlarım.

Bug devam eder, "Onların iyiliği için bir adım atıp onları yetiştireceğini söylemedin mi?"

Elimi yüzüme sürüyorum. "Evet, ama..." Allie kolumu

itiyor. "Öyle mi dedin?"

Kızıma sert bir bakış attım. "Çantalarını boşalt. Hemen."

Yüzündeki sırtış, onu bir ay boyunca odasına kapatmak istememe neden oluyor. "Peki."

Bug mutfaktan çıkınca Allie'ye dönüp ellerimi omuzlarına koydum. "Bunu bağlamından çıkarma. Ve lütfen onun seni etkilemesine izin verme. Onun tavırlarıyla ilgileneceğime söz veriyorum."

Karnını ovuşturup bar taburesine oturur. "Asher, hamile olmasam buraya taşınır mıydın?"

"Sanırım taşınırdım."

"*Sanırım mı?*"

"*Biliyorum.* Mel taşınıyor, Bug yeni bir okulda başlamak istiyor, Marti ve Charlie burada yaşıyor, kesinlikle buraya taşınırdım. Sadece karar vermem biraz daha uzun sürerdi, hepsi bu." Ellerini ellerime alıyorum. "Bu bebekler olmasa bile, yine de burada olurdum. Seni sevdiğim için buraya taşınırdım. Ve sen beni sevdiğini söylemeseydin, hala burada seni sevdiğine ikna etmeye çalışıyor olurdum."

Gözlerinin nemlendiğini görüyorum. Bir parmağıyla gözünün altını siliyor. "Üzgünüm. Hormonlar."

Gülüyorum. "Bug'ın söylediklerini ciddiye alma. Geçmişte olduğu gibi ilişkimizi bitirmek için yine aynı numaraları yapmaya çalışır mı bilmiyorum, ama bu sefer işe yaramayacak. Sana yemin ederim, bu sorunu çözeceğim."

Gözleri bara odaklanır. "Birkaç hafta içinde üçümüz nasıl birlikte yaşayacağız?"

"Aklı başına gelecektir."

"Ya gelmezse?"

"Gelecektir."

Biri boğazını temizledi ve Allie'nin babası mutfığa girdi. "Böldüğüm için üzgünüm, ama emlakçınız geldi."

"Bug'ı alıp lobide buluşalım," diyerek alnına bir öpücük kondurup, birkaç ısırtıkta sandviçi mideye indirerek odadan çıkıyorum.

Bug'ı misafir odasındaki yatakta oturmuş, duvara bakarken buluyorum. Ona çok kızgınım, ama aynı zamanda durumuna anlayış göstermeye çalışıyorum. Yanına oturup elini tutuyorum. "Allie'ye daha yumuşak davranmalısın. Bunların hiçbirinin suçu değil. Birine kızmak istiyorsan, bana kız. Buraya taşınan benim. Ona aşık olan benim. Hayatını mahveden benim."

Başı omzuma düşüyor. Sanki beni ne kadar sevdiğini hatırlatmak için ne yapması gerektiğini çok iyi biliyor gibi.

"Hiçbir şey eskisi gibi olmayacak," diyor o kadar küçük bir sesle ki, kalbim parçalanıyor.

Kolumu onun omzuna doluyorum ve onu sıkıca kendime çekiyorum. "Haklısın. Her şey daha iyi olacak. O küçük gözlerin sana bakışını görene kadar bekle. Bug, sen abla olacaksın. Ben abla olduğumda senin yaşında olacaksın. Ve, aman Tanrım, seni ne kadar sevecekler, sana hayran olacaklar ve sana güvenecekler. Sen onların dünyadaki en sevdikleri kişi olacaksın."

"Aynı şey değil. Sen ve Marti teyze aynı anne babaya sahipsiniz."

"Aynı annen yok diye seni sevmeyeceklerini mi düşünüyorsun?"

Kız başını sallar. "O

zaman neden?"

Kapıya bakar. "O benim annem değil."

"Bug, Allie senin annen olmadığı için seni sevmeyeceğini mi düşünüyorsun?"

"Nasıl sevmesin ki?" diye alaycı bir şekilde sordu.

"Dallas, Charlie'yi biyolojik çocuğu olmadığı için sevmiyor mu sence? Peki ya Ellie, Maisy'yi sevmiyor mu sence?"

"O farklı." "Nasıl

farklı?"

"Hiçbirinin başka çocuğu yok, baba."

Onun önüne diz çöküp çenesini kaldırarak bana bakmasını sağladım. "Tatlım, Allie'nin seni ikizleri kadar sevmeyeceğini düşündüğün için mi böyle davranıyorsun?"

"Hayır," diyor, hiç de ikna edici değil.

"Peki, bunu kolaylaştırmadığını söylemekten çekiniyorum." Tekrar yatağa oturup elimi sırtında gezdiriyorum. "Bu Allie için de kolay değil. Seni nefret ettiğini düşünüyor. İlişkimizi bozmak için her şeyi yapacağından korktuğu bir gençle aynı evde yaşamaya başlamak üzere. Sence bu onu nasıl hissettiriyor?"

"O zaman belki de kendini bu duruma sokmamalıydı." "Darla, yeter artık.

Allie'yi suçlamayı bırakmalısın. Bizi bu duruma sokan benim.
bu duruma sokan benim."

"Hamile kalan o."

Samimiyetsizce gülümserim. "Bu iki kişilik bir şey, bunu sen de biliyorsun." Öfkemden pişman olacağım şeyler söylememek için nefes alıp vererek bir süre beklerim. "Dinle, buna alışmak zaman alacak, ama şunu şimdiden söyleyeyim, onu benim önümde küçük düşürmene izin vermeyeceğim. Bu saçmalık şimdi sona eriyor. Seni cezalandırmak ya da telefonunu almak istemiyorum, ama gerekirse yaparım, anladın mı?"

Gözlerini devirdi.

"Darla?"

"Evet. Tamam. Neyse."

Ayağa kalkıp elimi uzattım. "Hadi gidip evlere bakalım, tamam mı?" "Gerekli mi?"

"Evet, zor. Yoksa havuzsuz, sinema odası olmayan, bebeklerle odayı paylaşmak zorunda kalacağın iki yatak odalı bir ev alacağız."

Gözleri neredeyse yerinden fırlıyor. Ama ayağa kalkıp peşimden geliyor.

Allie bizi ön kapıda karşıyor. "Hazır mısınız?"

Bug, şimdiye kadar gördüğüm en sahte gülümsemeyi takındı. "Her şey hazır."
Dönüp kapıya doğru yürüdü. "Yatak odam devasa olsa iyi olur."

Allie ve ben birbirimize eğlenceli bir bakış attık, sonra elini tuttum ve onun
peşinden

Bug'ın peşinden gideriz.

Yirmi beşinci bölüm

Allie

"Bu ev gerçekten tüm isteklerinizi karşılıyor," diyor emlakçımız Julie, mutfakta durup sanki evi göstermek istercesine dönerek.

"Hayır." Bug başını sallar. "Bütün gece ağlayacak bebeklerle aynı duvara sahip bir odada uyumak istemiyorum."

Julie, Bug'dan bıkmaya başlıyor. Üç ev gördük ve her birinde Bug, almamamız için bir neden buluyor. Asher'ın, evi seçmemize yardım etmesine izin verdiği için pişman olduğunu anlayabiliyorum. Böyle devam ederse, mükemmel evi bulmak için bir sonraki kışa kadar beklememiz gerekecek. Ama belki de onun oynadığı oyun budur.

"Belki ilk evi tekrar düşünmeliyiz," diyor Asher. "Üst kattaki fazladan oda kolayca oyun odası veya ev sinemasına dönüştürülebilir ve havuz için de bolca yer var." Bug'a dönüyor. "Ve bebeklerin odalarıyla ortak duvar yok."

Kızım kollarını kavuşturur. "Ama kendi banyom *lazım* baba. Anlaşmıştık."

"Belki şehir sınırları dışına bakmalıyız," diyorum.

"Sevdiğin koşu parkurlarından vaz mı geçelim?" diyor Asher. "Hayır. Bunlardan birini halletmemiz gerekecek."

"Ama hiçbirisi işe yaramaz," diyor Bug. "Ve evi seçmeme yardım edebileceğini söylemiştin."

Asher kızına bakıyor. "Yardım kelimesi önemli burada. Belki faturayı sen ödersen daha fazla söz hakkın olur."

Kız evden çıkıp gider.

"Onun bu kadar zorluk çıkardığı için üzgünüm, Julie. Bu üç ev de çok güzel. Belki bir gece uyuyup düşünürse fikrini değiştirir."

Julie'nin gözlerini devirmeye çalıştığını görebiliyorum. Asher'ın on üç yaşındaki kızının ipleri eline aldığını düşünüyor ve haklı da. Asher, Julie'yi rahatlatmak için Bug'ı da sürece dahil etmeye çalışıyor. Ama bu, herkesi daha da zorlaştırıyor.

"Bir olasılık daha var," diyor Julie, dizüstü bilgisayarında bir şeyler arıyor. "Aramada çıkmadı çünkü sadece üç yatak odalı olarak listelenmiş."

"Bu yetmez," diyorum. "İkizlerin sonunda kendi odaları olsun istiyorum."

Bizi çağırıyor. "Buraya bakın." Kat planının bir resmini gösteriyor. "Mutfağın yanında dördüncü yatak odasına dönüştürülebilecek bir ofis var, hatta garaj dairesi bile var."

Omuz silkiyorum ve Asher'a bakıyorum. "Daireyi ev ofisin olarak kullanabilirsin." Mutfağın yanındaki odayı işaret ediyorum. "Bu oda oldukça büyük. Buraya bir dolap ekleyebiliriz ve koridorun karşısında tam donanımlı bir banyo var. Bug kabul eder mi sence?"

"Boş," diyor Julie. "İstersen hemen gidip bakabiliriz." Asher ne yapacağımı görmek için bana bakıyor.

"Bir bakmaya değer sanırım. Diğerlerine göre parka ve McQuaid Circle'a çok daha yakın. Bu hoşuma gitti."

Ama pek hevesli değilim. Bug'un beğenmeyeceğini biliyorum. Eski bir ev ve sinema odası yapma imkanı yok.

Julie dizüstü bilgisayarını kapatıyor. "Gidelim."

McQuaid Circle'a doğru giderken Asher, Bug'a evin konumunu övmeye çalışır. "Sinemaya yürüyerek gidebilirsin," der. "Burada çok çocuk takılıyor. Dondurmacı ve bowling salonu da var. Şuradaki kuaförde saçını boyatabilirsin."

"Takılacak kimsem yok ki," der ve pencereden dışarı bakarak somurtur.

İkimiz de arka koltukta otururken ona döndüm. "Bunu düşündüm. Senin yaşlarında çocukları olan arkadaşlarım var. Seni tanıştıtabilirim. Serenity'nin oğlu Cody var. Çok tatlı bir çocuk. On bir yaşında."

"On bir mi?" Böyle bir şey önerdiğim için dehşete kapılmış gibi ağzı açık kalır. "On bir yaşındaki biriyle takılmamı mı istiyorsun? Sanki zaten dışlanmış değilmişim gibi."

"Tamam o zaman, Maddie'nin bir kızı var, Gigi. Bence çok iyi anlaşsınız. On iki yaşında, ama yıl sonunda on üç olacak."

Gözleri gökyüzüne doğru çevirdi. "Bu yıl liseye başlıyorum. *Lise*. Ortaokul öğrencileriyle takılırken görülmek istemiyorum."

İç çekiyorum. Keşke çenemi kapalı tutsaydım. Onunla tanışması için bir sürü 13 yaşındaki çocuk getirseydim bile, hepsinde bir kusur bulurdu. Bu yüzden bir sonraki evde çenemi kapalı tutmaya yemin ediyorum. Eğer ilgilenmiyormuş gibi görünürsem, belki o zaman kabul eder.

Asher dönüp bana anlayışlı bir gülümseme atıyor. Ne kadar uğraştığımı biliyor. Ama ne kadar uğraşırsam, ondan o kadar tepki alıyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum. Fazla konuşmakla az konuşmak arasında hassas bir denge bulmam gerektiğini biliyorum. Ama bu dengeyi nerede bulacağımı bilmiyorum.

"Geldik," diyor Julie, SUV'sini bir araba yoluna çekip üç arabalık garajın önüne park ediyor.

Bug'ın yüzü yan camda. "Eski görünüyor."

"Kitabı kapağına göre yargılama," diyor Asher. "Bazen eski evlerin en iyi özellikleri vardır."

"Her neyse."

Bug'ın kelime dağarcığındaki en önemli kelimelerden birinin "*her neyse*" olduğunu düşünmeye başlıyorum.

Arabadan iner inmez, hemen bahçeye bakıyorum. Muhteşem. Ve burayı ne kadar sevdiğimi yüzümden belli etmemek için elimden geleni yapıyorum.

Bu eski mahallelerde genellikle daha geniş bahçeler ve evler arasında daha fazla alan vardır. Garaj yolu uzun ve geniştir, dış kenarları boyunca güzel çiçekler ile süslenmiştir. Ön bahçenin ortasında devasa bir meşe ağacı vardır ve Asher'ın yaklaşık üç metre yüksekliğindeki sağlam dalına salıncak astığını neredeyse görebiliyorum.

"Burası Calloway Creek'te kurulan ilk mahallelerden biriydi," diyor Julie. "Yeni mahallelerde genellikle benzer büyüklükte ve fiyat aralığında evler bulunurken, burası oldukça eklektik. Bu ev, mahalledeki en büyük evlerden biri ve şüphesiz en geniş bahçeye sahip. Daha fazla alana ihtiyacınız olursa, ek bina yapmak için de bolca yer var. Bitmemiş bodrum katı kolayca sinema odasına dönüştürülebilir." Bug'ın ilgi alanlarını bilen Julie, ona dönerek "Arka bahçeyi görene kadar bekle. Orada olimpiik yüzme havuzu bile yapabilirsin" diyor.

Komşunun bahçesinde çim biçme makinesi çalışmaya başlar. Tanıdık bir yüzü görmek için dönüp bakarım. Mia'nın kardeşlerinden biri olan Carter Cruz beni görünce kaşlarını kaldırır. Bu mahallede yaşadığını unutmuşum. Mantıklı. Oto tamirhanelerine yürüme mesafesinde.

Evine bakıyorum. Oldukça küçük. Üç yatak odalı, iki banyolu sanırım. Bu evin bulunduğu küçük tepenin üzerinde duruyor, acaba bodrum katı var mı diye merak ediyorum.

Cruze ve Montana aileleri, Mia ve ben hariç, genellikle birbirleriyle pek geçinmezler, ama ben ona el sallayıp samimi bir gülümsemeyle selam veriyorum ve Mia'nın en büyük ağabeyinin yanında yaşamak nasıl olurdu diye merak ediyorum.

Evin sol tarafında, garajın üstündeki daireye çıkan bir dış merdiven var. Bu bana ailemin evindeki düzeni hatırlatıyor ve umarım iç merdiven de vardır. Bu, Asher'ın daireyi ofis olarak kullanmasını kesinlikle kolaylaştırır.

Ev kırmızı tuğladan yapılmış ve beyaz renkteki süslemelerle bezenmiş. Evin çoğu tek katlı ve geniş, davetkar ön verandanın üzerinde yükselen uzun sütunlar var. Bu evin karakterli olduğunu şimdiden anlayabiliyorum.

Julie bizi ön kapıdan içeri aldığı anda, ağızım açık kaldı. Eski bir ev olduğu için, ayrı, kutu gibi odalardan oluşan kapalı bir plan, hatta ahşap panelli duvarlar bekliyordum. Ama bu evin baştan aşağı yenilenmiş olduğu çok açık. Gözlerim geniş, açık plan oturma odasından, arkadaki devasa bir terasa bakan sürgülü kapıların duvarına ve onun ötesinde, sonu görünmeyecek kadar derin bir arka bahçeye kayıyor.

Bug benim yaptığımı görmüş olmalı ki pencerelere doğru büyük adımlarla yürüdü. "Şaka yapmıyordun," dedi Julie'ye.

Julie sağdaki sürgülü kapıyı açıyor. "Bu kapılar duvara doğru kayarak hava güzel olduğunda harika bir iç/dış mekan alanı yaratıyor. Eğlenmek için mükemmel." Asher'a dönüyor. "Ve tüm erkeklerin istediği şey: büyük bir açık mutfak."

Asher bana dirsek atıyor ve ikimiz de aynı şeyi düşünüyor gibi bakışıyoruz. Bana cesaret verici bir gülümseme atıyor.

Beğendim. Gerçekten çok beğendim. Ama yüzümü ifadesiz tutmaya çalışıyorum. Ve kesinlikle ağızımı kapalı tutacağım.

Çoğu eski evde olduğu gibi, yatak odaları aynı alanda toplanmış. Bug'ın elleri kalçalarına konuyor. "Bu olmaz."

"Benimle gel," der Julie. "Senin için başka bir şey düşünmüştüm." Onu büyük oturma odasından geçip mutfığı geçerek arka koridora kadar takip ediyoruz. Orada, arka bahçenin muhteşem manzarasına sahip büyük, boş bir oda var. "Buna ne dersin?"

Bug etrafına bakınıyor. "Çok... sıkıcı. Dolap bile yok."

Asher öne çıkıp duvara vurur. "Buraya bir tane koyabiliriz, oda yeterince büyük. Hatta o duvarın diğer tarafındaki banyoya bir kapı açabiliriz, böylece kendi girişin olur."

Omuzlarını silker, etkilenmemiş görünüyor. "Havuz yok. Sinema odası yok."

"Havuz yapacağız," diye onu ikna eder Asher. "Julie'nin bodrum hakkında söylediklerini unutma. Öyleyse, bu evi de almamamız için tüm nedenleri saymaya başlamadan önce en azından turu bitirelim mi?"

Kadın pencereden dışarıya bakar. "Peki."

Bu kelime, kelime listesinin en üstüne eklenir.

Julie bizi mutfığa geri götürür, bu arada mutfığı çok beğeniyorum. Çift fırın, endüstriyel boyutta bir buzdolabı ve bir orduya yetecek kadar tezgah alanı var. Büyük kiler odasının arkasında merdivenlere açılan bir kapı var. "Ve bu merdivenler senin ofisine çıkıyor, Asher."

Bug tezgahın üzerine oturur ve turu burada bitirmiş gibi görünür. Sanırım bu ev hakkında kararını çoktan vermiştir. Bu konuda fazla üzülmemeye çalışıyorum. Belki Asher haklıdır ve bir gece uyuduktan sonra bu evlerden birinde kararını değiştirir.

Üçümüzü onu mutfakta bırakıp merdivenlerden yukarı çıkıyoruz. Ayakta durup etrafa bakıyorum, kendi dairemi hatırlayarak gülümsüyorum, ama bu daha küçük. Hatta bir tavan penceresi bile var. En büyük fark, bu "daire"nin tek odalı olması, daha çok bir stüdyo gibi. Arka bahçeye bakan üç büyük pencere ve ön tarafı gören iki pencere daha var. Muhtemelen yatak olarak kullanılan bir köşe, Asher'ın masası için mükemmel olur. Karşı duvara bir kanepe ve belki bir grup sandalye veya küçük bir masa koyabiliriz. Küçük bir buzdolabı ve mikrodalga fırın bulunan bir bar bile var. Herkesin hayalindeki ev ofisi.

"Bu harika," diyorum, Bug etrafta olmadığı için sonunda düşüncelerimi paylaşabileceğimi hissederek.

Asher'a kafamda canlandırdığım her şeyi anlatmaya başlıyorum, birden mavi bir ışık görürüm. Sanırım Bug merak etmiş. Ev hakkında ne kadar mükemmel düşündüğümü bilmesini istemediğim için hemen susarım.

Geniş odayı gören gözleri fal taşı gibi açılır. Üçümüz sessizce onu izlerken, o ıslak barın tezgahını parmağıyla okşar, sonra dolaba ve bitişik banyoya göz atar.

"Bunu almalıyız."

Üç çift şaşkın göz ona bakıyor. "Sen... bu evi *beğendin mi*?" diye soruyor Asher.

"Bu *odayı* beğendim." Arka pencerelere doğru yürüdü ve dışarı baktı. "*Burası* benim yatak odam olmalı."

Asher yanına yaklaşır. "Bug, burası benim ofisim olur."

Ellerini beline koyar. "Bu hiç mantıklı değil. Burası açıkça yatak odası. Özel banyosu var. Dolabı var. Aşağıdaki oda senin ofisin olmalı. Böylece hiçbir şeyi yeniden düzenlemek zorunda kalmazsın. O oda da yeterince büyük ve bahçenin muhteşem manzarasına bakıyor."

Asher başını eğip odaya bakıyor. Gözleri benimkilere takıldığında, dudaklarımı ısırıp omuz silkmekten başka bir şey yapamıyorum. Mantıklı bir argüman. Ama bunu söylemeye cesaret edemiyorum, yoksa sözlerini geri alabilir.

Sürgülü kapıya doğru yürür, kapıyı açar ve güneş ışığı içeri dolanır. "Bir şartla," der, Bug'a dönerek. "Sen otuz yaşına gelene kadar bu girişi kapatacağım."

O düşünür, sonra "Havuz yapabiliriz, değil mi?" der. "İlk yapacağımız şey o olacak."

Gülümsüyor. Bugün ilk kez gülümsüyor. Belki de onun yanında olduğumdan beri ilk kez. Asher'ın yanına koşarak gidip elini uzatıyor. "Anlaştık."

"Az önce... bir ev mi aldık?" diye soruyorum çekinerek.

Asher kolunu Bug'ın omzuna atıyor. "Kesinlikle aldık."

Julie, sanki Bug'ın dahil olduğu hiçbir anlaşmayı sonuçlandıramayacağını düşünmeye başlamış gibi uzun bir nefes verir. Asher ve benim heyecanımızı gizlemeye çalıştığımızı fark etmiş olmalı. "Darla, baban ve Allie tekliflerini konuşurken ben seni arkaya götüreyim. Havuzun nereye yapılacağını bana gösterirsin."

Odanın dışına çıkarlar ve Julie'nin sesi uzaklaşır uzaklaşmaz, neredeyse Asher'ın kollarına atlarım.

Beni kucaklayıp başımı öptü. "Gerçekten beğendin mi?"

"Çok beğendim. İkizlerin odaları bizimkinin hemen yanında olacak. Senin de büyük bir ofisin olacak. Bug ergenlik çağında, kendi alanına ihtiyacı var. Mükemmel."

"Dış kapıyı kilitlemek konusunda ciddiylim."

Gülüyorum. "Bundan hiç şüphem yoktu. Ayrıca, bunu yapman gerektiğini bizzat biliyorum."

Sorgulayan bir ifadeyle kaşlarını kaldırıyor ama ben daha fazla açıklamaya gerek görmüyorum. Jason'ın apartmanımın dış merdivenlerini kullanarak beni ne sıklıkla ziyaret ettiğini bilmesine gerek yok.

Saçımı kulağımın arkasına atıyor ve başını eğiyor. "Seninle yaşamak için sabırsızlanıyorum. Seninle bir hayat kurmak için. Seninle bu bebekleri yapmak için. Bu evin her odasını seninle vaftiz etmek için." Boynuma bir öpücük konduruyor. "Seninle evlenmek için."

Sözleri içimi ısıtır. Vücudunun sıcaklığı. Geleceğimize olan güveni.

"Bir adım daha yaklaştık, biliyorsun." Geri çekilir ve gözlerime bakar. "Buraya taşıyoruz. Bir evimiz var, Bug'un bizim kadar sevdiği bir ev." Elimi sıkar. "Onun da *seni* benim kadar sevmesi an meselesi."

Yere bakıyorum. "Umutlanmıyorum."

Parmağını çenemin altına koyup beni kendisine bakmaya zorladı. "Olacak, hayatım. Ama bu bir maraton, sprint değil."

Onun sözleri kalbimin tam ortasına çarptı. O çok haklı. *Bugün* onu kendime aşık etmem gerektiğini düşünmeye devam ediyorum. *Hemen*. Ama bu gerçekçi değil. Uzun vadeli oynamam gerekiyor.

Parmak uçlarına basarak ayağa kalktım ve yanağına öptüm. "Sana ne kadar akıllı olduğunu hiç söyledim mi?"

"Sanmıyorum." "Ama öylesin."

"Egomla oynamayı seviyorum." Gözleri karardı ve tehlikeli bir hal aldı. "Başka neyim var sence?"

"Bir bakalım." Dudaklarımı yalarım. "Yakışıklı." Omzuna öpücük kondururum. "Güçlü." Boynuna öpücük kondururum. "Çekici." Dudaklarının kenarına öpücük kondururum. "Ve çok seksi."

Gözleri parıltıyor, dudakları dudaklarıma çarpıyor ve yakında bizim evimiz olacak bu evde ilk kez öpüşüyoruz. Çocuklarımızı büyüteceğimiz yer. Belki de birlikte yaşlanacağımız yer.

"Seni seviyorum," diyor dudaklarıma.

"Ben de seni seviyorum."

Yirmi Altıncı Bölüm

Allie

Son zamanlarda işime minnettarım. Asher'ı özlemekten uzak tutuyor. Neden onunla birkaç günden fazla birlikte olmadığımız halde onsuz yaşamak gittikçe zorlaşıyor, bilmiyorum. Ama evin sözleşmesini imzaladıığımızdan beri, tek düşünebildiğim onunla yaşamak, onunla bir gelecek kurmak, hatta belki onunla evlenmek.

Evin tapusu birkaç hafta sonra devredilecek, o zamana kadar Asher ve Bug benim ailemle kalacak. Parmaklarımla dizüstü bilgisayarındaki evin çizgilerini takip ediyorum. Fotoğraflara bakıp nasıl olacağını hayal etmekten kendimi alamıyorum.

Yine de bir parçam korkuyor. Bug ile nasıl olacağını bilmiyorum. Üçümüz aynı çatı altında yaşayacağız. Montana Manor'da, ailem arabulucu olabildiğinde durum farklı. Her akşam Asher, Bug ve ben birlikte akşam yemeği yerken nasıl olacak? *Ya da... Tanrım...* Asher seyahate çıktığında, sadece Bug ve ben kalacağız.

Gözlerimi kapatıyorum. Neden bunu şimdiye kadar düşünmedim? Her ay en az bir hafta seyahat ediyor. Bu düşünce içimi endişeyle dolduruyor ve midem bulanıyor.

Dur... midem bulanmıyor.

Elimi karnıma bastırıp, tekrar olmasını isteyerek yoğun bir şekilde konsantre oluyorum. Tekrar olduğunda, gözlerim yaşlarla doluyor. Hangisi hareket ediyor acaba? Belki ikisi de. Belki de bir tür doğum öncesi kardeş rekabetinde yer kapmak için kavga ediyorlar. Küçük hareketleri hissederken duygularımın tadını çıkarırken, zihnimde onların büyüdükleri zamanki bulanık bir görüntü belirliyor. Kızım bana benzeyecek mi? Oğlum Asher'a mı benzeyecek? Benim kardeşlerimle olduğum kadar birbirlerine yakın olacaklar mı? Mia'nın ikiz kardeşi Dax ile olduğu gibi? Oğlum onu koruyacak ve her zaman yanında olacak mı?

Şu anda hissettiğim mutluluk ne kadar büyük olsa da, gözyaşlarımın hüzne dönüşmesine engel olamıyorum. Onları koruması gereken kişi Christopher'dı. İkisini de kollayacak ağabeyleri. Bebekler doğduğunda o on yaşında olacaktı. Onları kucağına alıp, besleyip, sallayabilirdi.

"Seni özlüyorum, Christopher," diye fısıldıyorum.

Aklım Darla'ya kayıyor. Onların koruyucusu olacak mı? Yoksa onları sadece benim bir uzantım olarak mı görecek? Kaçınılması gereken iki kişi daha. Hatta belki de nefret edilecek.

Kapımda bir hareket duyunca gözlerimi silerim.

Natasha bir klipsli dosya tutuyor. "Nelson'ların düğünü bu hafta sonu. Ben halledeyim mi?" Başını kaldırıp ofisime bir adım atıyor. "Allie, iyi misin?"

"İyiyim. Sadece hormonlar. Hayır, düğünü kendim hallederim. Son zamanlarda beni çok destekledin ve bu adamlar geldiğinde daha da fazla yardımına ihtiyacım olacak."

Kapının eşiğine yaslanıyor. "İşten sonra geri dönmeyi düşünüyor musun?"

Gözlerim onun gözlerine kilitlenir. "Tabii ki. Şaraphaneden ayrılmayı hayal bile edemiyorum. Yani, evet, muhtemelen biraz azaltacağım, ama mümkün olduğunca burada olmayı planlıyorum."

"Eminim anneler köşeye birkaç beşik koymana izin verirler."

Gülüyorum. "Sanırım sorun etmezler. Ama işimi yapabileceğimi sanmıyorum."

"Bir dadı tutmalısın."

Başımı eğiyorum. "O kadar ileriye düşünmedim bile."

Duvardan iterek ayağa kalktı. "Peki, başka bir şeye ihtiyacın yoksa ben çıkıyorum."

"Sen git. Ben de birazdan çıkacağım."

O fark edene kadar gülümsediğimi bile fark etmedim. "Yüzündeki ifadeye bakılırsa, bugün Asher'in şehre taşındığı gün, değil mi?"

Başımı sallarım. "Uçakları otuz dakika sonra inecek." "Senin için çok sevindim, Allie."

Söyleyişinde hem mutluluk hem de hüznün var. Bir zamanlar bir bebeğim olduğunu ve onu kaybettiğimi artık herkes biliyor. Doktoruma, aileme ve arkadaşlarıma söyledikten sonra, tüm kasaba kısa sürede haberi aldı. Neyse ki çoğu insan bu konuyu açmayacak kadar nezaket sahibi. Ama birkaç istisna oldu. Mesela Jason'ın teyzesine rastladığımda, beni "kaçtığım" ve onu yeğeninden mahrum bıraktığım için azarlama cüretini gösterdi. Ya da o kaltak Trina Sutter, ikinci kez kazara hamile kaldığım için doğum kontrolünün ne olduğunu biliyor muyum diye sordu.

"Teşekkürler, Natasha. Yarın görüşürüz."

O gittikten sonra, Delta uçuş takip uygulamasını açtım ve yeniden heyecanlanmaya başladım. Ve içimde hissettiğim heyecandan anlaşıldığı kadarıyla, sabırsız olan tek kişi ben değilim.

~ ~ ~

Dışarıda bekliyorum, neredeyse ayaklarımın üzerinde zıplıyorum. Taksiyi gördüğümde, yüzümdeki kocaman gülümsemeyi engelleyebilecek hiçbir şey yok.

Ama Bug'ın arka koltuktan indiğini gördüğümde, ne kadar yanıldığımı anlıyorum.

Yüzü kızarmış ve şişmiş. Sırt çantasını omzuna atarken yere bakıyor.

Asher'a sarılmak istiyorum, ama Bug'ın tüm dünyası çökmüşken bunun yanlış olacağını hissediyorum. "Şey... merhaba."

Darla bana bakar ve ben konuşmaya devam etmek isterim, ama o elini kaldırır. "Yapma. Yapma." Ön kapıya doğru yürür, kapıyı açar ve içeri girer.

Asher'a dönüp hüzünlü bir gülümsemeyle bakıyorum. "Hiç bu kadar mutlu ve üzgün olduğumu hatırlamıyorum."

Beni kollarına alır. "Ağzımdan lafları aldın." Bana öpücük vermek için eğilir. Dudakları dudaklarıma değmeden önce fısıldar, "Merhaba."

"Selam." Kollarını sıkıyorum. "Uçuşun nasıl geçtiğini sormama gerek yok herhalde."

Kafasını sallar. "Kötü bir gündü. Mel bu sabah gitti. Evlerimizi boşalttığımız için dün gece hepimiz aynı otelde kaldık. Bug ve Mel'e ayrı bir oda ayarladık. Eminim bütün gece uyanık kalmışlardır. Bu sabah onları ayırmak ve Harrell'lerin arabasının uzaklaşmasını izlemek işkence gibiydi."

"Üzgünüm. Ne kadar üzücü olduğunu biliyorum."

"Onu rahatlatmak için yapabileceğim veya söyleyebileceğim bir şey yok gibi. Sanırım sadece zamana ihtiyacı var." Evi işaret ederek başını sallar. "Muhtemelen yatıp yarın sabaha kadar uyuyacaktır."

Taksi şoförü Asher'ın arkasında boğazını temizledi, muhtemelen bagajdan valizleri indirmek için yardım istiyordu.

Dört büyük çantaya bakıyorum. "Bunların buraya sığmasına şaşırdım."

"Neredeyse sığmıyordu," diyor sinirli taksi şoförü, birini çekerek bagajın kenarından çıkarır.

Asher omuz silker, valizleri kenara çekerek çıkarır, sonra cüzdanını çıkarır ve adama yüklü bir bahşış verir.

Taksi uzaklaşırken, valizlerden birinin sapını tutarım, ama Asher hemen elinden alır. "Bana bırak. Hepsi ağır."

"Tekerlekleri var, Asher."

"Allie, bırak ben yapayım. Lütfen?"

Kırılmak istiyorum — sırf hamileyim diye beni yapamayacakmışım gibi davranıyor — ama onun bu koruyucu yanını seviyorum. Yine de alaycı bir şekilde soruyorum: "Önümüzdeki on dokuz hafta boyunca bana bebek gibi mi davranacaksın?"

"Bebeğim, hayatımızın geri kalanında sana çocuk eldivenleriyle davranacağım. Hamile olduğun için değil, benim olduğun için." Baygın bir iç çekişim duyulur. "Ne romantiksin."

Dudakları dudaklarımın üzerinden geçer. "Sadece seninle, tatlım. Şimdi bunları içeri alayım." Popomu okşayarak beni acele ettirir.

"Tamam. Akşam yemeğini hazırlayayım. Bu gece sadece biz varız. Annemler yarın Napa Valley gezisinden dönecekler."

Dört valizin ikisini alıp peşimden içeri giriyor, sonra diğerlerini almaya gidiyor. Ama mutfığa sadece birini getiriyor ve onu dairemin merdivenlerinin yanına koyuyor.

Gülüyorum. "Bana tek valizin bu mu diyorsun?"

"O on üç yaşında. Anlaşılan önümüzdeki iki hafta boyunca tüm gardırobunu yanına almadan yaşayamıyor. Taşımacılara paketlememe izin verdiği tek kıyafetler kapüşonlu sweatshirtleriymiş."

Salata kaselerini masaya koyuyorum. "İki hafta sonra birlikte yaşayacağımıza inanamıyorum."

Yanımda durur. "Al, *bugün* birlikte taşınıyoruz." "Biliyorum. Biraz muhteşem, değil mi?"

Kollarını bana doladı. "Kesinlikle." Vücudumuz birbirine yapışırken nefesini içe çekti ve aramızdaki şeyi bir kez daha hatırladı. Aşağıya baktı. "Neredeyse yarı yola geldiğimize inanmak zor."

"Hadi bahsedelim." Gülümserim. "Bugün tekme hissettim."

Kaşları kalkar. "Hangisiydi?"

Kıkırdamak. "Hiçbir fikrim yok."

Dizlerinin üzerine çöküyor ve iki elini karnıma koyuyor.

"Hissedebileceğini sanmıyorum. Çok hafifti, küçük baloncuklar ya da kelebek kanatları gibi. Belki birkaç hafta sonra."

"Sabırsızlanıyorum. Bug'in karnımda hareket ettiğini hiç hissetmedim." Ayağa kalkar ve sebzeleri kesmek için bir bıçak alır.

"Bug'in annesinden bahseder misin? O senin kız arkadaşın değil miydi? Neden bebeğin hareketini hiç hissetmedin?"

"Adı Lisa'ydı. Kız arkadaşım değildi, sadece birkaç kez çıktığım bir kadındı." Gözlerini kısar. "Sana bu hikayeyi hiç anlatmadım mı?"

Kafamı sallıyorum. "Tam olarak değil. Tek bildiğim, annesinin onu istemediği." Tezgaha bakıyorum. "Sanırım bebekler hakkında konuşmaya pek açık değildim, değil mi?"

"Anlaşılabilir." Elini omzuma koyup sıkıyor. "Ben tek baba olmaya nasıl başladığımı ya da Stella ile neler yaşadığımızı anlatmaya başladığımda hep dalıp gidiyordun, ben de bu konuyu açmamaya başladım." Şakağıma öpücük konduruyor. "Christopher'ı bilseydim keşke."

"Bugün, tekmelerini hissettiğimde, nasıl bir ağabey olacağını merak ettim."

"Eminim onların koruyucusu olurdu."

Gülümserim. "Ben de tam olarak öyle düşünmüştüm."

Kaynayan suya makarna koyup, Darla'nın babası olma hikâyesini dinliyorum.

"Lisa kürtaj olmak istiyordu. Bana bebekten bahsetti çünkü kürtaj masraflarını karşılayamıyordu." Salatasını bitirip tezgaha yaslanarak ayak bileklerini çaprazladı. "Babam yeni vefat etmişti ve ben on iki yaşındaki Marti ile hayatımı düzene sokmaya çalışıyordum. Ona parayı verip bu işten kurtulmak çok kolay olurdu. Ama bunu yapamadım. Bebek benim bir parçamdı. Lisa'nın kürtaj olacağını düşündüğüm her seferinde annem aklıma geliyordu. Annem Marti'ye hamileyken kanser olduğunu öğrenmişti. Doktorlar kürtaj yapıp tedavi görmesini söylemişlerdi. O ise karnındaki bebeği çok sevdiği için bunu reddetmişti. Annem böyle bir fedakarlık yapabiliyorsa, benim her şeyi başarabileceğimi biliyordum."

"Annemi çok severdim" derken sesim duygudan boğuluyor.

Gülümsüyor. "O da seni severdi. Neyse, Lisa'yı bebeği doğurmaya ikna etmek çok zor oldu. Hamile olmaktan nefret ediyordu. Bana kızdığı için bir daha asla romantik bir ilişkimiz olmadı. Ben hiç

ona dokunmaya veya bebeği hissetmeye hakkım olduğunu hissedecek kadar yakındım. Hiçbir randevusuna davet edilmedim. Bebeğe iyi bakmadığından, içki içtiğinden veya daha kötüsünden korkuyordum, ama ona baskı yaptıkça beni daha da uzaklaştırıyordu. Hastanedeki bir hemşire arayıp gelmemi isteyene kadar Bug'ın doğduğunu bile bilmiyordum.

Derin bir nefes verdi. "Lisa gece bile kalmadı. Doktorların tavsiyesine uymayıp taburcu oldu. Hemşireye avukatımın hazırladığı belgeleri verdi. Beni babası ve yasal vasisi olarak gösteren belgeler. Ebeveynlik haklarından feragat ettiğini belirten belgeler. Sonra da gitti. Bir daha birbirimizi hiç görmedik."

Asher ve benim ne kadar çok ortak noktamız olduğunu fark edince ağzım açık kalır. "Yani ikimizin de diğer ebeveynleri kürtaj yaptırmak istemiş."

"Vay canına, öyleymiş." Uzun bir nefes verdi. "Tanrım, keşke senin hikayen farklı olsaydı."

Başımı sallıyorum. "Bug'a Christopher'dan bahsettin mi?"

"Hayır. Benim söylememem gerektiğini düşündüm. Eğer ona anlatmak istersen, uygun bir zamanı bekleyip kendin anlatabilirsin."

"Biliyorsun, birkaç hafta sonra anatomik tarama var. Bug'ı da davet etmeye ne dersin?"

Şaşırmış görünüyor. "Bunu yapar mısın?" "Onlar onun kardeşleri."

Gözleri alev alev yanarken beni tezgaha sıkıştırdı. "Seni ne kadar çok sevdiğimi biliyor musun?"

Fırın bip sesi çıkarır ve ben onu hızlıca öperim, sonra sarımsaklı ekmeği çıkarırım. Tüm yemeği masaya götürürüz. Ama yemeden önce üçüncü bir tabak hazırlayıp Asher'a veririm. "Bug acıkırsa diye bunu ona götür."

Gözlerimin içine derinlemesine bakar. "Lanet olsun, seninle büyük ikramiyeyi kazandım." Ona şaşkın şaşkın bakarım.

Tabağı alır. "Sen zaten harika bir annesin, Al."

O odadan çıkarken, karnımı okşayarak onun sözlerinin tadını çıkarırım, umarım haklıdır ve tüm çocuklarımız için iyi bir anne olabilirim.

Yirmi yedinci bölüm

Allie

Masaya bakıyorum ve birden bu aile kahvaltılarını ne kadar özleyeceğimi fark ediyorum.

Kendimi bildim bileli, küçükken bile bu kahvaltıları yapardık. Büyüdükçe ve kardeşlerim evden ayrıldıkça, annemin meşhur pastırmalı krepleri için rastgele uğrarlar. Artık haftada bir veya iki kez yapıyoruz, ama annem her zaman hazırlıklıdır ve taze hamuru asla bitmez.

"Her şey yolunda mı?" diye sorar annem, Lucas tabak masaya bile gelmeden krepini bıçaklarken, dolu bir tabak bırakarak.

Omuz silkiyorum. "Bu spontane aile toplantılarını özleyeceğimi düşünüyordum."

Eli omzuma konar. "Ay'a taşınmıyorsun Allie."

Kaşlarımı çatıyorum. "On gün sonra taşınacağım için hiç üzölmüyor musun?"

"Tabii ki." Başını yana eğiyor. "Aslında, hayır. Yani, gece geç saatlerdeki sohbetlerimizi ve bazen birlikte işe gitmemizi özleyeceğim. Ama bence bu harika bir şey, tatlım. Çoğu ebeveynin çocuklarının tadını çıkarabileceğinden çok daha uzun süre seninle birlikte oldum. Ayrıca, her zaman evimizin kapısı sana açık, biliyorsun."

Elini tutup tutuyorum. Annemle her zaman çok yakındık. Sadece on dakika uzaklıkta olacağımı biliyorum ve neredeyse yirmi dokuz yaşında bu duyguları yaşamak saçma. Ama bebeklerin gelmesiyle her şey biraz bunaltıcı hale geliyor. Bazen bir kızın annesine ihtiyacı olur.

"Haydi ama," diye iç geçirir Lucas. "Artık kopar şunu." Annem onun kafasına hafifçe vurur.

Asher masanın altında elimi sıkıyor ve ona baktığımda bana cesaret verici bir gülümseme atıyor. Sonra masanın diğer tarafına, Bug'ın kucağında kıvranan Mitchell'ı işaret ediyor. Neredeyse beş aylık olan Mitchell, artık yerinde duramayan bir yaşta.

"Ne zaman krep yiyebilecek?" diye sorar Bug.

"Birkaç ay daha olmaz," diyor Regan. "Geçen hafta bebek mamasına başladık. Şu ana kadar en sevdiği şey şeftali."

"Harika. Onu besleyebilir miyim?"

"Tabii." Regan bana bakıp gülümser. "Çantamdan biraz getireyim."

Annem köşede duran mama sandalyesini çekiyor. "Sanırım bunlardan birkaç tane daha almam gerekecek," diyor mutlu bir şekilde.

Regan, Mitchell'ı mama sandalyesine oturtur. NICU'dan taburcu olduğundan beri ne kadar ilerleme kaydettiği inanılmaz. Tam zamanında doğmuş bebeklerle aynı seviyeye gelmiş gibi görünüyor. Hatta destekle oturuyor, ki Regan'a göre bu, katı gıdalara başlayabileceğinin işaretiymiş.

Herkesin bana verdiği ebeveynlik kitaplarını okumaya başlamalıyım sanırım. Ama her okuduğumda Christopher aklıma geliyor ve bu neredeyse bir ihanet gibi geliyor.

Bug, küçük bebek kaşığını kavanoza daldırıp Regan'ın gösterdiği gibi Mitchell'ın dudaklarına dokunduruyor. Mitchell'ın ağzı genişçe açılıyor ve hepimiz gülüyoruz. Mitchell ilgi odağı olmayı çok seviyor ve yemekten çok bizim kahkahalarımıza tepki veriyor, bu yüzden şeftali çenesinde damlıyor ve bu da daha fazla kahkaha koparıyor. Küçük ellerini tepsiye vuruyor.

Bug kulaklarından kulaklarına gülümsüyor.

Asher ve ben birbirimize gizlice bakıyoruz, ikimiz de bunun onun durumumuzu kabullenme sürecinde atılmış bir adım daha olmasını umuyoruz.

"Harika bir abla olacaksın," diyor Regan.

Tamamen kaskatı kesiliyorum. Sanki Darla'nın tipik alaycı, huysuz tepkisine hazırlanmışım gibi.

Bu yüzden, "Çocuklar oldukça havalıdır" dediğinde şaşıyorum. Ama sonra gözleri bir anlığına bana kayıyor. "Benim sorunum bazı yetişkinlerle."

İşte bu.

Asher ona bir şey demiyor çünkü bu, diğer zamanlarda bana açıkça saygısızlık ettiği durumlardan farklı. Son zamanlarda bu, sadece o yokken oluyor gibi görünüyor. Sanırım bir ara onu ölümle tehdit etmiş.

Ancak onu ispiyonlayıp, o yokken onunla dalga geçtiğini ona söylemeyeceğim. Bunu yaparsam, onun güvenini ve saygısını asla kazanamam.

Asher yemeyi bırakır, cebinden telefonunu çıkarır ve masadan kalkar. Mutfağın diğer ucunda kimle konuşuyorsa, gözlerim onun üzerindedir. Konuşurken suçlulukla bana bakar ve göğsü, duyamadığım ama görebildiğim bir hayal kırıklığı içeren iç çekişle inip kalkar.

Telefonunu cebine koyup yerine oturur. "Buraya geleli sadece birkaç gün oldu, sana bunu yapmak zorunda kaldığım için çok üzgünüm, ama Rich'in yıllardır bizimle anlaşmaya çalışmakta olduğu bir teknoloji firmasında acil bir durum çıktı. Büyük bir veri sızıntısı olmuş. Rich ve Arjun bugün geç saatlerde uçacaklar, ama ben oraya gidip hemen işe koyulmam gerekiyor."

"Nereye?" diye soruyorum.

"Şehre."

Omuz silkiyorum. "O kadar da kötü değil. En azından yakındın."

"Evet, ama..." Hala mutlu bir şekilde Mitchell'ı besleyip onunla oynayan Bug'a bakar. "Bir gecelik çanta hazırlamak mantıklı. Bu gece çok geç saatlere kadar çalışabilirim ve bu sorun gün sonuna kadar çözülmez. Yarın akşama kadar çözülür umarım." Başını sallar. "Tanrım, sana bunu yapmak istemiyorum."

"Sadece bir gece Ash. Sanırım halledebilirim. Ayrıca, Bug için endişeleniyorsan, ailem burada, onlar ilgilenir."

Başını eğip yumuşak bir sesle, "Araya girmenize *gerek* yok. Onunla konuşurum, sana saygılı davranmasını sağlarım."

"Yapma. Kendi şartlarımızla bir araya gelmeliyiz."

Saate bakar. "Kahretsin. Gerçekten gitmem gerek. Geciktiğim her dakika onlara paraya mal oluyor." Ayağa kalkar. "Bug, işe gitmem gerek, yarın akşama kadar dönmeyeceğim."

Kaşığı tutan eli kurşun ağırlığında masaya düşer. "Beni burada bırakıyorsun. *Onunla mı?*"

Asher ona uyarıcı bir bakış attı. Herkesin önünde onu azarlamaması için dirseğini sıktım.

"Bugün bir gün geçirelim," diyor annem. "Benimle işe gelmeye ne dersin? Bugün işim az. Eğlenceli olur. Marti, Charlie ve Dallas'ı da akşam yemeğine davet edebiliriz."

Gözlerimi ona çevirdiğimde, "*Teşekkür ederim*" diye dudaklarımla söylüyorum. Asher elini uzatıyor. "Yardım eder misin?"

Gülümserim ve avucumu onun avucuna koyarım, çünkü bu kesinlikle "*gitmeden önce seni deli gibi öpmek istiyorum*" anlamına gelir.

Yirmi sekizinci bölüm

Asher

Çok uzun bir gün oldu. Saat dokuz buçuk ve Rich, Arjun ve ben otel restoranında akşam yemeğimizi bitiriyoruz.

Rich içkisini kaldırıyor. "Bugünkü maaşlarımız için. İyi iş çıkardınız beyler. Bugün kanamayı durdurduk, yarın sadece temizlik kalacak."

Arjun ve ben kadehlerimizi onun kadehine çarptık. "Harika bir ekibiz," dedi Arjun.

Rich başını sallar. "Öyleyiz. Asher, buraya çabucak gelebilecek kadar yakın olman büyük şans oldu. Bugün onların kışını kurtardık."

Rich San Diego'da, Arjun ise Omaha'da yaşıyor. İkisi de öğleden sonra geldi, ama ben sabah dokuz çeyrekte buraya varabildiğim için, veri ihlali nedeniyle şirketin milyonlarca dolarlık zararı önlemiş olabiliriz. Bu nedenle, Rich için büyük bir kazanç olacak olan, gelecekteki hizmetlerimiz için sözleşme imzaladılar.

Omzunu sıkıca tutuyorum. "Bonus beklemeli miyiz? Dört bin metrekairelik bir evi satın almak üzereyim, biliyorsun."

Gülüyor. Arjun ve benimle çalışmanın ne kadar değerli olduğunu biliyor ve her zaman servetini paylaşan biri olmuştur. "Ev partisine davet edildiğim sürece sorun yok."

Rich hesabı ödüyor, hepimiz zorlu bir günün ardından yatmak için sabırsızlanıyoruz.

Otel lobisine giderken bardan geçerken tanıdık bir yüz görüyorum ve şok oluyorum.

"Siz gidin," diyorum. "Sabah görüşürüz."

Onlar giderken, ben burada durmuş, gördüğüme inanamıyorum. Bara doğru yürüdüm. "Stella?"

Neden yürümeye devam etmediğimi tam olarak bilmiyorum. Ona uzun zamandır söylemek istediğim şeyleri söylemek için mi durdum?

Bana yemek tabağı kadar büyümüş hüznü gözlerle bakıyor. "Asher! Aman Tanrım."

Beni, uzun zamandır görmediği bir arkadaşımıymışım gibi kucaklıyor, beni ve sekiz yaşındaki kızımı habersizce terk edip kalbi kırık bir şekilde bırakmış eski sevgilisi değilmiş gibi. Ona sarılmıyorum.

"Hâlâ kızgın mısın?" diye sordu, beni bırakarak.

"Ciddi misin? Stella, bana boşanma davası açacağını söyleyen bir not bırakıp gittin."

En azından suçlu görünme nezaketini gösteriyor. "Son düşükün beni nasıl mahvettiğini biliyorsun, Asher. Artık yapamazdım."

Hayatım boyunca unutamayacağım bir gün. Daha önce dört kez yaşamıştık. Sekiz kez tüp bebek tedavisi görmüştük. Her gün uyanır ve bir gün daha geçirdiğimiz için gülümserdi. Dokuz haftalıktı. İkimiz de heyecanlanmaya başlamıştık. Birkaç hafta sonra rahatlamaya başlayabilirdik.

Ama sonra yataktan kalkmış, çarşaflardaki parlak kırmızı lekeyi görünce nefes nefese kalmıştı. Karnını tutarak banyoya koşmuş, tuvalete oturmuş, kramplar içinde çığlık atıp ağlamıştı. Sonra yaptığı şey, sonsuza kadar hafızama kazındı.

Tuvaletin önündeki yere diz çöktü ve tüm kağıt mendilleri ve kan pıhtılarını çıkardı, banyo fayanslarının üzerinde onları karıştırarak bebeğe ait olabilecek herhangi bir şey aradı. Hayatımda gördüğüm en yürek parçalayıcı ve korkunç şeydi. Kederden deliye dönmüştü, kalıntılar arasında bebeğimizi arıyordu.

Onu uzaklaştırdım, devam etmesine izin vermedim. Beni vurdu, hakaretler yağdırdı, onu kollarımın arasına alıp yatağımıza götürürken bana küfretti.

Marti'yi arayıp Bug'a bakmasını istedim ve Stella'yı hastaneye götürdüm. Her şey bittikten sonra eve döndüğümüzde, üç gün boyunca uyudu. Dördüncü gün, Bug'ı okuldan aldıktan sonra eve geldiğimde, Stella'nın tüm eşyaları gitmişti ve tezgahın üzerinde bir not vardı. Benden ayrılmak istediğini yazmıştı. Boşanmak istiyordu.

O sabahtan beri onu ilk kez görüyorum.

"Ne kadar yıkıldığımı biliyorum. Ben de öyleydim. Sadece bir *ayrılık* mektubundan daha fazlasını hak ettiğimi düşünüyorum." Sahte bir gülümsemeyle gülümsedim. "Lanet olsun, bir ayrılık mektubu bile daha iyiydi. Bana bıraktığın şey çok acımasızcaydı. Lanet olası bir not." Yıkıcı bir nefes verdim. "Ve kızıma yaptığın şey... Bu, en affedilmez şeydi."

Gözlerini bar tezgahına indirir. "O nasıl?" "On üç yaşında. Sence nasıl olabilir?"

Yanındaki koltuğu işaret etti. "Otur."

"Sanmıyorum."

"Lütfen, Asher? Yani, aynı anda aynı yerde olma ihtimalimiz ne kadar? Belki de bu olması gerekiyordu."

"Biriyle birlikteyim, Stella."

Sol elini bana gösterir. "Ben de. İki yıl önce Jeffrey ile evlendim. Eğer öyle düşünüyorsan, bir ilişki aramıyorum. Şu anda biriyle birlikte olmadığın çok açık. O yüzden kal, sadece birkaç dakika."

"Ne arıyorsun, Stella?"

Omuzlarını silkiyor. "Kapanış mı? Hadi ama, eski günlerin hatrına?"

Göğsüm hava ile dolup boşalıyor. Böyle bir günün ardından uyuyor olmam gerekirdi. Ama belki de haklıdır. Belki de hayatımızın o bölümünü kapatmak iyi olur.

"Bourbon, buzlu," diye barmen'e otururken söylüyorum. "Ee, burada ne işin var?"

"Artık Albany'de yaşıyorum. Babamın cenazesi için buraya geldim." "Gerry mi öldü? Çok üzıldüm. Kocan nerede?"

"Londra'dan geliyor. Uçağı yarın sabah erken saatte inecek. Oğlunu ziyarete gitmişti."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Yine bekar bir babayla mı evlendin?" O başını sallıyor.

"Çocuğun var mı?" diye tereddütle soruyorum.

O üzgün bir şekilde başını salladı ve sordu, "Senin var mı? Darla dışında?"

Teknik olarak yok, diye başımı salladım. Henüz yok. Bu kadını ne kadar sevmesem de, bir zamanlar onu sevmiştim. O hala çocuğu yokken, benim iki tane daha olacağını onun yüzüne vurmam gerekmezdi.

"New York'a ne iş için geldin?" diye sordu. "İş. Sadece bir gecelik."

"Sadece bir gece için çok uzaklara gelmişsiniz."

"Artık o kadar da uzak değil. Şehrin hemen dışında yaşıyorum."

Çenesi düşüyor. "Florida'dan asla taşınmayacağını söylemiştin. Orayı çok seviyordun."

Omuz silkiyorum. "Daha çok sevdiğim bir şey buldum."

Yüzü yumuşar. "Gerçekten özel biri olmalı." "Öyle."

Şarap kadehinin kenarını parmağıyla izledi. "Çocuk sahibi olmayı düşünüyor musun?"

"Bunun hakkında konuşmak istediğimden emin değilim, Stella."

Gözleri doldu. "Babamın ölümüyle her şeyin anlamı değişti; hayatın ne kadar kırılgan olduğunu ve ailenin ne kadar önemli olduğunu anladım." Gözlerini kaçırdı. "Jeffrey ve ben yıllardır deniyoruz, neredeyse birlikte olduğumuz ilk günden beri. Başka biriyle olunca belki olur diye düşündüm. Ama hamile bile kalamadım. Meğer doktorlar haklıymış. Sorun bendeymiş."

"Üzgünüm."

"Geçen yılın sonunda evlat edinmeye karar verdik." "Harika bir fikir."

Kafasını sallıyor. "Onay alamıyoruz. Jeffrey'nin uyuşturucu kullanma geçmişi var. Bağımlılığını sürdürmek için araba çaldı, bu yüzden sabıka kaydı da var. Eski sevgilisi bu yüzden onu terk etti. Artık iyi. Yıllardır uyuşturucu kullanmıyor, hatta oğluyla ilişkisini yeniden kurdu. Ama başvurmuzu onaylayacak kişiler için bunların hiçbir önemi yok."

"Çok zor olmalı."

Şarabının kalanını yudumlayıp, yeniden doldurulması için elini kaldırdı. "Zor demek yetmez. Onu seviyorum, gerçekten seviyorum. Her şeyden çok." Uzun bir yudum aldı. "Ama çocuksuz bir hayatı yaşayamam."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bir karar vermem gerektiğini söylüyorum. Ya sevdiğim adamı terk edip tek başına anne olarak evlat edinmeliyim, ya da hayatım boyunca çocuk sahibi olmanın nasıl bir şey olduğunu hiç bilmeden yaşamalıyım."

Bu gerçeği reddedip ona bir çocuğu olduğunu söylemek istiyorum. Onu seven, ona bağlanan ve ona *anne* diyen bir üvey çocuğu. Benimle birlikte büyütüp yetişkin yapabileceği bir çocuk. Veda bile etmeden terk ederek hayatlarını mahvettiği bir çocuk. Ama bunların hiçbirini söylemiyorum. Söylemiyorum, çünkü o açıkça yıkılmış durumda. Bu noktada, acısı daha çok babasının vefatından kaynaklanıyor olabilir, ama her ne olursa olsun, içi parçalanmış ve ağlamaya başlıyor.

Elimi koluna koydum. "Stella, çok, çok üzgünüm."

Arkamızda bir boğaz temizleme sesi duyuldu ve dönüp Allie'yi gördüm. Stella'nın kolundan elimi çekip, onu burada gördüğüme çok şaşırdım. "Ben, şey... merhaba." Ama Allie'nin bakışları hala Stella'nın kolundaydı.

Bir adım öne çıkıp Stella'nın kişisel alanına girer ve elini uzatarak Stella'nın elini sıkmasını ister. "Sen de Rich olmalısın," der Allie

diye sorar. "Ya da belki Arjun." Bana ters ters bakar. "Ben gitsem iyi olacak. Ne kadar *çok* çalıştığınızı görüyorum."

Şaşkın bir şekilde Stella, Allie'nin hamile karnına bakar ve "Şey, ben Stella," der.

Allie'nin yüzü yıkılır. "Stella?" Gözleri Stella'nın ve benim gözlerim arasında gidip gelir. Sonra dönüp çıkar.

"Allie!" diye sesleniyorum. Bara işaret ediyorum. "Stella, gitmem gerek. Üzgünüm. Lütfen burada kal ve peşimden gelme."

"O senin kızın mı? Ve o... hamile mi?"

"Evet. Gitmem gerek. Her şeyin gönlünce olsun. Baban için başın sağ olsun." Otelin lobisine koşarak çıktım, sağa sola baktım ama Allie

bura

da Kapıcı dışarıyı işaret etti. "Bayan Montana az önce çıktı, efendim."

Tanrım. Kapıyı o açamadan kapıyı açtım ve onun peşinden koştum.

O

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Allie

"Allie!" Asher arkamdan bağıyor.

İçimde iki bebek varken koşamam ki. Sokağın aşağısına, köşeyi döndüm, yavaşça sürünerek ve hızlıca yalpalayarak ilerliyorum.

"Allie!"

Ondan kaçmak için bir lokantaya giriyorum, ama aynı zamanda bacaklarımın altından kayıp düşecekmiş gibi hissediyorum. Yorulduğum için değil, ağlamam gerektiği için. Ve muhtemelen kusmam gerektiği için.

Hızla kadınlar tuvaletine girip bir kabine dalıyorum, klozet kapağını kapatıp üzerine çöküyorum, başımı ellerimin üzerine eğiyorum.

Buna şaşırmanın mıyım? Her şey çok hızlı gelişti. Hamile olduğumu öğrenir öğrenmez, hayatını toparlayıp buraya taşındı. Ülkenin diğer ucuna. Benimle bir ev satın aldı. Yani, bir an önce ülke çapında bir ilişki yaşıyorduk, bir an sonra sonsuza kadar birbirimize bağlanmıştık.

Belki Bug ile geçinememizin stresi sonunda ona da etkisini gösteriyor. Ya da Bug, Asher'ın sadece "*doğru şeyi yaptığını*" söylerken haklıydı.

Bana olan duygularını *bu kadar* iyi saklayabilir mi? Gülümsemeyi takınıp, sahip olduğumuz şeyin istediği her şey olduğunu iddia edebilir mi? Bu tanıdık olmayan hormonlar beni o kadar saf mı yapıyor ki, ev satın alıp onunla bir gelecek kurmayı kabul edecek kadar ileri gittim?

Ağlamamak için elimden geleni yapıyorum. Mükemmel olmayan koşullarda benimle birlikte olmak istemeyen başka bir adam için ağlamayı reddediyorum. O bunu hiç istemedi. Ve kesinlikle ikisini birden istemedi. Kararlılığım çöküyor ve gözyaşları yüzümden akıp, karnımın üstündeki bluzuma damlıyor.

"Hanımefendi?" diye bir kadın kabinemin dışından sesleniyor.

Boğazımı temizleyip burnumu sildim. "Bana mı sesleniyorsunuz?"

"Dışarıda sizi kontrol etmemi isteyen bir adam var."

Kaşlarımı çattım. "Lütfen gitmesini söyleyin." "İyi misiniz?"

"Evet. Ama gitmesini istiyorum."

Ayak sesleri duyuyorum. Tereddüt ediyor. Hatta kendi kendine konuştuğunu bile duyuyorum. Ama sonra tuvaletin kapısı kapanıyor.

"Düşündüğün gibi değil, tatlım."

Asher'ın sesini duyunca kalbim sıkıştı. "Bana öyle deme hakkını kaybettin."

"Dışarı çıkar mısın da açıklayayım?"

Acınacak bir şekilde gülüyorum. "Neden telefon aldın ve şehre aceleyle gitmek zorunda kaldın diye mi? Ve sabah trenle eve gidip gelebileceğin halde bir gece kalmak zorunda kalman ne kadar da uygun *oldu*. İşin var mıydı ki Asher? Yoksa şehirde fahişelerle yatmayı mı seviyorsun? Senin hobin bu mu? Belki de on iki aşamalı bir programa ihtiyacın var, çünkü sende ciddi bir sorun var."

"Lütfen dışarı çık."

"Hayır."

O benim yanımdaki kabine girerken, Cole Haan Oxford ayakkabılarına bakıyorum. Sonra aniden, sırtüstü yere yatıyor ve bölmenin altından benim kabinime giriyor.

"Ne halt ediyorsun?"

Önümde ayağa kalkar, kapının kilidini açar ve "Yetişkin gibi davran ve beni dışarıya kadar takip et. Birer kahve içelim, her şeyi açıklayacağım." der.

"Eski karına elini kaldırdın, Asher. Tek açıklamaya ihtiyacım bu."

Hayal kırıklığıyla başını salladı. "Allie, gördüğün şey sadakatsizlik değil, sempatiydi. Sana yemin ederim, hepsi bu kadar. Kötü bir gün geçiriyordu."

"Aynı otelde kötü bir gün mü geçirdin? Aynı barda. Aynı anda. Bu tesadüf olamayacak kadar çok tesadüf." Ağlamalar yeniden başlar ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktur. "O *bizim* otelimiz, Asher. Nasıl yapabildin?"

Kapı açılır ve biri içeri girer. "Burada bir sorun mu var? Ben müdürüm. Polisi çağırmamı ister misiniz?"

Asher bana bakar, gözleri onu takip etmem için yalvarır.

"Hayır," derim. "Sorun yok."

"Başı dönüyordu," Asher dışarı çıktığımda diyor.

Beyzbol sopası taşıyan adam hamile olduğumu açıkça görebiliyor. "Oh, peki, köşedeki masaya geçin. Size meyve suyu ve kraker getireyim."

"Ve kahve," der Asher. "Kahve iyi olur."

Müdür, Asher'a yalan söylediğimizi biliyormuş gibi bakar ama yine de geri çekilir ve geçebilmemiz için kapıyı tutar. "Şurada." Der ve işaret eder.

Ben masaya oturduğumda, Asher yanıma kaymaya çalışıyor. Elimi kaldırıyorum. "Hayır."

Hayal kırıklığına uğrayarak, karşımdaki koltuğa oturur. Garson, müdürün getirdiği şeyleri aceleyle getirir. "İyi misin tatlım?"

"Tabii. Teşekkürler," diyorum, dokunmaya niyetim olmayan meyve suyu bardağına bakarak.

"Stella'nın babası öldü."

"Ve bu senin yalanını mazur mu gösterir? Dünyanın en güçlü lideri ölse bile umurumda değil, yalan söylemek yerine bana söylemeliydin, böylece eski sevgilini teselli etmek için gelmezdin."

Mükemmel saçlarını eliyle taradı. Bana kızgındı ama umurumda bile değildi. "Baştan başlayayım. Allie, iş için geldim. Bütün gün çalıştık. Benimle otele gel, patronumun kapısını çalayım, o da doğrular. Akşam yemeği geç oldu. Odama dönerken, otelin barında Stella'yı gördüm. Orada ne aradığını sormam çok doğal bir şeydi. Kalacak değildim. Oturmuyacaktım bile. Ama sonra ne kadar üzgün olduğunu gördüm ve babasının öldüğünü, kocasının uçağının henüz inmemiş olduğunu söylediğinde, ona karşı ne hissedersen hissedeyim, o anda bir arkadaşına ihtiyacı olduğunu düşündüm."

Onun sözlerini düşünürken ağızma iki kraker attım. Sonra konuşamayacak kadar ağızım kuruduğu için suyla yuttum. "Kocasını mı?"

"Evet, tatlım, kocası." Masadan uzanıp ellerini ellerimin üzerine koydu. "Sana yemin ederim ki tesadüfen karşılaştık. Babasının cenazesi için şehre gelmiş."

Burnumu çekiyorum, bana her zaman sevgi, nezaket ve saygıyla davranan bir adam hakkında en kötüsünü düşündüğüm için kendimi aşağılanmış hissediyorum. İnsanlara genel olarak çok değer veren bir adam, sırf birine ihtiyaç duyduğu için ona çok kötü davranan biriyle oturur.

"O... çok güzel."

Yüzünde bir gülümseme belirir. "Bebeğim, o senin yanına bile yaklaşamaz."

Ayağa kalkar ve benim yanıma oturur. Bu sefer izin veriyorum. Kolunu bana dolayarak beni kendine çeker.

"Seni seviyorum, Allie," diye fısıldadı saçlarıma. "Kalbim, bedenim ve ruhum sana ait. Dünyada hiçbir şey bunu değiştiremez. Eski eşler, zorlu ergenler, sürpriz ikiz gebelikler ya da karşımıza çıkabilecek başka hiçbir şey."

Utançtan kıvranıyorum. "Ne aptalım. Seni şaşırtmak için gelmiştim. Belki eski mekanlarımızda birkaç anı yeniden yaşarsınız diye." Başımı kaldırıp gözlerine bakıyorum. "Gelmesem de hiçbir şey olmazdı, emin misin?"

Gülümsemesi tam bir kahkahaya dönüşür. "Bu yönünü hiç görmemişim, biliyor musun? Seni tanıdığımdan beri hiç kıskanç bir tip olmadın. Bu çok seksi." Sırıtarak ekler. "Beni çok sevdiğini düşünüyor."

Dirseklerimle kaburgalarına vuruyorum. "Gerek yok, bunu yüzüme vurma. Ben hormonları tavan yapmış hamile bir kadını. Hem de iki katı."

Ayağa kalkar ve masaya on dolarlık bir banknot atar. "Sakıncası yoksa, hormonal hamile bayanımı otele götürüp ona tarif edilemez şeyler yapmak istiyorum." Yaklaşır. "İki katı."

Birkaç dakika önce bir mengene gibi sıkışan kalbim, birdenbire heyecanla çarpmaya başladı.

"Bir daha bundan bahsetmeyeceğine söz verirsen."

Parmağım göğsünün üzerinde bir o yana bir bu yana kayıyor. "Yemin ederim." Elini uzatıyor.

Elimi onun eline soktum. Elini büyük ve sıcaktı, kendimi evimde hissettim. Nasıl onun bana böyle bir şey yapacağını düşünebilirdim?

Otele geri dönerken hala aptallığıma kızıyorum. William kapıyı açtığında kulaklarından kulaklarına gülümsüyor. "Bayan Montana. Bay Anderson."

Asher ona döner. "Bir dahaki sefere bizi burada gördüğünüzde, Bay ve Bayan Anderson olacağız."

William'ın kaşları havaya kalkar ve sanki bizim bir araya gelmemizde bir rolü varmış gibi gururla bize bakar. "Bunu duyduğuma sevindim. Nişanınız için tebrikler."

"Nişanlandın mı?" diye bir ses duyuyorum arkamdan.

Döndüğümde, Asher'ın eski sevgilisi karnıma bakıyor.

"Hayır," diyorum, aynı anda Asher "Evet" diyor. Kafamı sallıyorum. "Karmaşık bir durum."

"Ne... ne kadar... kaç aylık?" diye kekeliyor.

"On dokuz hafta."

"On dokuz haftalıkken çok belli oluyor."

"İkizler."

Sözlerim onu açıkça incitir ve sanki karnına yumruk atmışım gibi hafifçe eğilir. Bir parçam Asher'in yanına koşup onu tekrar teselli etmesini bekler. Ama yapmaz. Sadece elimi sıkar. Onun için üzülüyorum, gerçekten, ama onun keder ve acıyı yaşama hakkı yok. Bazılarımızın da tüm bunlara hakkı var. Asher de bunu biliyor, bu yüzden yanımda duruyor. Şu anda mutlu bir aile gibi görünebiliriz, ama kimse yüzeyin altında neler olduğunu bilemez.

"Sanırım seni tebrik etmeliyim," diyor kuru bir sesle.

"Stella," der Asher. "Senin için üzülüyorum, gerçekten. Babanın ölümüne çok üzüldüm ve bunu görmek sana ne yapacağını biliyorum. Ama dürüst olmak gerekirse, hayatımdan çıktığın gün, senin duygularından sorumlu olmayı bıraktığım gündür. Ne karar verirsen ver, sana en iyisini dilerim. Hoşça kal, Stella."

Ve bununla birlikte, Asher beni asansöre doğru çeker, bir kez bile arkasına bakmaz.

Otuzuncu Bölüm

Asher

Otel odamın kapısı kapanır kapanmaz, onu duvara yapıştırıp öpüyorum. Buraya benim için geldi. Çünkü geceyi bensiz geçirmek istemedi. Burada geçirdiğimiz güzel anıları hatırlamak istedi.

Sikim pantolonumun fermuarında dans ediyor. Kalçalarımı yavaşça bir yandan diğer yana kaydırarak ona bastırıyorum, böylece bana ne yaptığını hissedebilsin. Ellerim saçlarına değdiğinde, yüzünde tiksinti dolu bir ifadeyle geri çekiliyor. İç çekiyorum. Hâlâ unutamamış.

Banyoyu işaret ediyor. "Ellerini yıkayıp kıyafetlerini değiştirene kadar seninle hiçbir şey yapmayacağım. Umumi tuvaletin zemininde süründün. İğrençsin."

Tek çekincesi bu olduğu için mutlu olarak gülüyorum. Banyoya giderken kıyafetlerimi çıkarıp yere atıyorum. Ellerimi yıkadıktan sonra odaya geri dönüyorum ama yeni kıyafetler giymiyorum. Tamamen çıplak dururken, "Hadi film izleyelim" dediğimde penisim daha da sertleşiyor.

Beni baştan aşağı, çıplak ayak parmaklarımdan yüzüme kadar süzer, sonra tekrar yüzüme bakar. "Televizyon izlemek mi istiyorsun?"

Pantolonumun ön cebinden telefonumu çıkarırım. "Televizyon değil."

Yatağa doğru yürürken videolarımızdan birini açtım ve yanımdaki yatağı okşadım.

O oturur ve ekranıma bakar, ağzı açık kalır. "*Bunu* izlemek mi istiyorsun?"

"Senin izlemeni istiyorum." Ekranı kaydırarak tam istediğim yere ilerledim. Sonra telefonu ona uzattım. "Sana nasıl baktığımı gördün mü? O zaman bile seni seviyordum."

Sessizce izliyor, gördükçe nefesi hızlanıyor ve duyulur hale geliyor.

Arkasına geçip kollarımı ona doladım. "Benim sana olan hislerimi asla sorgulama. Ben seninim, Allie. Her şeyimle."

Boynunu öpüyorum ama o beni itiyor. "Bekle. Sonunu görmek istiyorum."

O benim üstümde orgazm olurken omzunun üzerinden onu izliyorum, ben de hemen arkasından geliyorum. Videolarımızı itiraf etmekten utandığım kadar çok izledim. Çoğunlukla ayrı olduğumuzda onu özlediğim için. Ama tüm bu izlemelerimden bir şey öğrendim: o da bana benim ona baktığım gibi bakıyordu.

"Sen de beni sevmiştin," diyorum bittiğinde. "Sadece henüz farkında değildin."

Telefonumu bir kenara atıp kollarımda dönüyor. "Bu kadar kendini beğenmiş olmanın sebebi yaşın olmalı."

Gülüyorum. "Kendini beğenmiş mi? Yoksa bilge mi?" Onu yatağa yatırıp üstünü çıkarıyorum, büyüyen göğüslerine her dokunduğumda hala şaşkınım. "Her halükarda, bu pis yaşlı adam sana tarif edilemez şeyler yapmak üzere."

Nipelini hafifçe çimdiklediğimde inliyor. "Lütfen."

O kelime ağzından çıkmadan önce ağzım sol göğsüne yapışmış durumda. Emip, okşayıp, hatta biraz ısıyorum. Gözleri kapanıyor ve nefes nefese adımı söylüyor. Elimi kot pantolonunun üzerine koyup, parmaklarımı klitorisinin üzerinde uzanan dikişe bastırıyorum. Onu orgazmın doruklarına çıkarmak için tek gereken bu.

"Siktir," diyorum hayranlıkla, o benim altında parçalanırken.

"Hamileliğin avantajlarından biri," diyor titremesi durduğunda kıkırdayarak.

Hamile kotunun ön panelini indirip karnını öpüyorum. "Bunu daha ne kadar yapabileceğiz?"

"Sanırım rahat olduğum ve yapabildiğim sürece..."

Elleri karnına gider.

"Ne oldu?" diye soruyorum endişelenerek.

Elimi tutup karnının sol tarafına bastırıyor. "Hissedebiliyor musun?"

Neler olduğunu anlıyorum ve tüm dikkatimi toplayarak heyecanla gözlerimi kocaman açıyorum. Derisinin altında küçük bir hareket hissettiğimde nefesimi tutuyorum.

"Hissettin mi?" diye sorar.

Cevap veremiyorum. Tek yapabileceğim daha fazlasını beklemek. Diğer elimi ona koyup yaklaşıyorum. Yine oluyor. Kalbim boğazıma kadar çıkmış, konuşamıyorum. Daha fazlasını istiyorum. Çocuğumun ya da çocuklarımdan içinde hareket ettiğini hissetmek, hayatımda yaşadığım en inanılmaz şeylerden biri olmalı. Hareket etmek istemiyorum. Bir daha yemek yemek, uyumak ya da çalışmak istemiyorum, sadece burada yatıp onun içindeki hayatı hissetmek istiyorum.

"Ash?"

"Şşş."

Kıkırdıyor. Sonra hareketler azalıyor, bu beni üzüyor. "Asher, biz..."

"Kıpırdamıyorum. Tekrar hissetmem lazım."

"Biliyor musun... Sanırım bunu orgazm tetikledi." Kafamı kaldırıp ona baktım. "Gerçekten mi?"

O başını sallar. "O zaman belki biz..."

Cümlesini bitiremeden, ayakkabıları, kot pantolonu ve külotu yerde. Karnına basmamaya dikkat ederek üstüne çıkıyorum. "Tatlım, rekor kırmaya hazır ol. Çünkü her boşaldığında hareket ederse, bütün gece boşalacaksın."

Gülüyor ve başımı kendine doğru çekiyor. "Bu gece beklediğimden çok daha iyi geçiyor."

~ ~ ~

Otelin restoranında kahvaltı yapmaya gittiğimizde ikimizin de gözlerinin altında torbalar olacağına eminim. Oda servisi istemediğimde ısrar ettim. Orada bir dakika daha kalsaydık, onu yine çıplak ve altımda bulurdum. Dün gece muhteşemdi. Onu benim kadar çok kez orgazm ettikten ve bebekleri hissettikten sonra, bu kesinlikle birlikte geçirdiğimiz en güzel geceydi. Gecenin nasıl başladığını düşünürsek, bu biraz şaşırtıcı.

Rich ve Arjun'u restorana girerken görünce onlara el salladım.

"Allie Montana, Rich Jennings ve Arjun Bhandari. Beyler, lütfen bize katılın."

Rich karşımda oturdu. "Asher'ın seni bir gün bile görmeden duramamasını anlayabiliyorum. Sonunda tanıştığımıza memnun oldum, Allie."

"Aslında," dedi Allie. "Partisine davetsiz giden bendim. Umarım sorun olmaz. İş hakkında konuşmak isterseniz, ben çıkabilirim."

"Bunun için bolca zamanımız olacak," der Arjun, elini ona uzatarak. "Kız kardeşin yok, değil mi?"

Allie kızarır. "Üzgünüm. Ben ailemin dört çocuğunun tek kızıyım."

"Üç erkek kardeş," der Rich eğlenerek. Asher'a döner. "Ve sen hala hayattasın?"

Hepimiz gülüyorduk ki Stella restorana girdi. Yanında bir adam vardı. Sanırım kocasının uçağı gelmişti. Allie bunu fark etmedi.

Allie gerginleşir, ama Stella sadece bana hüzünlü bir gülümseme atar. Jeffrey'nin beni tanımadığı gibi davranarak yanımızdan geçerler. Belki de Allie ona söylememiştir.

Arkamda bir yere oturuyorlar. Ona hiç bakmıyorum. O benim geçmişim. Yanımda oturan kadın ise benim geleceğim.

Otuz dakika sonra Allie'yi tren istasyonuna götürüyorum.

"Adını almamı mı bekliyorsun?" diye soruyor.

Başımı eğdim. "Bu da nereden çıktı şimdi?"

"Dün gece kapıcıya, bizim Bay ve Bayan Anderson olduğumuzu söylediğin şey. Anderson olduğumuzu söyledin. İstedığın bu mu?"

Burnumdan yavaşça nefes veriyorum. "Tabii ki istediğim bu, Al. Ama aile şirketinin adını korumak senin için çok önemli olduğunu biliyorum. Bir uzlaşma yapalım mı? İş yerinde Allie Montana ol, ama diğer her yerde, özellikle de yatakta Allie Anderson ol."

Düşünerek dudağını ısırıldı. "Bence bu ayarlanabilir."

İçimde sevinçten zıplıyorum. O ileriye düşünüyor. Yaklaşıp dudaklarımı kulağına yaklaştırıyorum. "Benimle evlenmeyi düşünüyorsun, değil mi?"

Kaşınıtı eliyle uzaklaştırıyor. "Düşünüyorum, Asher. Sürekli düşünüyorum. Ama hala aşmamız gereken engeller var."

"Tek bir engel," diyorum parmağımı kaldırarak.

"Tek." "Oldukça büyük bir engel."

"Allie, Calloway Creek'te bir haftadan az bir süredir yaşıyoruz. Roma bir günde inşa edilmedi."

Ciğerlerinden sert bir nefes çıkıyor. "Hayır. Yaklaşık sekiz yüz yıl sürdü. Biliyorum. Lisede bununla ilgili bir ödev yazmıştım. Yani beni rahatlatmaya çalışıyorsan, bu çok kötü bir benzetme."

Gülmemeye çalışıyorum ama zor. "Tatlım, olacak. Sen ve Bug uyumunuzu bulacaksınız. Seni anne figürü olarak görse de, sadece arkadaş olarak görse de, seni kabul edeceğine inanıyorum."

"Ya kabul etmezse?"

"Edecek."

"Beni eğlendir. Beni asla kabul etmezse ne olacak?"

Omuz silkiyorum. "Sanırım dört yıl sonra üniversiteye gidecek."

Ellerimle yüzümü kapatıyorum. "Tanrım."

Ellerimi yüzümden çekip öper. "O kadar da kötü olmayacak. Hepimizin barış içinde yaşayabileceği bir yol bulacağız."

"Umarım haklısındır."

"Haklıyım." Onun şakağına öpücük konduruyorum. "Beni dinle. Ben senden daha yaşlı ve daha bilgeyim." Trenini işaret ediyorum. "Trenin geldi. Bugün uzun bir gün olacak ve eve geç geleceğim. Ama eve geleceğim. Söz veriyorum."

Bu, tutmaya niyetli olduğum bir söz. İşimiz bitmemiş olsa ve gece yarısına kadar çalışsam bile, eve, ona gideceğim. Onun bana şüphe duyması için hiçbir neden olmasını istemiyorum. Ve ona verdiğim her sözü tutmaya niyetliyim. Özellikle de onun karım olacağına dair verdiğim sözü.

Otuz birinci bölüm

Allie

"Bu çok aptalca," diyor Bug, neredeyse varmışken arka koltuktan. "Neden fotoğrafları sonra göstermiyorsun?"

Asher arka aynadan ona bakar. "Senin de bu anı paylaşmanı istiyoruz, Bug. Anatomik tarama çok önemli. Ayrıca çok da havalı."

"Her neyse." Diye homurdanıyor. "Yine de aptalca. Kim çocuğunu alır ki?" "Biz alırız," diyorum.

"Babama soruyordum."

Asher uzanıp elimi sıkar. Ne zaman kavga edeceğini iyi bilir ve Darla ile olan ilişkilerime karışmamasını ona defalarca söyledim. Çoğunlukla anlayışlı davranıyor. Tipik ergen tavırlarına göz yumacak noktaya geldi, ama bu tavırlar açıkça saygısızlığa dönüştüğünde müdahale etmekten çekinmiyor.

Darla ise, diyelim ki, Asher etrafta olduğunda bu sınırı çok iyi biliyor. Asher yokken ise genellikle eldivenleri çıkar. Ama bu benim bilmem ve kendim halletmem gereken bir şey.

Bekleme odasında Asher, bekleyen bir baba gibi bebek dergilerini inceleyerek oturuyor. Bug telefonuyla oynuyor. Birkaç kadın daha gelip karşımızdaki sandalyelere oturunca, Darla, "Çok utanç verici. İnsanlar muhtemelen hamile olduğumu ya da cinsel yolla bulaşan bir hastalık kapığımı falan düşünüyorlar. Başka bir nedeni olamaz ki buraya seninle gelmem için," diyor.

Boğazımı temizleyip gereğinden çok daha yüksek sesle, "Aman Tanrım, ultrasonum için çok heyecanlıyım. Bebekleri görmek için heyecanlı değil misin, Darla?" diyorum.

O abartılı bir şekilde gözlerini devirir ve telefonuna geri döner. Asher bir sayfayı çevirirken gülümser.

Hemşire hayati fonksiyonlarımı ölçmek için beni çağırıyor, sonra Asher ve Bug muayene odasında bana katılıyor. Hudson'ın gelmesi çok uzun sürmüyor.

"Ultrasonu sen mi yapacaksın?" diye soruyorum. "Bunu yapacak teknisyenleriniz yok mu?"

"Bazen." Makineyi çevirir. "Yüksek riskli ve ikiz gebelikleri kendim yapmayı seviyorum." Bug'ı fark eder. " " bir seyirci

seyirci getirmişsin.”

"Bu benim kızım, Darla," diyor Asher. "Herkes ona Bug der." Hudson başını sallar. "Ablalık yapmaya heyecanlı mısın, Bug?"

"Sanırım. Her neyse."

Sanırım? Asher'a bakıyorum. O da duymuştu. Bu, onun bunu yüksek sesle itiraf etmeye en yakın anıydı.

"Allie, uzan, belini aşağı indir ve üstünü yukarı çek de ölçüm yapayım." Cebinden bir mezura çıkarır. "Kendini iyi hissediyor musun?"

"Harika hissediyorum." "Hamilelik vitaminlerini alıyor musun?" "Her gün."

"Vajinal kanama veya akıntı var mı?" Ölçüyü iPad'ine not eder.

"Hayır."

"Pelvik ağrı? Baş ağrısı? Şişlik?" "Hayır."

"Henüz hareket hissettiniz mi?"

Yanaklarım kızardı. Asher'a baktım ve gülümsedik. Bebekler çok hareket ediyordu. Özellikle de samimi olduğumuz zamanlarda. Ki şu anda öyleydik. *Hem de çok.* "Evet."

Hudson kaşlarını kaldırır ama daha fazla kurcalamaz. "Endişen var mı?" Omuz silkerim. "Pek yok."

"Peki, o zaman başlayalım." Jeli karnıma sıkıyor ve transdüseri gezdiriyor.

"Tam olarak neye bakıyorsunuz?" diye sorar Asher.

"Yirmi haftada organların ve uzuvların doğru gelişimini kontrol eder, plasenta ve amniyotik sıvıyı değerlendiririz. Kafalarının boyutunu ve şeklini ölçer, kalplerinin dört odacığını inceler, omurga, karın ve yüz özelliklerini değerlendiririz. Parmakları ve ayak parmaklarını bile."

Aniden endişeye kapılıp dirseklerimin üzerine yükseliyorum. Kafamda, onun söylemediği şeyleri duyuyorum. Anormallikler aradığını. Kusurlar. Bir veya iki bebeği etkileyebilecek korkunç şeyler. Kalbim hızla çarpmaya başlıyor ve midem bulanıyor.

Hudson başını kaldırır. "Allie, iyi misin?"

Kafamı tekrar tekrar sallıyorum, aniden panik oluyorum. Hala yanlış olabilecek çok şey var.

Asher kolunu başımın altına ve omuzlarımın etrafına geçirip beni kucaklıyor. Kulağıma yaklaşıp yumuşak bir sesle "Hey, her şey yolunda. Nefes al, Allie" diyor.

"Ne oluyor?" diye sorar Bug.

"Ultrason nedeniyle biraz endişeli," diyor Hudson. "Bu tamamen normal. Allie, uzan ve rahatla. Hamileliğin iyi gidiyor. İyi gitmeyeceğine dair hiçbir neden yok. Bana birkaç dakika ver. Uyanıklar ve hareket ediyorlar, bu da işi biraz zorlaştırıyor. Tamam, başlıyoruz."

Hızlı bir kalp atışı odada yankılanarak beni bir an için sakinleştirir.

"Bu bebeklerden biri mi?" Bug, daha iyi görebilmek için bir adım yaklaşıp sorar.

"Bu İkiz A," diyor Hudson.

"Hangisinin A, hangisinin B olduğunu nasıl belirliyorsunuz?" diye sorar Asher.

"İkiz A, rahim ağzına en yakın olanı. Yirmi haftalıkken, pozisyonlarını değiştirebilecekleri bir alan hala var, bu yüzden biraz yer değiştirebilirler, ama erkek-kız ikizlerde hangisinin hangisi olduğunu takip etmek daha kolaydır." Elindeki aleti hareket ettirirken ekrana odaklanır. "Şu anda İkiz A kız." Diğer eliyle klavyeye yazıyor.

"İyi görünüyor mu?" diye soruyorum, hala kalp atışlarımı yavaşlatmaya çalışarak.

"Şu ana kadar her şey yolunda," diyor ve daha fazla ölçüm yapıyor. "İşte." İşaret ediyor. "Ayaklarını görüyor musun?" Ekranı donduran bir düğmeye basıyor ve biraz daha yazıyor. "On parmak."

Asher omzumu sıkıyor.

"Femur ölçüsü mükemmel," diye daha çok kendine mırıldanır. "Omurga iyi görünüyor. Bir el var. Bekle, bu onun değil. Görünüşe göre orada küçük kardeşler arasında bir rekabet var."

Onun şakacı tavrına biraz rahatlayarak nefesimi veriyorum.

O, anatomik bölümleri göstermeye devam ettikçe Darla da yaklaşıyor, ta ki Asher'ın yanına gelip gözlerini ultrason ekranına dikene kadar.

İkiz B'nin kalp atışlarını duyuyoruz ve sonra tüm parmaklarını görüyoruz.

"Görünüşe göre iki sağlıklı bebek bekliyorsun, Allie."

Asher eğilip dudaklarıma hızlıca bir öpücük kondurduğunda gülümsüyorum. "Yüzlerini tekrar gösterebilir misin?" diye soruyor Bug.

"Tabii." Hudson, birinin profili görünene kadar aleti hareket ettirir.

"Hangisi o?" diye sorar. "Bu İkiz

B. Erkek."

"Elini görüyorum," diyor eğlenerek. "Parmağını emmiyor, değil mi?"

"Olabilir," diyor Hudson. "Bir başka ilginç bilgi: plasentalarını oyuncak olarak kullanmaları da nadir bir durum değildir." Bir fotoğrafı yazdırıp ona uzatıyor, sanki onun da bir tane isteyeceğini biliyor gibi. Sonra diğerini buluyor. "Ve işte İkiz A, senin küçük kız kardeşin."

Yüzümde kocaman bir gülümseme belirmesini engellemek zor.

O da onu basıyor. Fotoğraflara bakıp duruyor, sonra Asher'a bakıyor. "İkiz A ve İkiz B, Dr. Seuss'un isimleri gibi. Bence onlara gerçek isimler vermelisiniz."

"Öyle mi?" Asher, onun ani ilgisinden hoşlanarak soruyor.

"Neden *sen* vermiyorsun?" diye birdenbire söylüyorum. "Yani, erkek çocuğun adını babanın vermesini çok istiyorum, ama Darla, kızın adını sen versen nasıl olur?"

"Dur biraz." Asher endişeli bir bakış atar. "Belki bunu konuşmalıyız."

Hudson boğazını temizler, karnımdaki jeli siler ve bana birkaç ultrason fotoğrafı verir. "Dört hafta sonra görüşürüz."

"Tamam, teşekkürler Hudson."

O ayrıldığında, belimi tutarak ayağa kalktım ve Asher bana oturmamda yardım etti. "Asher, iki sağlıklı bebeğim olduğu için çok mutluyum, isimleri ne olursa olsun umurumda değil." Bug'a bir bakış attım. "Tabii ki makul sınırlar içinde. Ve bence bir baba oğluna isim koymalı. Tek bir isteğim var."

"Nedir?" diye sorar Asher.

"İkinci adı. Onu ben seçmek istiyorum."

Yüzü şefkatle doluyor. "Christopher?" Başımı sallıyorum.

"Babanın adından," diyor Bug. "Sanırım bu güzel." Asher ve ben hüzünlü bir gülümseme paylaşıyoruz.

Bug fotoğraflara bakıyor. "Gerçekten ona isim vermemi istiyorsun?" "Gerçekten istiyorum."

Hiç tereddüt etmez. "Nobara Kugishaki Anderson." Kafam bir anda yana döner, Asher'inki de öyle.

"Bu... çok özel bir isim," diyorum, şokumu belli etmemeye çalışarak, ki eminim onun da amacı budur. "Asyalı bir isim olması gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Nobara, *Jujutsu Kaisen*'de Yuji Itadori ve Megumi Fushiguro ile birlikte birinci sınıf büyücü. Hmm, belki de onlardan birini seçmeliyim." Başparmağı ve işaret parmağıyla çenesinin ucunu ovuşturur. "Seçilecek çok fazla isim var."

"Birinci sınıf *ne*?" Asher'a bakarak açıklığa kavuşturmak için soruyorum.

"Jujutsu'da *kim*?"

"Bug anime döneminden geçiyor."

"Oh, tamam." Bug'a geri döndüm. "Düşün sen. Bugün karar vermek zorunda değilsin. Birinin hayatı boyunca taşıyacağı ismi seçmek büyük bir sorumluluk, biliyorsun."

Çılgınca kahkahalar attı. "Gerçekten seçmeme izin mi veriyorsun? Cidden mi?"

"O senin kız kardeşin olacak, yani evet."

Bug, Asher'a bakar. Asher bana bakar. "Veto hakkımız var, değil mi?"

"Sanmıyorum. Kararı onun vermesi istiyorum. Seçtiği isim doğum belgesine yazılacak."

Elimi dirseğimden tutar ve tedirgin bir sesle, "Allie, bunun doğru bir davranış olduğundan emin değilim," der.

Kapıya doğru yürürüm. "Odanın onlara lazım olduğunu biliyorum. Bug" — hatamı fark ederim— "uh... Darla. On yedi hafta var." Asher'ı dırterim. "Senin de."

Otuz ikinci bölüm

Asher

“Buna randevu mu diyorsun?” Donovan’s Pub’ın tabelasına bakıyorum. “Ben daha çok Lloyd’s Steakhouse’u düşünmüştüm.”

İçeri girerken bana dirsek atar. "Cuma geceleri tüm havalı çocuklar orada takılır."

Bu sözü, Bug'ın evde somurtarak oturduğunu hatırlatıyor. Arkadaş edinmek için hiçbir çaba göstermedi. Belki eve taşındıktan ve her şey yoluna girdikten sonra olur.

Yeni müşterimizle o kadar meşguldüm ki, mahalleye bakmaya fırsat bulamadım. Emlakçı, burada çok aile yaşadığını söyledi. Umarım Bug bir arkadaş bulabilir. Belki yeni bir "Mel" bile. Çünkü şu anda, eski arkadaşıyla gece gündüz görüntülü konuşuyor ve odasından neredeyse hiç çıkmıyor.

Allie'nin elini tutuyorum. "Buraya daha önce gelmişim, biliyor musun?"

"Ah, doğru. Lucas'ın doğum günü partisi için gelmiştin. Neredeyse unutuyordum." Arka pencerelerin yanındaki bir masaya otururken gülümsüyor. "Şimdi bak, tam bir mahalle sakini olmuşsun."

"Teoride. Ama evin tapusu ve en az bir elektrik faturası elimde olmadan New York ehliyeti alamam."

"Ben de yeni bir tane alacağım," diyor. "Böylece ikimizin de yeni adresi ehliyetimizde olur."

"Bence beklemelisin."

Kaşlarını çattı.

"Bir yıl içinde *iki* yeni ehliyet almakla uğraşmak istemezsin."

Söylediğimi anladığında başını yana eğiyor. "Yani *yasal olarak* Anderson olmak mı istiyorsun?"

"Bunu konuşmamış mıydık?"

Omuz silkiyor. "İş için soyadımı koruduğum için, Montana'nın yasal soyadım olacağını, ama geri kalan zamanlarda Anderson gibi davranacağımı düşünmüştüm."

Sanki hayatında buraya yüzlerce kez gelmemiş gibi menüyü inceler. Sanki az önce bana bir yumruk atmamış gibi. Sonra

yüzüme bakıp gülüyor. "Tabii ki adımı değiştireceğim. Ama çok eğlenceliydi."

Masada ona şakacı bir şekilde dürttüm.

İçeceklerimizi sipariş ettikten sonra sohbe devam ediyorum. "İsimlerden bahsetmişken. Bug ile bu durumu ne kadar sürdürmeyi düşünüyorsun? Biraz kontrolden çıkmaya başladı, sence de öyle değil mi?"

"Sorun yok."

"Öyle mi? Bebeğe Bertha, Henrietta veya Clementine gibi bir isim koymakla tehdit ediyor."

Ağzı gülümsemeyle seğirir. "Öyle bir şey yapmaz."

"Nereden biliyorsun?"

"Biliyorum çünkü Darla da bizim gibi o isimle yaşamak zorunda. Küçük kız kardeşinin peşinden koşup '*Bertha*' diye bağırarak ister mi sence?" Başını sallıyor. "Sanmıyorum."

"Oldukça inatçı davranıyor. Sırf inat için yapıyor olabilir. Korkarım bu durum sana ters tepebilir."

Elini benimkinin üzerine koydu. "Akli başına geldiğinde doğum belgesindeki ismi daha sonra değiştirebiliriz. Güvenini kazanmaya çalışıyorum."

Ağzım açık kalır. "Gerçekten kızımızın doğum belgesine Mildred gibi bir isim yazdırmaya razı mısınız?"

"Bebek adını bilmeyecek ki. Bug'in vicdan azabı başlamadan önce birkaç hafta bekleyebiliriz."

"Peki bu arada ona ne diyeceğiz?" Omuzlarını silkti. "Tatlım? Bebek kızım?"

"Yine de. Bug'a kendini bu işin bir parçası gibi hissettirmek için tehlikeli bir oyun oynuyorsun."

Dallas ve Blake ön kapıdan girer, bizi görür ve yanımıza gelir. Dallas karşımızdaki koltuğa oturmadan Allie onu durdurur. "Başka bir yere oturun çocuklar. Bu bir randevu."

O, Allie'ye deliymiş gibi bakar. "Donovan's'ta mı?"

"Teşekkürler," derim ve Allie'ye dönüp ters ters bakarım.

Allie restoranın diğer tarafını işaret eder. "Gidin. Sonra konuşuruz."

"Seni de gördüğüme sevindim," der Blake, göz kırparak arkasını dönüp uzaklaşır.

Yemeğimiz gelmeden önce en az bir düzine kişi gelip bizimle konuşuyor. Allie'nin ızgara tavuk salatası önüne konduğunda,

Allie özür diliyor. "Belki Donovan's bizim randevumuz için en iyi yer değildi."

"Sonra parka yürüyüşe çıkalım mı? Güzel olabilir."

O da başını sallar. "Muhtemelen daha uzak bir yere gitmeliydik. Pazartesi'den sonra, yeni evimizden yürüyerek gelebileceğimiz için buraya sık sık geleceğiz."

Parmaklarını parmaklarımın arasına geçiriyorum. Yemek yemenin zor olacağı umurumda değil. "Sabırsızlanıyorum."

"Sence nasıl olacak? Darla ile? Dürüst ol."

İç çekiyorum. "Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Muhtemelen odasından hiç çıkmayacaktır." Başparmağımla onun parmak eklemlerini okşuyorum. "Yarın iş seyahatine çıkmak zorunda olduğum için üzgünüm." Şehirde geçirdiğim bir gece dışında, evimi satmak ve taşınmakla meşgul olduğum için bir aydan fazla seyahat etmedim. Kafamı sallıyorum. "İptal etmeliyim."

"Bunu yapamazsın. Er ya da geç olacak, o yüzden alışsak iyi olur. Asher, her şey yoluna girecek." Patates kızartmamdan bir tane çalar ve ketçapa batırır. "Belki yoluna girmez. Ama üstesinden geliriz. Hatta bizim için iyi bile olabilir. Kim bilir?"

"Optimist olmana sevindim." Elini sıkıp, elinin içini öptüm, sonra bıraktım.

Allie yemeğinden bir ısırık alır, sonra bir grup erkek ön kapıdan içeri girince tamamen gerilir.

Onun kaburgalarını gıdıklayarak şaka yapıyorum, "Eski erkek arkadaşın mı?"

Biraz yeşilimsi bir renk alarak yutkundu. "Aslında, evet. Mavi gömlekli."

Gözleri kapanır ve sanki koltuğa gömülüp görünmez olmaya çalışıyor gibi görünür.

"Dur, o eski erkek arkadaşın değil, değil mi?" Kız başını sallar, hala gözlerini açmaz.

"Taşındığını sanıyordum," diye homurdandım.

"Taşındı. Ama burada hala arkadaşları var. Onu ne zamandır görmedim, bilmiyorum bile. En az beş yıl oldu. Beni fark etti mi?"

"Hayır."

Bunu bilmemin sebebi, o bana kim olduğunu söylediğinden beri gözlerimi ondan ayırmadığım içindir.

"Bize sırtını dönmüş, barda oturuyor."

Sonunda gözlerini açtı. Ama yemeğe olan ilgisini tamamen kaybetmişti ve artık burada kalmak istemediğini anlayabiliyordum. Garson yanımdan geçerken kolumu kaldırdım ve hesabı istedim. "Sanırım yürüyüşe çıkma zamanı geldi. Hala açsan, sonra dondurma yiyebiliriz."

Üzgün bir ifadeyle başını salladı.

Onun üzgün olması beni çok rahatsız ediyor. Lanet olası hayatımı tek bir amaç için yaşıyorum: onu mutlu etmek. Yaşadığı onca şeyden sonra bunu hak ediyor. Burada oturup trajik geçmişini hatırlamasına gerek yok.

Hesabı öderken, barın arkasındaki pislikten gözlerimi ayırmam. Kalkıp çıkarken, onu görmemesi için vücudumla önünü kapatırım. "Hadi, gidelim buradan."

Kapıya doğru yürürken Blake bağılıyor, "Bu kadar erken mi gidiyorsunuz, Allie?"

Siktir.

O pisliğin kafası dönünce benimki de aynı anda dönüyor. Gözleri hemen kadının yüzüne takılıyor. Sonra karnına. Sonra bana. Ayağa kalkıp bize doğru birkaç adım atıyor. Avucumu kaldırıyorum. "Yeterince uzak dur."

O da yüzüsüzce kıkırdamaya başlar. "Sanırım şöretim önümden gidiyor." Allie'nin karnına bakıyor. "Görünüşe göre yine yaptın. Bu da kalacak mı, yoksa diğeri gibi dışarı çıkacak mı?"

Düşünmeden yumruğum çenesine çarptı. Sanki — sanki bedenimden çıkmışım, ben değilim gibi. Kafası geriye savrulur ve kan arkasına sıçrar. Acıyla üç dört kez ayağını yere vurur, sonra dik durur ve bana karşı durur. "Ne oluyor lan?"

Yumruklarını kaldırır ama karşılık veremedi, Allie'nin iki erkek kardeşi de dahil olmak üzere bir düzine kişi arkamda belirir. Bu kasabada haberler çabuk yayılır ve görünüşe göre herkes bu adamın ne kadar ezik olduğunu biliyor.

Pub'ın sahiplerinden biri olan Cooper Calloway yanıma gelir. Jason'a bakarak kapıyı gösterir. "Bence gitmelisin."

"Ciddi misin?" Jason, haksızlık yapılmış gibi Cooper'a bakar. "Bu herif bana vurdu. Sen onu dışarı atmalısın."

"Git. Hemen." Cooper ona yaklaşır. "Bu kasabadaki herkes ne yaptığını biliyor. Sen bir erkek olmaktan çok uzaksın, onun kaçıp seni terk ettiğini söyleyerek yalanlar yayıyorsun, oysa başından beri zavallı bir ezik olan sensin."

Jason, Allie'ye şaşkın bir ifadeyle bakar. Anlaşılan burada üstünlük sağlayacağını sanmıştı. Allie'nin Christopher'dan ve onun yaptıklarının ne kadar korkakça olduğundan kimseye bahsetmediğini sanıyordu. Ama

tam tersi oldu. Sanırım arkadaşları bu bilgiyi almamış. Ya da ona söylemeden önce sarhoş olmayı bekliyorlardı.

"Hadi ama dostum," diyor arkadaşlarından biri, kolunu çekerek. "Yan tarafa gidelim."

"Yan komşu derken bowling salonunu kastediyorsan," dedi Dallas, "orada da konfeti yağmuru bekleme. Sen bir eziksin, Platt. Çıktığın taşın altına geri dönsen iyi olur. Bu kasaba artık seni istemiyor."

Üç adam ayrılırken, Allie o kadar derin bir nefes alır ki, sanki günlerdir nefesini tutmuş gibi.

Blake yanına yaklaşıp kolunu omzuna attı. "İyi misin?" Kız başını salladı.

"O pisliği sen vurmasaydın," diyor bana, "ben vururdum."

Arkamızda bir sürü "ben de" sesi yankılanıyor.

Şimdi ağrıyan ve kızaran yumruğuma bakıyorum. "Hayatımda kimseyi vurmadım."

"Başlamak için iyi birini seçtin." Dallas elini uzatıp benimkiyle tokalaşır. "Sen iyi bir adamsın, Asher."

"İyi misin?" diye soruyorum Al'a.

"Evet." Kapıya bakıyor. "Ama gitmek istediğimden emin değilim." "Geri dönüp yemeğimizi bitirmeye ne dersin?"

Garson tam yanıımızdan geçiyor, neredeyse hiç dokunulmamış yemeklerimiz kullanılmış peçeteler ve diğer çöplerin altında duruyor.

Cooper bana bir buz torbası uzatır ve tepsiye bakar. "Yeni tabaklar getireyim. Ben ısmarlarım."

"Teşekkürler," diyorum ve Allie'yi az önce boşalttığımız masaya geri götürüyorum. Elim masaya koyup buz torbasını üzerine koyuyorum.

"Ona vurduğuna inanamıyorum," diyor Allie. Ağlayacak gibi görünüyor, ama bunun yerine beni yarım bir gülümsemeyle şaşırtıyor. "Teşekkür ederim."

Gülüyorum. "Rica ederim."

Yaklaşarak bacaklarımız birbirine değecek şekilde oturur. "Ciddiyim. Bu işte iyisin."

"İnsanları yumruklamakta mı?" "Bana bakmakta."

Elimi buzun altından çekip onu sardım. "Sana her zaman bakacağım, tatlım. Söz veriyorum."

~ ~ ~

Allie bütün gece uyuyamadı, ama ağlayarak uyandığında onu kendime çekip sırtını sırtıma dayadım ve fısıldadım, "Ne yapabilirim?"

Kollarımda dönüp bana bakar. Pencereden gelen ay ışığında yüz hatlarını zar zor seçebiliyorum. "Bebeği aldırmadığım gerçeğini hiç kabullenemedi. Sonra da eve döndüğümde bana geri dönmek isteyip istemediğimi sorma cüretini gösterdi."

"Tanrım, gerçekten mi?"

"Ona defolup bir daha benimle konuşmamasını söyledim. Birkaç hafta sonra Calloway Creek'ten taşındı."

Alnını öptüm. "Aferin kızım."

Kollarımda uykuya dalar. Ve bütün gece orada kalır, bir daha kötü rüya görmez.

Otuz Üçüncü Bölüm

Allie

Dün taşınma günüydü. Kişisel eşyalarım dışında Montana Manor'dan pek bir şey getirmedim. Oradaki her şey neredeyse aileme ait.

Yeni evimizin çoğu Asher'ın eşyalarıyla döşeniyor. Yine de birkaç yeri doldurmak için alışverişe çıkmamız gerekecek, bebek eşyalarını saymıyorum bile. Ancak, vazgeçemediğim tek şey en sevdiğim koltuğum. O koltuk, içine gömülüp kitapların dünyasına dalabileceğiniz büyük ve rahat koltuklardan biri. Önümüzdeki aylarda çok kullanacağımı hissediyorum.

Bugün tüm gün kutuları açmakla geçecek. Ayrıca Bug ile baş başa kalacağım. Ve sadece bugün değil, tam üç gün boyunca.

Bana iki kelime bile etmedi. Arada bir garaja gidip kutuların çoğunun istiflendiği yere gidiyor ve bir tanesini odasına taşıyor.

Öğlen vakti geldiğinde bir tane daha almaya geliyor.

"Mutfakta sandviç için malzemeler var. İster misin?" Kutuyu yere koyuyor. "Ben yerim."

Sandviçi hazırlayıp yememizin ne kadar süreceğini ve bu süre boyunca ne konuşacağımızı düşünerek biraz gerginleşiyorum. Ama gerek yokmuş. Darla ekmeğin arasına hindi ve peynir koyup kağıt havluyla sarıyor ve mutfaktan çıkıyor.

Geri dönüp tek bir kelime söyledi. "Gertrude."

Ne yaptığını biliyorum. Günlerdir beni sinirlendirmek için isimler sayıyor. Sırf beni kızdırmak için oturup en çirkin isimleri mi düşünüyor? Bu oyunu ona kaptırmayacağım.

"Gerty." Başımı sallıyorum. "Aslında fena değil. Hiç o filmi izledin mi? *E.T.*? O küçük kız çok sevimliydi.

Burnundan yüksek sesle nefes alıp vererek, arkasını dönüp merdivenleri tırmanmaya başladı.

Bir mesaj alıyorum.

Asher: Atlanta'ya yeni indim. Yeni ev hala ayakta mı?

Ben: Zar zor. Ama sorun yok. Bizim için endişelenme. Hallederiz. Aslında bebek isimleri konusunda oldukça eğlenceli ve yenilikçi olduğunu söyleyebilirim.

Asher: Hala buna karar verdiğine inanamıyorum.

Ben: Biraz güven, olur mu?

Asher: Arabam geldi. Gitmeliyim. Akşam ararım. Seni seviyorum.

Ben: Ben de seni seviyorum. Çok çalışma.

Sandviçimi bitirip tezgahı temizledikten sonra garaja çıkıyorum. Asher'a ağır bir şey kaldırmayacağıma söz verdiğim için, "havlular" yazan kutuyu bulana kadar kutuları karıştırıyorum. Kutuyu çamaşır odasına götürüp içindekileri çamaşır makinesine boşaltıyorum.

Daha sonra, başka bir kutu almak için dışarı çıktığımda, garaj kapısının önünde duruyorum. Kapı aralık ve sesler duyuyorum. Duvara yaslanıp dinliyorum.

"Ben Christian. Yan komşunuz."

Kaşlarım havaya fırladı. Carter ve oğlunu tamamen unutmuştum. Mia'nın hayatından daha çok sevdiği yeğeni Christian'ı nasıl untabildim, bilmiyorum.

"Darla. Ama herkes bana Bug der. Sanırım artık burada yaşıyorum." "Sanırım mı?"

"Zorla. Eskiden Florida'da yaşıyordum. Neden onları kullanıyorsunuz? Bacağınız mı kırık?"

Şansımı deniyorum ve garaja göz atıyorum. Christian ve Bug, garajın uzak köşesinde, birbirlerinden yaklaşık üç metre uzakta duruyorlar. Mia arabama yaslanmış. Christian ise koltuk değnekleriyle dengede durmaya çalışıyor.

"Serebral palsi hastasıyım," diyor, yavaş ve dikkatli, kendine özgü ses tonuyla, sanki çok normal bir şey gibi.

"O ne?"

“Temelde, annem hamileyken veya doğum sırasında bana bir şey oldu. Kas hareketlerini, koordinasyonu ve ince motor becerilerini etkileyen bir şey. CP'nin çeşitli dereceleri vardır. Benimki o kadar kötü değil.”

“Oh, tamam. Anladım.”

“Kaç yaşındasın?” diye sordu Christian. “On üç.”

“Ben de. Bu yıl Calloway Creek Lisesi'ne gidecek misin?”

Omuzlarını silker. “Henüz karar vermedim. Evde eğitim alabilirim.”

Christian'ın koltuk değnekleriyle garajdan geçmesini izliyorum, sanki hiç rahatsızlık vermiyorlarmış gibi, sanki onun bir uzantısıymış gibi. Christopher'ı düşünerek karnımı ovuyorum ve onun Trisomy 18 yerine CP olmasını dilediğimi düşünüyorum. Bazı insanlar Carter ve Christian'a acıyarak bakıyor. Ben ise onlara kıskançlıkla bakıyorum.

“Neden evde eğitim almak istiyorsun? Sıkıcı gibi.” “Çünkü Calloway Creek'ten nefret ediyorum.”

“Burada o kadar da kötü değil. Belki bir şans vermelisin.” “Sen öyle diyorsun çünkü sen ucube değilsin.”

Koltuk değneğini kaldırıyor. “Sen benim ucube olmadığımı mı düşünüyorsun?”

Şakacı bir şekilde söylemesini seviyorum. Christian harika bir çocuk. Engelliliğinin kendisini tanımlamasına asla izin vermedi. Okulda başarılı, yazın oto tamirhanesinde resepsiyonda çalışıyor ve inanılmaz derecede dışa dönük ve arkadaş canlısı.

“Komik yürüyorsun ve kalın gözlüklerin var diye kendini ucube mi sanıyorsun?”

Gülüyor. “Kimse bana böyle bir şey söylemez. Senin söylemeye cesaretin olması hoşuma gitti.”

“Çünkü *ben* ucubeyim,” diyor Bug. “Yetişmeye çalış.”

“Mavi saçların yüzünden kendini ucube mi sanıyorsun? O zaman boya. Ama şahsen ben bence çok havalı. Kasabada başka kimsenin saçları bu renkte değil.”

“Ben ucubeyim çünkü yeniyim. Eminim sen hayatın boyunca burada yaşamışsındır. İnsanlar sana buraya ait değilsin gibi bakmıyor. Kimse yeni kızla arkadaş olmak istemiyor.”

“Ben istiyorum. Sen de liseye gelmelisin. Bir kulüp kurarız. Ucube kulübü.”

Onların konuşmalarına dehşet duymak istiyorum. Yani, sürekli "*ucube*" kelimesini kullanıyorlar. Ama artık o kadar çok kullandılar ki, kelime tüm etkisini yitirmiş gibi.

Kendi kendime gülümsüyorum, kulak misafiri olduğum için suçluluk duyuyorum, ama bunu yapmayı bırakacak kadar da suçlu değilim. Bug'in bir arkadaş edinme ihtimalini seviyorum.

Christian evine bakıyor. "Gitsem iyi olacak. Babama işten dönene kadar mutfağı temizleyeceğime söz verdim."

Bug başını eğip onu inceliyor.

"Ne?" diyor. "Koltuk değnekli bir ucube temizlik yapamaz mı sanıyorsun?" Sonra gülüyor. "Tamam, yere düşen bir şeyi almak için iki üç deneme yapmam gerekebilir. Ve eminim ki normal insanlardan çok daha uzun sürer..."

Darla ellerini havaya kaldırır. "Kendine ucube demeyi keser misin? Bu kendini küçük düşürmek."

"Sen de yaparsan yaparım." Elini uzattı.

Gözlerini devirdiğinden eminim ama yine de elini sıkıyor. "Anlaştık."

Konuşmalarının sona erdiğini hissederek mutfağa geri dönerim ve onların buluşmasından habersizmiş gibi davranırım.

Bir dakika sonra Bug elinde başka bir kutu ile içeri girer. "Ursula."

Kafamı eğiyorum. "*Küçük Deniz Kızı*'ndaki gibi mi? Yoksa *Friends*'teki gibi mi?" "Gerçekten önemli mi?"

"Hayır," diyorum kayıtsızca, daha önce yıkadığım tabakları yerine koyarken. "Sanırım önemli değil."

Gözümün ucuyla, bana baktığını fark ettim. Beni kızdırmak için yaptığı girişimlere karşılık vermem hoşuna gitmiyordu.

"Odanı dekore etmek için yardıma ihtiyacın var mı?" diye soruyorum. "Hayır."

"Bir şeye ihtiyacın olursa, markete gidebiliriz. Perde?" "Hayır."

"Perde istemiyor musun?"

"İstiyorum. Sadece markete gitmek istemiyorum."

Tezgaha yaslanıyorum. "Benimle. Yani *benimle* markete gitmek istemiyorsun?"

"Bu kutu oldukça ağırlaşıyor." Merdivenlere doğru yürümeye başlar. "Bebek eşyaları alabiliriz. Eğlenceli olabilir."

Dönüyor. "Neden eğlenceli olsun ki?"

"Şey, hemen hemen her şeye ihtiyacımız var. Birkaç kıyafet seçebiliriz diye düşündüm. Belki hastaneden dönerken giyecekleri kıyafetleri bile alabiliriz. Ya da... sana okul için yeni kıyafetler alabiliriz."

"Gideceğimi sanmıyorum." Kutuyu kalçasına dayadı. "Yukarıda yapacak çok işim var."

"Yarın olabilir mi?"

"Yine çok işim olacak."

Derin bir nefes alıp ellerimi kaldırıyorum. "Tamam. Sen kazandın. Git."

Çamaşırları değiştirip birkaç kutu daha getiriyorum. Akşam yemeği için ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Bir şeyler yaparım, Bug yemek isterse yer. Muhtemelen odasında yer. Asher burada olsaydı, onu masaya oturmaya zorlardı. Ben onu zorlamayacağım.

Christopher'ın küllerinin bulunduğu kutuyu gördüğümde ne yapacağımı düşünüyorum. Küller geleneksel bir küp içinde değil. Sonuçta, olanları çok az kişi biliyordu, bu yüzden dairemde kimsenin sorgulayacağı bir şeyi sergilemek istemedim. Çok basit. Mavi renkteki seramik bir kalp, bit pazarından almış olabilirim. Üzerinde kazıma yok. Resim yok. Neredeyse on yıldır komodinin üzerinde duruyor. Şimdi başka bir yere koyabilirim diye düşünerek dikkatlice sehpayı koydum.

Yerde etiketsiz bir kutu var. İçinden birkaç şey çıkarıyorum. Dergiler. Hayır, dergi değil, çizgi romanlar. Bug odaya girerken bir tanesini çeviriyorum. "Çizgi romanlarını buldum," diyorum, bir tanesini uzatıp bir yığını alıyorum.

Sanki tarihin en aptalca şeyini söylemişim gibi alaycı bir şekilde güldü. "Onlar çizgi roman değil."

"Ah, tabii. Bunlar senin ne... anime mi?"

"Hiçbir şey bilmiyorsun," diyor, yerden geçerek. "Anime izlediğin şey. Bunlar manga."

Bana ulaşır ve zorla elimden alır, bu sırada yanlışlıkla sehpadan birkaç şeyi düşürür.

Christopher'ın küllerinin yere dağılmış olduğunu ve urnun kırık parçalarını görünce, ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküyorum. "Hayır!" Kalbin tabanını kaldırıyorum ve içinde neredeyse hiç kül kalmadığını görüyorum. "Aman Tanrım. Hayır."

Dizlerimin üzerinde, ellerimle küllerini bir yığın halinde topladım. Bug'un şaşkın tepkisini belirsiz bir şekilde algılamak, gözyaşlarım yüzümden akıp küllerin üzerine damladı.

"Kum dolu kırık bir vazo için biraz abartılı tepki veriyorsun."

Ellerimle külleri toplayıp urnanın alt kısmına geri koyarken o odadan çıkar.

Arkamda bir ses duyuyorum ve ne olduğunu anlayamadan Darla yanımda durmuş, elindeki elektrikli süpürgeyle külleri emiyor.

Onu itiyorum. "Hayır! Dur!" Elektrikli süpürgeyi elinden alıyorum ve toz, saç ve hatta birkaç böceklerle dolu şeffaf hazneye bakıyorum. Ve şimdi, benim Christopher'ım.

Hıçkırarak ağlayarak, elinde elektrikli süpürgeyle kanepeye yaslanıyorum, böylece daha fazla ememez.

"Senin neyin var?" diye soruyor, bana deli bir kadınmışım gibi bakarak. "Babam bu ruhsal dengesizliğinden haberdar mı, yoksa ondan sakladın mı?"

Yerdeki külleri küçük bir yığın halinde topluyorum. "Bu kum değil. Bu C-Christopher."

Bana şaşkın bir şekilde bakar. "Christopher kim?"

Urnanın kırık kalıntılarına dokunuyorum. "Oğlum."

O nefesini tutar. Ve o anda onu görürüm. Empati. Onun önümde hiç göstermediği, ama Asher'ın sürekli bana sahip olduğunu söylediği diğer tüm özellikleriyle birlikte görürüm.

"Aman Tanrım. Ciddi misin?" Korkuyla elektrikli süpürgeye bakar. "Ben... Bilmiyordum."

Hâlâ ağlayarak başımı salladım. "Senin suçun değil. Bir kazaydı."

Kahve masasının yanına oturur, dizlerini göğsüne çekerek ne yapacağını bilemeden durur.

Asher ona hiç söylememişti. Söylemeyeceğine söz vermişti. Benim uygun bir zamanda söylememi istemişti. Sanırım zamanı geldi.

"On dokuz yaşındaydım. O hasta olduğunu bildiğim için hamileliğimi herkesten sakladım. Hayatla bağdaşmayan bir kromozom anomalisine sahipti." Dalgın dalgın külleri yığına süpürüyorum. "Sadece otuz bir saat yaşadı."

"Babam biliyor mu?"

Başımı salladım.

Karnıma bakıp, sanki dünyası alt üst olmuş gibi yutkunuyor.

"Merak etme. Onlarda yok. Onlar iyi."

Ayağa kalkar, ne söyleyeceğini bilemediği belli. "Ben gidip akşam yemeğini hazırlayayım." Yine başımı sallarım, yere bakarak.

Küçük elektrikli süpürgeyi alırken bile hiçbir şey söylemedim. Onu çöpe atmaya kendimi asla ikna edemeyeceğimi biliyordum. Belki o da bunu biliyordu.

Başımı kaldırdığımda uzaklaşıyor, ama bir kez dönüp bana bakıyor. "Gerçekten çok üzgünüm."

"Senin suçun değildi."

"Hayır. Christopher için üzgünüm."

Şimdi anlıyorum ki, o bebek ölümlerine yabancı değil. Bug'un kuzeni, o daha on yaşındayken bebekken ölmüş. Marti'nin o zaman ne kadar yıkıldığını görmüş olmalı. Onu anlayabilecek tek on üç yaşındaki çocuklardan biri olabilir. Ve bu anlayış yüzünden okunuyor.

Sonraki bir saat boyunca, Christopher'ın küllerinin geri kalanını titizlikle temizleyip, başka bir küllük bulana kadar kapalı bir poşete koydum. Bu sefer, üzerine adını kazıtacağım.

Artık kendimi eşyaları yerleştirmeye ikna edemiyorum. Bunun yerine biraz uyuyorum. Ve akşam yemeğini bile atlayarak saatlerce uyuyorum.

Sonunda kalkıp mutfığa gittiğimde, akşam yemeğimin ısıtıcı çekmecede olduğu yazan bir not buluyorum. Ama benim için önemli olan not ve akşam yemeği değil. Notun yanındaki küçük poşet. İçinde ne olduğunu açıkça görebiliyorum. Vakum kabının içindekileri saatlerce aramış olmalı, çünkü tek bir saç teli, toz zerresi veya halı lifi bile göremiyorum. İçinde olan her şey Christopher'a ait.

Yanağımdan tek bir gözyaşı damlası süzülüyor.

Çünkü beni nefret eden bu kız, şimdiye kadar kimse benim için yapmadığı en güzel şeyi yaptı.

Otuz dördüncü bölüm

Asher

Bu eve, Allie'ye dönmek, bir rüyanın gerçek olması gibi. Burası artık benim yuvam. O benim gerçek kuzeyim. Ne kadar şanslı bir adam olduğuma inanamıyorum.

"Baba!"

Bug, oturma odasından koşarak gelip bana sarılırken, çantalarımı ön kapının içine bırakıyorum.

Üç gün boyunca odasına kapanır diye endişelenmiştim ama her zamanki gibi iş seyahatinden döndüğümde beni karşılıyor. Bu bana umut veriyor.

"Merhaba tatlım. Nasıl gitti?"

Omuzlarını silkiyor. "İyi, sanırım."

"Odana yerleştin mi? Yardıma ihtiyacın var mı?" "Hayır, ben iyiyim."

Etrafa bakındım. "Allie nerede?"

"Annesiyle alışverişte."

"Seni davet etmediler mi?" "Meşguldüm."

"Odanla mı?"

Beni evin en arkasına doğru çeker. Sürgülü kapıdan arka bahçenin her tarafının parlak turuncu spreyle boyandığını görebiliyorum.

Gözlerim kısıılır. "Arka bahçemize grafiti mi yaptın?"

"Orası bizim havuzumuz olacak."

"Havuzumuz mu?"

Sürgülü kapıyı açıp terasa çıktım ve ona dönmeden önce çizgileri inceledim. "Bunu *sen mi* yaptın?"

"Yardım aldım."

Yüzümde kocaman bir gülümseme var. Benim yokluğumun onları bir şekilde bir araya getireceğini biliyordum.

"Merhaba, Bug." Kafamı çeviriyorum ve mülkümüzün sınırında koltuk değnekleriyle duran bir çocuk görüyorum. Garip bir şekilde, ama bir şekilde kendinden emin bir şekilde bana doğru yürüyor. Kol mesafesine geldiğinde, sağ koltuk değneğini gevşetiyor

ön kolunu hala koltuğuna dayamış halde, kolunu uzatıyor. "Sen Darla'nın babası olmalısın. Ben Christian Cruz. Yan komşunuzum."

Elini sıkarken, bu karmaşık havuz tasarımında Allie'nin yardımı olmadığını anladım. Onun yardımıyla yapılmıştı. "Memnun oldum. Ben Asher Anderson."

"Büyük bir havuz için güzel bir ev seçmişsiniz, Bay Anderson."

"Harika değil mi?" der Bug. "Christian boyayı garajında bulmuş. Havuzlar hakkında bir sürü şey araştırdık. Spor havuzu yapmamızı söyledi, yani her iki ucu daha sığ, ortası daha derin olacak."

"Ortasına havuz voleybolu için bir ağ takabilirsiniz," diye ekledi çocuk.

Genç adamı inceliyorum. "Havuzlar hakkında çok şey biliyorsun. Baban bu işin içinde mi?"

"Hayır." O bir koltuk değneği kaldırır. "Havuzlar CP'li insanlar için iyi bir terapi yöntemidir."

"

Boynumu uzatıp arka bahçesine baktım. Havuz yoktu. Neden bu çocuğun bizim evimizde epey zaman geçireceği

Bu çocuğun bizim havuzumuzda epey vakit geçireceği fikrine kapıldım? Bug'ın odasının dış kapısına bakıyorum ve kapıyı kilitlemem gerektiğini anlıyorum.

Arkadaş edindiği için mutluyum, ama ilk arkadaşının bir kız olmasını umuyordum.

"Ailen burada mı?" diye soruyorum. "Onlarla tanışmak isterim."

"Annem yok." Bir koltuk değneği uzatıyor. "Bununla uğraşmak istemedi. Babam da dükkânda. Ben de günde birkaç saat orada çalışıyorum. Sokağın ağağısında, köşeyi dönünce."

"McQuaid Circle'da mı?"

"Oraya yakın. Cruz-In Oto Tamirhanesi. Teyzem ve amcalarım da orada çalışıyor. Arabanla ilgili bir işin olursa, en iyi yer orasıdır. Kendin tamir etmeyi seven biriysen bile, yedek parça mağazamız var."

"Aklımda tutacağım." Gülerek cevap veriyorum. "Neden orada çalışmanı istediklerini anlıyorum."

"Bir gün kısmen benim olacak. Makine mühendisi olup motorlar üzerinde çalışacağım. Yarış arabaları üzerinde çalışmayı tercih ederim, ama eline ne geçerse onu yaparsın." Arkasını döndü. "Gitsem iyi olacak. Babam eve geldiğinde akşam yemeği hazır olsun istiyorum. Tanıştığımıza memnun oldum, efendim."

"Sen de, Christian."

O duyamayacak kadar uzaklaşana kadar bekledikten sonra Bug'a kaşlarını kaldırdım. O da gözlerini devirdi. "Oh, lütfen."

“Bugünün ilk işim senin dış girişini halletmek olacak.”

“Onu gördün, baba. Yürümekte zorlanıyor. Bir kat merdiven çıkabilir mi sence?”

Gülüyorum. "İnsanların aşk için neler yapabileceğine şaşırırsın." "İğrenç."

"Hey, siz ikiniz," Allie arka kapıdan seslenir. Bahçeyi tarar. "Neler oluyor?"

Aceleyle yanına gidip onu kollarıma alıyorum. "Seni özledim." Uygunsuz hareketleri sonraya bırakarak onu masumca öpüyorum. "Sen alışverişteyken kızım ve komşunun çocuğu *bunun* üzerinde çalışıyordu."

Ağzı açık kalır. "Christian ve Bug mu yaptı bunu?"

Gözlerimi kısıyorum. "Christian'ı tanıyor musun?"

"Yan komşumuz. Mia'nın yeğeni. Harika bir çocuk. Darla arkadaşlık konusunda çok daha kötüsünü bulabilirdi."

"Ama o bir... erkek."

Allie kıkırdar. "Seçici olamazsın. Onun arkadaş edinmesini istemiştin, Ash." Benden öteye, Bug'a bakar. "Annem seni kapıda bekliyor." Küçük bir çanta uzatır. "Ama önce bunları görmeni istedim."

Bug, alışveriş çantasına büyük bir tereddütle bakar. Sanki Allie'nin ona alabileceği, her genç kızın isteyeceği bir şey bile yokmuş gibi. Çantadan iki küçük kıyafet çıkarır. Biri pembe, diğeri mavi. Pembe olanın üzerinde "Küçük Kız Kardeş" yazıyor. Mavi olanın üzerinde ise "Küçük Erkek Kardeş" yazıyor.

"Bunlar, hastaneden eve geldiklerinde giyebilirler diye düşündüm. Ne dersin?"

Bug omuz silker. "Bence bu benim seçimim değil." Çantayı kollarıma iterek, "Bayan Montana bekliyor," der.

"Ne oluyor?" Bug içeri girerken soruyorum.

"Annemde yatıya kalacak. Charlie de öyle." Yüzünde bir gülümseme belirir. "Bütün ev bize kalacak."

Eğilip kulağının hemen altına öpücük konduruyorum. "Düşünme şeklini seviyorum."

On saniye sonra, tekrar içeri giriyoruz ve Bug, sırtında bir sırt çantasıyla merdivenlerden aşağı koşarak iniyor. "Hoşça kal baba. Yarın görüşürüz." Uzaklaşmaya başlıyor, sonra dönüp Allie'ye bakıyor. "Şey, görüşürüz."

Şaşkınım. Fazla bir şey değildi, ama bir onaydı.

Al'e bakıyorum. "Bir şey değışti. Artık sana o kadar ekşi bir yüzle bakmıyor."

"Hâlâ odasını dekore etmeme ya da alışverişe gitmeme izin vermiyor. Ve sen yokken henüz aynı masada yemek yemedik. Ama evet, bir şeylerin değıştiğini hissediyorum."

"Ne oldu?"

Omuzlarını silkiyor. Ya gerçekten bilmiyor ya da *bana* söylemek istemiyor. Onların bu konuyu kendi aralarında halletmelerini istediğı için onu zorlamıyorum.

"Seyahatin nasıldı?"

"Sakin."

"Eski karınlar otelin barında ortaya çıkmadı mı?"

"Önemli olmazdı." Onu kendime çekiyorum. "Çünkü, tatlım, benim gözüm sadece sende."

O gülümser. "Bu kadar çekici olmayı çalışıyor musun?" Ben gülümserim. "Bu bana doğal geliyor."

Allie elimi tutup karnına bastırıyor. "Bu hafta çok daha fazla tekmelemeye başladılar."

Avuç içime hafif bir vurma hissi tekrar tekrar oluşur. Nerede olduğunu not alırım. "Bu bizim küçük oğlumuz olmalı."

"Ben de öyle düşünüyorum. O kız kardeşinden biraz daha hareketli." Hareketleri izlememden keyif aldığımı fark ediyor. "Adını seçtin mi?"

Cevap vermiyorum. Hala konsantre bir şekilde, son hareketi hissedene kadar ellerimi çekmiyorum.

Gömleğini düzeltir. "Eğer ona Asher adını vermek istersen, benim için sorun yok. AJ diyebiliriz."

"Teknik olarak, bir oğlun 'junior' olabilmesi için tam adı, ikinci adı ve soyadı olması gerekir."

Üzüntü onu kaplar. "Ona senin ikinci adını vermek mi istiyorsun?"

Ellerini ellerimin arasına alıp ağzıma götürüp öptüm. "Asla olmaz. O çoktan karar verildi."

Yüzü yumuşar. "Onu hala AJ diye çağırabiliriz. Yani, sen öyle istiyorsan."

"Bilmiyorum. Oğlumun benim adımı alması o kadar da önemli değil. Açıkçası, başka bir çocuğum olacağı için çok mutluyum." Başparmağımla çenesini okşuyorum. "Ve iki çocuk sahibi olacağımız için... bana verdiğin hediyenin

bana verdiğini asla bilemeyeceksin. Adını Ralph, Ignatius veya Pikachu koyabiliriz, yine de onu dünyanın sonuna kadar seveceğim." Alt karnına dokunuyorum. "Ve ona."

Kıkırdar. "İsimleri ne olursa olsun onları seveceğine sevindim, çünkü Bug çok tuhaf isimler buluyor."

"Buna daha ne kadar izin vereceksin?"

"Bunu gerçekten tekrar konuşmak mı istiyorsun? Çünkü şu anda çıplak olabilirdik."

Onu kollarıma alıyorum. "İkinci seçeneği tercih ediyorum."

Onu yatak odamıza taşıırken gülüyor. "Bunu daha fazla yapamayacaksın."

"Değil." Eğilip alnına bir öpücük kondurdum. "Fark etmedin mi, senin yanındayken kendimi Süpermen gibi hissediyorum." Yatak odasına adımımı attığımda birden donakaldım. Gözlerim odanın bir ucundan diğer ucuna dolaştı. "Bütün bunları birkaç günde mi yaptın?" Onu yere indirdim. "Allie, sakın bana o kutuları tek başına kaldırdığını söyleme."

"Mia yardım etti. Kardeşlerim de. Bug bile birkaç şey getirdi." Geri çekilip onu incelerim. "Onun olmayan şeyler mi?"

Gömleğini başının üstünden çıkarır. Sonra eteğini yere indirir ve ne sorduğumu unutturur. Son birkaç günde nasıl daha da güzelleştiğini bilmiyorum ama güzelleşmiştir. Bakışlarım siyah dantelle kaplı dolgun göğüslerine kayar, sonra da hemen altında aynı renkte bir külotun olduğu çıkıntılı karnına iner.

Aceleyle tüm giysilerimi çıkarır ve yatağa otururum, onu kendime çekerek göğüs hizasına getiririm. Hafif parfüm ve feromonların karışımı olan kokusunu içime çektiğimde, sikim anında sertleşir. Koku, hafıza ve duygularla yakın bağlantısı nedeniyle tüm duyuların en güçlüsü olduğu söylenir. Buna katılıyorum. Çünkü şu anda içimde her türlü duygu dolaşıyor. Minnettarlık. Aşk. Hayranlık. Arzu. Takdir. Ama şu anda en çok öne çıkan duygu? Mutluluk.

Başımı eğip, yuvarlak karnına bir öpücük kondurdum. "Nasıl bu kadar şanslı oldum?" Sonra onun yoğun, sevgi dolu gözlerine baktım. "Seninle geçirdiğim her gün Noel gibi."

Ellerini saçlarımın üstünden geçirip dudaklarını alnıma değdirdi. "Seni kandırdığımı duyduğuma sevindim. Asıl şanslı olan *benim*."

Başparmaklarımı külotunun kenarlarına takarak soruyorum, "Hangimizin daha şanslı olduğunu tartışırken, bunları çıkarabilir miyim?"

Onun cilveli kıkırdaması soruma cevap veriyor.

Parmaklarımın hızlı bir hareketiyle sütyeni de külotunun yanına yere düşer. Karşımda muhteşem bir şekilde çıplak duruyor ve ben uzun bir süre, gözlerimle vücudunun her santimini yutarcasına seyrediyorum. Hamileliğinin her aşamasını hatırlamak istiyorum, çünkü tam da daha güzel olamaz diye düşündüğüm anda yanıldığımı anlıyorum.

Ellerinden biri aramıza girip sikimi okşamaya başlıyor. Ayrı kaldıktan sonra benim kadar sabırsız olduğunu görmek beni mutlu ediyor. İkinci trimester hakkında söylenenler doğruymuş. Kadınların libidosu nasıl da artıyormuş. Daha önce kişisel deneyimim olmasa da, ikizlere hamile olmanın bunu daha da artırdığını söyleyebilirim. Çünkü o çok azgın. Ve ben bunu çok seviyorum. Ne zaman ihtiyacı olursa, onu tatmin etmek için can atıyorum. Özellikle de bunun uzun sürmeyeceğini bildiğim için.

Beni yatağa itip üstüme çıkıyor, bacaklarını bacaklarımın arasına alıp ıslaklığını sertleşmiş penise sürüyor. Üstüme çökmek üzere olduğunu anlıyorum, bu yüzden onu kaldırıp yana çekiyorum. "Önce sen," diyorum, başımı göğsüne eğerek. "Her zaman önce sen."

Meme ucunu emdiğimde çıkan sesler beni çılgına çeviriyor. Lanet olsun, ona yaptıklarımın hoşlandığını bana göstermekten çekinmemesi çok hoşuma gidiyor.

Vücudunu öperek aşağıya doğru iniyorum, dilimle gıcıklayarak ve alay ederek, uyluklarının tepesine ulaşana kadar devam ediyorum. Dudaklarım klitorisine değdiği anda neredeyse boşalıyor. Bir saniye uzaklaşıyorum. "Henüz değil."

O inliyor, ben gülüyorum.

Kahretsin, çok güzel kokuyor. Hamilelik hormonları ona ne yapıyorsa, kokusu ve tadı eskisinden daha da güzel. Onu sonsuza kadar hamile bırakmak istiyorum.

Dilimi klitorisine değdirdiğimde sırtı kavisleniyor. Parmaklarım onun içine girdiğinde yüksek sesle inliyor. Sonunda onu boşalttığım da adım haykırıyor ve kendimi evrendeki en güçlü adam gibi hissediyorum.

Onun yanına kıvrılıp, kendine gelmesi için bir dakika bekliyorum.

Elimi tutup karnına bastırıyor. Kıkırdayarak gülüyorum. "Sence boşaldığında hoşlarına gidiyor mu, yoksa protesto etmek için tekmeliyorlar mı?"

Mutlu bir şekilde iç çeker ve üstüme çıkar. "Bilmiyorum. Umurumda değil. Ama beni orgazm ettiğinde hoşuma gidiyor ve tekrar yaparsan çok minnettar olurum."

Onun altında kalçalarımı dalgalandırıyorum. "Emrin benims."

Son kelime ağızımdan çıkmadan, o kendini benim penisinin üzerine indirir. Onun içinde olmanın verdiği muhteşem hisle gözlerim kapanır. İkimizin birbirine bu kadar uyumlu olması, sanki birbirimiz için yaratılmışız gibi, aklımın almadığı bir şey. Hayatımda pek çok kadınla birlikte oldum. Hiçbiri bana ruh ikizine, kadere ya da sonsuza kadar sürecek bir aşka inanmamı sağlamadı. Ta ki Allie gelene kadar.

O, o.

Bu kelimeler kafamın içinde pinball topu gibi zıplıyor. Daha önce hissettiğim aynı iki kelime. Dürüst olmak gerekirse, ilk tanıştığımız anda duymuştum. Sanki bir balyozla vurulmuş gibiydim. Kadınlar ve ilişkiler hakkında sahip olduğum tüm yanlış inançlar bir anda patladı. Onun yerine, hayatımda sadece bir kez daha hissettiğim bir tamlık hissi beni sardı: kızımı ilk kez kucağıma aldığım an.

"Seni seviyorum."

Hareket etmeyi bırakıp gözlerimin içine baktı. "İyi, çünkü sanırım benden kurtulamazsın."

"Anlamıyorsun galiba." Elimi uzatıp yüzünün iki yanına koydum. "Seni gerçekten çok seviyorum. Seni o kadar çok seviyorum ki, birlikte olmadığımızda canım acıyor. Hatta *birlikteyken* bile canım acıyor." Parmağımla çenesinden aşağı doğru izledim, sonra elini tutup kalbimin üzerine koydum. "Sen benim sahibimsin, Allie Montana. Kalbim ve ruhum. Aldığım her karar ve attığım her nefes. Kalp atışlarım sana ait. Kalbim senin için atıyor. Senin için. Sonsuza kadar. Sonsuzluktan da öte. Ebedi." Başını kendime doğru çekerim. "Sen benim başlangıcım ve sonumsun. Gelgitlerim. Cennetim ve cehennemim."

Göz yaşı göğsüme düşerken kaşlarını kaldırdı. "Cehennemim mi?"

"Evet, benim cehennemim. Çünkü eğer sensiz yaşamak zorunda kalsam, hayatım öyle olurdu." Dudaklarını daha da yaklaşıtıyorum. "Sen benim her şeyimsin." Dudakları dudaklarıma değdiğinde içimden hafif bir kahkaha çıkıyor. "Neden tüm bunları burada, şu anda sana söylemem gerektiğini bilmiyorum. Anı mahvetmek istemedim."

"Hiçbir şeyi mahvetmedin. Aslında, bu anı hep hatırlayacağım." derken, tuzlu gözyaşlarının tadını alabiliyorum. Beni yumuşakça öpüp uzaklaşıyor. "Az önce söylediğin her şeyi ben de hissediyorum. Bir yük treni gibi hissediyorum, Asher."

"Evlen benimle," emrediyorum.

"Evlenirim." Parmaklarını dudaklarıma dokundurur. "Söz veriyorum."

Bu bir kabul değil. Ama yeterli. Şimdilik yeterli.

Burnumdan bir nefes veriyorum, çünkü kendime yalan söylediğimi biliyorum. Bu yeterli *değil*. Asla yeterli olmayacak. Bu kadından asla doyamayacağım, benim yüzüğümü takıp benim soyadımı taşısa bile. Bu, beni en derinlerime kadar sarsan ilkel, iğdsel bir duygu.

Bu anda fiziksel arzumu duygusal arzuma yetişmesi için yapabileceğim tek şeyi yapıyorum: Onu ters çeviriyorum, kendimi ona bırakıyorum ve onunla sevişiyorum. Ona o kadar tatlı, o kadar şefkatle, o kadar tutkuyla sevişiyorum ki, sonunda Yüce Tanrı'nın kendisiyle tanıştığıma yemin edebilirim.

Otuz Beşinci Bölüm

Asher

Arka camdan dışarı bakıyorum. "Yine Christian'la uğraşıyor."

Allie başını uzatıp bakıyor. "Bug'in her gün Christian'la futbol oynamasından daha kötü şeyler de var."

İki genci inceliyorum. Futbol *oynamak* biraz abartılı. Christian'ın hareket kabiliyeti kısıtlı olduğu için, kız topu ona attığında hemen hemen yerinde durup topu tekmeliyor.

"Eskiden Mel'le de böyle yapardı, biliyorsun. Küçükken birkaç yıl birlikte amatör takımda oynadılar."

"Arkadaş edindiği için mutlu olmalısın."

Alaycı bir şekilde gülüyorum. "Arkadaş derken, tekil olarak mı? Calloway Creek'teki tüm gençlerle tanıştırmak için tüm çabalarımıza rağmen, o sadece ona yapışıyor."

"Asher harika bir çocuk. Ve geçen ay olduğu gibi bütün gün odasında Mel'e mesaj atarak kendini odasına kapatmaması çok güzel."

"Sanırım."

Camın arkasından Christian'ı izliyorum, kararlılığına hayranım. Engeline rağmen bu kadar kendinden emin ve neşeli olmaya çalışması.

Allie onu pek takdir etmese de, babası Carter ve ben arkadaş olduk. Tabii, harika bir çocuk yetiştirmesi dışında. Ama bence bu eski bir aile kavgasından kaynaklanıyor. Mia'nın en iyi arkadaşı olmasına rağmen, kardeşlerine, hatta ikiz kardeşi Dax'a bile karşı bir nefret beslemesi hala biraz kafa karıştırıcı.

Ah, doğru... Mia ikiz.

"Mia sana ikizler hakkında herhangi bir ipucu verdi mi?"

Gülerek kirli kahvaltı tabaklarımızı lavaboya götürdü. "Mia ikiz. İkiz *yetiştirmedi*. Büyük fark var. O ve Dax'ın çocukken yaptıkları yaramazlıkları öğrenmek istiyorsan, evet, anlatacak çok hikayem var. Onun dışında..."

Alnımı ovuşturuyorum. "Hayır, hayır. Bilmek istemiyorum. Çocuklarımızın küçük melekler olacağını düşünerek cahilce mutluluk içinde yaşamayı tercih ederim."

"Bunun neresi eğlenceli?" Yıkadığı tabakları bırakıyor. "Çocuklarının ara sıra biraz yaramazlık yapmasına izin vermeyen bir baba olmayacaksın, değil mi? Bunlar büyümenin bir parçası."

"Bana biraz müsaade etmelisin. Tek deneyimim Bug'la oldu, o da mükemmel bir çocuktü." Kendi sözlerimi duyup geri adım attım. "Şu anki durum hariç. Yani, yaptığı en asi şey benim iznim olmadan Uber'e binmekti."

"En asi olanı, ha?" Yanımdaki koltuğa oturur. "Çıktığın kadınlara gönderdiği mesajlar neydi? Çiçeklerle birlikte gönderdiği not. Havuz olayı? Şey..."

Gözlerimi kapatıyorum. "Tamam, anladım. Mükemmel değil."

Allie elimi tutup nazikçe ovuşturur. "Hiçbir çocuk mükemmel değildir, Asher. Tek yapabileceğimiz, onlara karşılaştıkları her şeyle başa çıkabilmeleri için gerekli araçları sağlamaktır. Sen harika bir babasın. Darla da iyi bir çocuk. Gurur duymalısın."

"Gurur duymalı, ha?" Dışarıya bakıyor. "Onun sana davranışlarından gurur duymuyorum."

"Eskisi kadar kötü değil. En azından artık bizimle akşam yemeği yiyor."

"Haftalardır Calloway Creek'te yaşıyoruz ve elimizde tek varlığımız onun bizimle akşam yemeği yemesi mi? Her şeyi yanlış yapıyorum."

"Hiçbir şeyi yanlış yapmıyorsun. Onun kendi hızında kabul etmesine izin veriyorsun. İnan bana, ona zorlamak daha kötü olur."

Dönüp gözlerinin içine baktım. "Ama tatlım, ben seninle evlenmek istiyorum. Bu gidişle, o zamana kadar yaşlanıp saçlarım ağaracak."

Şakağıma dokunuyor. "Kim demiş, sen zaten öyle değilsin ki?"

Gülüyorum. Yaş farkımızla ilgili her fırsatı şaka yapmak için kullanıyor. Ama bu beni rahatsız etmiyor. Sadece ona sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu hatırlatıyor.

"Lafı açılmışken, yaklaşan doğum gününü nasıl kutlamak istersin?"

Omuz silkiyorum. "Kırk bir yaş önemli değil ki." "Her doğum günü önemlidir."

"Peki o zaman..." Kolumu ona doluyorum ve kulağına fısıldıyorum, "Güzelimle sevişerek kutlamak istiyorum..."

Konuşmayı kesiyorum. Çünkü söylemek istediğim şey *karım*. Ya da en azından... *nişanlım*. Ama söyleyemiyorum. Çünkü sevdiğim kadın, benim bebeklerimi taşıyan ve benim yatağımda uyuyan kadın, benim kız arkadaşımın başka bir şey değil. Elini

elini bacağımdan alıp parmağını okşuyorum. "Bu parmağına yüzük takmak için sabırsızlanıyorum. Belki de doğum günümde istediğim budur."

"Birincisi, doğum gününe sadece bir ay kaldı, bu yüzden bunun için bir mucize olması gerekir. İkincisi, o zamana kadar hala sevişebiliyorsam, bu da bir mucize olur."

"Hala mümkün," diyorum gülümseyerek. "İnan bana, Google'da araştırdım."

Karnını okşadı. "Belki tek bebek olsaydı. Asher, o zamana kadar çöp kamyonu gibi olacağım. Şimdiden yalpalayarak yürüyorum. Nasıl tahrik olabildiğini anlayamıyorum."

"Tahrik oluyorum tabii ki." Elimi yanağına götürüp okşuyorum. "Sana her baktığımda."

Gülümser ve bana öpücük vermek için eğilir, ama tam o sırada arka kapı açılır.

"İğrenç." Bug ayakkabılarını çıkarır ve Allie'nin karnını gösterir. "Yeterince yapmadın mı?"

Allie hamile bir kadın kadar hızlı bir şekilde ayağa kalkar ve bulaşıkları yıkamaya devam eder.

Bu sefer ben de kalkıp devralıyorum. "Bırak ben yapayım. Sen işe hazırlanmalısın." Yanağına bir öpücük kondurup onu koridora doğru itiyorum.

"Bulaşıkları ben yıkarım," diyor Bug. "Sen kahveni bitir."

Gülümseyorum, Allie'nin hala odada olup Darla'nın aslında inanılmaz derecede nazik bir insan olabileceğini görmesini diliyorum. Boş olduğunu sandığım kapıya döndüğümde, Allie'nin odadan çıkmadığını görüyorum. Ayakta durmuş, Bug'ın bulaşıkları yıkamasını izliyor. Ama yüzündeki ifade benimki gibi gurur dolu değil. Başka bir şey. Yanılmıyorsam, sanki kızımın ev işi yapmasından rahatsız olmuş gibi. Bana bakmadan hafifçe başını sallar, sonra uzaklaşır.

"Futbol takımına girmeyi düşünüyorum."

Bug'ın sözleri beni düşüncelerimden koparıyor ve sessizliğe boğuyor. Doğru duyduğumu merak ediyorum. "Ne... ne?"

Suyu kapatıp ellerini bir mutfak havlusuyla kuruladı. "Christian, böyle küçük kasabalarda takıma girmek için çok iyi olman gerekmediğini söyledi. Geçen yıl bir kızın bacaklarını bile açamadan ponpon kız takımı olduğunu söyledi."

"Dur biraz." Düşüncelerimi toparlamaya çalışıyorum. "Deneme için okulun öğrencisi olman gerekmiyor mu?"

"Teknik olarak hayır. Evde eğitim gören çocuklar, bulundukları bölgedeki okulların spor takımlarına katılabilirler. Ama..." Omuzlarını silkiyor. "Ben gitmeyi düşünüyorum."

Saat daha sabah dokuz bile olmamış ve o bana iki beklenmedik bomba attı. Genel olarak iyi bombalar. Yine de ağzım açık kalmış durumda. "Calloway Creek Lisesi'ne gideceksin. *Ve* futbol seçmelerine mi katılacaksın?"

Arkasını dönüp musluğu açıyor. "O şeyleri *düşünmeyi* düşündüğümü söyledim."

Bu durumun ne kadar hassas olduğunu bildiğimden, onu zorlamamaya ve fazla heyecanlanmamaya karar verdim. Okul başlamasına hala altı hafta var. Şanslı kız, New York'ta okul Florida'dakinden çok daha geç başladığı için ekstra uzun bir yaz tatili var. Burada okullar İşçi Bayramı'ndan sonra başlıyor. Bu da benim fazla sevinmemem için bir neden daha. Her şey hakkında fikrini değiştirmesi için çok uzun bir süre.

"Christian, seçmelerin gelecek ay olduğunu söyledi, ama katılmak isteyenler için antrenmanlar haftaya başlıyor. Sezon dışında antrenman yapmaları yasak olduğu için resmi antrenman sayılmıyor. Ama seçmelere katılacak tüm kızların bir araya gelip seçmelere kadar haftada birkaç kez antrenman yaptıklarını ve geçen yılın takımından oyuncuların antrenmanı yönettiğini söyledi. Ne yapmalıyım sence?"

"Christian, kızların lise futbol takımı hakkında çok şey biliyor gibi görünüyor." Omuzlarını silkti. "O, ekipman sorumlusu gibi bir şey."

Kaşlarımı kaldırdım. "Kız futbol takımı için mi?"

"Erkeklerin lakros ve beyzbol takımları için de."

"Ama o henüz lise öğrencisi bile değil."

"Babası spor müdürünü tanıyor ve insanlar ona acıyarak birçok iyilik yapıyorlar."

"İnsanlar babasına acıyor mu?"

O, başını sallıyor. "İnsanlar *ona* acıyor. Çünkü beyin felci var." "Ve o

bununla sorun yaşamıyor mu?"

Bulaşık bezini alıp tabakları kurulamaya başladı. "Christian akıllıdır baba. Çok akıllı. Makine mühendisi olmak istiyor. Bu, babası gibi araba tamir etmek anlamına gelmiyor, motor ve benzeri şeyler tasarlamak anlamına geliyor. Ve diyor ki, insanlar ona acıyorsa ve bu acıma onun istediğini elde etmesine yol açıyorsa

New York'un en iyi mühendislik okullarından birine girmek gibi, o zaman neden insanların ne düşündüğünü umursaması gerektiğini söylüyor."

"Bunun spor takımlarının ekipman sorumlusu olmasıyla ne alakası var?"

Kız kıkırdar. "Sanırım yok. Sadece insanların onu bir tür hayır işi olarak gördükleri için ona bir şeyler yaptırmalarına dikkat çekmek istedim."

"Bu biraz iğrenç, Bug. O da herkes gibi muamele görmeli. Yani, yetenekleri ölçüsünde."

"Hey, onu rahatsız etmiyorsa, seni de rahatsız etmemeli."

Başımı eğdim. "Bu yüzden mi onunla bu kadar çok takılıyorsun? Ona acıyorsun diye mi?"

O alaycı bir şekilde gülerek, yığına bir tabak daha ekledi. "Bence sen yanlış anladın. Ben *onun* sadakasıyım."

Ona sert bir bakış attım.

"Ne? Doğru."

Allie mutfağa geri gelir, çalışmaya hazırdır. Tezgâhtan bir elma alır ve ben gülümsememeye ve yarım saat önce yemek yediğini hatırlatmamaya çalışırım.

"Seni uğurlayayım." Onu garaja kadar takip edip kapıyı kapatıyorum. "Bug futbol takımına girmek istiyor. Ve Cal Creek Lisesi'ne gitmeyi düşünüyor." Şakaklarımı ovuşturuyorum. "Kafam patlamak üzere." Ama ona baktığımda hiç şaşırılmış gibi görünmüyor. "Neden bu senin için yeni bir haber değilmiş gibi hissediyorum?"

"Mia birkaç gün önce söyledi. Christian'ı haftada bir kez yemeğe çıkarıyor."

"Ve bana söylemeye değer bulmadın mı?"

Yolcu kapısını açıp omuz çantasını içeri attı. "Bug sana söylemeye hazır olduğunda duymamanın daha önemli olduğunu düşündüm."

"Saçmalık. Sadece güvenini bozmak ve onun hakkında kötü düşünmesini istemediğin için söylemedin."

"*Daha* kötü düşünmesini

istemedin demek

istiyorsun." Onu kendime

çekiyorum. "Al..."

"O daha on üç yaşında, Asher. Bildiğim kadarıyla, fikrini değiştirecekti. Senin umutlanmanı istemedim. Evet, belki de sana söylemedim çünkü bana ve Mia'ya, hatta belki Christian'a kızardı. Fark etmediysen, burada iyi bir hayatı var."

"Tek arkadaşıyla mı?"

"Florida'da kaç arkadaşı vardı?"

Başımı salladım. "Evet, tamam. Haklısın. Belki bu futbol olayı ona iyi gelir. En azından diğer kızlarla birlikte olur, belki birkaç arkadaş edinebilir."

Bana öpücük vermek için eğildi. "Gitmeliyim. Geç kalmak istemiyorum. Tam zamanlı çalışmaya ne kadar devam edebileceğim belli olmaz."

Gülümserim. "İşe patronlarınla aranın iyi olması iyi bir şey." Aklıma bir şey gelir ve başımı eğirim. "Biliyor musun, bebekler doğduktan sonra ne olacağı hakkında hiç konuşmadık. Çalışmayı düşünüyor musun?"

Gülümser. "Beni evde, çıplak ayakla ve hamile mi istiyorsun?"

"Hayır. Ya da evet, eğer *sen* öyle istiyorsan. Tamamen sana kalmış."

"Çalışmamayı hayal edemiyorum. Natasha var ve onun çok yardımcı olacağını biliyorum. Belki de çocuklar küçükken tam zamanlı çalışmak istemeyeceğim. Ama dürüst olmak gerekirse, henüz bilmiyorum. Senin de dediğin gibi, patronlarımla iyi olmam iyi bir şey." Sonra gözleri kısıldı. "Eğer istersem, beni çıplak ayakla hamile görmek istediğini söyledin. Bunlardan sonra *daha fazla* çocuk istediğini mi söylüyorsun?"

"Bebeğim, sen kaç tane istersen o kadar alırım." Yaklaşıp dudaklarını öptüm. "Ama önce bunlarla başlayıp sonra bakarız, ne dersin?" Arabasının kapısını açtım. "Dikkatli sür, çok değerli bir yük taşıyorsun."

"Sürerim. İyi günler. Çok çalışmayın. Bug için de endişelenmeyin. Her şey yolunda. O büyüyor."

"Evet." Gözlerimi bir an için kapatıyorum. "Benim endişelendiğim de tam olarak bu."

Otuz Altıncı Bölüm

Allie

Asher yine şehir dışında, hem de bütün hafta boyunca, ve Bug ya bu yüzden depresyonda ya da okula gitmek yerine çevrimiçi ders almaya karar vermekte tereddüt ediyor. Son birkaç gündür odasından normalden daha az çıkıyor, Christian'la takılmak için bile.

Truman's Grocery'de dolaşırken, Darla'yı akşam yemeğine çekmek için ne alabileceğimi düşünüyorum. Urna olayından beri, bebeklere karşı biraz daha yumuşak davranıyor gibi görünüyor, ama bu bana da yansımıyor. Asher etrafta olduğunda en iyi ihtimalle samimi davranıyor, ama o yokken mesafeli davranıyor. Aynı evde yaşıyoruz ama sanki iki ayrı dünyadayız.

"Allie!"

Rotisserie tavuklarından dönüp Ava Criss'in arabasını iterek geldiğini gördüm. İçgüdüsel olarak karnımı olabildiğince kamufle etmeye çalıştım, ama yirmi dört haftalıkken bu neredeyse imkansız bir savaştı.

Yaklaşırken gözleri karnımdan hiç ayrılmıyor. "Vay canına, uzun zamandır görmedim seni. Harika görünüyorsun."

Karnına dokunma, Allie, diye içimd e n tekrar tekrar söylüyorum.

Karnına dokunma.

Bu tüm hamile kadınların alışkanlığıdır. Ve bunu yapmamak gerçekten çok zor, özellikle de bebeklerden biri şu anda kaburgalarımın tekme atarken.

"Teşekkürler. Sen de öyle. Yeni saç rengin çok yakışmış."

"Farklı şeyler deniyorum. Trevor gelecek yılın başında eve geliyor.

Spor yapmaya ve sağlıklı beslenmeye başladım." "Belli oluyor. Harika görünüyorsun."

Sepetinin üstündeki birkaç şeyi yer değiştirir. "Onun sürekli evde olması garip olacak. Yedi yıldır, birlikte birkaç haftadan fazla zaman geçirmedi. Üniversitede olduğu zamanlar sayılmaz bile. Hem heyecan verici hem de korkutucu. Ya o değişmişse? Ya ben değişmişsem?"

Ona yaklaşıp koluna elimi koyuyorum. "Ava, sen ve Trev kaç yaşındaydınız, on üç mü? Siz birbiriniz için yaratılmışsınız.

. Elbette, hayat tecrübesi dünyayı algılama şeklinizi değiştirmiş olabilir, ama içsel olarak kim olduğunuzu değiştirmez."

O da başını sallar. "Haklısın. Aptalca davranıyorum." Yine karnıma bakar. "Ve şanslıysam, gelecek yıl bu zamanlar, ben de senin gibi görünebilirim."

"Umarım bu kadar büyük olmazsın." *Şimdi* karnıma dokunuyorum. "İki çocuk taşımak kolay iş değil."

"Sen kolaymış gibi gösteriyorsun. Anne olmak için gerekirse bir sürü çocuk doğururum."

Gülüyorum. Sonra bebeklerden biri mesaneme basınca yüzümü buruşturuyorum. Gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Hareket ediyorlar mı?"

"Sanırım erkek bebek mesanemde dans ediyor."

"Bakabilir miyim? Sakıncası var mı?"

Ava ve ben çok yakın arkadaş değiliz, daha çok birbirimizin dış çevresindeyiz. O ve arkadaş grubu benden ve benim arkadaş grubumdan daha büyük. Ama bizi birbirimize bağlayan birçok insan var. Ve en yakın arkadaşı benim kardeşimle evli. Bu yüzden Christopher'dan herkese bahsettiğimde o da oradaydı.

Elini tutup bebeğin hareket ettiği yere koyuyorum.

Gözleri yaşlarla doldu. "Bunu asla unutamayacağım. Sanırım en çok istediğim şey, içimde bir hayat hissetmek."

"Trevor yakında eve tam zamanlı olarak dönecek, eminim olacak."

"Ama ben gençleşmiyorum ve bu çok geç kalıyor. Bazı insanların bu kadar kolay hamile kalması beni şaşırtıyor."

"Üzgünüm. Benden nefret ediyorsundur."

"Tanrım, hayır. Seni kıskanıyorum. Ama Allie, senin için mutluyum. Bana inan. Özellikle de yaşadıklarından sonra." Çenesi gevşer. "Aman Tanrım, bunu gerçekten hissettim."

"Kız bebek takla atıyor ve erkek bebek bundan hoşlanmıyor galiba."

"Hangisi hangisi biliyor musun?"

Başımı sallayıp elini aşağıya doğru indiriyorum. "O daha aşağıda. O üstte. Neredeyse başından beri böyleydiler."

Alaycı bir şekilde gülümser. "Tipik erkek, tepenin kralı olmak istiyor." Gülerek cevap veriyorum.

Sanki bütün gün burada durup bunu yapabilirmiş gibi isteksizce ellerini indirir.

"Süt bozulmadan gitsem iyi olacak."

"Seni görmek çok güzeldi, Ava." "Seni de."

O gittikten sonra en az dört müşteri daha ile karşılaştım ve hepsi de karnıma sanki kamu malıymış gibi dokundu. Bu yüzden ilk kez bu kasabadan ayrılmıştım. Ama şimdi, kişiyi iyi tanıımıyorsam bile, bunun canımı sıkmasına izin vermiyorum. Çünkü bu sefer farklı. Her tekmeyi tadını çıkarıyorum. Her meraklı dokunuşun tadını çıkarıyorum. Her iyi dilek için teşekkür ediyorum. Ama en çok da... Asla mümkün olacağını düşünmediğim bir gelecek hayal edebilmenin verdiği hissi seviyorum.

~ ~ ~

"Yemek!" Merdivenlere
sesleniyorum. "Aç değilim!"

En sevdiği yemeği için aşağı bile inmediği için hayal kırıklığına uğrayarak, yalnız başıma yemek yiyorum, sonra yine de ona bir tabak hazırlayıp, alüminyum folyoya adını yazıp, fikrini değiştirir umuduyla buzdolabının önüne koyuyorum.

Bulaşıkları bitirmek üzereyken kapı zili çalıyor.

Ön kapımızın göz hizasının hemen üzerinde üç küçük kare pencere var, bu yüzden parmak uçlarına basıp Christian'ı görmek için dışarıya bakıyorum. Kapıyı açıyorum.

"Merhaba, Bayan
Allie." "Merhaba,
Christian." "Bug
burada mı?"

"Evet, burada. İçeri gelmek ister misin, onu çağırayım?"

Kapıyı açık tutuyorum ve o içeri giriyor.

"Yemek yedin mi? Lazanya yaptım, Asher yok, bol var." "Hayır, teşekkürler.
Hamburger yedik."

Kanepeyi işaret ediyorum. "Orada bekleyebilir misin?"

"Teşekkürler, hanımefendi."

Gülümsedim. "Hanımefendi değil. Allie. Hemen dönerim. Kendinizi evinizde hissedin."

Misafirin önünde bağırmamaya karar vererek, kısa merdivenleri tırmanmaktan nefes nefese kalmış bir şekilde merdivenlerin tepesine çıkıyorum ve kapıyı çalıyorum.

"Aç değilim dedim!"

"Darla, misafiriniz var. Christian geldi."

"Ona hasta olduğumu söyle," diye boğuk bir sesle cevap verdi, sonra ayak sesleri ve banyo kapısının çarpması duyuldu.

Dikkatlice merdivenlerden aşağı indim ve Christian'ı mutfak tezgahında oturmuş, daha önce yaptığım kurabiyelere bakarken buldum. Tabağı aldım ve ona bir tane uzattım.

"Üzgünüm. Darla kendini iyi hissetmiyor."

Bir kurabiye alıp ısırır. "Bütün hafta öyle diyordu. Pazartesi gününden beri antrenmana gelmedi."

Kaşlarım havaya kalkıyor. "Gelmedi mi?" Bir bardak süt doldurup bara doğru itiyorum ve merdivenlere bir göz atıyorum. Onu tam olarak takip etmiyorum. Neredeyse her gün çalışıyorum ve çok fazla uyuyorum. Ve *o* on üç yaşında, hatırladığım kadarıyla kafa karıştırıcı bir yaş. Ama futbolu bıraktığını bilmiyordum. Belki gerçekten hastadır.

"Hayır. Umarım seçimler için fikrini değiştirmez. Seçmeler haftaya."

"Eminim bir şey yoktur. Grip falan olmuştur." Ama kafamda olabilecek her şeyi düşünmeye başlıyorum. Onu gördüğümde, ki bu çok sık olmuyor, fiziksel olarak hasta görünmüyordu. Ama şimdi düşününce, kesinlikle bir terslik var. Bunu, hayatındaki yaklaşan olaylar yüzünden endişelenmesine ya da bir hafta boyunca benimle kalmak zorunda kalmasına bağlıyordum. Ama daha fazlası olabilir mi? İç çekiyorum. Üvey anne olmayı tamamen beceremiyorum, ya da her neyse.

Christian kurabiyesini bitirir, bardağını boşaltır ve ayağa kalkar. "Atıştırmalık için teşekkürler, Bayan Allie."

"Rica ederim. Bug yakında kendini daha iyi hissedecektir." Onu ön kapıya kadar takip ediyorum. "Christian?"

Bana sorgulayan bir bakışla geri dönüyor.

"Futbolu iyi mi? Hiç antrenmana gitmemizi istemiyor ve seçimlere katılmamızı da yasakladı."

"Dürüst olmak gerekirse, çok iyi değil ama çok da kötü değil. Takıma girebileceğini düşünüyorum çünkü ondan çok daha kötü oynayan kızlar var." Yüzü kızarır. "Öyle demek istemedim... Berbat dememeliydim, çünkü o berbat değil, diğer kızlar da öyle değil... Demek istediğim..." Kafasını sallar, açıkça telaşlıdır. "Sorun yoksa ben gidiyorum."

Gülmeme engel oluyorum. "Evet, sorun değil. Ve evet, ne demek istediğini anladım.

Hoşça kal, Christian."

O gider gitmez, tekrar merdivenleri tırmanmaya başlıyorum. Kahretsin, bu iş gittikçe zorlaşıyor.

Kapısını çaldım. Cevap yok. "Darla? Doktora gitmen gerekmiyor mu?"

"Hasta *olduğumu* söylemedim, ona hasta *olduğumu söyle* dedim."

Kapıya yaslanıyorum. "Christian'la aranızda bir şey mi oldu?"

"Hayır."

"Eğer bir şey olduysa, bana söyleyebilirsin."

"Hiçbir şey olmadı!"

"O zaman neden günlerdir burada saklanıyorsun?"

"Kendi alanımı seviyorum."

"Ama futbol antrenmanına gitmedin." "Beni kontrol mü ediyorsun?"

"Christian endişeliydi. Neden gelmediğini sordu." Cevap vermez, sadece müziği açar.

Kapısını yumrukluyorum. "Darla, lütfen bunu yetişkinler gibi konuşabilir miyiz?" Ses daha da yükseliyor.

Daha sert vurup avuçlarımı kapıya dayadım ve sesimi yükselttim. "Senin için endişeleniyorum. Seçmeler mi? Okul mu? Fikrini mi değiştirdin? Tatlım, bunu biriyle konuşmalısın."

Ayak sesleri duyulur. "Bana tatlım demel!"

Kapı aniden açılır ve tüm ağırlığımla odaya düşerim. Son anda, yere çarpmadan önce, düşüşümü yavaşlatmak için kollarımı uzatırım. Ama karnım çok dışarı çıkmıştır ve önce o çarpar, ellerimi kullanmasam da o kadar sert olmasa da yeterince sert bir darbe alır. Hemen yana yuvarlanır ve karnımı tutarım.

Darla dehşetle bana bakar. "Aman Tanrım. Kapıya yaslandığını bilmiyordum. İyi misin? Ambulans çağırayım mı?"

Hâlâ sersemlemiş halde, emekleyerek duvara yaslanıp nefes almaya çalışıyorum. Her ikizimin olması gereken yere ellerimi koyup bir şey hissetmek için dua ediyorum... Herhangi bir şey. Bastırıyorum. Yukarıdan bir hareket hissettiğimde, küçük bir rahatlama nefesiyle içimden bir nefes veriyorum. Ama birkaç kez dürttüğüm halde aşağıda hiçbir şey hissetmiyorum.

"Hayır. Ambulans çağırma. Telefonumu getirir misin? Mutfakta olmalı."

Suçlu gibi bakarak aşağı koşar. Geri gelip telefonu bana verirken, "Babamı arıyorsun, değil mi?" der. Birkaç metre öteye çökerek yere yığılır. "Bunun için başım büyük belaya girecek."

"Babanı aramayacağım."

Hudson'ın numarasını çeviriyorum. Üçüncü çalınıştta cevap veriyor. "Her şey yolunda mı, Allie?"

"İş saatinden sonra rahatsız ettiğim için özür dilerim, ama az önce düştüm." "Nasıl düştün, karnına vurdun mu?"

Ona olanları anlatıyorum, Darla'nın kapıyı açtığını söylemiyorum.

"Kanıyor musun?"

"Sanmıyorum."

"Herhangi bir hareket hissettin mi?"

"Evet." Bug'un halinden daha kötü hissetmesini istemediğim için sesimi alçaltıyorum. "Ama sadece birinden. Hudson, çok korkuyorum. Ya eğer..." Söylemeye bile cesaret edemiyorum. "Hastaneye gitsem mi?"

"Araba kullanabilir misin?"

"Evet. Sanırım. Yani fiziksel olarak iyi hissediyorum." "Ofisimde buluşalım. Ultrason yapayım."

Beni sadece gergin bir anne adayı olarak görmediğine sevindim. Çünkü dürüst olmak gerekirse, Darla'yı korkutmamak için yere ne kadar sert düştüğümü abartmamıştım.

"Teşekkürler, Hudson. Hemen çıkıyorum." Telefonu kapatıp Bug'a nereye gittiğimi söyledim.

Karnıma bakıyor. "Sence..."

"Hiçbir şey düşünmüyorum. Sadece emin olmak istiyorum. Burada kalabilir misin?" Suçluluk duygusu yüzünü yiyip bitirirken başını salladı.

"Umarım çok uzun sürmez. Acıkırsan buzdolabında lazanya var, ayrıca kurabiye de yaptım."

Her şey yolundaymış gibi davranmaya çalışıyorum, içimde her şeyin ters gidebileceği için çılgılık atmıyormuş gibi. Ya plasentadan biri yırtılırsa? Ya onların kafalarının üzerine düşersem? Ya erken doğum yaparsam?

Ama Darla'nın önünde duygularımı göstermeyecek, arabama kadar dayanacağım ve orada ağlayacağım. Son üç ay tam bir mutluluktu. Şimdi kötü haber mi gelecek?

Kendime bir dakika kadar ağlamaya izin veriyorum. Sonra pantolonumda kan olup olmadığını tekrar kontrol ediyorum. Tanrıya şükür yok ve sonunda küçük bir dua ederek garajdan çıkıyorum.

Aslında, çok büyük bir dua.

Tüm dualarım.

Otuz yedinci bölüm

Allie

Bir saat sonra eve döndüğümde, Darla mutfak masasında Asher'in çamaşırlarını katlıyordu. İçeri girdiğimde rahatlamış ama temkinli görünüyordu. Bir sorun olsaydı bu kadar çabuk dönmeyeceğimi anladığından emindim.

"Her şey yolunda," diyorum, karşısına oturarak. "Ben iyiyim. Bebekler de iyi."

Gözlerime bakmıyor. "Kapının arkasında olduğunu bilmiyordum."

Masadan uzanıp eline dokunmak istiyorum, çünkü şu anda sanki tüm dünyanın yükü omuzlarında gibi görünüyor.

"Darla, senin suçun değil. Kapıya yaslandığımı nereden bilebilirdin ki? Suçlu varsa o da benim. Kapıyı açmanı istiyordum, ama tüm ağırlığımla kapıya yaslanmıştım. Aptalca bir hareketti. Ama dinle, her şey yolunda."

Çamaşır yığınının üzerinden karnıma bakıyor. "Yemin ediyor musun?"

"Yemin ederim." Hudson'ın ultrasonda çektiği bebeklerin birkaç fotoğrafını çıkarıp masanın üzerine kaydırıyorum. "Gördün mü?"

Asher'in gömleklerinden birini katlamayı bırakıp fotoğraflara bakar. Ciğerlerinden çıkan derin bir rahatlama nefesinin farkında bile değil galiba.

"Baban için çok fazla şey yapıyorsun," diyorum, gömleği çekip katlayarak. "Evde babana çamaşır yıkayıp temizlik yapmamalısın. Sinemaya gidip dondurma yemelisin."

"Sanki bunu yapacak biri varmış gibi konuşuyorsun."

"Az önce burada, tüm bunları seninle yapmaktan mutluluk duyacak biri vardı. Ya da futbol oynadığın kızlardan bazıları?"

"Hepsi benim ucube olduğumu düşünüyor."

"Darla, sana dürüst olacağım. Bence seni ucube gibi gören tek kişi sensin. Evet, bu kasabaya yeni taşındın. Belki de seni tanımak için zamana ihtiyaçları vardır. Ama şunu söyleyeyim, eğer kendini ucube gibi görüyorsan... Kendini gerçekleştiren kehanet diye bir şey duydun mu hiç?"

Kız başını salladı.

"Bu, kendinle ilgili bir şeye yeterince inanırsan, bunun gerçekleşme olasılığının yüksek olduğu anlamına gelir."

"Saçmalık. Yani Mia Hamm kadar iyi olduğuma inanırsam, birdenbire ünlü bir futbol yıldızı mı olacağım?"

"Bazen olumlu olabilirler, ama çoğu zaman olumsuzdurlar. Kendini gerçekleştiren kehanet, davranışları etkileyen ve bu davranışların da kehaneti gerçekleştirmesine neden olan bir inançtır. Senin durumunda, arkadaşlığa layık olmadığını düşünüyorsun, bu yüzden bunu destekleyen sinyaller gönderiyor olabilirsin. İnsanların seni reddetmesini bekliyorsun. Bu da geri çekilme davranışına yol açar ve potansiyel arkadaşlarını uzaklaştırabilir."

"Şimdi de filozof mu oldun?"

"Felsefeyle ilgisi yok. Daha çok sosyoloji veya psikolojiyle ilgili."

"Her neyse."

Ve işte, yine başladı.

"Her neyse, sadece şunu bilmeni istedim: Eğer olmadığın bir şey olduğunu düşündüğün için belirli bir şekilde davranırsan, bu başkalarının seni görme ve seninle etkileşim kurma şeklini etkileyebilir ve etkileyecektir." Çamaşır sepetini çekiyorum. "Bırak ben yapayım. Sen yapmamalısın."

O geri alır. "Onun nasıl sevdiğini biliyorum."

"Tamam. Bana öğretir misin?"

"Benim için daha kolay."

"Darla, senin yerini almaya çalışmıyorum, biliyorsun."

Neredeyse ikiye katlanarak karnını tutar. Sonra, açıkça acı içinde, masadan kalkar. "Yatmaya gidiyorum."

Şortunun arkasındaki kırmızı lekeyi görünce gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Darla!"

Dönüp "Ne?" diye bağırır.

Aniden, son birkaç gündür olan her şey anlam kazanmaya başladı. Şortunu işaret ettim. "Adetin geldi."

Utanarak arkasına bakmaya çalışır ama lekeyi göremez. Sonra gözleri, küçük bir kan lekesi kalan boş sandalyeye takılır. Dehşete kapılmış bir şekilde, merdivenlere koşar ve iki basamak birden atlayarak çıkar. Onu takip etmemeyi düşünürüm — bugün çok merdiven çıktım — ama belli ki biraz desteğe ihtiyacı var.

Kapısında durup, kapıyı açıp onun mahremiyetine girmek istemiyorum. Zaten kilitli olduğundan eminim. Yavaşça kapıyı çalıyorum. "Darla? Neden bana vermiyorsun?"

Kirli kıyafetlerini alayım, ıslatayım. Durumu hafifletmek için gülümserim. "Vay canına, bu son birkaç günü açıklıyor. Okul konusunda fikrini değiştirmişsindir diye düşünmüştüm. Her zaman bu kadar şiddetli kramp girer mi?"

"Bilmiyorum!" diye bağıyor, odanın uzak ucundan ya da belki banyodan. "Daha önce hiç olmamıştı. Şimdi beni yalnız bırak!"

Şok olmuş bir şekilde en üst basamağa oturuyorum. Daha önce hiç olmamış mı? Yani bu onun ilk adet dönemi mi? O on üç yaşında, altı ay sonra on dört olacak. Ben on bir yaşında olmuştum.

Konuşacak birine ihtiyacı olacak. Belki Asher'ı aramalıyım. Ama araları çok yakın olsa da, bunun doğru yol olduğundan emin değilim. Marti olabilir mi?

Bug'ın duş sesini duyuyorum, aşağı inip Marti'yi ararken bir kurabiye alıyorum. Sesli mesaja düşüyor, mesaj bırakmamaya karar veriyorum. Sonra başka birini aramanın hata olacağına kendimi ikna ediyorum. Arayan olursa Darla bana kızabilir. Eğer bu ilk adet dönemi ise, muhtemelen utanmış ve kafası karışmıştır, hormonlarının etkisi de cabası.

On beş dakika sonra, üst kattan su sesi duyarım ve tekrar yukarı çıkarım. Ama kapıyı çalmadan önce sesini duyarım. Telefonu hoparlörde değil olmalı, çünkü konuşmanın sadece bir tarafını duyuyorum.

"Hiçbir şeyim yok Mel. Marti teyze de telefona cevap vermiyor."

"Markete gitmeyeceğim."

"Ona sormam. O hamile. Onda öyle şeyler olmaz bile."

Hamile bir kadının yapması gerekenden çok daha fazlasını yaptığım için uzun bir nefes verip merdivenlerden iniyorum, banyoya gidip yıllar boyunca biriktirdiğim çeşitli boyutlarda pedleri ve bulabildiğim en küçük tamponları topluyorum. Çamaşır çekmecemi karıştırıp, hiç açmadığım yeni bir çift adet iç çamaşırı buldum. Hepsini küçük bir kutuya koydum ve Darla'nın odasına geri döndüm.

Telefonun sesini duymadığım için kapıyı çaldım. "İhtiyacın olabilecek bazı şeyler var. Girebilir miyim?"

"Kapının önüne bırak."

Bunu yapmayı düşünürüm. Ama oldukça korkmuş görünüyor. Kimse ona bu konuda hiç konuşmadı mı? Öğrenene kadar onu kendi başına bırakamam.

"İçeri gelip size gösterebilirim çok iyi olur."

O samimiyetsiz bir şekilde güldü. "Bana bir gösteri yapmak mı istiyorsun?"

"Sadece bazı şeyleri açıklayabilirim diye düşündüm. Kimse açıklamamış olabilir diye. Yani, düşünürseniz, biz aslında şanslıyız. Annem benim yaşımdayken bu kadar kolay değildi. Şimdi tampondan daha emici iç çamaşırları ve hatta mayolar bile var."

Kapı aceleyle açılır, ama en azından bu sefer menteşelerinden koparacak kadar sert açmaz. Sanırım bir günde iki kez yüzüstü düşmemi izlemek onu heyecanlandırmıyor.

"Kolay mı? Ne kadar yaşayacağım, altmış mı? Her ay bacaklarımın arasında kan akacak. Üstelik çocuk bile istemiyorum." Kafasını sallar, kutuyu benden alır ve içindekileri karıştırır.

"Her ay adet olman gerekmez."

Şimdi ilgisini çekmiş gibi görünüyorum, ama hala cevap vermiyor.

"Adet aralıklarını uzatacak haplar var. Ama bunlar doğum kontrol hapları ve bu konuda sana tavsiyede bulunmayacağım."

"Nasıl alabilirim? Doktorun babam bilmeden verebilir mi?" Heyecanla başını eğiyor. "Beni götürebilir misin?"

"Dur biraz. Bu bana düşmez..."

"Ah, doğru. Sen babamla yaşıyorsun. Benim arkadaşım olmaya çalışıyorsun. Onunla evlenmek istiyorsun, değil mi? Ama bu küçük konuda bana yardım etmek istemiyorsun."

"Bu küçük bir şey değil. Bu çok önemli. İlk adet dönemisin. Şimdiye kadar olmamasına şaşırdım. Kimse sana bu konuda bir şey söylemedi mi?"

Omuzlarını silkti. "Marti teyze beş yıl önce beni oturttu. Mel on yaşında başlamış, ama bana hiçbir şey söylemedi. Önemli bir şey olmadığını söyledi."

Duvara yaslanıyorum, ayaklarım yukarı aşağı koştuktan ağrıyor, ama odasında oturmaya layık olduğumu düşünmüyorum. "Herkes farklıdır. Bazı kadınlar şiddetli kramplar çeker, bazıları migren, bazıları mide bulantısı. Ama Mel gibi birçok kadın, ayın o döneminde hiçbir sorun yaşamaz. Ben ikisinin arasında bir yerdeyim. Genelde biraz depresif olurum ve çikolata yemek isterim. Televizyon izleyerek vakit geçiririm." Elindeki kutuya başımı salladım. "Nasıl kullanıldığını göstereyim mi?"

"Aptal değilim."

"Tabii ki hayır. Sadece hangi boyutta tampon kullanman gerektiğini bulmak biraz kafa karıştırıcı olabilir. Tampon kullanmaya karar verirsen, her zaman en küçük boyutta olanları kullan. Ve asla sekiz saatten fazla takılı bırakma. Adını hatırlayamadığım bir şeyden dolayı çok hasta olabilirsin."

Gözlerini devirdi. "Harika. Endişelenecek bir şey daha."

"İnan bana, birkaç ay sonra alışırsın. Sana en uygun olanı bulursun. Tavsiyem, okul çantanda her zaman birkaç tane bulundur. Ve zamanı yaklaştığında, adet iç çamaşırı veya küçük bir ped kullanmak seni rahatlatır."

Bebeklerden biri sertçe tekmeledi ve ben hafifçe yüzümü buruşturarak karnımı ovuşturdum. Gözleri hareketimi takip etti. "Babam bana çok kızacak."

"Adet gördüğün için mi?"

"Seni düşürdüğüm için."

"Senin suçun değil. Unuttum bile. Ben iyiyim ve onun bilmesi için bir neden yok. Şimdi, soracağın bir şey var mı?"

O içini çekiyor. "Sadece yatmak istiyorum."

"Anlıyorum. Ama en azından kıyafetlerini yıkayayım."

"Onları attım."

"O şort sana çok yakıştıyordu. Atmak yazık olur." Elimini uzattım. "Lütfen izin ver, ben yapayım."

Tereddüt eder, sonra kutuyu yere bırakır, banyoya girer ve çöp kutusuyla çıkar, oldukça utanmış görünüyor.

"Utanacak bir şey yok." Elimini uzatıp şortunu ve iç çamaşırını, ona iğrenç bir şey değil, hayatın bir gerçeği olduğunu gösterecek şekilde alıyorum. "Biraz peroksit ve ıslatma ile bunlar yeni gibi olacak." Dönüp kapıdan çıkıyorum. "Biraz uyu. Bir şeye ihtiyacın olursa beni bulursun."

Merdivenlerin altına indiğimde, adımları seslendiğini duyarım. Yukarı bakarım ve Darla'nın kapısı, yüzünü görebileceğim kadar aralık.

"Teşekkürler," diyor, sesi hiç tonlanmamış ve duygusuz, sanki bu, hayatında birine söylediği en zor kelimeymiş gibi.

Ama önemli olan bu değil. Önemli olan, onu söylemiş olması. "Ne zaman istersen."

Kapısı, yüzümdeki muhteşem gülümsemeyi görmeden önce çarparak kapanır.

Otuz sekizinci bölüm

Asher

Allie gömleğimi çekerek beni okulun büfe standının arkasına çekiyor. "Seni görecek."

Bugünün hangi gün olduğunu düşünürsek, benimle gelmek istemesine bile çok şaşırdım. Bugün Christopher'ın onuncu doğum günü olacaktı. Onun da bunu bildiğini biliyorum. Normalden daha sessizdi. Daha içe dönük. Günün çoğunu tek başına geçirdi. Ama şimdi burada. Kızım için. Tanrım, bu kadını ne kadar seviyorum.

Küçük binanın arkasına bir adım atıp terli avuçlarımı pantolonuma sildim. "Sırada serbest vuruş için o var galiba."

"Harika gidiyor. Christian, 'berbat ama diğer kızlar kadar berbat değil' dediği için beklediğimden çok daha iyi."

"İma mı etti?" Kaşlarımı kaldırdım.

"Aslında ima etmekten çok, açıkça söyledi."

Dışarıya bakıyorum. "Onun berbat olduğunu mu düşünüyor? Bu çok kötü bir şey."

"Ona söylemedi. Ben ona doğrudan onun iyi olup olmadığını sordum. O da 'tamamen berbat değil' ve muhtemelen takıma girebilecek kadar iyi olduğunu söyledi. Ama bunu mümkün olan en nazik şekilde söyledi."

Sahanın diğer ucundan bir bağırış duyulur. "Evet! Aferin, Bug!"

Darla'nın ilk serbest vuruşunu yaptığını ve Christian'ın kutladığını görmek için başımı çeviriyorum. Sonraki dört denemenin ikisini de dikkatle izliyorum. Christian her başarılı vuruşu kutluyor. Allie'ye dönüyorum. "Neden şu anda on üç yaşındaki bir çocuğa bu kadar kıskanıyorum?"

"Çünkü sen de orada onu alkışlayan kişi olmak istiyorsun." "O orada olmasına izin veriyor da ben olmama izin vermiyor mu?"

"Muhtemelen seni onu utandıracağını düşünüyor." Christian'ı işaret ediyorum.

"Ondan daha mı fazla?"

"Arkadaşların arkadaşlarını alkışlaması, ebeveynlerin çocuklarını alkışlamasından farklıdır."

Kafamı sallıyorum. "Onun ne dediği umurumda değil. Takıma girerse, her maça gideceğim."

Allie kolumu sıkıyor. "Ben de orada olacağım. Sonuçlar ne zaman açıklanacak, biliyor musun?"

"Birkaç günlüğüne değil. Umarım iyidir ve geçen hafta olduğu gibi depresyona girmez. Sence bu futbolla mı yoksa okulla mı ilgili? Telefonla konuşmak bir yana, mesajlarıma bile zar zor cevap verdi."

Derin bir nefes aldı ve dudaklarından yavaşça bıraktı. "Kızlar arasındaki sırrı bozacağım çünkü babası olarak bunu bilmen gerekir."

Bu sözler hoşuma gitmedi. "Ah, lanet olsun. Biriyle mi çıkıyor? Endişelenmem gereken bir çocuk mu var?" İstenmeyen haberlere kendimi hazırladım. "Christian mı?"

"Öyle bir şey değil. Bug, sen yokken geçen hafta ilk adetini gördü."

Gözlerim onun gözlerine kilitlendi. "İlk adetini mi demek istiyorsun?"

"Yani, daha önce hiç olmamıştı." Gözleri kısıldı. "Onun hayatında bu kadar yer alırken bunu nasıl bilmezsin? Adet görseydi sana ürün almayı istemez miydi sence?"

Elimi çeneme sürüyorum. "Sanırım o parayı o tür şeyler için kullandığını düşündüm. Marti de 'konuşmayı' uzun zaman önce yaptığını söylemişti."

"Evet, yaklaşık beş yıl önce. O yaşta bir şeyin bir kulağından girip diğerinden çıktığına eminim."

Kaşlarım birbirine yaklaşır. "Bu çok daha önce olmamalı mıydı?"

"Bana öyle oldu, ama araştırdım, tamamen normalmiş. Ama hazırlıklı değildi ve oldukça utanmıştı."

"Utanmamalı."

"Bu olağandışı bir şey değil. Yakında alışır. Ama doğum kontrol hapı isterse şaşıрма."

Çenem o kadar aşağı düşer ki neredeyse kemerime çarpıyor. "On üç yaşındaki kızıma doğum kontrol hapı vermeyi önermediğini biliyorum. Tanrım, Al."

"Adetini kontrol etmek için." Gözlerini devirdi. "Hap kullanmak adetleri daha öngörülebilir hale getirir, bu da havuza gitmeyi ve arkadaşlarında kalmayı planlayan gençler için çok önemlidir."

"Ama... bu ona izin vermek gibi..." Sözleri ağzımdan çıkmıyor. "Sakin ol."

Omzuma dokunuyor. "Bu, her kız çocuğu olan her ebeveynin er ya da geç başa çıkması gereken bir şey. Şimdi yap demiyorum."

Sadece muhtemelen bu konu gündeme gelecektir ve hazırlıklı olmanı istiyorum."

Büfedeki duvara yaslanıyorum. "Okula gitme kararını yeniden gözden geçirmediği için mutlu mu olmalıyım, yoksa küçük kızımın büyüdüğü için üzölmeli miyim, emin değölim."

Allie gülömsör. "Bence ikisi de olabilir." Elini karnının özerinde gezdirir. "Ve ne mutlu bize, bu küçük kız ergenliğe girdiğinde hepsini yeniden yaşayacağız."

Christian'ın tezahüratları tekrar kulaklarıma ulaşır ve bir kez daha dışarıya bakarım. Ama gözlerim sahada topu süren Darla'ya takıldığında, onu yepyeni bir ışık altında görmüş gibi olurum. Nedenini bilmiyorum, çünkü onun bir süredir adet gördüğünü sanıyordum. Ama kızım, benim küçük Böceğim, bir şekilde gözlerimin önünde büyümüş.

"Gidelim." Allie'nin elini çekiştiriyorum. "Bitiriyorlar gibi görünüyor, yakalanmak istemeyiz."

Arabaya geri döndüğümüzde, hala başım dönüyormuş gibi hissederek sürücü koltuğuna oturdum, sonra aklıma bir şey geldi. Allie'ye baktım. "Nasıl anladın? Dur... sana söyledi mi?"

Darla'nın Allie ile bu önemli anı paylaştığı için çok heyecanlanmadan önce, "Olay olduğunda ben de oradaydım. Biraz kan vardı. Ona bazı malzemeler verdim ve kıyafetlerini yıkadım. Aksi takdirde farkına varır mıydım, emin değölim" diyor.

Son sözleri onu üzgün gösteriyor. Aylardır bir aile olarak birlikte yaşıyoruz ama Bug ona pek farklı davranmıyor. Doğru, eskisi gibi onunla çok fazla ilgilenmiyor... en azından ben öyle düşünmüyorum. Ama ben yokken aralarında neler olduğunu kim bilir?

Elimi onun bacağına koydum. "Uzakta olduğum süre içinde ikinizin birbirinize yaklaşacağını ummuştum."

Omuzlarını silkti. "Biraz ilerleme var. Küçük adımlar hiç yoktan iyidir."

Çantasından bir granola bar çıkarır ve eve giderken çiğner. Birkaç kez hıçkırınca gülömsörüm. Hıçkırırken çok tatlıdır. Garaja girdiğimizde gülüyor.

"Ne oldu?" diye soruyorum.

"Bebek kızımız hıçkırıyor."

Elimi tutup karnının altına koyuyor, orada hafif sarsıntılar hissediyorum. "O da hıçkırıyor mu?"

"Bazen. Onun kadar değil."

Onun gözlerine bakıyorum. "Umarım o da senin gibi olur. Güzel. Eğlenceli. Nazik."

Gülümsüyor, gözlerinde yaşlar parlıyor. "Umarım o da senin gibi olur. Çekici ve düşünceli."

Kapımı açıp ona yardım etmek için koşarak yanına giderim. Dudaklarımı onun dudaklarına bir santim kadar yaklaştırım. "İçeri gel. Sana göstereceğim bir şey var."

Gözlerini pantolonuma indirir. "Gördüm, Asher. Hem de çok." Şaka yaptığını biliyorum, ama gülümsemesi kaybolur. "Ve ne kadar muhteşem olursa olsun, bugün havamda değilim."

"Bugünün tarihi göz önüne alındığında, havanda olmadığını biliyordum. Aklımda başka bir şey var."

Gözlerini kısıyor ama ona yardım edip içeri girmesine izin veriyor. Üzerinde on mum olan doğum günü pastasını görünce, elini ağzına kapatıyor. "Asher."

"Biraz alışılmadık olduğunu biliyorum. Ama benim sözüm geçerse yakında bir Anderson olacaksın. Andersonlar *tüm* doğum günlerini kutlar, gökteki doğum günlerini bile. Bu bir gelenek. Marti'den ya da belki Dallas'tan duymuşsundur."

O başını sallar. "Duymuştum ama tamamen unutmuştum." On mumun her birine tek tek dokunur.

"Christopher'ın fotoğrafı olmadığı için üzgünüm, ama yine de mumları yakıp onu kucakladığınız ve sevdiğiniz anları hatırlayabilirsiniz. Onun nasıl bir insan olacağını birkaç kelimeyle anlatabilirsiniz."

"Tarihi hatırladığınıza inanamıyorum."

"Bebeğim, ne zaman o güzel kafacığının içine, senin her sözünü dinlediğimi sokacaksın?" Kekin yanındaki çakmağı işaret ediyorum. "Bu şerefi sana bırakabilir misin?"

Dikkatlice ve gözleri yaşlarla dolarak mumları tek tek yakar.

"Fotoğraflarım var. Jason'a hiç göstermedim. Christopher'ın en ufak bir parçasını bile bilmeye hakkı ya da ayrıcalığı yoktu." Gözleri kızarmış bir şekilde bana döner. "Görmek ister misin?"

"Onur duyarım, tatlım."

Telefonunda gezinip telefonu bana uzattı. Gördüğüm şey beni neredeyse mahvetti. Genç, güzel, yıkılmış Allie,

tamamen sağlıklı bir bebek tutuyor. Fotoğraflı çeken kişiye bakmıyor. Oğluna bakıyor. Gözlerindeki sevgi telefonun ekranından fırlayıp kalbimi deliyor. O anda, onun çocuklarımız için ne kadar harika bir anne olacağını anlıyorum.

Christopher'ın hastanede beşikte huzur içinde uyuduğu bir sonraki fotoğrafa geçer. Sarah'nın da olduğu bir fotoğraf daha var. Allie ve bebeğin son fotoğrafında, Allie sallanan sandalyede bebeği göğsüne yaslamış. Omzunun üzerinden esnek bir tüp geçerek bebeğin yüzüne doğru uzanıyor. Sanırım oksijen. Cildi diğer fotoğraflara göre çok daha solgun. Bu fotoğraf ölmeden kısa bir süre önce çekilmiş olmalı.

"Bunları bakmak acı veriyor mu?" diye soruyorum. "Neredeyse her gün bakıyorum."

"Hiç iyileşiyor mu?"

"Zaman tüm yaraları iyileştirir mi diye mi soruyorsun?" Omuz silkiyorum.

"Bu sözü hep nefret etmişimdir." İlk fotoğrafa geri dönüyor. Sanırım en sevdiği fotoğraf bu. "Zaman her yarayı *iyileştirmez*. Addy'ye sor. Bacağı zamanla yeniden çıkmadı ki. Marti'ye, Dallas'a, Serenity'ye ve bu kadar önemli bir şeyi kaybetmiş herkese sor. Bence bu sözü 'zaman tüm yaraları kapatır' olarak değiştirmeliler. Bu daha doğru olur. Çünkü onun kalbimde bıraktığı boşluk asla kapanmayacak. Orada büyük, çirkin bir yara izi var. Elbette, bebekler doğduğunda mutlu olacağım ve belki bu fotoğrafları her gün bakmayacağım bile. Ama bu onu daha az özlediğim anlamına gelmeyecek. Onun nasıl bir çocuk olacağını ya da nasıl bir adam olacağını hayal etmediğim anlamına da gelmez. Christopher her zaman benim ilk çocuğum olacak. İkizler doğduğunda, üç çocuk annesi olacağım. Onlardan biri sadece cennette olacak. Evet, zaman onun kaybıyla daha sağlıklı bir şekilde başa çıkmama yardımcı olabilir, ama beni asla iyileştirmeyecek.

"Vay canına. Bu... varoluşsal bir şey."

Hüzünle gülümsedi ve telefonunu cebine koydu.

"Christopher nasıl bir insan olurdu, anlat bana."

"Senin gibi olurdu." Parmaklarımızı birbirine kenetler. "Şefkatli. Koruyucu. Sevecen. Çikolatayı severdi, buna eminim, çünkü ona hamileyken ne kadar çok yediğimi hatırlıyorum. Oyun parklarını severdi, özellikle salıncakları, o kadar yükseğe çıkardı ki uçacak diye korkardım. Ama asla uçmazdı, sıkı sıkı tutunur ve *'Merak etme,*

' *derdi*." Gözleri yaşlarla parlıyor. "Çok zeki olurdu. Ama emin olduğum tek şey, hayatında önemli ve fedakar bir şey yapacağıydı, doktor ya da itfaiyeci gibi."

"Tanımak isteyeceğim biri gibi."

O başını sallar ve gözyaşlarının yüzünden akmasına izin verir. Onları öperim, tüm acısını emmek istercesine. Onunla başa çıkmasına yardım eden kişi olmak isterim. Bu acıyı atlatmasına yardım etmek. Onun huzur bulacağı bir şekilde bununla yaşamasına yardım etmek.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum

saçlarına. "Ne için?"

"Onun kim olduğu ve kim olabileceği konusunda bana güvendiğin için."

O da eğilip yanağıma öpücük kondurur. "Mumları üflemeğe yardım eder misin?" "Üç deyince," derim.

Üfleriz, sonra iki çatal alırım, birini ona verip kendiminkine dalarım ve kocaman bir parça ağzıma tıkarım. Terbiyesizliğime gözleri fal taşı gibi açılır. Ne de olsa pastayı kesmedim bile.

Burnunu kıvırıyor. "Daha akşam yemeği bile yemedik."

Gülümserim. "Sanırım pastayı *yememiz* gereken geleneği kaçırdın."

"Oh, tamam." O, küçük bir ısırık alır ve çatalı bırakır. "Hayır, hayır, hayır." Ben çatalı tekrar alıp ona uzatırım. "*Bütün* pastayı."

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Allie

Her sabah, sanki içgüdüsel olarak, ilk yaptığım şey tamamen hareketsiz kalıp bebeklerin tekmelemesini beklemek. Bazı günler bunu yapmam gerekmiyor, çünkü yedi aylık hamileyim ve gece boyunca ve sabahın erken saatlerinde birinin ya da ikisinin de hareket etmesi olağandışı bir durum değil. İki küçük bebek, giderek daralan alanda yer kapmak için rekabet ederken uykuya dalmak gittikçe zorlaşıyor. Ama şikayet etmiyorum. Asla şikayet etmem.

İkinci olarak, Christopher'ın küllerinin bulunduğu yepyeni küllüklerin durduğu aynalı tepsinin üzerine bakıyorum. Ön tarafına adı ve minik ayak izlerinin izleri kazanmış. Yanında, yine aynanın üzerinde, dört hafta önce Christopher'ın doğum günü pastasını yedikten sonra Asher'ın bastırdığı Christopher ve benim fotoğrafımız var.

Yatağın boş tarafına kolumu uzatıyorum, Asher'ı özlüyorum. Yastığını kendime çekip kokusunu içime çekiyorum. Erkekçe kokan vücut şampuanı, çamaşır deterjanı ve sadece ona ait olan bir kokunun karışımı. Acaba diğer insanlar da bu kokuyu alabiliyor mu, yoksa sadece bana özel bir feromon mu?

Son zamanlarda, Asher'ın haklı olduğuna inanmaya başladım. Birbirimiz için yaratıldığımıza. Bebekler olmasa bile, bir şekilde birbirimize kavuşacağımıza. Belki bugün ya da yarın değil, ama bir gün. Sık sık, beni tanışmadan önce tanıyormuş gibi hissettiğini söyler, eski bir aşk şarkısındaki gibi. Ben bunun sadece romantik bir laf olduğunu düşünüyordum. Ama içten içe, ölümlü hafızamın çok ötesinde, onun bir şeylerin peşinde olduğunu hissediyorum.

Christopher'dan önce manevi bir insan olabilirdim, ama hiç dindar bir insan olmadım. Ve hiçbir şeyin bir nedeni olduğunu düşünmedim. Christopher'ın nadir görülen bir kromozom anomalisine sahip olmasının ne gibi bir nedeni olabilir ki? Addison'ın bacağını kaybetmesinin? Ava ve Trevor'ın çocuk sahibi olamamasının? Ve Dallas'ın trajik bir kazada karısını ve oğlunu kaybetmesinin kesinlikle bir nedeni olamaz.

Ama bu... Asher ve ben... Bunun bir nedeni olduğu düşüncesi içimi kemiriyor. Ve bu bebeklerin ötesinde bir şey.

Dirsek veya dizimle bana dokunduğunda gülümsüyorum ve karşılık veriyorum. Karnımın üst kısmında, kaburgalarımın yanında, bu yüzden erkek olduğunu biliyorum. *Erkek*. Onları böyle düşünmeye başladım. *Erkek* ve *kız*. Çünkü bir şekilde, hormonların etkisiyle, onlara isim verme sorumluluğunu başkalarına yükledim.

Bug'ın tuhaf önerilerine gözlerimi devirmeden duramıyorum. Sanırım *Game of Thrones*, *Dune* ve hatta *The Hobbit*'teki tüm kadın karakterlerin isimlerini önerdi. Hiç tepki vermiyorum, bu yüzden son zamanlarda pek yapmıyor. Birkaç hafta önce Khaleesi'yi önerdiğinde, ona kızımız kraliçe olacaksa, bu *onu* prenses yapar mı diye sordum. Benden beklediği tepkiyi alamayınca, öfkeyle uzaklaştı.

Bug'ın uygun bir isim bulacağına tüm kalbimle inanıyorum. Asher'ın tüm bu duruma karşı çıkmasına rağmen, sözümün arkasında durmaya ve onun nihai kararını kabul etmeye kararlıyım.

Her taraftan gelen birkaç tekme ve yumruk hissettikten sonra kendime güvenerek yataktan kalkıyorum, bornozumu giyiyorum ve kendime işemeden zar zor tuvalete ulaşıyorum.

Hamile olmayı seviyorum. Ama özlemeyeceğim tek şey, her otuz dakikada bir tuvalete koşmak zorunda olmak.

Aynaya bakıp, az önce aklımdan geçen sözleri tekrarlıyorum. *Hamile olmayı seviyorum*.

Çoğu kadın bunu yaşar. Sevinç ve beklenti. Varoluştan koparılıp küllere dönüşüp komodininin üzerine konmayacak bir bebekle veya bebeklerle kurulan bağ. Hayatı yaşamaya değer kılan budur. Ve odamdan gülümseyerek çıkıyorum.

Mutfığa girdiğimde Darla'yı bir bar taburesinde kahve fincanının üzerine eğilmiş halde otururken görünce keyfim kaçtı.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Şimdi kahve mi içiyorsun?" "Lise öğrencisiyim, evet."

O konuya asla girmiyorum. Girersem, yine anlamsız bir tartışmaya gireriz ya da her zamanki gibi öfkeyle odadan çıkar.

Okula başlayalı iki hafta oldu. Okuldan nadiren bahsediyor. Her sabah saat 7:55'te uyanmaya gerek kalmadan evden çıkıyor. Futbol antrenmanından sonra saat 6'da eve dönüyor, çünkü Tanrı'ya şükür, Christian haklıymış ve takıma girmiş. Eğer

o olmasaydı, saat üç buçukta eve gelip odasına kapanıp Mel ile telefonda konuşuyor olacağından korkuyorum. Ya da belki Christian'a mesaj atıyor olurdu.

Buzdolabından yumurta, süt ve pastırma alıyorum. Ona ister mi diye sormuyorum bile. Cevabının ne olacağını biliyorum. "*Her neyse.*" Kahvaltıyı hazırlayıp, hiç gürültü patırtı yapmadan masaya koyuyorum. Bazen yiyor, bazen yemiyor.

Pastırma pişerken, Darla'nın çekmecedan bir Ziploc poşet alıp içine bir granola bar ve bir muz koyup sırt çantasına koymasını izliyorum. Çantamdan para çıkarıyorum. "Al." Masaya yirmi dolar koyuyorum.

"Baban öğle yemeği paranı vermeyi unutursa diye."

O paraya bakar ama almaz. "Kimse nakit ödeme yapmaz. Babam parayı okulun hesabına yatırıyor. İnan bana, yeterince var."

Başımı eğiyorum. "Okul yemeğini sevmiyor musun? Benim hatırladığım kadarıyla o kadar da kötü değildi."

Omuzlarını silkiyor. "Bilmiyorum. Denemedim."

Konuşmaya fazla ilgi gösterip konuyu kapatmak istemediğim için yumurtaları karıştırıyorum. "Denersen, pizza yeme. O hariç her şeyi ye. Tabii salı günü değilse ve pizza zincirinden toplu sipariş vermezlerse. Salı günleri hala öyle yapıyorlar mı?"

Omuzlarını tekrar silkiyor. "Bilmiyorum. Kafeteryaya hiç girmedim."

"Hiç mi?" Gözlerim fal taşı gibi açılır ve ona dönerim. Sonra kendimi tutar ve geri dönerim, kendimi meşgul göstererek gerçekte olduğumdan daha az ilgileniyormuş gibi davranırım.

Cevap vermez ve ben de ısrar etmem. Yemeğimi koyup yemeye başlarım.

"Gitmenin anlamı yok. Christian ve ben aynı öğle yemeğini yemiyoruz. O A öğle yemeği, ben B öğle yemeği yiyorum. Okul genel olarak berbat çünkü birlikte sadece bir dersimiz var."

"Kafeteryaya gitmezsen, nerede yiyorsun?"

"Çoğunlukla avluda. Ama hava soğuduğunda başka yerler ararım."

"Futbol takımındaki kızlar ne olacak? Onlarla yiyemez misin?"

Burnundan hava üfleyerek alaycı bir şekilde, "Tabii, onlar" der. Bir dilim pastırma alır ve ağzına tıkar. "Hâlâ beni sevip sevmediklerine karar vermeye çalışıyorlar."

"Eminim öyle değildir. Sana ısınmak için zamana ihtiyaçları var. Çünkü sana şunu söyleyeyim, seni tanıyan herkes seni sevecek, Darla."

Ayağa kalkar, kahve fincanını lavaboya koyar, bir dilim daha pastırma alır ve sırt çantasını alıp ön kapıdan çıkar.

Kahretsin. Ebeveynlik tavsiyesi vermenin sınırını aştım. Şimdiye kadar, böyle bir şey olduğunda, henüz aşamadığım bir duvar ördüğünü bilmeliydim.

Birkaç kez konuştuk. Çoğunlukla önemsiz şeyler hakkında. Havuzun temelini atmamız ya da Charlie'nin T-ball'da nasıl oynadığı gibi. Konuşmak biraz abartılı olabilir, daha çok ara sıra birkaç cümle paylaşıyoruz. Ama fark ettiğim bir şey var, o da bana daha saygılı davranıyor. Sessiz ve ilgisiz, ama yine de nazik. Bu, odasına düştükten sonra oldu. Sanırım hala kendini suçlu hissediyor. Asher'a hiç söylemedim, belki de bu yüzden eskisi kadar bana karşı çıkmıyor.

Kahvaltıyı bitirip temizliği yapıyorum ve işe gidiyorum. Perşembe olduğu ve Natasha'nın bu hafta sonu düğünü organize ettiği için mutluyum. Çünkü bu kadar büyük etkinlikler için kesinlikle çok şişmanladım, çok dağınık ve çok yorgunum.

~~~

Uzun bir iş gününün ardından, garajdan doğrudan yatak odasına gidiyorum, sadece tuvalete uğrayıp yatakta yığılmadan önce düşünmeye bile vakit bulamadan uykuya dalıyorum.

Doksan dakika sonra, daha dinlenmiş hissederek ve ayak bileklerim neredeyse normal boyutuna dönmüş olarak iş kıyafetlerimi değiştirip daha rahat bir şey giyiyorum ve karanlık mutfağa giriyorum.

Bug'ın burada olduğuna dair hiçbir iz yok. Köşede sırt çantası yok. Tabağındaki kurabiyeler eksik değil. Ama saat neredeyse yedi. Şimdiye kadar eve gelmiş olmalıydı.

Yatak odasına geri dönüp telefonumu alıyorum. İşte o anda
mes
ajını
görü
yoru

**Darla: Harcama   gece geceyi Marti
Marti'nin evinde.**

m. Bu alışılmadık bir durum değil. Hafta içi geceleri için bile. Ve Asher her gittiğinde en az bir kez olur, bu yüzden benim için sorun değil. Yapabileceğim bir şey de yok zaten. Keşke babası yokken bu evden kaçma ihtiyacı duymasaydı. Belki bebekler doğunca evde daha fazla zaman geçirmek ister.

**Ben: Mesajın için teşekkürler. Baban
yarın 4'te evde olacak.**

Cevap yok. Bir başparmak bile yok. Beklemiyordum.

Yine de oturup bir süre bakıyorum, baloncuğun içindeki üç noktanın görünmesini ve mesajımı bir kez olsun onaylamasını diliyorum.

Kısa bir süre sonra, masada oturmuş, tabağımdaki yemeği itip kakıyorum. Karnımda daha fazla yer yok sanki. Birkaç lokma yemek yediğimde şiddetli mide ekşimesi oluyor. Bu yüzden sürekli yemek yiyip yeterli kalori almaya çalışıyorum. Ama bu sefer, yemek yememin gerçek nedeni hamileliğim değil.

Bug için endişeleniyorum.

Geçen hafta birden fazla kez, Asher'a buraya ait olmadığını söylediğini duydum. Hâlâ yeni kız gibi hissettiğini ve her zaman öyle olacağını düşündüğünü söyledi.

Bu konuyu tekrar gündeme getirmek istemiyorum ama sorun onda gibi hissediyorum. Yanlış sinyaller veriyor. Avluda tek başına oturmak, insanlara yaklaşılmasını bekleyen bir davranış değil.

Asher ve ben, takıma girdikten sonra diğer oyuncularla kaynaşmaya başlayacağını umuyorduk. Ama farkında olmadan bu çabaları sabote ediyor gibi görünüyor.

Anlıyorum ama. Ben burada, herkesin herkesi tanıdığı bir kasabada büyüdüm. Üçüncü sınıfa kadar hepimiz arkadaşlarımızı seçmiştik. Tabii, zaman zaman arkadaşlık değişiklikleri olurdu. Kasabaya yeni çocuklar taşındığında, bu büyük bir olaydı, hatırlıyorum. Satılık tabelası asılır asılmaz sorular başlardı. Yakışıklı mıdır? Kızlar onu sever mi? Eyalet şampiyonasına gitmemize yardım edecek yıldız bir futbolcu mu? Ailesi şehir dışına çıkıp içki dolabının kilidini açık bırakır mı? Hepimiz oturup yeni öğrencileri değerlendirirken, sonunda hepsi bir gruba girerdi. Bug'a da aynısının olmasını diliyorum.

Burada beni uyanık tutacak kimse olmadığı için, akşam yemeğinden hemen sonra yatağıma geri dönüp, birkaç lokma tavuğu sınırlı yerden geri çıkmasını diye kendimi yastık yığına yaslıyorum. Bir ay sonra, iki ay sonra nasıl yer bulacağım? Karnımı ovuşturup, insan vücudunun birden fazla şeyi barındırabilecek kapasitesine hayret ediyorum.

~ ~ ~

Alarm çaldı. Ama dışarısı hala karanlık. Çok karanlık. Saatine bakarken homurdanıyorum. Saat daha sabahın biri. Alarm neden çalıyor?

Sonra bunun alarmım olmadığını fark ediyorum. Telefonum çalıyor. Genelde geceleri sessize alırım ama Asher yokken asla almam. Bu yüzden omurgam kasılır ve midem bulanır. Neden gece yarısı aranıyorum? Ona bir şey mi oldu?

Telefonumu alıyorum, ama arayan numara hastane ya da polis karakolu olabilecek rastgele bir numara değil. Ekranda Asher'ın yüzü de görünmüyor. Bug'ın yüzü var.

"Bug? Yani, Darla?"

Bir saniye cevap vermez. Belki uyurken telefonunu devirdi. Neredeyse kapatacağım, ama sonra arka planda boğuk bir müzik sesi duyuyorum. Bas çok gürültülü. Marti ve Dallas'ın gece yarısı yüksek sesle müzik dinlemediklerinden emin olduğum için tetikteyim.

"Darla, ne oldu?"

"Ben... Beni almaya gelmen lazım."

En azından öyle söylediğini sanıyorum. Sözleri belirsiz ve sesi çok yorgun geliyor. Belki rüyasında beni arıyor.

Hala kafam karışık, soruyorum, "Seni almaya mı? Eğer hastaysan, Dallas ya da Marti seni eve götüremez mi?"

Telefonda anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyor. "Darla, sesini yükselt."

"Yapamıyorum. Dolabın içindeyim."

Kalbim çarparken oturuyorum. "Hangi dolap? Nerede?"

"Bir adamın evinde."

Oh, kahretsin. "Hangi adamın? Nerede?"

Sesi titreyerek, "Bilmiyorum" diyor.

Yataktan kalkıp giysilerimi giyiyorum. "Konumunu gönder. Hemen, Darla. Yap şunu. Polisi arayacağım."

"Hayır!"

Bu, söylediği en anlaşılır kelime.

"Darla, korkmuş ve belki de başın belada gibi geliyor."

"Buradan çıkmam lazım. Polis çağırmayacağına söz vermezsen konumumu göndermeyeceğim."

Sözleri belirsiz ve artık bunun uykulu olmasından kaynaklanmadığı açık. İçki içmiş.

Ciddi misin? Beni bu duruma mı sokuyor? Ne yapacağımı hiç bilmiyorum. Polisi ararsam, güvenini kırmış olurum. Aramazsam, ciddi bir tehlikeye girebilir.

"Kapıda kilit var mı? Kendini tehdit altında hissediyor musun?"

"Kapıyı kilitledim. Buraya vardığında bana mesaj at. Ve lütfen, lütfen babamı arama."

Kahretsin. Telefonu kapattıktan sonra ilk yapacağım şey buydu. Ama sonra başka bir düşünce geldi aklıma: Telefonu hiç kapatmamalıyım. Onu hatta tutmam lazım. Böylece başka bir şey olursa haberim olur.

"Kimseyi aramayacağım çünkü tüm bu süre boyunca seninle telefonda kalacağım. Pin kodunu söyle Darla."

"Tamam."

Hiçbir şey gelmeyince soruyorum, "Yapıyor musun?" Cevap yok. Sanırım telefonu düşürdü. Umarım telefonu kapatmaz.

Sonunda, onun bulunduğu yerin yazılı olduğu bir mesaj geliyor. Mesaj geldiğinde ben çoktan arabamdayım. O sadece birkaç kilometre uzakta.

"Konuş benimle, Darla."

"Konuşmak istemiyorum..."

Sözleri kesiliyor ve sonra, arama bitmeden önce kusuyormuş gibi korkunç bir ses duyuyorum. *Tanrım.*

Yasaların izin verdiğiinden daha hızlı sürüyor olabilirim, ama bu saatte sokaklar bomboş ve çok geçmeden varıyorum. Vardığımda hangi ev olduğu belli. Garaj yolunda birkaç bisiklet ve kaykay var ve sokağın kenarında genç erkeklere ait olduğu belli birkaç araba dizili. Arabanın kapısını açmadan önce müzik sesi geliyor. Polisin henüz gelmemiş olmasına şaşırıyorum. Bir komşunun pencereden başını sallayarak dışarıya baktığını görüyorum. Elinde telefonu var. Polis gelmeden onu buradan çıkarmak istiyorum.

Kapıyı çalmaya gerek görmüyorum. Ön kapıdan içeri giriyorum. Sonra ona mesaj atıyorum.

Ben: Evde, ön kapıyım.

Cevabını beklerken, onu bulmak için tüm kapıları kırmayı düşünüyorum. Bunun yerine, bebek yüzlü gençlere bakıyorum. Futbol seçmelerinden tanıdığım birkaç kız var.

Bir çocuk yanıma gelip bana bir kutu bira uzattı, sonra karnıma baktı. "Şey... içiyor musun? Hey, kaç yaşındasın?"

Tüm sözleri belirsiz. Üç erkek kardeşle büyüdüğüm için 'sarhoş genç erkeklerin konuşma tarzı' konusunda oldukça deneyimliyim, bu da iyi bir şey.

Birayı sertçe göğsüne geri itiyorum. "Hayır, içmiyorum, seni küçük pislik. Sen de içmemelisin. Kaç yaşındasın, on iki mi?"

Daha dik durur. "On beş."

Yanımdan mavi bir şimşek çakıyor ve Bug'ın yanımdan geçip dışarı çıktığını fark ediyorum. Ön kapıyı kapatmaya tenezzül etmeden onu takip ediyorum.

Bug doğrudan arabama gitmez, bunun yerine yakındaki bir çalıya yönelir ve üzerine kusar. Eh, arabamdan iyidir herhalde. Umarım beş dakika dayanabilir, yoksa yine kusacak.

Arabada ona bir şey söylemiyorum. Midesi bulanabilir. İlk kez sarhoş olduğum günü hatırlıyorum. Tek yapabildiğim oturup bir şeye odaklanmak ve başımın dönmesini engellemekti. Kimsenin benimle konuşmasını ya da bana dokunmasını istemiyordum. Sadece hareketsiz bir noktaya bakmak istiyordum.

Gülmek istiyorum, çünkü bu gece ve yarın çok acı çekeceğini biliyorum. Ama gülemin. Çünkü o lanet olası bir dolapta kalmıştı. Ve bunun sonuçları beni çok korkutuyor.

Onun kokuşmuş kokusunu içime çektiğimde midem bulanıyor. Kendine kusmuş olmalı. Camları indirip klimayı açıyorum.

Garaj kapısının tamamen açılmasını beklerken, arabanın kapısını açıp dışarı fırladı ve ön bahçedeki çalıların üzerine kismaya başladı. Gözlerimi kapatıp, umarım sadece alkoldür diye dua ettim.

Arabayı park edip içeri girdiğimde ortalarda yoktu. Birkaç şişe soğuk su, biraz Advil, soğuk bir bez ve tualete yetişemezse diye bir paspas kovanı alıp kapıyı açmadan önce kapıyı çaldım, kilitlemeye akıl edemediği için sevindim.

"Darla?"

Yüzüstü yatarken inliyor.

"Darla, sadece sarhoş musun yoksa başka bir şey mi aldın, bilmem gerek."

"Ben aptal değilim," diye yataklara doğru söylüyor.

Bu nokta tamamen tartışılabilir ama şimdi ders verme zamanı değil.

"Hiç bayıldın mı ya da uykuya daldın mı?"

"Hayır. O kadar da içmedim."

"Bu senin ilk alkol deneyiminse, bu hale gelmen için çok fazla içmen gerekmez."

Yine de, bana inandırmaya çalıştığından çok daha fazla içtiğini sanıyorum. Sanki ne kadar az içerse, başı o kadar az belaya girermiş gibi davranıyor. Asher'ı tanıyorsam, miktarın cezasına hiçbir etkisi olmayacağını ona söylemeye niyetim yok.

Asher'ı tanıyorsam, içtiği miktarın cezasının hiçbir etkisi olmayacağını söylemeye niyetim yok.

Yatağının başucuna bir şişe su ve Advil koydum. "Sıvı almalısın. Susuz kalmak durumu daha da kötüleştirir. Advil almalısın. İki tane. Kusarsan iki tane daha alabilirsin." Soğuk havluyu eline koydum ki hissedebilsin. "Bu iyi gelir. Başında tutmaya çalış. Tuvalete gidemezsen yatağın yanında bir kova var. Ve muhtemelen bu kıyafetleri çıkarmalıyız. Üzerlerine kustun."

"Kıpırdayamıyorum, yoksa
kusarım." "Kıpırdamana gerek
yok. Ben yardım ederim."

Gömleğini çıkardım ve yukarı kaldırdım. Kollarını gömlektten çıkardığımda jöle gibiydiler.

"Sadece bir saniye kafanı kaldır."

Bunu yaparken inliyor. Kötü kokan gömleği yere atıyorum. Neyse ki şortunun beli lastik, onu bacaklarından aşağı indiriyorum. Sadece sütyen ve iç çamaşırı kalınca, üzerine çarşafı örtüyorum.

"Hemen dönerim. Bu kıyafetleri çamaşır makinesine atacağım. Bir şey ister misin?"

"Silah mı?"

Gözleri kapalı olduğu için onun yorumunun beni ne kadar kızdırdığını göremese de ellerimi belime koydum. "Lütfen bu konuda şaka yapma."

"Babamın hamile kız arkadaşı beni bir partiden kurtarmak zorunda kaldı. Bir daha yüzümü kimseye gösteremeyeceğim." Sözleri ağzından çıkar çıkmaz, bir kez daha kasmaya başladı — yatak yanındaki kovaya.

Yüz havlusunu alıp alnına koyduktan sonra aşağı indim.

Çamaşır odasında, çamaşır makinesine yaslanıp Asher'ı aramayı düşünürüm. O, onun babası. Bu durumda ne yapacağını bilir. Ama saat sabahın ikisi ve çok uzun bir hafta geçirdi. Üstelik oradan yapabileceği bir şey yok, sadece stres yapar, bu yüzden bekleyebilir diye karar veririm.

Birkaç soğuk havlu, bir paket tuzlu kraker ve Kindle'ımı alıp yukarı çıkıyorum.

~ ~ ~

Darla'nın odası yavaş yavaş aydınlanmaya başlıyor. Dönüp inleyerek gözlerini açıyor ve beni yatağının yanındaki sandalyede otururken görüyor. Birkaç dakika uyuyup uyanarak geçirdiğim için yorgunum. Ne zaman uykuya dalksam, inliyor, odanın döndüğünü söylüyor ya da kusuyordu. Uykusunda kusup boğulmasından korktuğum için bütün gece uyanık kalmaya çalıştım. Ama iki minik insanı büyütmenin yorgunluğuyla bu, Herkül'ün görevlerinden biri gibiydi.

"Uuuuuuuugh." Gözlerini ışık almaması için eliyle kapatıyor. "Burada ne yapıyorsun?"

"Burada uyudum." Burnumdan nefes vererek söylüyorum. "Aslında kusmukla boğulursun diye pek uyuyamadım."

"Aman Tanrım." Dönüyor. "Öldür beni."

Sabahın erken saatlerinde getirdiğim bir şişe Gatorade'i ona uzattım. "İçmelisin. İstemesen bile. Kendini daha iyi hissedersin."

O şişeyi itti.

"Darla, ya bunu içersin ya da seni hastaneye götürüp serum bağlatırım. Dün gece çok kustun. Sıvı almalısın." Yarısı yenmiş tuzlu kraker paketini uzattım. Yarısı benim tarafımdan yenmişti. "Bugün pek yemek istemeyebilirsin ama birkaç kraker deneyebilirsin. Onları kusmazsan sana tost ya da çorba yaparım."

"Biraz daha Advil alabilir miyim?"

Şişeden iki tablet alıp uzattım. "Ne olduğunu anlattırsan hemen."

"Neye benziyordu?" diye sorar alaycı bir şekilde.

"Marti'de kalacağım diye yalan söyleyip partiye gitmişsin gibi görünüyordu. Darla, arkadaşın yok diye ne saçmalıyordun? Christian da orada mıydı? Seni kim götürdü?"

"Christian'ın bununla hiçbir ilgisi yok." Gözlerinin üzerindeki kuru ve kabuklu havluyu çekiyor, ben de yerine temiz ve ıslak bir havlu koyuyorum. "Noelle davet etti."

"Noelle kim?"

"Futbol takımının kaptanı."

"Oradaki erkekler kimdi?"

Omuzlarını silkiyor. "Gerçekten bilmiyorum. Öğrenciler sanırım." "Darla, içlerinden biri... Sana... "Kimse bana dokunmadı, eğer bunu soruyorsan."

"Emin misin? Oldukça sarhoştun. Nereden biliyorsun?"

"Biliyorum işte, tamam mı?"

İç çekiyorum. "Baban ve ben, takım arkadaşlarıyla arkadaş olmanı istediğimizde, aklımızdaki bu değildi, anlıyor musun?"

"Beni öldürecek, değil mi? Ne dedi?" "Ona söylemedim."

Sonunda başını çevirip bana şaşkınlıkla bakar. "Söylemedin mi?" Hayır, başımı sallarım.

"Bu çok hoş bir davranış, sanırım."

"Addison Calloway ile tanıştın mı?"

"Kim?"

"Addy. Arkadaşım. Protez bacağı olan kız." "Ah, onu. Evet, onu görmüştüm."

"Bacağını nasıl kaybettiğini biliyor musun?"

Kadın geriye dönüp yastığı göğsüne çekiyor. "Vaaz dinleyecek havada değilim."

"Belki değilsin, ama kesinlikle hak ediyorsun. Addy sarhoşken araba kullanmış ve bir viyadüğe çarpmış. Bacağı sıkışmış ve ezilmiş. Kurtaramamışlar. Bacağını kesmek zorunda kalmışlar. Hepsi içki içtiği için."

"Bunun benimle ne ilgisi var? Ben araba kullanmıyordum. Araba kullanacak yaşta bile değilim."

"Tamam, bunu biraz açalım, olur mu? Sen on üç yaşındasın. Liseye yeni başladın. Araba kullanacak yaşta değilsin. İş bulabilecek yaşta bile değilsin. Bu durumda neden alkol içmeye hak kazandığını düşünüyorsun?"

"Herkes yapıyor."

İç çekiyorum. "Ben de bir zamanlar gençtim, Darla. Yalan söylemeyeceğim, hiç içmedim diyemem. Tabii ki içtim. Hatta birkaç kez annemlerin bahçesine kusmuştum. Yani inan bana, anlıyorum. Ama sen on üç yaşındasın. On dört yaşına geldiğinde ne olacak? Esrar deneyecek misin? On beş yaşına geldiğinde kokain mi olacak? Bu yola ne kadar erken girersen, o kadar kötü olur."

"Vay canına, teşekkürler *anne*."

Onun alaycı b i r şekilde sözleri ağzından çıkışı, kalbime bir hançer saplıyor.

"Sana sadece baban burada olsaydı söyleyeceği şeyleri söylüyorum. Seni sevdiğini, sana değer verdiğini ve senin güvenliğin onun için en önemli şey olduğunu. Bunların hepsi benim için de geçerli."

"Ama ona söylemeyeceksin, değil mi?" "Hayır, söylemeyeceğim."

İç çekışı, sırrını saklayacağıma inandığı için ne kadar rahatladığını gösteriyor.

"Ben ona söylemeyeceğim. Ama *sen* söyleyeceksin."

"Ben mi?" Tekrar dönerek, sanki güvenilir bir arkadaşıyla konuşuyormuş gibi yüzü yumuşadı. "Dersimi aldım, Allie." *Allie*? Hiç benim adımı kullanmazdı, şimdi ise sanki en yakın arkadaşımım gibi söylüyor. "Sanırım arkadaş edinmeye çalışırken kendimi kaptırdım. Başka bir yol bulacağım. İstersen kafeteryada bile otururum. Söz veriyorum. Ve artık aptal bebek isimleri bulmayacağım. Güzel bir isim seçeceğim. Senin gerçekten seveceğin bir isim. Ve ne zaman istersen bebek bakıcılığı yaparım. Marti teyzeye bebeklerle ne kadar iyi olduğumu sor. Charlie'ye her zaman bakarım. Ve seninle yemek yerim. Babam yokken bile. Yemin ederim."

Bana yutturmaya çalıştığı saçmalıklar gittikçe daha da derinleşiyor. Kendimi dizlerime kadar batmış gibi hissediyorum. Asher'a söylemediğim sürece benimle iyi geçineceğini söylüyor. Beni çok zor bir duruma sokuyor. Ve bunun için ona kızgıyım.

"Darla, kes şunu. Beni manipüle etmeye çalışmana izin

vermeyeceğim." "Yapmayacağım. Yemin ederim, hepsini yapacağım."

"*Eğer* babana söylemezsem. Bu manipülasyon. Aslında, bu şantaj." "Unut gitsin," diye alay etti. "Zaten bunu yapacağını beklemiyordum.

Ne zaman benim isteklerimi umursadın ki?"

Ayağa kalktım. "Dinle. Bu iş burada bitiyor. Bunun yürümesi için elimden geleni yaptım. Aşağılayıcı yorumlarını ve açıkça saygısız tavırlarını görmezden geldim. Davranışlarını tipik ergen isyanı olarak yorumladım. Ama dün gece olanlar —dün gece olanlar—görmezden gelebileceğim bir şey değil. Bu ciddi bir mesele, Bug."

"Darla!" diye bağırıyor, sonra ellerini şakaklarına koyuyor.

Kapıya doğru yürüdüm. "Okulu arayıp hasta olduğunu söyleyeceğim. Kusmuk nöbetinde neredeyse hiç uyumadığım için ben de evde kalacağım. Krep ve tost yaparım, o iyi gelir belki. Duş alıp çarşaflarını değiştirmen

. Ama Darla, babana söyleyeceksin. Hafta sonuna kadar vaktin var."

Kapıyı kapatıyorum ve arkamda bir şey, muhtemelen bir ayakkabı, kapıya çarpıyor.

Çöküp en üst basamağa oturuyorum ve Asher'ın bu hafta seyahate çıkmamış olmasını dilemekten kendimi alamıyorum.

Kırkınıc Bölüm

Asher

Bu hafta sonu alışılmadık geçti. Bug ve Allie arasında normalden çok daha fazla gerginlik vardı. Daha iyi anlaşıyorlar sanıyordum, ama aralarındaki keskin bakışlar, Darla'nın Allie'ye attığı düpedüz kötü bakışlar ve yapmacık konuşmalar aksini gösteriyordu.

Pazar sabahı kahvaltıda dayanma sınıırma geldim. "Geçen hafta ben yokken bir şey mi oldu?"

İkisine bir bakıyorum. Birbirlerini süzüyorlar, şüphelerini doğruluyorlar.

"Cuma günü eve geldiğimden beri ikiniz birbirinizin etrafında dolanıp duruyorsunuz. Neler oluyor?"

Allie, Bug'ın gözlerinden hiç ayrılmadan, saatine dokunuyormuş gibi bileğini hafifçe vurur. Bug, meydan okurcasına başını sallır ve dudaklarını büzüştürür.

Çatalımı bıraktım. "Birisi bana bir şey söylesin."

Allie tabağını bulaşık makinesine koyar — yıkamaya veya başka bir şeye zahmet etmez, bu hiç ona göre bir davranış değildir — ve "Yatak odasında dinleniyorum" der.

Şimdi kafam karıştı ve biraz endişelendim. Kolayca yorulduğunu biliyorum, ama daha bir saat oldu. "İyi misin?"

"İyiyim. Ayrıca bunu sana sormaman gereken kişi benim." Bug'a başını sallayıp ayrılıyor.

Gözlerim, pek bir şey yememiş olan kızıma dönüyor. Yumurtaları tabağının bir kenarından diğerine itmiş.

"Tamam, ufaklık, ne oluyor?"

Allie'nin çıktığı kapıya ateş püskürmek istercesine bakıyor. "Her zamanki gibi, gereksiz yere olayı büyütüyor."

Başımı eğiyorum. "Aslında, Allie'nin hiçbir şeyi abarttığını görmedim. Ne oldu?"

"Aptalca bir şey. Ve bana sana söylemem için *zorluyor*. Kız arkadaşın bana ultimatom verdi. İyi ebeveynlik *bu* mu?"

"Bug, lafı dolandırma da söyle bana. Allie bir şeyden endişeleniyorsa, onun içgüdülerine güvenirim." Tereddüt ettiğinde, olabilecek tüm olasılıklar aklımdan geçer. "Futbol takımından ayrıldın mı? Okulu bıraktın mı?"

Okulu mu bıraktın?" Şakaklarımı ovuşturuyorum. "Christian'la aranızda bir şey mi oldu?"

Başını sallayarak dizlerine bakıyor. "Hiçbiri." "O zaman ne?"

"Kızmayacağına söz ver."

Masadan uzaklaşıp ayağa kalktım. Beni korkutmak bir yana, sinirlendirmeye başlamıştı.

"Hayır, Bug, sana söz veremem. Sakin olmaya çalışacağıma söz veririm. Ama bana hamile olduğunu söylersen, tüm sözler geçersiz olur ve bunu yapanı bulur, onu yerden yere vurur ve seni hayatının geri kalanında hapse attırırım." Elimini çeneme sürtüyorum. "Tanrım, hamile değilsin, değil mi?"

"Hamile değilim." Sanki söylediğim en aptalca şey gibi gözlerini devirdi. Sonra sesini alçaltarak, "Sadece bir partiye gittim ve birkaç içki içtim, hepsi bu. Önemli bir şey değil." dedi.

Sanki karnıma yumruk yemiş gibi hissederek geri adım attım. "Partiye mi gittin? Ve içki mi içtin?"

"Bağırmayacağına söz vermiştin."

Mutfakta volta atıyorum, nefes alıp veriyorum ki onu omuzlarından tutup kendine gelmesi için sarsmayayım.

"Sen on üç yaşındasın, Darla."

Gözleri yaşlarla doluyor. Benim ona böyle bağırılmaya alışık değil. Ama tek düşünebildiğim, alkolün, hatta belki uyuşturucunun olduğu bir partide olan bebeğim ve şüphesiz... erkekler.

Burnunu çekiyor. "Yakında on dört olacağım."

Histerik bir şekilde gülüyorum. "*O zaman* sarhoş olman normal mi olacak?"

Sakin ol, Asher. Onu korkutuyorsun. Sandalyeyi döndürüp oturuyorum, sanki sandalyenin arkası aramızda bir tampon görevi görüp bu darbeyi yumuşatacakmış gibi.

"Ne halt ediyordun?" diye soruyorum, ses tonumu biraz kontrol etmeye çalışarak.

bir ses tonuyla soruyorum.

"Senin bana arkadaş edinmem için baskı yaptığını düşünüyordum.

tek konu bu. Ben de birkaç tane

edindim." "Peki bu arkadaşların

kimler?"

"Sadece futbol takımından birkaç kız."

Gözlerimi kapatıyorum. Onun tek iyi yanı olduğunu düşündüğüm şey. "Harika."

"Noelle beni davet etti. O kaptan. *Kaptan*, baba. Son sınıf öğrencisi. Gitmek zorundaydım."

"Bütün takım oradaydı? Noelle'in ailesi neredeydi?"

"Tüm takım değil. Ve tam olarak onun evinde değildi. Erkek arkadaşının evindeydi."

Hem kalbim hem de beynim patlamak üzere. Ama öfkemi kontrol etmeye çalışıyorum. "Yabancı bir çocuğun evine gittin. Ailesi evde miydi diye sormama gerek bile yok herhalde."

Pencereden dışarıya attığı bakış, bilmem gereken her şeyi söylüyor. "Allie partiye gittiğini biliyor muydu?"

Başını sallayarak başka yere bakıyor.

"Ona ne dedin?"

"Baba, gitmek zorundaydım, yoksa daha da büyük bir ezik olacaktım. Yemin ederim, sadece bir içki içtim."

"Yemin mi ediyorsun? Bir dakika önce '*birkaç içki*' demiştin. Hikayeni düzelt, çünkü bu konuyu enine boyuna araştıracağımı biliyorsun, değil mi? Allie'nin anlattıklarından çok daha fazlasını bildiği açık. Bana ayrıntılar hakkında yalan söylemek, başını daha fazla belaya sokacaktır."

"Birkaç içki içtim. Önemli bir şey değildi."

"Darla, Allie'ye nereye gittiğini söyledin?"

Peçeteyi parmaklarıyla oynuyor. "Marti teyzemde kalacağımı söyledim."

"Geceyi orada mı geçireceksin?" Ayağa kalkarken sandalyem devrildi. "Bütün gece dışarıda kalmayı mı planlıyordun?"

"Ben... Bilmiyorum. Aptalca bir şeydi herhalde."

Alaycı bir şekilde gülümsedim. "Öyle mi?" Sandalyeyi düzeltip tekrar oturdum, bir sonraki sorumun cevabından korkarak. "Peki nerede uyudun?"

"Burada. Burada uyudum."

"Nasıl oldu bu?" "Allie'yi arayıp beni almasını istedim."

Allie'yi mi aradı? Bir an için, Allie'ye güvenip onu arayacak kadar kendini rahat hissettiği için mutlu oldum. Ama bu mutluluk, onun aramak istemediğinden yüzde yüz emin olduğum tek kişiyi aramasına neden olabilecek tüm olayları düşündüğümde tiksintiye dönüştü.

"Partide ne oldu da onu aradın? Bir erkek bir şey mi yaptı?"

"Kimse bir şey yapmadı. Ortam çılgına döndü. Bazı çocuklar striptiz pokeri oynamaya başladı."

"Allie seni aldı mı? Saat kaçta?"

Omuzlarını silkiyor. "Hatırlamıyorum. Gece yarısından sonra sanırım." "Ne kadar içtin?"

Yine omuzlarını silkiyor.

"Ne kadar, Darla? Kusmuş musun?" Kız başını salladı.

"Çok mu?"

Başını

sallar.

"İyi. Belki bir daha yapmadan önce iki kez düşünürsün."

"Başım belada mı?"

Sinirlenerek ellerimi havaya kaldırıyorum. "Evet, başın belada. Tanrım, Bug."

Kapıya doğru bakıyor. "Hepsi onun suçu."

"*Allie mi?* Bunun *Allie'nin* suçu olduğunu mu düşünüyorsun? Büyü artık. Hayatındaki her kötü şey için onu suçlamaktan bıktım. Hamile kalması onun suçu değil. Onu çok sevip evlenmek istemem onun suçu değil. Sen ve Mel'in birbirinizden binlerce kilometre uzakta yaşamanız onun suçu değil. Ve ona yalan söylemeyi, kendini tehlikeye atmayı ve sonra muhtemelen bana söylememesi için onu ikna etmeye çalışmayı seçmen kesinlikle onun suçu değil. Onu ne duruma düşürdüğünün farkında mısın?"

"O benim annem değil. Asla da olmayacak."

Odasına doğru sert adımlarla yürüdü.

"Henüz bitmedi!" Onu takip ediyorum, kapıyı kapatamadan ayağımı kapıya dayıyorum.

Yatağına düşer, ağlar. "Neden her şeyi mahvetmek zorundaydı? O gelmeden önce her şey mükemmeldi."

Onu teselli etmekle ona bağırarak arasında kalmış bir halde, yatağının kenarına oturuyorum. "Her şey mükemmel *değildi*, tatlım. Mel hala taşınyordu. Sen hala başka bir okula gitmek istiyordun."

"Mesele o değil." Yastığa gömülerek hıçkırarak ağladı.

"Bug, konuş benimle. Bunun senin için zor bir uyum süreci olduğunu biliyorum. Ama Orlando'da kalsaydık da zor olurdu. Bunu anlıyorsundur."

Yüzü hala yastığa gömülü halde başını sallar. Sözleri boğuk çıkar. "En azından orada sadece ikimiz olurduk."

Yüzünü görmek için saçlarını kenara çekiyorum. "Tatlım, Allie olmasaydı bile, birlikte olmak istediğim başka birini bulurdum. Bu er ya da geç olacaktı."

"Ama neden? İkimiz de mutluyduk. Hayatımıza başka birinin girip..." Başını yastığa daha da gömer.

"Sadece ne yapsınlar?"

"Hiçbir şey. Unut gitsin."

Onu döndürerek bana bakmaktan başka seçeneği kalmamasını sağladım. "Bug, sırf onlar ne yapsın diye?"

Yutkunuyor. Neredeyse acı verici görünüyor. "Git, tamam mı? Sadece gidebilsinler diye." Kendini kollarımdan kurtarıyor ve arkasını dönüyor.

Kalbim boğazıma düğümlenir. Allie başından beri haklıymış. Mesele benim hayatımda bir kadın olması değil, Bug'ın kadınların *onu* terk edeceği konusundaki güvensizliği.

Onu teselli etmeye çalışıyorum ama o daha da ağlıyor. "Kimse beni istemiyor çünkü ben bir ucubeyim."

"Bu doğru değil."

"Annem beni istemedi. Beni doğuran kendi annem, bir imza atarak beni terk etti. Beni bir kez olsun aramadı mı? Nasıl olduğumu sordu mu? Lanet olası bir doğum günü kartı bile göndermedi mi?"

"Ama seni tanıdığı ve senden hoşlanmadığı için yapmadı. O gençti. Anne olmak istemiyordu. Seninle hiçbir ilgisi yok."

"Hiçbir şey. Tabii. Peki ya Stella?"

"Ah, bebeğim, Stella çocuk sahibi olamadığı için üzüldüğü için gitti."

"A-ama o bana sahipti. *Ben* onun çocuğuyum. Ve o gitti. Hoşça kal bile demedi. Benim için çok fazla sorun olduğuma karar verdi. Ya ne olacak..." Kapıya bakıyor. "Benim için çok fazla sorun olduğuma karar verdiğinde?"

Her şey bir araya gelip bana bir kamyon gibi çarptı. Çıktığım kadınlara karşı davranışları. Allie'ye karşı olan nefret. Taşındığımızdan beri genel tavırları. Allie ona çok bağlanmadan onu uzaklaştırmak için bilerek zorluk çıkarıyor.

"Bu asla olmayacak," diyor Allie kapıdan, elinde bir tabak yemekle. Utanmış bir şekilde çekiniyor. "Üzgünüm, hiçbir şey yemediğini gördüm"

. A kalmasını istemedim." Tabağı Bug'a uzatıyor. "Bunu istersin diye düşündüm."

"Yanlış düşündün," diyor Darla sertçe. "Ve özel konuşmaları dinlememelisin."

"Asher, onunla biraz yalnız kalabilir miyim?"

Gitmek istemiyorum. Ama Darla sonunda korkularını dile getirdikten sonra bu konuyu konuşmaları gerektiğini hissediyorum.

"Baba, yapma," Bug ayağı kalktığımda diyor.

"Bu, başkalarından çok ikinizin arasında bir mesele. Onu dinle, Bug. Benim için."

O dönerek bize sırtını çevirir. "Konuşmak istemiyorum."

Allie bana hüzünlü bir gülümsemeyle başını sallar ve kapıyı işaret ederek hala bunu yapmak istediğini belli eder. Bunun, onların tüm ilişkisini belirleyecek an olabileceğini bilerek oradan ayrılırım. Bunun, ilişkilerini tamamen yok edecek an olmaması için dua ederek ayrılırım.

Kırk birinci bölüm

Allie

Yatağına oturmam. Bunu istemezdi. Perşembe gecesı uyuduğum sandalyeyi çekip oturuyorum ve ne söyleyeceğimi düşünmeye çalışıyorum. Benim onun için çok sorunlu olduğunu düşündüğümü söylediğinde çok üzölmüşüm. Bütün bunlar onun korkmasından kaynaklanıyor.

"Hayat korkutucu," diyorum.

O, yatağın diğer tarafına doğru kayıyor.

"Herkes için korkutucu bir durum. Bazıları, evlerine ekmek götüremecek kadar para kazanamayacaklarından korkuyor. Bazıları, hayatlarını birlikte geçirecek birini bulamayacaklarından endişeleniyor. Bazıları ise tüm dünyadan o kadar korkuyor ki evlerinden bile çıkamıyor. Herkesin korktuğı bir şey var."

"Her şeye sahip olan kızın sözleri."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun? Darla, urnayı ve külleri gördün. Christopher'ı biliyorsun."

"Bunun ne alakası var?"

"Gerçekten bilmiyorsun, değil mi? On yıldır korku içinde yaşıyorum. Onu kaybetmek başıma gelen en kötü şeydi. Ve tahmin et ne oldu? O olaydan sonra, bunun bir daha olmasına izin vermeyecektim. Bir daha asla çocuk sahibi olmayacaktım. *Asla*. Uzun süreli bir ilişkiye bile girmeyecektim, çünkü bunlar genellikle çocuk sahibi olmaya yol açar."

Derin bir kahkaha attı. "Peki sonuç ne oldu?"

"Bu bebekler planlı değildi. Babanıza aşık olmak da öyle. İkisi de birden oldu. Ve oldu da iyi oldu. Hiçbir şeyi değıştirmezdım."

"Uzun zamandır başka bir bebek sahibi olmaktan ve incinmekten o kadar korkuyordum ki, kendime yaşamayı ve mutlu olmayı yasaklamışım. Ama şimdi? Şimdi ben zaten yeni bir ailenin parçasıyım. Sen ve baban o aileniz. Bebekler de öyle."

Öne eğilip yatağı dokunuyorum, onun hissedebileceğı ya da hissetmek isteyeceğı için değil, ellerimle bir şey yapmam gerekiyor. "Kardeşim Dallas ilk ailesini kaybetti, bunu biliyorsun. Bir daha kimseyi sevemeyecekti, çünkü tekrar kaybetmekten korkuyordu. Sonra teyzeni tanıdı. Şimdi onlara bak."

“Hala bunların benimle ne ilgisi olduğunu anlamıyorum.”

“Darla, hayatına başka bir kadını sokmaktan korktuğunu anlıyorum. Seni hayal kırıklığına uğratacak birini. Ben seni hayal kırıklığına uğratmayacağım. Ama istemiyorsan ya da ihtiyacın yoksa annen olmaya da çalışmayacağım. Arkadaş olabiliriz.”

“Her neyse.”

“Seni seviyorum,
biliyorsun.” “Evet, tabii.”

"Bu doğru."

"Nasıl olabilir?" diyor, sesi hala yastıkla boğuk.

"Çünkü sen babanın bir parçasısın ve ben onun her şeyini seviyorum. Sen onun bir uzantısısın." Bir şans deniyorum ve yatağa yaklaşıyorum, beni itmeye çalışmadığında biraz rahatlıyorum. "Hiçbir yere gitmiyorum. Ölünceye kadar hayatınızda olmayı planlıyorum, umarım bu 60 ya da 70 yıl sonra olmaz."

"Stella da öyle düşünmüştü eminim. Tutamayacağın sözler vermemelisin."

“Sanırım haklısın. Geleceği tahmin edemem. Tek yapabileceğim sana hislerimi göstermek ve bunların samimi olduğuna inanmanı ummak.”

"Arkadaşlar birbirlerini ispiyonlamaz."

"Baban senin yaptığını bilmek zorundaydı. Ve eğer bu tekrar olursa ya da buna benzer bir şey olursa, yine de ona söyleyeceğim. Senin arkadaşın olmak, senin kötü seçimler yapmana izin vermek anlamına gelmez."

Sonunda bana dönerek şöyle dedi: "Aslında o hiçbir şey bilmiyordu. En azından Marti teyzemde kaldığın konusunda yalan söylediğimi ona söylemişsindir diye düşünmüştüm."

"Ona hiçbir şey söylemedim."

"Evet. Belli ki. Çok sinirlendi." "Senin için endişelendi."

“Peki ya bugün itiraf etmeseydim? Ne yapardın?”

Omuz silkiyorum. "Ona söyleyeceğini biliyordum. Sen iyi bir çocuksun, Darla. Ama ben de bir zamanlar cocuktum, cesaretini toplamak için biraz zamana ihtiyacın olduğunu biliyordum."

"Gerçekten söylemeyecek miydin?"

Kafamı sallıyorum. "Hayır."

Yastığa iç çekerek, “Sence başım ne kadar belada?” diye sordu.

"Muhtemelen çok. Tavsiyem mi? Yetişkin gibi davran. Yaptığının yanlış olduğunu anlayacak kadar büyüdün. Bizim neden korktuğumuzu anlayacak kadar olgusun."

“Sen? Neden korktun?”

“Dinlemedin mi? Sana bir şey olsaydı, yıkılırdım. Senin incinmiş ya da başın belada olduğunu düşünmek beni derinden sarsıyor. Darla, seni sevdiğim için korktum.”

Gözleri yaşlarla doldu. “Beni neredeyse hiç tanıımıyorsun.”

“Seni hala seviyorum. Ve biliyor musun?” Ellerimi karnımın üzerinde gezdiriyorum. “Onlar da seni sevecekler. Seni çok sevecekler. Çünkü sen onların ablasısın ve bu asla değişmeyecek. Üçünüz hayat boyu birbirinize bağlı olacaksınız. Sana rehberlik için bakacaklar. Ve bir gün, verdikleri kötü bir karar yüzünden gece yarısı *seni* arayabilirler.”

Karnıma bakıyor. “Öyle mi düşünüyorsun?”

Kaburgama dirsek veya ayakla dürtülünce gülüyorum. Orayı okşuyorum. “Bu küçük adam az önce doğruladı.”

“Tekmeliyor mu?”

Başımı salladım. “Hissetmek ister misin?”

Bir saniye düşündü ve aniden, bir sonraki hareketinin tüm geleceğimizi etkileyebileceğinden emin oldum. Elini uzattı. “Deneyebilir miyim?”

Yaklaşıp elini nereye koyacağını gösteriyorum. “Buraya.”

Yavaşça ve dikkatlice, sanki yapmak istediğinden emin değilmiş gibi, elini hafifçe o noktaya koyar. O tekmelediğinde gülümserim.

Bug, ağzı açık ve hayranlıkla yukarı bakar. “Aman Tanrım, bunu sık sık yapıyorlar mı?”

Ben gülümserim. “Her zaman. İçeride yaptıkları taklalar yüzünden uyumak gittikçe zorlaşıyor.”

“O da mı hareket ediyor?”

Elini tutup kız bebeğin üzerine götürdüm. “Onu biraz dürt, belki hareket eder.”

O nazıkçe dokunur.

“Gerçekten dokun. Böyle.” Alt karnımın üzerindeki deriyi birkaç kez bastırırım.

Darla da aynısını yapar, sonra donakalır. “Gerçekten hareket ettiğini *görebiliyorum*.”

“Oh, o bir şey değil.” Gömleğimi kaldırıp belimden pantolonumu aşağı indiriyorum.

O benim karnıma bakıyor, ikizler artık tamamen uyanmış ve farklı yönlerde tekliyorlar. Gözleri bu gösteriyi izlerken kocaman açılmış, sonra ellerini tekrar karnıma koyuyor. “Hiç o filmdeki gibi hissettiğin oldu mu?”

Alien filmindeymiş ve karnından bir şey çıkıp seni yiyecekmiş gibi hissettiğin oldu mu?"

Bu saçmalığa gülümsüyorum. Gülümsüyorum çünkü bu, bana söylediği en komik şey. Gülümsüyorum çünkü ilk kez bana düşmanlık, kin veya saygısızlık olmadan birkaç kelimedenden fazla konuştu. Ama en çok, onun için de benim için olduğu kadar unutulmaz olacağını umduğum bir anı paylaşıyoruz diye gülümsüyorum.

Başını kaldırıyor. "Ona babanın değil, oğlunun adını veriyorsun, değil mi?"

"Christopher babamın adını almıştı. Ama evet, bu küçük adamın adı onun adını alacak."

"Christina nasıl sence?" "Christina kim?"

"İsim olarak demek istedim. Christina, Christopher'a benziyor."

Kalbim hızla atıyor. Aşırı duygusal, hormonları tavan yapmış hamile bir kadın gibi görünmemek için gözyaşlarımı tutuyorum. "Christina çok güzel bir isim bence. Christopher da onaylardı."

Elleri artık karnımda değil, ama başını eğiyor. "Hey, Christina." Gözlerini bana diyor. "Adı ne olacak?"

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum, baban henüz söylemedi." "Alex'i düşünmeli."

Kaşlarımı kaldırıyorum. Sanırım bu, bebekken ölen Marti'nin kızına bir saygı göstergesi olmalı. Ama Alexandra'nın benim gerçek adım olduğunu bilseydi, farklı düşünebilirdi.

Ben bir şey söylemeyince, o devam etti. "Bu mantıklı. Böylece o, oğlunun, babanın, kuzenimin ve senin adını almış olur."

Gözlerimi ona çeviriyorum. "Bana mı?"

"Alexandra, değil mi?"

"Doğru."

"Christina ve Alex Anderson. Güzel isimler, değil mi?"

Gülümsememeye çalışıyorum. "Ben varım. Ama babana ve daha da önemlisi teyzene sormalısın."

"Şu anda babama hiçbir şey soracak değilim. Sonuna kadar cezalandırılacağımı ve ne istersem hemen reddedileceğini hissediyorum."

"Belki haklısın. Birkaç gün bekle. Şu anda çok kızgın olabilir, ama bu sadece seni çok sevdiği için."

Dizlerini göğsüne çekiyor. "Peki ya sen? Kızgın *mısın*?"

Duygularımı kontrol ediyorum, çünkü ne sorduğunu çok iyi biliyorum. "Evet, Darla. Çok kızgınım." Ona göz kırpıp yataktan kalkıyorum. "Ayrıca, bu bebeklerden biri yine mesanemi tekmelemeden ve yatağına işemeden önce tuvalete gitmem lazım."

Gülüyor. *Güliyor!*

Kapıda dönüp soruyorum. "Aramız iyi mi?" O başını sallıyor ve ben gülümsüyorum.

Kapıdan çıkmak üzereyim ki, "Allie?" diyor. "Mmm?"

Omzumun üzerinden ona bakıyorum.

"Bana Bug diyebilirsin."

Kırk ikinci bölüm

Asher

“İki bebeğin kaç tane kıyafeti olur ki?” Arabadan eşyaları indirirken eğlenerek başımı sallıyorum.

İki kadının bu kadar çok alışveriş yapabileceğini hiç bilmiyordum. Zaten her şeyimiz yok mu?

Allie ve Bug birlikte alışverişe çıkmışlar. *Hem de çok.* Bug cezalandırıldığında, okul ve futbol dışında evden çıkabilmesinin tek yolu buydu. Ama birkaç haftadır cezası yok ve hala alışverişe gitmek istemesi beni çok mutlu ediyor. Her iki çocuk odasında da başka bir şey koyacak yerimiz olmadığını bilsem de, onlara çok sert davranmamalıyım.

On üç, şimdi on dört yaşındaki kızımın, ikisinin nihayet bir bağ kurması için böyle bir şey yaşamak zorunda kalması beni çok üzüyor. Ama bunun değiştiğini inkar edemem. Son birkaç aydır ikisinin yakınlaşmasını izlemek, hissedebileceğimi düşündüğümünden daha fazla mutluluk verdi. Bebeklerin doğmasına sadece bir hafta kaldı, kaybedecek zaman yok.

Evlilik konusunu tekrar gündeme getirmeyi düşündüm. Sonuçta, annemin yüzüğünü o kadar uzun süredir cebimde taşıyorum ki, kaybetmediğime şaşıyorum. Ama D-günü yaklaşırken yapmamız gereken çok şey var.

"Ne kadar çabuk büyüdüklerine şaşıracaksın," diyor Allie, garajdan mutfağa gelirken nefes nefese.

Onun için bir sandalye çekiyorum. "Otur. Bu kadar ayakta durmamalısın."

Ayakkabılarını çıkarıp ayaklarını kucağıma alıp ovuşturuyorum. Sandalyede rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor. Haftalardır oturmak ve uyumak için rahat bir pozisyon bulamıyor, seksten bahsetmeye bile gerek yok. O konu tamamen gündemden çıktı. Bebekler o kadar yer kaplıyor ki, başka hiçbir şey için yer kalmadı, kendi iç organları ve benim aletim dahil.

"Sadece bir hafta daha," diyorum, ayak tabanlarını ovuşturarak.

Bug mutfağa girip akşam yemeği için malzemeleri çıkarmaya başlıyor. O haftada üç gece yemek yapıyor. Ben de haftada üç gece yemek yapıyorum. Diğer geceler dışarı çıkıyoruz ya da yemek sipariş ediyoruz. Allie, yaklaşık bir ay önce, ona da sıra gelmemesi konusunda itiraz etmişti.

ancak şimdi, ayaklarını dinlendirebilmek için onun için yapılan her şeyi takdir etmeye başladı. "Mel bebekleri görmeye gelmek istiyor," diyor Bug. "Noel'den sonra olabilir mi? Tatilinde?"

"Mel bebekleri ziyarete gelmek istiyor," diyor Bug. "Noel'den sonra olabilir mi? Tatilinde?"

Gülüyorum. "Bence Mel *seni* ziyarete gelmek istiyor, sen de ikizleri bahane ediyorsun."

"Ama sorun olmaz, değil mi? Lütfen? Onu ziyaret ettikten sonra, birbirimizi birkaç aydan fazla görmeyeceğimize söz verdik."

Bug, altı haftalık cezası bittikten sonra ilk istediği şey, uzun bir hafta sonu Mel'i görmeye gitmekti. Cezasını bu kadar iyi çektiği için en azından bunu yapabilirdim. Evde kapalı kaldığı için bir kez bile şikayet etmedi.

Ergen kızımı tek başına uçağa bindirmek beni mahvetti. Ama ona direkt uçuş bulduk ve uçmaya alışık olduğu için en azından nasıl olacağını biliyordu.

"Evet, bence sorun olmaz. Uçak biletini bile ben ödeyeceğim. Bu ona Noel hediyem olacak."

Bug çılgılık atıp bir mesaj gönderir. Sonra Allie'nin tarifinden lezzetli bir tavuk güveç yapmaya başlar.

Bulaşıkları yıkadıktan sonra, Allie'nin zar zor ayakta duruyor gibi görüldüğü kanepeye göz attım.

"Sana banyoyu hazırlayayım mı?"

Gözleri açılır. "Banyo harika olur."

"Baba!" Bug arka kapıdan bağırır. "Christian'a gidiyorum." "Babası evde mi?"

Köşeden gizlice dışarı bakar. "Keser misin? Onu *sevmiyorum* Onu sevmiyorum, biliyorsun. O benim Mel'im."

Bu beni pek rahatlatmadı. Ben de bir zamanlar on dört yaşındaydım. *Ve* bir erkek. En iyi arkadaşım olsa da, o çocuk hala ergenlik hormonlarının etkisinde olan kanlı canlı bir genç.

"Soruma cevap vermedin."

Gözlerini devirdi. "Evet, *gardiyan*, babası evde. Seni aramasını isteyeyim mi?"

Sesindeki bariz alaycı tonu nedeniyle "müdür" yorumunu görmezden geldim. Cezalandırıldığında bana birkaç kez böyle seslenmişti. Ama

mükemmel bir mahkum olduğu için ona göz yummuştum. "Hayır. Sana güveniyorum. Ama bu, ara sıra kontrol etmeyeceğim anlamına gelmez."

"Her neyse. İstersen pencereden gözetle, biz video oyunu oynuyoruz."

"Saat 10'da evde olun."

"Tamam. Cezamı biliyorum. Hoşça kal."

Kapı kapanır kapanmaz Allie'ye dönerim. "Sence eve gelme saati dokuz olmalı mı? Sen on dört yaşındayken seninki kaçtı?"

Omuz silker. "Hatırlamıyorum. Lise birinci sınıf için on gibi makul görünüyor."

"Muhtemelen gelecek yıl on bir, sonra da gece yarısı olacak. Lise son sınıfa geldiğinde, sabah bir'e kadar dışarıda kalmak isteyecek." Kaşlarımı çattım. "Buna hazır değilim."

"Onun büyümesine hazır değil misin?" Karnına dokunur. "Göz açıp kapayıncaya kadar bu ikisi Bug'ın yaşına gelecek. Her saniyeyi değerini bilip, mükemmel ebeveynler olup mükemmel çocuklar yetiştirmeye çalışarak boşa harcamayacağına söz ver."

Gülüyorum. "Ne zamandan beri mükemmel bir ebeveyn oldum ki?"

O benim uyluğumu sıkıyor. "Sen harika bir babasın. Senin gibi bir baba olduğum için çok mutluyum."

"Neye çok mutluyum?"

"Beni hamile bıraktığın

için."

"Tatlım, sen bilemezsin." Karnını öpüyorum. "Sana banyoyu hazırlayacağım."

~~~

"Tam da ihtiyacım olan şeydi," diyor ve geniş küvetimize yerleşiyor.

Küv

et. "Onu alışverişe götürmek zorunda değilsin. Ayakların çok ağrıyordur."

"

"Bu bizim geleneğimiz oldu."

Küvetin kenarına oturuyorum. "İkinizin böyle bir şey yaşayacağını kim düşünürdü?"

"Evet. Çok güzel." "Sen çok güzelsin."

"Kendimi pek iyi *hissetmiyorum*. Aslında, kendimi *ne* güzel *ne de* iyi hissediyorum. Kendimi karaya vurmuş bir balina gibi hissediyorum."

Ayağa kalkıyorum, gülümsüyorum, sonra soyunuyorum. Kuvete giriyorum, sırtını bana yaslayacak şekilde onun etrafında dolaşıyorum. Elimi ona uzatıyorum ve kulağına fısıldıyorum, "İkisini de hissetmen için ne yapmam gerektiğini biliyorum." Sonra klitorisine dokunuyorum.

Başı omzuma düşer ve inler. Ona dokunduğumda çıkardığı seksi sesleri seviyorum. İnlemekten, mırıldanmaktan ve bana neyin hoşuna gittiğini söylemekten korkmamasını seviyorum. O, şimdiye kadar birlikte olduğum en cinsel uyumlu kişi — birlikte olmamız için bir neden daha.

Sikim sırtına sertleşir. "Siktir, sana dokunmak çok hoşuma gidiyor."

Parmağımı içine soktuğumda takdirini inleyerek ifade ediyor. Klitorisini ve amını sırayla okşayarak onu doruğa getirip sonra geri çekiliyorum. Bunu yapmayalı bir dakika oldu. İyi bir boşalmaya ihtiyacı var. Belki bu gece uyumasına yardımcı olur.

"Oh... evet... Ash... tam orası... durma."

Başının yanına gülümsüyorum. "Bunu yapmam hoşuna gidiyor." Klitorisini parmağımla dairesel hareketlerle okşuyorum.

"Evet."

"Bunu yapmamı da seviyorsun." İki parmağımı içine soktum. "Mmmmm," diye inledi.

"Seni boşaltmamı seviyorsun," diye kulağına yavaşça fısıldadım. "Lütfen..."

Ash... yap."

Onu yeterince kızdırdım. Parmağımı dilim gibi kullanarak klitorisini ileri geri hareket ettiriyorum, sabit bir baskı uyguluyorum. Başı bana doğru bastırıyor. Sırtı kavisleniyor. Patlayıcı bir şekilde boşalırken çığlık atıyor. O kadar seksi ki, ben de neredeyse boşalıyorum. Boşalmamın bir önemi yok. Bu onunla ilgili, benimle değil. Onun vücudu. Onun zevki. Onun rahatlığı. O parmaklarımı itene kadar hareket ettirmiyorum, vücudundaki son titremeyi de alıyorum.

Göğsü derin bir nefesle inip kalkıyor. "Vay canına. Teşekkürler, buna ihtiyacım vardı." "Ne zaman istersen. Ciddiyim." Elimi karnına doğru hareket ettiriyorum. "

Sakinleştirdi mi yoksa uyandırdı mı?"

"O..."

Tüm vücudu gerginleşir, bir an önce ne kadar rahat olduğu ile tam bir tezat oluşturur.

"Allie?"

"Bir patlama hissettim. Asher, sanırım suyum geldi."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Oh, lanet olsun. Ama suyun *içindeyken* nasıl anlayacağız?"

"Eminim. Oldukça belirgin bir his. Ve bunu daha önce de hissetmiştim."

Onun arkasından nazıkçe çıkıp küvetin tahliye vanasını açtım ve onu bir havluyla sardım.

"Bekle. Kan falan var mı? Hudson sıvının berrak olup olmadığını bilmek isteyecektir."

Küveti kontrol ediyorum. "Temiz görünüyor." Makyaj sandalyesini çekip ona oturmasına yardım ediyorum. Sonra onu kurulum. "Telefonumu alayım."

Belime sadece bir havlu sararak mutfığa koşup telefonu alıyorum, sonra Hudson'ı arıyorum.

"Allie'nin suyu geldi. En azından öyle düşünüyor. Küvetteydi." "Sıvı berrak mıydı?"

"Evet. Bu iyi, değil mi? Çok erken mi?" Durup duvara yaslanıyorum, kalbim deli gibi atıyor.

"Tam otuz altı haftalık. Şimdi doğan bebeklerin sağlıklı olma şansı, tam zamanında doğan bebeklerle aynı. Ama onu hemen hastaneye götürmeni istiyorum. Kasılmaları var mı?"

Duvardan ayrılıp banyoya geri döndüm. "Hudson, kasılma olup olmadığını soruyor."

"Braxton Hicks, sanırım, birkaç gündür. En azından Braxton Hicks olduğunu sanıyordum." Belirtileri fark edemediği için kendine kızgın olduğu belli olan annem içini çekiyor. "Ama suyum kesinlikle geldi. İçimden akıyor."

Mesajı iletiyorum.

"Orada buluşuruz," der Hudson ve telefonu kapatır.

Allie'nin önünde dizlerimin üzerine çöküyorum. "Bu gerçekten oluyor mu?"

Yutkunur ve bana korku dolu gözlerle bakar. Allie hamileliği boyunca çok neşeli ve iyimserdi, onu böyle görmek beni şok eder. Bir şeylerin ters gideceğini mi düşünüyor? Christopher'ı mı düşünüyor?

"Tatlım, her şey yoluna girecek. Henüz çok erken değil. Onlar iyi olacak." Ellerimle yüzünü kavrarım. "Bunu başaracağız. Ve bu gece ya da yarın Alex ve Christina ile tanışacağız. Tanrım, annelerini çok sevecekler."

Konuşmadan defalarca başını sallar.

Ayağa kalkıp ona yardım etmek için ellerimi uzattım. "Giyin de gidip bebek yapalım."

Kırk Üçüncü Bölüm

Allie

Christopher'ın doğduğu anı hatırlamadan edemiyorum. Bu seferki doğum, öncekiyle tamamen farklı. O zaman tüm doktorlar ve hemşireler durumu biliyordu. Her biri bana baktığında, zoraki gülümsemelerinde üzüntüyü görebiliyordum. Hepsi, bebeğimi sadece ölmesini izlemek için doğurduğumu biliyordu.

Bu sefer oda heyecanla dolu.

Bir süre önce, bebekler doğduğunda Bug'ı da davet etmeye karar verdik. Onun bir aile olduğumuzu ve bu süreçte birlikte olduğumuzu hissetmesi için elimden geleni yapıyorum. Bazı gençler kardeşlerinin dünyaya gelmesini izlemekten çekinirken, o bu fikri sevinçle karşıladı ve sadece "oraya" inip "iğrenç şeyleri" görmemek istediğini söyledi.

Ancak şu anda her şey sessiz. Etrafta doktor ya da hemşire yok ve saat sabahın üçü olduğu için Bug kanepede uyuyor. Ben de birkaç kez uyuyakaldım ama şimdi kasılmalar başladığı için bir daha uyuyabileceğimi sanmıyorum.

Asher arkamdaki yastığı yeniden yerleştirir. "Nasılsın?" "Fena değil. Sen biraz uyumaya çalış. ve sonra uyuyamayabilirsin."

"Sen uyumazsan ben de uyuyamam. Bu işte birlikteyiz."

Yedi saat önce hastaneye vardığımda ortalık karıştı. Hemen doğum indirme işlemi başlatıldı, epidural anestezi verildi ve iki bebek monitörüne bağlandım. İkizlerin her ikisinin de baş aşağı pozisyonda olduğundan emin olmak için ultrason da yaptılar.

Ama şimdi bekleme süresi başladı. Kasılmalarım sıklaşıyor. Çok ağrım yok ama uyumamı engelleyen bir baskı hissediyorum. Ya da belki de heyecandan, beklentiden ya da içimdeki korkudan dolayıdır.

Kan testleri ve ultrasonlar her şeyin normal olduğunu gösterdiğinden beri, beş aydan fazla bir süredir iyiyim. Panik atak yaşamadım. Ve bildiğim kadarıyla, ikizler için iki katına çıkmış olsa da, normal hamilelik stresinden fazlası yok. Ama genel olarak mutlu, rahat ve iyimserim.

Peki neden şimdi, bebeklerin doğmasına sadece birkaç saat kala, tüm sinirlerim birdenbire ortaya çıkıyor? Ya doğum sırasında birinin ya da ikisinin oksijensiz kalırsa? Ya biri normal doğumla doğar ama diğeri sezaryenle doğmak zorunda kalırsa? Ya kan testlerinde ya da ultrasonlarda bir şey gözden kaçırmışlarsa?

"Allie? İyi misin, tatlım?"

Gözlerimi açtığımda Asher, başımın yanındaki monitörde hayati fonksiyonlarımı izliyor.

"İyiyim."

"Kalp atışın hızlandı. Doktoru çağırmalıyım."

"Hayır, çağırma. Birdenbire her şeyin ters gidebileceği düşüncesi beni çok endişelendirdi."

Yanımdaki yataktan çıkmış kısmın üzerine oturur ve beni kollarına alır. "Hiçbir şey ters gitmeyecek."

"Bunu kesin olarak bilemezsin."

"Bebeğim, bu kadar yol kat ettik. Düşünsene, gelecek hafta bu saatlerde bebekler ikimizi de bütün gece uykusuz bırakırken, muhtemelen hala hamile olmayı dileyeceksin."

Başımı sallıyorum. "*Emin ol, dilim dilime yer.* Onları dünyaya getirmek için hazırım, Asher. Sadece kötü bir şey olmasını istemiyorum. Buna dayanabilir miyim, emin değilim." Gözlerimi kapatıyorum. "Bu beni bencil mi yapar? *İki* sağlıklı bebek istemekle korkunç bir insan mıyım? Ya bu benim hak ettiğimden fazlaysa?"

Beni sıkıca sarar. "Allie, *herkes* sağlıklı bebekleri hak eder. Ama tatlım, eğer bunu başkalarından daha çok hak eden biri varsa, o da sensin." Şakağıma öper. "Kötü bir şey olacağına inanmak için hiçbir neden yok. Sezaryenle doğurursan, sorun değil. Kadınlar her zaman sezaryen olur. Bebeklerin biraz oksijene ihtiyacı olursa, o da sorun olmaz. Burada mükemmel bir yenidoğan yoğun bakım ünitesi var, Mitchell'e yaptıklarına bak. Ne olursa olsun başa çıkacağız, çünkü onlar bizim çocuklarımız. Ama kalbimde her şeyin yoluna gireceğini biliyorum. Kendi hislerine güvenemesen bile buna güvenmelisin, tamam mı?"

Başımı sallıyorum. "Tamam."

Kapı açılır ve Hudson içeri girer. Onu gece yarısından beri görmemiştim.

"Eve gitmedin mi?" diye soruyorum.

Lateks eldivenleri giyiyor. "Nöbet odasında birkaç saat gözlerimi kapattım."

"Burada mı kalacaksın?"

"Önemli an için yakın olmak istedim. Şimdi, ne kadar ilerleme kaydettin bir bakalım." Rahim ağzımı kontrol edip eldivenlerini çıkarır. "Yaklaşık sekiz santimetre açılmış. Artık hızlı ilerleyebilir. Bir saat sonra tekrar kontrol edeceğim. Dinlenmeye çalış."

"Zamanı geldi mi?" Bug kanepeden uykulu bir sesle sorar. "Henüz değil," der Asher. "Uyu sen."

Hudson odadan çıkmadan önce yuvarlanıp uykuya dalar. Ah, genç olmak. Ve doğum sancısı çekmemek.

Asher yanımdaki yatağa sürünerek gelir, bana sarılır ve ben uykuya dalana kadar beni tutar.

~ ~ ~

"Allie."

Yukarıdaki ışık yanar. "Allie, uyan."

Nerede olduğumu ve neler olduğunu tam olarak anladığımda, tekrar heyecanlanıp gerginleşiyorum.

"Merhaba tatlım. Uyuyabildiğine sevindim, ama Hudson seni tekrar kontrol etmesi gerekiyor."

"Saat kaç?" "Dört buçuk biraz geçti."

Karnımın alt kısmına dokunuyorum. "Basınç hissediyorum. Ama bu sefer farklı.

Daha fazla."

Hudson, buraya geldiğimden beri dördüncü kez elini içime soktu. Bunun beni rahatsız etmemesi garip. Sanki hamile olmak ve doğum yapmak, yabancıların, tanıdıkların ve düşman saydığım insanların en mahrem yerlerime dokunup dürtmesinden utanmamı engelliyor gibi. "Sanırım hazırız."

"Evet, ben de hazırım." Yerimde kıpırdanıyorum. "Orada kesinlikle bir şeyler oluyor."

"Henüz ıkınma, Allie. Seni ameliyathaneye götüreceğiz." Elini koluma koyar. "Orada görüşürüz."

Prosedürü biliyoruz. Hudson uzun zaman önce bize ikizlerin vajinal yolla doğsa bile her zaman ameliyathanede doğduğunu söylemişti. Her zaman

ikincisinin ters gelme ya da sezaryene geçilmesi gereken bir durum ortaya çıkma ihtimali vardır.

Asher eğilip beni öptü. "Hazır mısın?"

Gözlerim yaşlarla doldu. Stresin gözyaşları. Beklemenin gözyaşları. Umudun gözyaşları.

Başımı sallarım. "Herkesi arayıp neler olduğunu haber verir misin?" İki hemşire odaya girer ve son dokuz saattir bağlı olduğum tüm aletleri Dokuz saattir bağlı olduğum tüm aletleri çıkarıyorlar. Her yer hareketli ve tüm ışıklar açık, ama Darla hala uyuyor. Şanslı kız.

"Onu uyandırsan iyi olur, yoksa büyük gösteriyi kaçıracak," diyorum.

Üçüncü bir hemşire içeri girer ve Asher'a iki takım ameliyat önlüğü verir. Tüm hastaneler, vajinal doğumlarda babaların ameliyathanede ameliyat önlüğü giymesini zorunlu kılmaz, ama bu hastane zorunlu kılıyor. Neyse ki, maske takması gerekmeyecek — tabii sezaryenle doğum yapmam gerekmezse — çünkü çocuklarımızı ilk kez kucağına aldığı anda yüzündeki tüm duyguları görmek istiyorum. Bunu düşününce boğazım daha da düğümleniyor.

Normalde hastane, ikiz doğumlarda ameliyathaneye birden fazla aile üyesinin girmesine izin vermez. Ancak Hudson bazı bağlantılarını kullandı ve Bug'un da gelmesine izin aldık. İkinci ameliyat önlüğü onun için.

Asher odanın içinde dolaşıyor. "Bu odaya geri döndüğümüzde beş kişilik bir aile olacağız." Neredeyse yatağın yanındaki sandalyeye düşüyor. "Aman Tanrım, bu gerçekten oluyor."

Yüzünde ilk kez tereddüt görüyorum. Sanki durumun ciddiyetini yeni fark etmiş gibi.

Karıncaalanma hissederek karnımı tutuyorum. "Sence?"

Kendinden emin bir şekilde ayağa kalkar, kendi duygularını ve korkularını bir kenara iter, yanıma gelir, elimi dudaklarına götürür ve öper. "Orada görüşürüz," der, yatağım kapıya doğru itilirken. "Seni seviyorum."

Boynumu uzatıyorum. "Ben de seni seviyorum."

Yatağım uzun bir koridordan, iki çift kapıdan geçerek çok soğuk, çok aydınlık ve steril kokulu bir ameliyathaneye itilir. Yatağımdan başka bir yatağa geçmem istenir — sanırım ameliyat masası, ancak vajinal doğum için değiştirilmiş.

Titriyorum. "Çok soğuk."

"Üzgünüm," diyor bir hemşire. "Sana sıcak bir battaniye getireyim."

İnsanlar etrafımda dolaşırken, odaya göz gezdiriyorum. İki bebek ısıtıcı, çeşitli aletlerin bulunduğu tonlarca tepsi ve çok sayıda insan var. Hudson odanın ne kadar kalabalık olacağı konusunda bizi uyarmıştı.

bana bir hemşire, bebekler için iki hemşire, bir yenidoğan uzmanı, bir anestezi uzmanı ve bir cerrahi asistanı hazır bekliyor. Asher ve Bug için yeterli yer olmasına şaşıyorum. Birkaç dakika sonra tam cerrahi önlükleri ve şapkalarıyla, her ihtimale karşı maskeleri boyunlarına asılı olarak içeri giriyorlar.

Darla etrafımızda olup biten her şeye ilgi gösterirken, Asher'ın gözleri benimkilere kilitlenmiş durumda. "İyi misin?"

Omuz silkiyorum. "Tam olarak umduğum samimi doğum deneyimi değil."

O gülüyor ve sonunda etrafındaki kargaşaya bakıyor. "Hayır, sanırım değil."

Hudson odaya girer, ameliyat önlüğü, ameliyat bonesi ve maskeyle her şeye hazır görünüyor. "Başlayalım," der ve hemşire alt kısmımı yerleştirirken yatağın ucuna oturur.

Doğum planımı gözden geçirirken, ayaklıkların ne kadar nefret ettiğimi vurgulamıştım. Hudson, tıbbi müdahaleyi artırması gerekmedikçe ayaklıkların gerekli olmayacağını söylemişti. Yani bir sorun çıkarsa ve forseps veya vakumla çıkarmak zorunda kalırsa. Hemşireye ayaklıkları kenara çekmesini söylerken, bakışları Asher ve Bug'ın üzerinde dolaşır. "Her biriniz bir bacağı tutmak ister misiniz?"

Bug geri çekildi. "Şey... Ben sadece izlemeye geldim, katılmayacağım."

Hudson gülümsedi ve hemşireye Asher'ın karşısına geçmesini işaret etti.

"Basınç hissediyor musun?" Hudson, monitörlerden birine bakarak sordu. "Sancın var gibi görünüyor."

Başımı sallarım.

"Tamam, hadi ıkın."

Dayanıyorum ve tüm gücümü veriyorum. Sonra tekrar yapıyorum. Ve tekrar. Ve tekrar. Saatler geçmiş gibi geliyor, ama o kadar uzun sürmediğine eminim.

"Bu daha ne kadar sürecek?" diye soruyorum, tamamen bitkin hissederek.

"Fazla uzun sürmez. İkiz A'nın başını görebiliyorum," diyor Hudson. Asher'ı işaret ediyor. "Bakmak ister misin?"

"Evet. Tabii ki." Sesindeki heyecan belli. Bacağımın üzerinden bakar, duygusal bir nefes almak için elini ağzına götürür. "Bu muhteşem." Körü körüne koluma uzanır. "Saçları var. Allie, koyu renk saçları görebiliyorum."

"Allie," diyor Hudson. "Bir kasılma daha geliyor. Kafasını çıkarmak için bu sefer sertçe itmen gerekiyor."

"Deneyeceğim."

Asher tuttuğu bacağı sıkıyor. "Yapabilirsin, bebeğim. Birkaç kez daha it."
Ona sinirli bir bakış attım. "Birkaç tane daha, sonra başka bir bebek daha."

Hudson gülüyor, bunu onun sandığından daha çok takdir ediyorum. En ufak bir endişesi olsaydı gülmezdi. Onun neşesi nefes almamı kolaylaştırıyor ve biraz daha sert itmemi sağlıyor.

"İşte geldi. Artık itmeyi bırak. Em. Tamam, harika. şimdi bir kez daha it. İşte böyle. Omuz ıktı. şimdi nazıkçe, bir kez daha."

Bir kez daha ittim, sonra basınç kaybordu ve küçük kızımın ağladığını duydum. Onu görmek için çaresizce dirseklerimin üzerine kalktım. "Nasıl görünüyor? İyi mi?"

"Harika iş çıkardın Allie," diyor Hudson. "Sağlıklı görünüyor ve beklediğimden biraz daha büyük. Aferin. Asher? Kordonu kesmek ister misin?"

Asher, Bug'a bakar. "Sen yap. Bir sonrakini ben yaparım."

"Ciddi misin?" Korkmuş görünüyor. "Hayır. Ya beceremezsem?"

"Batırmazsın," diyor Hudson. "Kordonu kelepeledik, sen tam ortasından kes." İşaret ediyor. "Burayı."

Tereddütle ne adım atar ve cerrahi makası alır, gözleri hayretle dolarken beni kız kardeşinden, yani kızımdan ayırır. *Aman Tanrım. Bir kızım var.*

"Neye benziyor?" diye soruyorum Asher'a.

"Gerçekten bilmiyorum. Doktor onu muayene ediyor ve sen elimi ölümcül bir şekilde sıkıyorsun."

Onu bırakıyorum. "zgnm. Git."

Hemşire Asher'a nereye gidebileceğini gösterir ve neyse ki kullanılmamış aletlerin bulunduğu tepsilerden uzaklaştırır.

"Tanrım, Allie," diyor odanın diğer ucundan. "ok güzel." "Bir dakika önce Apgar dokuzdu," diyor biri.

Dik oturmak için zorlanıyorum. "Bu iyi, değil mi?"

"*Harika*," diyor Hudson, hala bacaklarımın arasında ama biraz dinleniyor.

Sadece birkaç saniye geçtikten sonra Asher, kundaklanmış kızımı bana getirip kollarımın arasına koyar. Gzyaşlarımdan onun mükemmel yüzünü zar zor görebiliyorum. Belki bulanık grmemdendir, ama yemin ederim ki Christopher'a o kadar çok benziyor ki nefesim kesiliyor. "Merhaba, kğm. Ben senin... annenim." Son kelimeyi boğazımdan çıkaramıyorum, çünkü bir daha asla söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim.

Bir hemşire gelip bileğime bir şey takıyor. "Bu, onunla eşleşen bir kimlik bandı. Kocanız da bir tane takacak."

Asher omzumu sıkıyor, ikimiz de onu düzeltmeye tenezzül etmiyoruz.

Eğilip bebeğin yanağına öpücük konduruyorum. Burnuna dokunuyorum. Onu biraz açıp parmaklarını sayıyorum. "İyi olduğundan emin misin?"

Yenidoğan uzmanı yanıma geldi, "Çok sağlıklı görünüyor. Onu tüm rutin testler için alacağız, ama şu ana kadar her şey normal, tam zamanında doğmuş bir bebek gibi, 2,6 kilo ağırlığında."

Asher'a baktım. "Bir kızımız var."

"Kesinlikle var."

"Bug," diyorum. "Ona dokunmak ister misin?"

Kızım başını sallar, gözleri kocaman, küçük kız kardeşine uzanır. Mavi ve pembe bereyle örtülü bebeğin başına dokunur. Sonra yanağına. Sonra eline. "Parmakları çok küçük." Başını yana eğip yeni kardeşini inceler. "Hmmm... şimdi gördüm de, bence... Phyllis." Asher alaycı bir şekilde güldü. "Elektra? Paisley?" Ama sonra bir gözyaşı damlası gözünden süzülürken diğerini sildi. "Merhaba Chrissy. Ben senin ablanım." Asher'a baktı. "Sanırım onu şimdiden seviyorum. Bu mümkün mü?"

Elimi uzatıp Bug'ın koluna koyarak bana bakmasını teşvik ediyorum. Bana baktığında, "İnanmalısın," diyorum, umarım ne demek istediğimi anlar.

Gözünde biriken yeni gözyaşı, anladığını gösteriyor. Bir an daha... *bir şey* paylaşıyoruz, sonra o Christina'ya dönüyor ve Bug ona sevgisini göstermeye devam ederken, duygular kalbimi dolduruyor.

Hudson boğazını temizledi. "Partiyi bozmak istemem ama İkiz B'nin durumunu görmek için ultrason yapmamız gerekiyor."

Asher Christina'yı nazikçe benden alırken biri ultrason makinesini getirir.

Hudson, transdüseri karnımın üzerinde gezdirir, ama ben hiçbir şey hissetmiyorum. "Mmm," diye mırıldanır.

Vücudum kasılır. "Bu ne anlama geliyor?"

"Döndü. Enine pozisyonda." Transdüseri biraz daha hareket ettirir. "Yani yan dönmüş. Fazladan yerin tadını çıkarıyor olabilir."

Şaka yapmaya çalışıyor ama bunun ne anlama gelebileceğini biliyorum. Gözlerimi kapatıyorum. "Sezaryen yapmak zorunda mısınız?"

"Gerek yok. Onu çevirmeye çalışacağım." Transdüseri hemşireye verir ve iki elini karnıma koyar. "Acıtmayacak, ama çok baskı hissedeceksin."

Asher'ın gözlerine bakıyorum ve parlak gülümsemesi cesaret verici. Christina'yı bana yaklaştırıyor ve ben onun yumuşak yüzünü parmak eklemlerimle okşuyorum.

"Allie," diyor Hudson, "Başaramıyorum. İç rotasyon deneyeceğim. Bu biraz daha rahatsız edici olacak, ama epidural anesteziyle acımamalı."

"Dur," dedi Bug, dehşete kapılmış gibi. "Bütün elini... *oraya* sokacak mısın?" Hudson elini kaldırır. "Az önce ondan çıkan şeyden çok daha küçük."

"

"Yine de... iğrenç."

"Darla," Asher warns. "How about you keep those comments to kendine?"

"Derin bir nefes al," diyor Hudson.

Basınç ve çekme hissediyorum ve, aman Tanrım, şu anda ne yaptığını düşünmek bile istemiyorum. Sanki sonsuza kadar sürüyor, ama sonra bitiyor.

"İşe yaradı," diyor. "Şimdilik kafası aşağıda."

Yukarı bakıyorum. "*Şimdilik mi?* Yani bunu tekrar yapmak zorunda kalabilirsin mi?" Yatağa geri çöküyorum.

"Olabilir."

"Eğer elini tamamen oraya sokabiliyorsan, neden onu çıkarmıyorsun?" diye soruyor Bug.

Mantıklı bir soru gibi geldi, bu yüzden cevabını bekledim.

"Öyle olmaz. Makat doğumlarda, ayaklarını ve bacaklarını çekerek yardımcı olabilirsin. Ama bebeği başından çekerek çıkarmak istemezsin. Bu komplikasyonlara yol açabilir."

"Ama forseps ve vakum ekstraktörü kullanmak güvenli mi?" diye soruyorum.

"Onlar bebek doğum kanalında yeterince aşağı indiğinde kullanılır. O henüz o noktada değil."

"Ne kadar sürer?" diye soruyorum, bu işi bitirmek için sabırsızlanıyorum. "Birkaç dakika. Genellikle on ila otuz dakika."

"Beklerken onu kucağıma alabilir miyim?"

"Daha da iyisi, emzirmeye çalışın," diyor. "Emzirmek rahim kasılmalarına yardımcı olur ve hatta İkiz B'nin ilerlemesini sağlayabilir."

"Ne bekliyoruz? Hadi yapalım."

Daha rahat bir pozisyona geçiyorum ve Asher Christina'yı kollarımın arasına veriyor. Christina memeye yapıştığında içimden gelen hıçkırık sesini tutamıyorum. Christopher'ı hiç emzirememiştim. Sütümü sağıp ona veriyordum ama onu mememden emzirmenin hissini hiç tatamamıştım. Sanırım bu, hayatımda yaşadığım en inanılmaz duygu.

"Şuna bak," diyor Asher hayretle. "Bir şampiyon gibi yapıyor."

"Gidip herkese onun geldiğini söylemelisin. Eminim hepsi haber bekliyordur."

"Emin misin?"

Başımı

sallıyorum.

Kafama öpücük kondurur. "Bir dakika sürer. Bu anı kaçırmak istemem."

"

Birkaç dakika sonra geri döndüğünde, Christina göğsümde uykuya dalmış. Ve aniden bir baskı hissediyorum. "Hudson?" "İtme ihtiyacı hissediyor musun?"

Başımı sallayıp bebeği Asher'a veriyorum, Hudson da ultrasonu tekrar yapıyor. Memnun bir ifadeyle, "Hala baş aşağı," diyor. Yeni bir çift eldiven giyip içini kontrol ediyor. "Ve kafasını hissedebiliyorum. İstedğin zaman ıkın, Allie. Bu sefer daha kolay olacak."

Gözlerimi kapatıp, onun haklı olmasını umuyorum.

Başımın yanında bir öpücük hissediyorum. Kafamı kaldırdığımda Asher'ı görüyorum. Ama Christina'yı tutmuyor. "O nerede?" diye soruyorum endişelenerek.

Soluma doğru başını salladı. Yorgunluğuma rağmen, Bug'ın taburede oturmuş, kız kardeşini camdan yapılmış gibi tuttuğunu görünce kocaman gülümsedim.

"Hadi," diyor Asher. "Oğlumuzla tanışalım."

Beş altı kez ittikten sonra Hudson diğer personele bir şeyler söyler ve aşağıda herkes hızla hareketlenir.

"Ne oldu?"

"Allie, ıkınma. İkmeme, tamam mı? Ne kadar baskı hissedersen hisset."

"Hudson, ne oluyor?"

"Kordon boynuna dolanmış. Çıkarmaya çalışıyorum."

Gözlerim yaşlarla doldu. "Aman Tanrım."

Asher omuzlarımı kavrar ve beni yarı sarar. Bug'ın ağladığını duyarım.

"Belki onu buradan çıkarmalısınız," diyor bir hemşire.

"Hayır, lütfen. O benim kardeşim. Kalmak istiyorum. Lütfen."

"Ben hallederim," diyor Hudson. "Kordon çıktı. İt, Allie. Tüm gücünle."

Hâlâ inanılmaz derecede korkmuş halde, yüzümdeki tüm damarların patladığını hissedene kadar ıkındım.

"Çıktı."

Rahatlamış bir şekilde uzanıyorum, ama sonra onun ağladığını duymadığımı fark ediyorum. Asher'a bakıyorum. O da benim kadar korkmuş görünüyor, insanlar odada telaşla dolaşıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve tek bir şey görüyorum: Christopher. Kardeşi de ona katılacak mı? Kollarımda bir ölü çocuk daha mı tutacağım? Hiç oğlum olmayacak mı?

Bug'ın sesini duydum. Zayıf ve kırık bir ses. "Ben yaptım. Benim hatam. Hepsi benim hatam."

Bir hemşire Christina'yı kollarından alır, sonra başka bir hemşire Bug'ı odadan çıkarır. Bug, tüm bu süre boyunca ne kadar üzgün olduğunu mırıldanır.

Asher'a tekrar bakıp, şimdiye kadar sorduğum tüm sorulardan daha çok korktuğum soruyu soruyorum. "O öldü mü?"

Kırk dördüncü bölüm

Asher

Onlar cansız oğlumun üzerinde çalışırken zaman durmuş gibidir. Sadece birkaç saniye geçtiğine eminim ama dakikalar geçmiş gibi geliyor. Sonunda ağlamaya başladığında, sağlık ekibi onun ağlamasına alkışlarla karşılık verir. Ve o anda ben de nefes almaya başlarım.

Allie hıçkırarak ağlar. "Yaşıyor mu? İyi mi?"

Yatağın yanındaki tabureye oturuyorum, bacaklarım beni zorlukla ayakta tutuyor, çünkü hayatımın son dakikası, kırk bir yıllık hayatımın en stresli dakikasıydı. "Ağlıyor. Bu iyiye işaret."

Allie dirseğiyle kendini kaldırır. "Hudson?"

Doğum uzmanı onay için neonatoloğa bakar. "Bir dakikalık Apgar skoru yedi. Kabul edilebilir. Ama onu izleme için yenidoğan yoğun bakım ünitesine almak istiyorum. Bu tür durumlarda standart prosedür budur."

"Durum tam olarak nedir?" Allie sorar, uykusuzluk ve... her şeyden dolayı kafası hala bulanık.

"Kordon boynuna dolanmıştı," diyor yenidoğan uzmanı. "Uzun süre oksijensiz kalmadı, ancak nefes alabilmesi için stimülasyon ve maskeye ihtiyaç duydu. Sağlıklı görünüyor, ancak emin olmak için bir süre burada gözlem altında tutacağız." Bebeği kundaklayıp Allie'ye getiriyor. "Bir dakika tutabilirsiniz. Bu küçük adam tam altı pound ağırlığında. Sağlıklı bir kilo."

Allie onu kollarının arasına alır. Onu incelerken mutlu gözyaşları döker. "Kız kardeşine hiç benzemiyorsun. Ve kesinlikle babanın burnunu almışsın." Bana bakar. "Tamamen sana benziyorsun. Bu beni çok, çok mutlu ediyor." Alex bir ses çıkarır, sonra gözlerini açar ve doğrudan Allie'ye bakar. "Alex Christopher," der Allie, sesi onun adını söylerken titrer. "Senin doldurman gereken büyük bir boşluk var." Onu öper. "Ve aynı zamanda dünyanın en iyi koruyucu meleğine sahipsin."

"Gitmeliyiz," diyor neonatolog. Ama gitmeden önce hemşire Allie'nin bileğine ikinci bir kimlik bandı takıyor, sonra da benimkine.

"Onunla git," der Allie bana. "Sana ihtiyacı var. Ve Asher, Bug'ı bul. Onun güvene ihtiyacı var."

Bug'un bunun onun suçu olduğunu söylediği sözler tekrar aklıma gelir. "İyi olacaksın, değil mi?" Cevabı Hudson'a ararım.

"Plasenta çıkıyor. Kısa süre içinde odasına geri dönecektir. Onu aldım."

"Teşekkürler, Hudson. Her şey için."

Bebek ısıtıcıda huzurla uyuyan Christina'ya bir göz atıp, Alex'in ısıtıcısı kapıdan dışarı iten diğer doktorun peşinden gidiyorum. Ama sonra koridorun sonunda, bir sandalyeye kıvrılmış halde bir hemşire tarafından teselli edilen Bug'ı görüyorum.

"Şey, yenidoğan yoğun bakım ünitesi nerede? Hemen bir şey yapmam lazım."

Doktor işaret etti. "Koridorun sonunda sağda. Zili çal ve kimlik bandını göster."

Oğlumun başına elimi koyarak hemen arkasında olacağımı belirtirim. Sonra sandalyelere doğru yürür ve hemşireye başımla selam veririm. Hemşire kalkar ve uzaklaşır. Oturur ve kolumu kızımın omzuna atarım. "O iyi olacak."

"Ağlamıyordu. Ve yüzüne maske takmışlardı."

"Sadece biraz yardıma ihtiyacı vardı. Şimdi iyi. Birkaç saat gözlem altında kalması gerekiyor."

"Hepsi benim suçum. Nefes almıyordu. Kapıyı açmasaydım, düşmezdi. Benim suçum. Ben yaptım."

"Sakin ol tatlım. Sakin ol. Baştan anlat. Ne demek düştü? Allie mi? Ne zaman?"

Kırmızı gözlerle bana bakar, gözlerinin altında makyajı akmıştır. "Sana söylemedi mi?"

"Neyi söylemedi? Neden bahsettiğini hiç anlamadım."

Kafasını sallıyor. "Birkaç ay önceydi. Allie ile kavga ettik. Odama girmek istedi ama kapım kilitliydi. Kapıya yaslandığını bilmiyordum ve kapıyı açtığımda düştü."

Dehşet içinde ağzım açık kalıyor. "Merdivenlerden mi düştü?"

"Odaya. Bir şey olduğunu biliyorum. O zaman kordon boynuna dolanmış, değil mi? Doktor her şeyin yolunda olduğunu söylemiş, ama değildi. Nefes almıyordu, baba. Ya çok uzun süre nefes almamışsa? Ya yaptığım şey yüzünden Christian gibi CP olur? Christian'ın CP'sinin doğum sırasında oksijen alamamış olmasından kaynaklandığını söylemişti. Ya Alex'te de aynı şey olursa?" Elini dizlerine koyup göğsüne bastırarak ileri geri sallanıyor. "Ne yaptım ben?"

Hudson'ın ameliyathaneden çıktığını görüyorum. "Dr. McQuaid?" Ona el sallıyorum.

"Durumu çok iyi. Plasenta çıkmasında herhangi bir sorun yok. Allie ve kızınız birazdan odalarına dönecekler.

"Harika, ama Allie'nin birkaç ay önce geçirdiği düşme hakkında ne söyleyebilirsiniz? Kızım az önce bana anlattı. Allie sizi görmeye geldi mi?"

"Önemli bir şey değildi. Sadece tedbirli davranıyordu. Ultrason yaptım ve her şey normal çıktı."

Çenemi ovuşturup elimi geçirdim. "Bana hiç söylemedi." "Muhtemelen seni endişelendirmek istememiştir."

Ayağa kalkıp fısıldadım. "Düşmesi, orada olanlara neden olmuş olabilir mi... oğlumun başına gelenlere?"

"Hayır, hayır. Tabii ki hayır. Büyük olasılıkla, kız kardeşi doğduktan sonra hareket ederken kordonuna dolanmış. Dinle, o iyi olacak. Ben neonatolog değilim, ama çok sayıda bebek doğurtuyorum, yüksek riskli olanlar da dahil, ve inan bana, olanlar korkutucuydu, ama bunun nedeniyle kalıcı bir hasar veya eksiklik olmaması gerekir."

Bug'un da duyabilmesi için daha yüksek sesle bir kez daha soruyorum. "Yani düşmesi buna neden olmadı mı?"

"Kesinlikle hayır."

"Teşekkürler."

"Rica ederim. İki harika çocuğunuz var." Bug'a bakar. "Pardon, üç."

Başımı sallayıp oturdum. "Gördün mü, düşmesi olanlarla hiçbir ilgisi yok."

"İkiniz de beni rahatlatmak için böyle söylüyorsunuz."

"Evet, doktorlar böyle bir şey yapmazlar. Düşmenin ciddi olduğunu düşünseydi, söylerdi." Koridoru işaret ettim. "Hadi, kardeşini görebilir miyiz bir bakalım, kendin görürsün."

"Onu görebilir miyim?"

"Neden olmasın? Sen onun ablasısın, değil mi?" Bir gözyaşını siler. "Gerçekten iyi olacak, değil mi?"

Ayağa kalkıp elimi uzattım. "Gerçekten olacak."

~ ~ ~

Otuz dakika sonra, Allie'nin odasına geri dönüyoruz. Kapıda durup, Christina'yı kucagında tutup emzirirken onu görünce şaşkına dönüyorum. Ona gülümsüyor. Ve ağlıyor. Sonra şarkı söylemeye başlıyor. Bu bana Antigua'da Mitchell'e şarkı söylerken onu gördüğüm anı hatırlatıyor. Onun geçmişini öğrendikten sonra o anın anlamı çok daha derinleşti. Aynı şarkıyı söylüyor ve Christopher'ın kısa ömrü boyunca ona da bu şarkıyı söylemiş mi diye merak ediyorum.

"Hey," diyorum sessizce.

Başını kaldırıp gülümsüyor. "Hey, çocuklar, içeri gelin." Bug'a bakıp sonra bana dönüyor. "Her şey yolunda mı?"

"Evet. Alex ağlıyor ama çok cesur. Öğleden sonra taburcu olacağına dair hiçbir şüphe yok."

Sanki omuzlarından dünyanın yükü kalkmış gibi içini çekiyor. Sonra gözleri çok yorgunlaşıyor ve neredeyse hiç uyumadığını, iki bebek doğurduğunu, biriyle çok korku yaşadığını ve şimdi muhtemelen bitkin olduğunu hatırlıyorum. Christina'yı kucığıma alıp yatağın yanındaki beşiğe yatırıyorum.

"Şimdi uyu, uyuyabiliyorken."

"Mmmm." Gözleri kapanıyor.

"Allie?"

"Mmmm?"

"Düşmüş olduğunu neden bana söylemedin?" "Kızmanı istemedim."

"Neden kızayım ki?"

"Bug'da. Bug'a kızmanı istemedim."

Uykuya dalarken, Bug'ın gözlerini sildiğini görüyorum. "Duydun mu?"

O başını sallar.

"Üvey anne olarak çok daha kötüsü de olabilirdi, umarım bunu biliyordur."

O da tekrar başını sallar. "Biliyorum baba. O... çok harika biri."

Allie'nin iltifatımı duyduğunu umuyorum, ama sanmıyorum. Daha sonra ona anlatacağım. Hala bana söylemediğine ve Darla ile ilişkisi için bunu sır olarak sakladığına inanamıyorum. Lanet olsun, o kadın harika bir anne olacak.

Allie uyurken Bug ve ben sırayla Christina'yı tutuyoruz. Birkaç saat sonra kapı hafifçe çalınıyor ve bir hemşire

beşikle içeri giriyor.

Kanepeden atlayıp koştum. "Bu kalıcı mı, yoksa geçici mi?"

"Dr. Bundy onu yenidoğan yoğun bakımdan çıkardı. Durumu çok iyi." "Oh, şükürler olsun."

"Duydun mu?" Bug eğilip Christina'ya, "Kardeşimiz çok güçlü bir çocukmuş."

Allie kıpırdanır ve ben Alex'i ona doğru çeviririm. "Biri seni gerçekten görmek istiyor."

Eli ağzına uçar. "O iyi mi?"

"İyiden de iyi." Onu kucağıma alıp Allie'nin kollarına veriyorum. "Ne güzel bir aile," diyor hemşire ve odadan çıkıyor.

Hâlâ Christina'yı tutan Bug'a kolumu doladım. "Katılıyorum."

Allie, Alex'in yüzündeki her özelliği inceledikten sonra sorar, "Birbirlerini gördüler mi?"

"Senin karnında yer kapıştıklarından beri görmediler."

"Bence tanışmalılar." Christina'yı işaret eder. "Onları tanıştırmak istiyorum."

Bug'dan Christina'yı alıp Allie'nin boş koluna koyuyorum. "Sanırım ikisini dengede tutmaya alışmamız gerekecek, ha?"

Allie, sanki bu işi profesyonelce yapıyormuş gibi ikisini de yerleştirir. "Christina, Alex ile tanış. Alex, bu Christina, ama ablası ona Chrissy diyor." Gözyaşlarını silemeyen Allie, gözyaşları yüzünden serbestçe akar. "Ve ben senin annenim." Bug'a döner. "Belki bir gün, benim de senin annen olmama izin verirsin."

Bug'ın ne kadar uğraşsa da duygularını kontrol etmekte zorlandığını anlayabiliyorum. Gülümsüyor, duygularını gizlemeye çalışıyor. "Belki. Ama bunun için önce babamla evlenmen gerektiğini biliyorsun."

Başımı eğiyorum. "Bunu kabul edersin demek mi istiyorsun?"

"Bunu daha önce yapmadığınıza şaşırdım."

"*Onun* suçu." Allie'yi işaret ediyorum. "Senin iznin olmadan onunla evlenmeme izin vermedi."

"Dur... Ciddi misin? Bunca zaman benim onayımı mı bekliyordun?" Biraz suçlu görünüyor. Allie'nin yanına yaklaşıyor, her iki bebeğe de eğiliyor ve "Onlar evlenmeni istiyorlar" diyor.

Fırsatı görünce hemen harekete geçtim ve cebimden nişan yüzüğünü çıkardım. Bu fırsatı beklemek için neredeyse altı aydır yanımda taşıyordum

Bu fırsatı kaçırmam mümkün değil. Yatağının yanına diz çöküyorum. "Kalbimi çaldın. Bana çocukların oldu. Her şey bizim için yolunda." Yüzüğü uzatıyorum. "*Şimdi* benimle evlenir misin?"

Christopher'dan bahsettiği günden beri onu bu kadar ağlarken görmemiştim. Farklı olan, bu kez gözyaşlarının mutluluk gözyaşları olmasıydı. Sevinç ve umut gözyaşları. Bu tarihi günde birden fazla kez paylaştığım gözyaşları.

O defalarca başını sallıyor. "Evet. Tabii ki evlenirim." Alex'i tutarken sol elini elinden geldiğince kaldırıyor. Yüzüğü parmağına takınca "Çok güzel" diyor.

Eğilip onu öptüm. "Bu annemin yüzüğüydü." "Oh."

Allie tereddütle yüzüğü inceledi.

Ne düşündüğünü anladığımda ekliyorum, "Senden başka kimse takmadı. Yani, annem hariç."

"Stella takmadı mı...?"

"Annem ruh eşine çok inanırdı. Annem öldükten sonra babam yüzüğü bana verdiğinde, bunun sadece bir kişiye ait olabileceğini biliyordum. Stella o kişi değildi. Nasıl bildiğimi bile bilmiyorum. Ama şimdi bunun başından beri sana ait olduğunu biliyorum."

"Bu kadar duygusal olma," diyor Bug arkamdan.

Ancak döndüğümde, o ağlıyor. Umarım kızım da ruh eşlerine inanıyordur. Çünkü çocuklarım için Allie'nin beni tamamladığı gibi onları tamamlayacak birini bulmalarından başka bir şey istemiyorum.

"Buraya gel," diyorum Bug'a.

O da bize katılır, Allie'nin yatağının bir tarafına, ben diğer tarafına geçeriz.

Telefonumu çıkarır, kolumu uzatır ve ilk aile fotoğrafımızı çekerim.

Kırk beşinci bölüm

Allie

Alex emzirmesini bitirirken ona bakıyorum, iki haftadır burada olduğuna inanamıyorum, sanki hayatımın bir parçasıymış gibi geliyor. Odanın diğer ucunda Christina'yı kucağında tutan anneme bakıyorum, onların bizimle olmadıkları bir zamanı düşünmek çok zor.

Onu omzuma alıp geçirtmeye çalışırken, annem ve babamın bir aylığına tuttuğu gece hemşiresi Isla gelip onu alıyor. "Bana ver canım," diyor, sinirlerimi bozmaya başlayan düzgün İngilizce aksanıyla.

Üstümü düzeltip odaya bakıyorum. Bu durum bana yanlış geliyor. Üzgün ve doğum sonrası depresyon geçirdiğimden korkarak, birkaç kullanılmış burp bezi alıp çamaşır odasına götürüyorum. Oradayken, çamaşır makinesinden kurutma makinesine bir yük değiştiriyorum. Mutfaka geri döndüğümde, yarısı içilmiş, ılık bir soda şişesi bulup çöpe atıyorum. Mutfakta yapacak başka bir şey var mı diye bakındım ama hiçbir şey yoktu.

Bulaşıklar temiz. Onları daha önce yıkadım. Yemekler kaldırıldı. Bug yardım etti. Yerler bile süpürüldü. O Asher'ın işiydi.

Bar taburesine ağır ağır oturup oturma odasına bakıyorum. Annem ve Isla, ikizlerin her ihtiyacını karşılarlarken, onları tutuyor, geçiriyor, sallıyor ve sohbet ediyorlar.

Birdenbire ağlamaya başlıyorum. Hıçkırarak ağlıyorum.

Kollarım sarılır. "Hey, ne oldu tatlım?" Dönüp yüzümü Asher'ın göğsüne gömerim. "Her şey."

Sessiz kahkahası başımı sallıyor. "Hormonların yüzünden. Her yerdeler. Neden gidip biraz dinlenmiyorsun?" İnatla başımı sallıyorum. "Dinlenmeye ihtiyacım yok."

"İyi olacaksın, Allie. İki bebek doğurmak zor bir şey. Vücudun şu anda çok yorgun olmalı."

Ondan uzaklaşıyorum. "O değil." "O zaman ne?"

"Bilmiyorum." Bir gözyaşını silerim. "Sadece... her şey."

Bana birkaç hızlı öpücük ve empatik bir gülümsemeyle yaklaşıyor. Depresyonda olduğumu düşünüyor.

Belki tüm yeni anneler böyle hisseder. Yeterince iyi olmadıklarını. Tamamen yetersiz olduklarını. Arkadaşlarının gibi süper anneler olmadıklarını.

Belki de depresyodayım.

Diğer odaya bakıp annem ve Isla'nın çocukları *kucağında* tuttuğunu görüyorum. Annem ve Isla değilse, Mia ve Marti, Ren ve Ellie ya da Regan ve Addy var. Isla her gün saat altından itibaren on iki saat burada kalırken, ailem ve arkadaşlarım gündüz vardiyasında sırayla bana yardım ediyor ve bana mola vermem için her zaman ikisi birden yanımda oluyor.

"Bu... tamamen yanlış." Çamaşır odası ile mutfak arasındaki arka kapıya koşup terasa çıkıyorum. Ceket giymeye bile tenezzül etmiyorum, yüzümü delen soğuğu hoş karşılayarak.

Asher arkamda belirir ve omuzlarıma bir battaniye örter. "Tatlım, lütfen bana bunun ne olduğunu söyle."

Dönüp kollarımı havada sallıyorum. "Bu, her şeyin hayal ettiğim gibi olmaması hakkında."

Beni kendine çekip teselli ediyor. "Bütün yeni anneler böyle der. Her şey yoluna girecek."

Ondan uzaklaşıyorum, omurgamdan öfke yükseliyor. "Sorun da bu. Her şey sakın. Asher, evimize bak. Temiz. Neden temiz biliyor musun? Çünkü temizliyoruz. Çöp kutusundan dışarı taşan yemek kapları yok, çünkü yemek pişirmek için zamanımız var. Yerde çamaşır yığını yok, çünkü çamaşırlar yıkanıyor. *Ben* yıkıyorum. *Biz* yıkıyoruz. En kötüsü ne biliyor musun? Kendimi... *dinlenmiş hissediyorum*."

O gülüyor. "Ve bu kötü bir şey çünkü..."

Yine kollarımı havaya kaldırıyorum. "Çünkü kendimi yeni anne gibi hissetmiyorum bile. Çünkü annem ikizlere bakması için tuttuğu İngiliz kaltak, sanki robot gibi." Sıcak gözyaşları yüzümden akıyor. "Çünkü kendi evimde misafir gibi hissediyorum." Başımı sallıyorum. "Bunu istemiyorum. Biz neredeyse doğaüstü varlıklarız. Hiçbir yeni ebeveyn bizim gibi değil. Yeni anne olmayı yaşamak istiyorum. Kirli ev, her gece dışarıdan yemek yemek, hatta uykusuzluk bile. Hepsini yaşamak istiyorum. Çünkü şu anda onların *benim* çocuklarım olduğunu bile hissetmiyorum."

"Bebeğim, böyle hissettiğini bilmiyordum."

“Ben de bilmiyordum. Sadece normal anne duyguları yaşadığımı sanıyordum. Ama Asher, gece bebeklerle bir dadının uyanmasını istemiyorum. Dadı istemiyorum. *Ben* yapmak istiyorum. Bütün gün zombi gibi olsam da umurumda değil. Onların bezlerini değiştirmek, onları sallamak ve şarkı söylemek istiyorum. Onların *annesi* olmak istiyorum.”

“Oh, canım,” diyor annem, kapıdan başını uzatarak. “Allie, duygusal bir an mı yaşıyorsun?”

"Hayır, anne, değilim. Bir aydınlanma yaşıyorum."

Ceketini alıp bize katılır, Christina belli ki başka bir yerde uyuyakalmıştır. "Ne hakkında tam olarak?"

Kimsenin duygularını incitmek istemediğim için Asher'a baktım. "Allie, Isla hakkında ikinci kez düşünüyor."

Annemin kaşları havaya kalkar. "Onu sevmiyor musun?"

"Isla iyi biri, Sarah. Çok yardımsever. Ama bence sorun da bu. O *çok* yardımsever. Hepiniz öyle. Yani, hepiniz harikasınız. Ama..."

"Kendimi anne gibi hissetmiyorum," diye araya girdim. "Hepinizin bebeklerimi büyüttüğünü izliyorum. Onlarla geçirdiğim tek zamanın onları beslediğim zamanlar olduğunu biliyor musunuz? Çünkü biri onların yemeğini bitirdiğini görür görmez onları benden alıyor."

"Ah, tatlım. Yardım ediyoruz. Tüm yeni annelerin biraz yardıma ihtiyacı vardır."

"*Küçük* kelimesi çok önemli." Battaniyeyi üstüme sararak güvertede volta atıyorum. "Sen çok şey yapıyorsun, bana ve Asher'a sadece yemek pişirmek, temizlik yapmak ve uyumak kalıyor. Ama asıl yapmak istediğim şey kendi bebeklerimi büyütme. Christopher'la iki günden az zaman geçirebildim. Onun annesi olamadım. İkizlerle geçirebileceğim her anı değer vermek istiyorum. Duş alamam, uyuyamam ya da DoorDash'ten yemek sipariş etmek zorunda kalmam umurumda değil. Diğer tüm yeni annelerin yaşadıklarını yaşamak istiyorum. Dün Bug'ın onları nadiren kucağına alabildiğinden şikayet ettiğini bile duydum. O onların ablası, Tanrı aşkına, onların bakımına katılmalı. Yardım etmek istemenizi anlıyorum, ama keşke bana bir temizlikçi veya aşçı tutsaydınız. Tiradeyi bitirip karla kaplı bankta oturarak donuyorum."

Annem içini çekip, üzgün bir şekilde başını salladı ve bana empatiyle baktı. "Haklısın. Isla'ya haber vereyim. Bir saat içinde gider, bir aylık maaşını alıp gider."

O kapıya varmadan sesleniyorum. "Anne? İyi niyetli olduğunu biliyorum ve senin ya da diğerlerinin yardım etmesini istemediğimi söylemiyorum. Ama belki sadece

Tek tek. Ve *her* zaman değil. Biz ikimiziz, Bug'ı da sayarsak üç. Biz halledebiliriz.

Geri gelir ve çenemi avuçlar. "Tabii ki halledebilirsiniz, tatlım. Ne düşünüyordum bilmiyorum. Hemen gidip halledeyim."

Asher ve ben, annemin oturma odasına gidip Isla ile konuşmasını izliyoruz.

Ash

er "Isla'nın gerçekten cadaloz olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?" diye sorar ve Asher.

ben "Hayır." Ciğerlerimden bir nefes patlar. "Aslında çok tatlı bir kız.

anne

min

Isla

ile

kon

uşm

asını

izler

iz.

Ve iyi. Annemi tanıyorsam, muhtemelen kraliyet ailesi için dadı olarak eğitilmiştir.

O gülüyor. "Bundan hiç şüphem yok. Buna hazır olduğuna emin misin?"

"On yıldan fazladır hazırım, Asher." Kafamın

yanına bir öpücük kondurur.

Isla içeriden bize el sallıyor, muhtemelen iki haftadan az bir sürede dört haftalık maaşını kazandığı için mutlu.

İçeri girdiğimizde annem telefonda olduğu için, iki bebek aynı anda uyanmaya başladığında yardım edemiyor. Asher ve ben birbirimize gülümsüyor ve onlara gidiyoruz.

Yarım saat sonra annem gider ve sadece ikimiz kalırız, kanepede oturmuş, uyuyan bebekleri kucağımızda.

Bug, sokağa çıkma yasağından çok önce arka kapıdan girer. Etrafına bakar. "Herkes nerede?"

"Allie dadıyı kovdu. Aslında, annesine kovdurttu."

Asher'in yanına kanepeye çöküyor. "Tanrıya şükür. Garip biriydi. İkizleri kucağıma almamı hiç istemiyordu. Sanki yanlış yapıyormuşum gibi davranıyordu."

Asher, Christina'yı kucağına alır. "Artık onları daha çok tutacaksın. Umarım sorun olmaz. Allie dadıyı kovmakla kalmadı, yardım için gelenlerin sayısını da kısıtladı. Bir seferde bir kişi ve akşam yemeğinden sonra kimse gelemmez."

Bug heyecanlı görünüyor. Bebekleri eve getirdiğimizden beri hiç bu kadar mutlu olmamıştı. "Bebeklerin bezini değiştirmeme izin verecek misin?"

O, burnundan nefes vererek güldü. "*İzin vermek mi?* Başka nasıl onların bakıcısı olacaksın?"

Bug gururla gülümsüyor. On dört yaşında, ikisini birden idare edebileceğinden emin değilim. Hatta *ben* bile emin değilim, çünkü hiç deneme fırsatım olmadı

ama bunu öğrenmeyi sabırsızlıkla bekliyorum.

Odaya bakınıp gülümsüyorum. "Ne oldu?"

diye soruyor Asher.

"Sadece iki haftadır ilk kez gerçekten yalnız kaldığımızı düşünüyordum. Ailemiz. Doktorlar, hemşireler, dadılar, büyükanneler veya arkadaşlar olmadan. Sadece biz."

"Ailemiz," diyor Darla, sanki bu cümleyi deniyormuş gibi. "Ailenin bir parçası olmayı seviyorum galiba."

"Hey." Asher kırılmış gibi görünüyor. "Sen ve ben tüm bunlar olmadan önce de bir aileydik." Omuzlarını silkiyor. "Bu farklı. Daha gerçek. Bir şekilde daha iyi."

Gülümsüyorum. Çünkü sadece birkaç ay önce, benim de dahil olduğum bir ailenin parçası olmak istemeyeceğine yemin ederdim.

"Bug?" diye soruyorum.

"Evet?"

"Nedimem olur musun?"

"Ben mi?" Şaşkın görünüyor. "Peki ya Mia? O senin en iyi arkadaşın." "O benim en iyi arkadaşım ve nedimem olacak. Ama sen benim kızım olmak üzeresin.

kızım olacaksın. Bu çok daha önemli. Seni bu şekilde gördüğüm için umarım kızmazsın."

"Beni kızın olarak mı görüyorsun?"

"Üç çocuğum var, Bug." Christopher'ın küllerinin bulunduğu şömine rafına bakıyorum. "Aslında dört."

Asher ona dirsek attı.

"Evet," der. "Senin baş nedimen olmak çok havalı olur." "Bence de çok harika olur. Teşekkürler, Bug."

"Peki şimdi ne olacak?" diye sorar. "Bana yemek yapma görevi mi vereceksin?"

"Eninde sonunda." Asher'ın yüzü gülümser. "Ama henüz değil.

Sarah dadıyı kovmuş olabilir, ama hemen ardından haftada üç gün gelecek bir temizlikçi ve pazartesiden cumaya akşam yemeğimizi pişirecek bir aşçı tuttu."

Bug'ın çenesi düşer ve gözleri fal taşı gibi açılır. "Zengin bir ailenin parçası olmaya *asla* alışamayacağım."

"İyi. Alışmamalısın," der o. "Çünkü kim olduğumuzu ve nereden geldiğimizi unutmayacağız."

"Harvard'a girersem okul masraflarımı yine ödeyecek misin?"

"Tabii ki, evlat." Adam gülümser. "Harvard'ın masraflarını ödeyeceğiz." "Ve on altı yaşıma geldiğimde bir araba da alırmısın?"

"Yoksa bizim için alışverişleri nasıl yapacaksın, ikizleri parka nasıl götüreceksin?"

"Şey, baba, park üç blok ötede." O sadece omuz silkti.

Onların ilişkisini çok seviyorum. Kolay. Eğlenceli. Sevgi dolu. Ve Darla'nın bu yönünü şimdi görebilmeyi çok seviyorum. Benden aylarca sakladığı yönünü. Dahası, onların ilişkilerinin bu yönünün bizimkine de yansımaya başlaması beni çok heyecanlandırıyor. Bug ve ben son bir ayda çok daha yakınlaştık. Hatta geçen hafta bile. Çamaşır yıkarken güldük. Akşam yemeği hazırlarken şakalaştık. Hatta okulda birinden hoşlandığını bile söyledi, ama ismini söylemedi.

İlerleme. Çok büyük ilerleme.

Bebekler ağlıyor. İkisi de aynı anda. Üçümüz birbirimize bakıp gülüyoruz.

Asher ayağa kalkıyor. "Başlıyoruz!"

~~~

Ağlama sesleri beni uyandırır. Saate bakarım. Sabahın üçü, neredeyse gece yarısı, ama gülümserim. Çünkü hastaneden bu yana ilk kez böyle uyanıyorum. Isla odaya bebek monitörü bile koymamıza izin vermemişti. Her şeyle o ilgileniyordu.

Şimdi, sadece bebek monitörümüz yok, yatağın yanında iki beşik var. Oturup hangisinin uyanık olduğunu görmek için bakıyorum. Alex.

Asher hiç kıpırdamadı bile. O benden çok daha derin uyuyor. Alex'i kucağıma alıp bebek odasına götürüp altını değiştiriyorum. Sonra onu emzirip şarkı söylüyorum, yorgunluktan ölmeme rağmen her anın tadını çıkarıyorum.

Yatağa dönüp onu yatırdığımda, her nefes alışında küçük göğsünün inip kalkmasını izleyerek ne kadar şanslı olduğumu düşünerek ona bakıyorum. Elimi göğsüne koyuyorum. "İyi geceler Alex Christopher."

Yatırır yatmaz Asher kolunu bana doladı. "Harikasin," diye mırıldandı uykulu bir sesle. "Seni izliyordum."

Doğru. Bebek monitörü.

Cevap veremeden tekrar uykuya dalar.

Birkaç saniye sonra Christina uyanmaya ve mızızlanmaya başlar. Bu sefer Asher kalkmak için hareket eder. Ama onu durdururum. Onu durdururum çünkü bu, anne olduğum ilk gece gibi hissediyorum ve bunun tadını çıkarmak istiyorum.

"Ben hallederim," diyorum, ağır göz kapaklarıma rağmen. "Ama Alex'i sen hallettin."

"Ben hallederim." Eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum. "Bu geceyi bana bırak, Asher. Yarın sen halledersin."

Alex'e yaptığım gibi, onu bebek odasına götürüyorum, altını değiştiriyorum, emziriyorum ve şarkı söylüyorum. Kameraya bakıyorum ve Asher'ın gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum. Nedense onun izlediğini biliyorum. O her zaman izliyor. Her zaman beni özel hissettiriyor. Her zaman beni ve hayatımızı ne kadar sevdiğini söylüyor.

En önemlisi, bana her zaman ne kadar iyi bir anne olduğumu hatırlatıyor.

Christina'yı yatırdıktan sonra, başım yastığa değmeden uykuya dalıyorum. Ve sonra rüya görüyorum. On yaşındaki Christopher'ın küçük kardeşlerini kucağında tuttuğunu görüyorum. Bug'ın Christopher'a futbol oynamayı öğrettiğini görüyorum. Asher'ın ona nasıl erkek olunacağını gösterdiğini görüyorum. Ailece Disney World'e gittiğimizi görüyorum.

Uyandığımda, onu gördüğüm rüyalardan sonra ilk kez üzülüyorum. Nedense Christopher'ın rüyalarımnda daha çok yer alacağını ve bana olması gereken hayatı göstereceğini biliyorum. Rüyalarımnda her doğum günü partisinde, her düğünde, her aile toplantısında o olacak.

Rüyalarımnda, onun büyümesini ve yaşlanmasını izleyeceğim. Ve o, benim ona hiç olamadığım anne olmama izin verecek.

Asher dönüp benim uyanık olduğumu görüyor. "Ee, nasıldı? Anneliğin ilk gerçek gecesi?"

Uyuyan ikizlere bakarken, gözlerim beşiklerin hemen ötesinde bir şeye takılır. Güneşin gözlerimi oynadığını biliyorum, ama arkalarında onları koruyan bir gölge olduğunu yemin edebilirim. Ve gölge, on yaşındaki bir çocuğun boyunda.

Yakında kocam olacak adama gülümsüyorum. "Hayatımın en güzel gecesiydi."

Epilog

Asher

Boş yatağında uyanınca bebek monitörüne döndüm. Allie, sonunda Alex'in odası olacak ama şu anda kız kardeşi ile paylaştığı odadaki beşiğin başında duruyordu.

Allie'nin orada onların uyumasını izliyor olmasına şaşırmamalıyım. Üç ay boyunca bizim yanımızda uyudular. Geceleri her uyandıklarında, onları sakinleştirip tekrar uyutmak için hemen yanlarına giderdik. Dün gece ilk kez biri gece boyunca uyudu, bu yüzden taşınmanın zamanı geldiğini düşündük. Ama bu ilk gece ayrı geçirmek zor oluyor. Sanırım onlar için değil, bizim için daha zor.

Alex kıpırdanınca Allie şarkı söylemeye başlıyor. Onun şarkılarını bütün gece dinleyebilirim. Sesine o kadar kapılıyorum ki yataktan kalkıp bebek odasının kapısında büyülenmiş gibi duruyorum. Allie ile gerçekten büyük ikramiyeyi kazandım. Ailesinin parası yüzünden değil. Çünkü o, çocuklarımız için isteyebileceğim en inanılmaz kadın ve en iyi anne.

Arkasına yaklaşp onu kollarıma alıyorum ve fısıldıyorum, "Hey, sen."

O da bana yaslanıyor. "Onları çok seviyorum, Asher. Christopher'ı sevdiğim kadar başka bir çocuğu sevebileceğimi hiç düşünmemiştim."

"Ne demek istediğini anlıyorum. Ama kalbin, hepsine eşit miktarda sevgiyi barındırabilecek muazzam bir kapasitesi var sanki." Boynuna öpücük konduruyorum. "Ve seni seviyorum, Bayan Anderson."

Geçen hafta sonu düğünümüzden beri bu sözleri günde on kez tekrarlıyorum galiba. Onun karım olduğuna alışabileceğimden emin değilim. Ama o benim karım. Her gün uyanınca kendimi çimdiklemek zorunda kalıyorum çünkü rüyada yaşıyormuşum gibi hissediyorum.

Elini kaldırıp yüzüklerine hayranlıkla bakar. Nişan yüzüğünü parmağında çevirir. "Ruh ikizlerine, ilahi müdahaleye ve bu tür şeylere gerçekten inanıyor musun?"

"Ben seviyorum. Sen sevmiyor musun?"

"Sanırım." Sanki bir şey söylemek üzereymiş gibi derin bir nefes aldı. "Oregon'da teyzemin evinde kaldığım zamanlarda yürüyüşe çıktığımı sana anlatmış mıydım?"

"Hayır. Oregon olduğunu da hiç söylememiştin."

"Önemli mi?"

Omuz silkiyorum, çünkü gerçekten bilmiyorum. Ama bir yandan da *biliyorum*.
"Yürüyüşlerinden bahset."

"Evin birkaç blok ötede bir köprü vardı. Her gün oradan geçerdim. Çok güzel ve huzurlu bir yerdi. Aşağıdaki çimenli, kayalık, vadisi masallardan çıkmış gibiydi. Her zaman durup manzarayı seyreder ve anne olmayı hayal ederdim. Doktorlar yanılmış olsaydı, Christopher'la hayatımız nasıl olurdu diye düşünürdüm."

Sonra o öldükten sonra, Cal Creek'e dönmeden önce, o köprüden tekrar geçmek istedim, ama çok farklı bir nedenden dolayı. Bir şey beni oraya çağırıyordu. Belki de Christopher'dı."

Başını omzuma yasladı. "Bu köprünün altında Klamath Falls'taki diğer köprüler gibi su akmıyordu, bu yüzden düşerken beni tutacak hiçbir şey olmadığını biliyordum. Hızlı ve kolay olacaktı ve o anda neredeyse huzur hissettim, tek bir adım atarak onunla birlikte olabileceğimi bilmek beni sakinleştirdi."

Onu kendime çekiyorum, kalbim göğsümde güm güm atıyor, başım dönüyor.
"Klamath Falls mı dedin?"

O başını salladı. "Garip bir isim, değil mi? Orada, korkuluğun üzerinden tırmanıyordum, kenarda dengede duruyordum. Kararımı vermişim. Yapıp yapmayacağımın bir önemi yoktu, yapacaktım. Ama tam o anda ilahi müdahale gerçekleşti. Çünkü tam o anda..."

"Mavi bir SUV süren bir adam sana korna çaldı."

Kollarımda dönüyor. "Bunu nereden biliyorsun? Kimseye söylemedim ki."

Yutkunuyorum. Şimdiye kadar bunu anlamadığım için kendime inanamıyorum. "Allie." Saçlarımı elime alıp karıştırıyorum. "Kahretsin, Allie, o *bendim*. Mavi SUV'deki adam bendim."

Kafası karışmış bir şekilde başını eğdi. "Ne? Nasıl?"

"Tanrım. Her şeyin benim kafamda olduğunu sanmışım. Yemin ederim, tanıştığımız anda, daha önce tanıştığımızı biliyordum. Ruhumda hissettim. Bunun geçmiş bir yaşamdan kalma bir şey olduğunu ya da birlikte çalıştığımızı ama unuttuğumuzu ya da çocukken yollarımızın kesiştiğini düşünmeye başlamışım. Her neyse, bunun daha önce olduğunu biliyordum. Seni daha önce nerede, ne zaman ve nasıl gördüğümü merak ederek kaç gece uykusuz kaldığımı sana anlatamam."

O anın ikimiz için ne kadar derin bir anlam taşıdığını fark ettiğimde gözlerim doluyor, ama bunu hiç bilmiyorduk.

"Tatlım, bendim. On yıl önce Klamath Falls'taydım. Uzun bir iş gününün ardından otele dönüyordum ki köprünün diğer tarafında bir kız gördüm. Atlayacak sandım, kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Ama köprü iki tarafı birbirinden ayrılmıştı. Sana ulaşmamın imkanı yoktu. Arabayı durdurup kornaya bastım ve bağırmaya başladım. O kadar korkmuştum ki ne dediğimi hatırlamıyorum, ama seni korkuttum ve kaçtın."

"O... sen miydin?" diye sordu, benim kadar şaşkın bir halde.

Yüzünü avuçlarımla kavradım. "Evet, bebeğim, bendim." Dudaklarımı dudaklarına yaklaştırdım. "Artık ruh ikizimiz olduğumuzdan eminim."

Dudakları tuzlu ve tatlıydı. Saatlerce birbirimize sarılıp ağladık, sanki birbirimizin can simidiymişiz gibi.

"Bekle," der, beni geri çekilmeye zorlar.

Neden onu teselli etmemi istemediğini merak ederek başımı eğiyorum. "Sen öyle demiştin. Beklememi söylemiştin. Bağırıyordun ve kafam dönüyordu, ama beklememi söylediğini hatırlıyorum, ve yarın da aynı şekilde hissedersen, her zaman geri gelebileceğimi."

Tiksintiyle başımı sallarım. "Bu aptalca bir tavsiye. Kendini öldürmek için ben orada olmayana kadar mı bekleyeyim?"

"Aptalca değildi, Asher. Hayatımı kurtardı. Utanmıştım, bu yüzden teyzemin evine koştum. Ertesi gün köprüye geri döndüğümde, huzurlu vadinin kenarından aşağıya baktım ve atlamak istedim, ama tereddüt ettim. Kafamın içinde senin sesini duydum, beklememi söylüyordun. Yarına kadar bekle. Ben de öyle yaptım. Haftalarca. Köprüye gidip atlamayı düşünüyordum, ama sonra yarına kadar bekliyordum."

Alnımı alnına yaklaştırdım, gözyaşlarım yüzüne damladı. "Tanrıya şükür yarın hiç gelmedi."

"Beni kurtardın."

"Sen kaçtıktan sonra, geri döneceğinden emin olarak bütün gece o lanet köprüyü devriye gezdim. Orlando'ya dönmek için uçağa yetişmek zorunda olmasaydım, ertesi gün de köprüyü gözetlerdim herhalde. Seni kaçırmaya neden olan sözlerimi hatırlayamıyordum ama o gecenin görüntüsü aklımdan hiç çıkmadı. Haftalarca internette Oregon, Klamath Falls'ta köprüden atlayan biriyle ilgili haber aradım. Hiçbir haber bulamadığım için çok rahatlamıştım." Gülümsüyorum. "Bu, Stella'ya evlenme teklif etmeden birkaç hafta önceydi. Belki de bu yüzden ona yüzüğü vermedim. Çünkü o zaman bile, köprüdeki o kızın hayatımın gidişatını değiştireceğini biliyordum."

“Aman Tanrım, Asher. Bunun olasılığı ne kadar?”

Yüzünü avuçlarını ve gülümserim. "Birbirine ait iki insan için oldukça yüksek derim."

"Ama neden o zaman? Neden yıllar önce tanışmadık?"

"O zaman olmazdı. Sen oğlunun yasını tutuyordun. Ben nişanlanmak üzereydim." İçimden gözlerimi devirdim. "Sen on dokuz, ben otuz bir yaşıyorduk, neredeyse tutuklanacaktım." Saçlarını kulağının arkasına ittim. "Tanışmamız gereken zamanda tanıştık. Sen kendi sorunlarını atlattıktan sonra. Ben de kendiminkileri atlattıktan sonra." Gözlerimi kısaca kapatıyorum, hala inanamıyorum. "Şaraphanedeki arabada, seni ilk gördüğümde, içimden bir ses '*bu o*' diyordu. Ne anlama geldiğini bilmiyordum. Hayal gücümün beni yanıltıp ilk görüşte aşık olduğumu söylediğini düşündüm."

Dudaklarını ısırdı. "Gerçekten ilk görüşte aşk olduğunu mu düşündün?"

Başımı sallıyorum. "Oh, evet. Tabii ki hiçbir şey söylemedim. Seni kaçıracağından emindim. Ama biliyordum... bir şekilde biliyordum ki ne kadar uzun sürerse sürsün, sonunda birlikte olacaktık. Bu yüzden sabırlı oldum."

Gülerek, gözleri parıldayarak yüzümü ellerinin arasına aldı. "Sen dünyadaki en sabırlı adam olmalısın, Asher Anderson."

İkizleri işaret ediyorum. "Sanırım onları bekliyordum. Biz hazır olduğumuzda onlar bizden daha fazla şey biliyor gibiydiler."

Benden gözlerini ayırıp ikizlere bakıyor. "Sence onlar her zaman birbirleri için miydiler?"

"Evet. Sadece doğru zamanı bekliyorlardı."

Kollarını boynuma doladı. "Seni ne kadar sevdiğimi biliyor musun?"

"Biliyorum." Kapıyı işaret ettim. "Ama bana da gösterirsen sevinirim." gösterirsen de sorun olmaz."

Kolumu tuttu ve beni odadan çıkardı. "Bu taraftan, Başkan Bey." Başkan."

***

Bug'in geleceğine bir göz atabileceğiniz duygusal **BONUS** epilogu okumak için, VIP listeme [katılmak üzere BURAYA TIKLAYIN](#).

Ve... Ava ve Trevor'ın uzun zamandır beklenen hikayesi, *The Way Back to Us*, duygusal, ikinci bir şans ve hafıza kaybı içeren bir romantizm hikayesi. Ava ve Trevor Criss, gençliklerinden beri birlikteydiler, ancak ayrıldıkları bir dönem hariç.

O yurtdışındaydı. Tam hayatlarına geri döneceklerini düşündükleri anda, hayal bile edilemeyecek bir şey olur. Ava'nın sevgisi, onun kim olduğunu hatırlamasına yeterli mi? *Onların* kim olduğunu? Daha fazla bilgi için [BURAYA TIKLAYIN](#).

Evrensel bağlantı: <https://geni.us/TWBTU>

Teşekkür

Bu, benim ilk dörtlü roman serim ve bunun gerçekleştiğine çok seviniyorum. Asher'ı *Loud Unspoken Memories*'de ilk kez tanıttığımda, ne olacağını bilmiyordum. İki kitap sonra, *Tiny Precious Secrets*'ı yazmaya başladığımda, hikaye kendi hayatına kavuştu.

Umarım Allie ve Asher'ın yolculuğunu okumaktan keyif aldınız, ama aynı zamanda Allie ve Bug'ın nihayet birbirlerinin umutsuzca ihtiyaç duyduğu kişi haline gelmelerini de.

Teşekkür etmem gereken birkaç önemli kişi var. Beni her zaman daha iyi bir yazar olmaya iten muhteşem asistanım ve arkadaşım Julie Collier.

Editörüm Michelle Fewer, el yazmalarımı okurken yorumlarıyla beni her zaman eğlendirir.

Ve beta okuyucularım Joelle Yates, Kellie Shanks ve Page Levendis, düşünceli yorumlarınız, önerileriniz ve eleştirileriniz için çok teşekkür ederim.

Kromozom anomalisinin inceliklerini anlamak kolay olmadı. Ne kadar çılgın olursa olsun, sorularımı her zaman yanıtlayan tıp uzmanım Kimberly Kernek, M.D. FACOG'a (Amerikan Kadın Hastalıkları ve Doğum Koleji üyesi) teşekkürler.

Montana ailesini özleyeceğim, ama gelecekte de onları görebileceksiniz, çünkü Calloway Creek'te uzun süre kalmayı planlıyorum.

Yazar hakkında

Samantha Christy'nin yazmaya olan tutkusu, ilk romanı yayınlanmadan çok önce başlamıştı. Nebraska Üniversitesi'nden Ceza Adaleti bölümünden mezun olan Christy, Wisconsin Yüksek Mahkemesi ve Amerika Birleşik Devletleri'ndeki birkaç büyük üniversitede Bilgisayar Sistemleri Analisti olarak çalıştı. Çoğunlukla Indianapolis'te büyüyen Christy, Midwest bölgesini ve bu bölgenin yerel değerlerini çok sevmektedir. Üçüncü çocuğunun doğumuyla birlikte kendini tamamen ailesine adanmıştır. Oradan buraya gelmesi zaman aldı, ancak yazmak her zaman en büyük tutkusu olmaya devam etti ve ev hanımı olması bu hayali gerçekleştirmesini kolaylaştırdı. Yazmadığı zamanlarda, gemilerin uğradığı tüm Karayip adalarını gezerek meşgul oluyor. Samantha Christy şu anda eşi ve dört çocuğuyla birlikte Florida'nın St. Augustine şehrinde yaşıyor.

Samantha Christy'ye şu harika yerlerden ulaşabilirsiniz: Web sitesi:

[www.samanthachristy .com](http://www.samanthachristy.com)

Facebook: <https://www.facebook.com/SamanthaChristyAuthor>

Instagram: @authorsamanthachristy

E-posta: samanthachristy@comcast.net

İçinde

[Birinci Bölüm İkinci](#)
[Bölüm Üçüncü](#)
[Bölüm Dördüncü](#)
[Bölüm Beşinci](#)
[Bölüm Altıncı](#)
[Bölüm Yedinci](#)
[Bölüm Sekizinci](#)
[Bölüm Dokuzuncu](#)
[Bölüm Onuncu](#)
[Bölüm On Birinci](#)
[Bölüm On İkinci](#)
[Bölüm On Üçüncü](#)
[Bölüm On](#)
[Dördüncü Bölüm](#)
[On Beşinci Bölüm](#)
[On Altıncı Bölüm](#)
[On Yedinci Bölüm](#)
[On Sekizinci Bölüm](#)
[On Dokuzuncu](#)
[Bölüm Yirminci](#)
[Yirmi birinci bölüm](#)
[Yirmi ikinci bölüm](#)
[Yirmi üçüncü bölüm](#)
[Yirmi dördüncü bölüm](#)
[Yirmi beşinci bölüm](#)
[Yirmi altıncı bölüm](#)
[Yirmi yedinci bölüm](#)
[Yirmi sekizinci bölüm](#)
[Yirmi dokuzuncu](#)
[bölüm Otuzuncu bölüm](#)
[Otuz birinci bölüm Otuz](#)
[ikinci bölüm Otuz](#)
[üçüncü bölüm Otuz](#)
[dördüncü bölüm](#)

[Otuz Beşinci Bölüm](#)
[Otuz Altıncı Bölüm](#)
[Otuz Yedinci Bölüm](#)
[Otuz Sekizinci Bölüm](#)
[Otuz Dokuzuncu](#)
[Bölüm Kırkıncı Bölüm](#)
[Kırk Birinci Bölüm](#)
[Kırk İkinci Bölüm](#)
[Kırk Üçüncü Bölüm](#)
[Kırk Dördüncü Bölüm](#)
[Kırk Beşinci Bölüm](#)
[Epilog](#)
[Teşekkürler Yazar](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
  - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

